

NISSEN

Keskusteln ja

Raam. hist.

U. B

UNIV. BIBLIOTH.
* 1887 *
HELSINGFORS

Keskusteluja
Maamaton Historiasta

kirjoittanut

J. Nissen,
Opettaja Glückstadt'issa.

Suomenno8 alkuteoksen kolmannestatoista painoksesta.

Uusi Testamentti.

Edellinen wihko.(²)

1885.

Suomentajien kustannuksella.

Wissenschaftliche

Monographien des Historischen Vereins

Band 1

1885

Verlag des Historischen Vereins

Verlag des Historischen Vereins

Historischer Verein

Verlag des Historischen Vereins

1885

Sortawalan kirjapainosja, 1885.

Giiyube.

Yhä tuntuuammaksi on vuosi vuodelta tullut eräs puute kansankielisessä kirjallisuudessamme. Nuorelle opettajalle ja opettajattarelle, joka ei voi hyväksensä käyttää vieraskielistä kirjallisuutta, ei ole mitään opasta, josta hän voisi etsiä neuvoa ja johdatusta koulun tärkeimmän oppiaineen, Raamatun historian, opetuksessa. Tämän puutteen poistamiseksi olemme ensiksi katsoneet soveliammaksi kääntää Saksalaisen koulunopettajan, meilläkin ruotsinkielisenä hyvin tunnetun „*Unterredungen über die Biblischen Geschichten*“, joka antaa yksinkertaisia ja käytännöllisiä osuittoja Raamatun kertomuksien katseluun.

Suomennoksessa on fiellä ja täällä asioita koetettu sovittaa meidän maamme oloihin. Alkuperäisen teoksen suuren laajuuden tähden olemme myöskin sitä lyhentäneet ottamalla jokaisesta „*Reskustelusta*“ pääjohdon ja ytimen. Näten on kirja myöskin saatu huokeampihintaiseksi, ja jokaisella voi siis olla tilaisuutta se itselleen hankkia.

Olemme alkaneet uudella Testamentilla ja tehneet sen sentähden, että miltei yhteen aikaan pitäisi ilmestymän alkuperäinen selitys Wanhain Testamenttiin suomen kielellä.

Lopuksi toivotamme kirjalle Jumalan siunausta! Tulkoon sekin vähäiseksi awuksi elävän uskonnon opetuksen edistämistyössä kansamme kesken!

Sortavalassa Loukokuun 1 p. 1885.

A. B. ja J. J.

Johanneksen syntyminen.

Loukk. 1: 1—25, 57—80.

Kohta U. T:n ensimmäisissä kertomuksissa näkyy että ihmisten lunastus oli erinomaisen tärkeä. Si minään aikana koto ilmestyksen historiassa ole niin monta taiwaallista olentoa lähetetty ihmisten luo, kuin Jesuksen syntymisen aikana. Niin tärkeä on Jumalalle meidän lunastuksemme. Mutta minmoisena moni ihminen meidän aikanamme tätä asiaa pitää? Astukoon se, joka näin kysyy, tyhjiin kirkkoihin, menköön ihmisten kesken, ja hän tulee pian huomaamaan, kuinka vähän sitä asiaa ajatellaan, kuinka jokapäiväinen ja vähäpätöinen se useammille on, ja kuinka taiwaalliset asiat saavat poistua maallisten tieltä. Sentähden on tarpeellista kohta U. T:n historian alussa puhua siitä sekä varoittaa lapsia antautumasta ajan hengen waitutuksen alaisiksi, unhoittamasta iankaikkisia katoawaisten tähden.

Tämä alku puhuu myös opettajan omalle tunnolle: näin tärkeänä Jumala lunastuksen pitää, minmoisena finä sen pidät?

Sun porttis, oves awaja
Ja nöyräst' itses alenna
Jesusta vastaan ottamaan,
Kun tulee tykös ajumaan;
Ann' iloweisuus kaikua,
Siit' et' ois riemu taiwaassa!
Siis olkoon kiitos Jesuksen,
Kun tulee luokse syntisen!

(U. Suomal. Wirsit. 107: 1.)

Keskustelu.

Lunastuksemme suuri tarve.

Se näkyy kertomuksesjamme 1) Hänestä, jota ilmoitetaan 2) ilmoittajasta ja 3) niistä henkilöistä, joille ilmoitus annettiin.

1) **Ilmoitettu:** Täänpäiväisessä kertomuksessa siirrymme U. T:iin, jossa puhutaan asiasta, mikä on olewa jokaiselle meistä kaikkein tärkein, nim. lunastuksestamme Herramme ja Vapahtajamme Jesuksen Kristuksen kautta. Kuinka tärkeä ja suuri lunastuksemme on Jumalan silmissä näemme selvään tästä kertomuksesta ensiksi hänen suhteensa, jonka tuloa tässä ilmoitetaan. Tämä tulija on Kristuksen edelläkäviä, Johannes Kastaja. Tahdomme nyt kertomuksen johdolla tarkastella tätä henkilöä, ja katsoa, kuinka kaikki, mikä hänestä sanotaan, wiittaa Herramme Jesuksen korkeuteen ja kunniaan.

Nimi. Enkeli sanoo jo ennen lapsen syntymistä, että lapsi piti nimitettämän Johannekseksi (13 w.) s. o. Jumala on laupias. Mitä, jolloin Jumala tahtoi osoittaa laupeutensa koko maailmalle, oli nyt tullut. Saarna, minkä Johannes fittemmin piti: „Tehkää parannus, taiwaanvaltakunta on lähestynyt“, on saarna hänen omasta nimestään. Mitä Jumala tahtoi sanoa tämän nimen kautta? — Nimen täydellinen merkitys ilmoitettiin vasta Jesuksen tulemisessa: Hänen laupeutensa jälkeen hän meidät autuaiksi teki (Fil. 3: 5.) Jesuksen Kristuksen meidän Vapahtajamme kautta (6 w.). Ja Paawali sanoo (1 Tim. 1: 13): Minulle on laupeus tapahtunut. Tämä on se suuri, ihmeellinen asia, jota jokaisen meistä pitää ylistämän, ja jonka Jumala Johanneksen nimeen kätkee; mikä siis? — Tätä ylistää myös Safaria alottaessa kiitosvirttään seuraavilla sanoilla: Riitetty olkoon Herra, Israelin Jumala! sillä hän on etsinyt ja lunastanut kansansa.

Hän tulee suureksi Herran edessä. Näin enkeli (15 w.) ennustaa Johanneksesta. Suureksi Herran edessä on Johannes fittemmin myös tullut; Vapahtajamme sanoo hänestä (Math. 11: 9): Tämä on jalompi kuin profeta, ja (11 w.): Riitten seassa, jotka waimosta syntyneet ovat, ei

ole yhtäkään tullut, joka olisi suurempi, kuin Johannes Kastaja. Kuinka niin? Hän sai funnian käydä välittömästi Herran, Jumalan Pojan, edellä valmistauten hänelle tietä. Mutta koska Jumala tässä sanoo Johannesta suureksi, kuinka suuri sitten Herra itse ja hänen asiansa onkaan! —

Eliaa hengellä ja voimalla pitää hänen käymän Herran edessä, toimittaaksensa Herralle valmistetun kanjan (17 w.). Mitä enkeli tässä sanoo, oli profeta Malakia jo 400 vuotta ennen ennustanut. Hän oli sanonut (3: 1): Katso, minä lähetän minun enkelini (s. o. lähettilääni), joka on minulle tien valmistawa. Samaten sanotaan tässä (17 w.): Hän — nim. Johannes — käy edellä hänen edessänsä (Herran, joka on Jumala, w. 16). Tätä (mitä?) ylistää myös Safaria kiitoswirressänsä (76 w.): Sinun pitää käymän Herran kasvoin edessä, valmistamaan hänen tietänsä. Tässä meillä on luonnollinen yhdistys W:n ja U:n T:n välillä. W. T. loppuu ennustuksella; millä? Eliaa wertainen (yhtä antara itseään kohtaan, yhtä innokkaasti ja toisesti parannusta saarnaawa, on tulewa ja Herralle tietä valmistawa; ja U. T. alkaa tämän lupauksen täyttämisellä. Mutta asia, jota Jumala 400 vuotta ennen oli päättänyt ja ilmoittanut, oli varmaankin hänen silmissään hyvin tärkeä!

2) **Ilmoittaja.** Johanneksen syntymisen ilmoittajan valitseminen puhuu meille myös lunastuksemme suuruudesta ja ihanuudesta. Lähettiläs on (11 w.) Herran enkeli, nimeltä Gabriel (19 w.), s. o. Jumalan sankari, josta puhutaan jo W. T:ssä (Dan. 9: 21). Tämä „seisoo Jumalan edessä“ (19 w.) s. t. s. on yksi Jumalan lähempiä palvelijoita. Hän on „lähetetty“, ei siis tule omasta tahdostaan. Mitä korkeamman lähettilään Jumala valitsee Johanneksen syntymistä ilmoittamaan, sitä suurempana ja tärkeämpänä Jumala pitää asiaa. Apostoli Pietari sanoo (1 Piet. 1: 12), että enkelitkin himoitsevat nähdä ewankeliumia. Miten se on ymmärrettävä? — Siis on ewankeliumi, s. o. hyvä sanoma meidän lunastuksestamme, joka jo Johanneksen nimen antamisella ilmoitettiin, suuri ja ihmeteltävä asia enkeleistäkin. Ja Paavali sanoo (Ef. 3: 10): että nyt haltijoille ja esiwalloille taivaallisissa (korkeimmille enkeleille) Jumalan moninainen wiisaus lunastuksessa on tullut tiettäväksi. Niin on siis korkeimmille enkeleille suula riemu ja autuus meidän lunastukses-

tamme, joka kuitenkin, niin sanoakseni, ei heitä vähääkään koske. — „Älä pelkää“, sanoo enkeli Zakarialle (13 w.). Nämä sanat: „älä pelkää“ ovat ensimmäiset sanat U. T:ssä, jotka laupias Jumala puhuu syntiselle ihmiskunnalle. Samat lohdulliset sanat lausutaan kohta sen jälestä Marialle (30 w.) ja Jesuksen syntymisessä paimenille. Kuinka lohduttavaista! Mitten sanain sisältö on: älkää epäilkö, syntiset; olkaa hyvässä turvassa; lunastus tulee Lunastajan, Jumalan Pojan kansa; te tulette autuaiksi.

Katselkaamme vielä kerta, kuinka korkea ja tärkeä lunastuksemme on Jumalan mielestä: Hän ilmoittaa Johanneksen nimen antamisella, mikä hänen tahtonsa on; mikä siis? Hän sanoo jo Poikansa edelläkävijää suureksi. Hän on jo 400 vuotta ennen tapausta ilmoittanut sen tapahtuvan. Hän lähettää yhden korkeimmista enkeleistään lupauksen täyttämistä ilmoittamaan.

Varoitus. Ajatkaa, rakkaat lapset, että enkeli tulisi tänne luoksemme ja puhui meille näin: minä olen Gabriel, joka seison Jumalan edessä ja olen lähetetty puhumaan teille. Emmekö kuuntelisi hänen sanojansa! Ewankeliumi, suloinen sanoma siitä, että tulemme pelastetuiksi, on olewa vielä tärkeämpi meille, kuin Jumalalle. Voitteko sitä selittää? Se koskee meitä kaikkia. Minä en ole mikään enkeli Gabriel, mutta minä olen lähetetty puhumaan teille ja alotan sitä tänä hetkenä, kun tulemme U. T:iin. Miin olkoot siis U. T:n kertomukset teille pyhät ja tärkeät, tässä on kysymys elämästä ja autuudesta. Kuinka teidän tulee osoittaa, että olette sitä käsittäneet? Käykää ahkerasti koulussa, älkää opetusta häiritkö, olkaa kuuliaisat, pitäkää Wapahattajanne rakkaana, kätkekää opetukset sydämiinne ja ennen kaikkea ahkeroitkaa, että te autuaiksi tulette ewankeliumin kautta. Lapset, tunnustan sen mielelläni teille, että ewankeliumi on minulle kaikista kallein ja paras. Tahdon teille ylistää sitä Apostolin sanoilla (Efes. 1: 3—6): Kiitetty olkoon Jumala ja Herramme Jesuksen Kristuksen Isä, joka meitä on siunannut kaikinlaisella hengellisellä siunauksella taiwaallisissa Kristuksen kautta. Niinkuin hän meitä on hänessä valinnut, ennen kuin maailman perustus oli laskettu, että olisimme pyhät ja laittamattomat rakkaudessa hänen edessänsä. Ja on säätänyt meitä korjattaa lapsiensa, Jesuksen Kristuksen kautta, hänen hyvän tahtonsa jälkeen;

kunniallisen armonsa kiitokseksi, jonka kautta hän on meitä armoihinsa ottanut siinä rakkaassa.

3) **Henkilöt, joille lunastuksemme ilmoitettiin.** Koska lunastuksen korkeus tulee ilmi edelläkävijän syntymisen ilmoittamisessa ja enkeli Gabrielin kautta, joka tämän ilmoituksen toi, voimme myös ymmärtää, että ne henkilöt olivat korkeat Jumalan filmissä, joille niin tärkeä ilmoitus annettiin. Ja niin olivat Zakarian ja Elisabetin laita. Tutkitaamme asiaa tarkemmin. 1) He olivat molemmat hurksaat. Tärkeän todistuksen heidän hurksaudestaan löydämme 13 wäršysä, jossa seisoo: rukouksesi on kuultu. Zakaria oli siis usein rukoillut Jumalaa. Rukous on puhe Jumalan kanssa. Ihminen, joka rukoilee, antaa kaiken, onnen ja onnettomuudentkin, Jumalan käteen. Zakaria toivoo jotain, mitä? — Hän rukoilee. Kauvan wiipyy, ennen kuin Jumala kuulee hänen rukouksensa. Ei kuitenkaan kuulu mitään walitusta. Se on alistumista Jumalan tahdon alle. Kun hän epäuskonsa tähden tuli mykäksi, ei hän silloinkaan walittanut. Bastoinkäymisessä näemme siis Zakarian nöyränä, rukoilevana ja hiljaisena. Silloin enkeli ilmoittaa hänelle syntyvän pojan, josta hän saa iloa ja riemua. Kun poika oli syntynyt, ja Zakaria oli saanut puhelahjansa takaisin, oli ensimmäinen tehtävänsä ylistää Jumalaa kauniissa kiitoswirressä, 67—79 w. Katselkaamme tätä tarkemmin. 68—75 w. ylistää hän Jumalan pelastavaa armoa, Wapahtajaa, jonka kautta Jumala on osoittanut meille laupeutta (72 w.), että me (74 ja 75 w.) häntä palvelisimme pyhyydessä ja hurksaudessa hänen edesjensä kaikkena elinaikamme. Sitten hän (76 w.) puhuu pojallensa, jonka pitää käymän Herran kaswoin edessä. Tässä ilmoittaa Zakaria uskowanensa entelin sanat 17 wäršysä. Mitkä sanat? Hänen poikansa on antawa tietoa lunastuksesta ja Lunastajasta (77 w.); hän on opettawa kansaa tuntemaan Wapahtajan semmoiseksi, joka synnit anteeksi antaa. Tämän tiedon Jesuksesta on Johannes myös antanut esim. lausueessaan: „katso Jumalan karitsa, joka pois ottaa maailman synnit.“ Tämä syntein anteeksi-antaminen tulee (78 w.) Jumalan sydämellisestä laupeudesta, jonka kautta meitä on etsinyt koitto ylhäältä, (wanhurksauden aurinko Mal. 4: 2). — 2) He olivat hurksaat Jumalan edessä. Moni ihminen on hurksas ainoastaan ihmisten edessä; ja koska ihmiset voivat nähdä ainoastaan mi-

tä filmäin edessä on, on monen hurstaus paljasta ulkokullaisuutta. Mutta Jumala katsoo sydämeen; sentähden etsii hän ennen kaikkea hurstautta sydämessä. Niin wilpittömät, sydämissään hurstaut olivat Zakaria ja Elisabeth, huolimatta siitä näkyikö se ihmisille tahi ei. W. T. sanoo tätä waeltamiseksi Jumalan edessä tahi Jumalan kanssa. Tämä on suurta Jumalan filmissä. — 3) He waelsiwat kaikissa Herran säädysissä laittamattomasti. Niinkuin he Jumalan edessä tahtoivat olla wilpittömät ja rehelliset, niin oli myös heidän waelluksensa ihmisten edessä puhdas ja laittamaton, s. o. niin pitkältä kuin ihmiset woivat nähdä, sillä Jumalan filmissä ei ole yksikään puhdas. — Mikä oli siis näitten ihmisten korkeus Jumalan edessä; miksi heitä niin erinomaisina pidetään? He olivat molemmat hurstaut Jumalan edessä ja waelsiwat hänen käsityksensä laittamattomasti. Seuratkaamme heidän esimerkkiänsä!

Enkelin ilmestys Marialle.

Suuff. 1: 26—56.

Tästäkin kertomuksesta näkyy, kuinka taiwaassa iloitaan Wapahhtajan syntymisestä. Kaikki, mitä enkeli sanoo, osoittaa ei ainoastaan hänen ystäväilyhyttänsä, joka on ikäänkuin heijastus Jumalan isällisestä hellyydestä ja armosta, — waan myös hänen iloansa. Siis on ewankeliumin (suloiſen sanoman) alku oikeen ewankelinen, riemullinen. Me tässä ikäänkuin luomme katseen taiwaasen ja näemme, kuinka korkea ewankeliumi siellä on, waikka se täällä maan päällä on monelle ihmiselle niin halpa ja ilmoitettu ainoastaan niille, jotka „tässä elämässä ovat asettaneet pyrinnoilleen todellisen päämaalin.“ „Enkelin sanat 31—33 w. ovat“, sanoo wanha S. Müller ewankelijessa sydämenpeilissä, „seppele koottu pyhästä raamatusta; enkeli ei puhu sanaakaan, joka ei löydy W. T:n kirjoissa.“ Niin onkin asian laita. Werratkaa vastaawia paikkoja raamatussa! Tyttökouluille on tämä kertomus vielä erinomaisen tärkeä, siitä syystä, että se näyttää, mikä

Jumalan edessä an funnioittamisen arvoista, vastakohtana sille, mikä maailman filmisä funnioitusta ansaitsee. Marian luonteen pääomaisuudet ovat usko, nöyryys ja hiljainen sielunelämä. Maria ei tahtonut olla mikään jumalatar, vaan ainoastaan Herran piika; nöyryys on hänen korkeutensa.

Reskustelu.

1) Lapsen korkeus. 2) Äidin korkeus.

1) **Lapsen korkeus.** Mitä enkeli Gabriel 31 ja 33 w. sanoo Marialle Wapahajastamme on seppele W. T:n tärkeimistä ennustuksista. Kaikki, mitä profetat vuosituhansia sitten ovat ennustaneet maailman Wapahajasta, tulee nyt täytettyksi. Mikä Wapahajaja sitten on enkelin sanain mukaan?

1) Jeesus, s. o. Wapahajaja, autuaaksitekijä, jofsi enkeli häntä nimittääkin Josefille (Math. 1: 21) sanoen: Hän on wapahajata kansansa heidän synneistänsä. Muillakin on ollut nimenä Jeesus, tahi Josua, joka on sama nimi; mutta Jeesus on ollut ja on vielä tänäpäivänä mitä hänen nimensä merkitsee: Wapahajaja, sillä hän pelastaa kaikista synneistä. 2) Suuri hän on; hän on waelluksessaan ilman synnittä, jonka tähden me woimme hänen jälkiänsä seurata; hän on suuri opissansa, sillä ei yksikään ihminen ole niin puhunut, kuin hän; hän opettaa Jumalan tien totuudessa; suuri auttaessansa; miten? — Sentähden woimme sydämeistä weijata:

Jeesus elää, mihin sun,
 Kuolema nyt hirmus jääpi?
 Jeesus elää ja myös mun
 Kuollehista herättääpi.
 Jeesukses' on pelastus,
 Siihen mull' on luottamus.
 (U. Suomal. Wirsit. 159: 1.)

3) Nimmäisen Poika, Jumalan Poika (35 w.) Siksi häntä myös kaikkina aikoina on kristillisessä kirkossa tunnustettu uskontunnustuksen sanoilla: Minä uskon Jeesuksen Kristuksen päälle, Jumalan ainoan Pojan. 4) Jakobin huoneen kunigas ijankaikkisesti. Nämä sanat wiittaawat siihen lupaukseen,

jonka Jumala antoi Davidille 2 Sam. 7: Minä vahvistan hänen valtakuntansa istuimen iankaikkisesti. Missä löytyy muutoin semmoinen kuningas, jonka valtakunta on iäisesti pysyvä? Jesusta sitävästään ei kukaan voi valtaistuimeltaan karvoittaa: hän on nyt lohdutuksemme ja sama hän on kuolemassa, vieläpä kuoleman jälestäkin. Hän on kaikkein yli, hän on kuningasten kuningas ja herrain herra. Sentähden voimme todella weifata:

Di kunnian kuninkaamme,
 Sä poika Davidin!
 Taiwaas' on asuntoi
 Jjäisiin aikoihin;
 Kuitenkin köyhää maata
 Sä muistat armossas;
 Meit' autuuteesi jaata
 Ja valtakuntahas!

(U. Suom. Wirjif. 140 b. 1.)

Saamme tässä, Marian tavalla, taiwaasta opetusta Herramme ja Wapahattajamme Jesuksen Kristuksen suurruudesta, kunniaista ja majesteetistä; me opimme, että hän on Jeesus, — mitä se sana sisältää? — että Hän on ylimmäisen Poika ja että Hänen valtakuntansa pysyy iankaikkisesti. Siitä iloitemme ja tahdomme myös olla hänen oman, elää hänen valtakunnassansa hänen allansa ja häntä palwella iankaikkisessa vanhurskaudessa, wiattomuudessa ja autuudessa.

2) **Widin korkeus.** Itsestään on selwä, että äidin, jonka lapsesta niin suuria ja ihmeellisiä asioita ennustetaan, — myös tulee olla arvossa Jumalan edessä. Ja kuinka halpa Maria kuitenkin on ihmisten edessä! Maria oli tosin Davidin kuninkaallista sukua (David eli 1050 e. Kr.), mutta hän oli köyhä ja säätynsä oli alhainen. Hän asui ylönnkatso- tussa Nazarethin kaupungissa, josta sanotaan Joh. 1: 10: Tulleeko Nazarethista jotain hyvää? — Hän oli kiehloissa erään käsitönläisen, kirwesmies Josefien kanssa. Betlehemissä hän sai asua tallissa. Me olisimme warmaan luulleet, että maailman Wapahattajan äidiksi olisi walittu joku kuninkaan tytär. Mutta Jumalan ajatukset ovat toiset; hän katsoo tässä köyhyyttä, niinkuin Maria kiitoswirressään weifaa: Jumala katsoi piikansa nöyryyttä. Köyhä, alhainen, halpa neity on tässä Jumalan filmissä korkeampi koto maailman ruhtinattaria. Tämä on meille suuri lohdutus. Useimmat teistä ovat

alhaisesta säädystä ja tulevat eteenkipäin siihen kuulumaan. Teistä tulee piikojia, renkiä, käsityöläisiä ja köyhiä maanviljelijöitä; ulkopuolella omaa pitäjätänne ei teitä ensinkään tunneta, ei teistä wähhääkään huolita. Lohduttakaa teitänne psalmin sanooilla Ps. 40: 18: Minä olen köyhä ja wiheliäinen, mutta Herra pitää huolen minusta. Illoitkaa, että teidän nimenne ovat firjoitetut taiwaassa. U. T:ssa näemme warsinfin köyhäin ja halpoin saawan lohduttaa itseään ewankeliumin armolahjoilla. 1 Kor. 1: 27, 28. Jotka mailman nähdä ovat hullut, ne on Jumala walinnut; ja ne alimmaisesta suwusta ja ylönsatsotut mailmassa on Jumala walinnut, ja jotka ei mitään ole. — Tahdomme nyt likemmin katsella Marian, Jesuksen äidin, naisellista korkeutta.

Enkelin terwehdys: terve armoitettu, s. o. armon saanut, Jumalalle otollinen; sinattu sinä waimoin seassa, sinulle on niin suuri kunnia tapahtuma. Herra on kanssasi. Miin herttaisesti, niin ylistäen ei koskaan ennen enkeli ollut puhunut syntiselle ihmislapselle.

Maria hämmästyi ja ajatteli, millinen se terwehdys oli. Hän ajatteli: mikä minä olen, että minä Jumalalle otollinen olisin ennen muita waimoja? Se on nöyryys, joka itseään halpana pitää ja peljästy, kun häntä kiitetään. Semmoinen nöyrä sydän oli Marialla, ja — nöyrylle antaa Jumala armonsa.

Älä pelkää Maria; sillä sinä löysit armon Jumalan tykönä. S. t. s. sinun korkeutesi ja kunniasi ei ole sinun omasta työstäsi, vaan Jumalan armosta sinulle tullut. Koska Mariakin oli Jumalan armon puutteesi, oli hänkin syntinen. Sentähden emme kuitenkaan ruikoile häntä, niinkuin Katholilaiset tekewät, waikka kyllä kunnioitamme häntä, jota enkelikin kunnioittaa.

Kuinka tämä tulee? Kun enkeli oli sanonut hänelle sen suuren salaisuuden: sinä siität kohdussasi —, kysyy Maria: kuinka tämä tulee? Itse asiaa hän ei epäile, mutta erinomaisista tapaa hän ei ymmärrä. Tässä Maria on Zakariaa korkeampi, sillä hän uskoo; sentähden Elisabethin häntä kiittää, sanoen: autuas sinä, joka uskoit. Tämä usko täyttää Marian sydämen ilolla ja Jumalan kiitoksella.

Katso Herran piika; tapahtukoon minulle sanas jälkeen. Tällä lauseella hän tahtoo sanoa: minä antaudun

nöyrästi ja kuuliaisesti Jumalan tahdon alle, hän tehköön minun kanssani, mitä hän armoossaan ja wiisaudessaan hyväksi näkee. — Tämä on nöyryyttä, Jumalan tahdolle antaumista. Semmoinen siwens ja tyytyminen kaikkeen, mitä Jumala tekee, on erittäin naisen suurin kaunistus.

Niin käy, kuin tahdot, Jumala,
Hyw' on sun tahtos ijan;
Ken pysywä on uskossa,
Hän apusi saa pian!

(U. S. Wirsil. ehdoitus 268: 1 w.)*)

Marian kiitoswirsi, 46—55 w. Marian armo ja korkeus nähty viimeinkin hänen ihanassa kiitoswiressään Elisabethin luona. Tämä korkeus osoitaksie siinä, että hän tuntee ja kätkee Jumalan sanan ja että hänellä on kiitollinen sydän, joka puhkeaa Jumalan ylistykseen. — Hänen kiitoswirtensä muistuttaa paljon Hannan, Samuelin äidin kiitoswirrestä, jonka hän warmaan on osannut. Muutenkin sisältää Marian kiitoswirsi paljon W. T:sta otettua, jonka woitte nähdä niistä lukuista raamatun paikoista, joihin joka wärsyn alla on wiitattu. Minun sieluni ylistää Herraa, s. o. hän tahtoo sydämessään kiittää ja kunnioittaa Jumalaa kiitoswirrellään. Minun henkeni iloitsee Jumalassa, Wapahtajassani. Ei mitään ole soweliaampi ilo-aine meille, kuin Jumala, Wapahtajamme, sillä hän on paras ja hellin, woimallisin ja ihmeellisin kaikista. Kun Jumala lähestyy ihmistä niinkuin Hän tässä Mariaa lähestyi, täyttyy ihmisen sydän erinomaisella ilolla, sillä me olemme syntyiset ja hän on Wapahtaja. — Hän katsoi piikansa nöyryyttä. Maria tietää olevansa halpa. Sillä alhainen oli hänen säätynsä (miten?), hänen toimeen tulonsa, hänen sydämensä (miten?). Moni muu olisi ajatellut: koska Jumala minua niin kunnioittaa, olen warmaankin jostain erinomaista. — Marian mieli tulee minullakin olla: itsesjäni en ole mitään, Jumalassa kaikki. Kaikki sukukunnat owat minua autuaaksi kutsuwat. Tämä on tapahtunut. Me sanomme Mariaa autuaaksi, mutta emme sano häntä pyhäksi, niinkuin katholisessa kirkossa tehdään. Kun eräs waimo kan-

*) Itsensä nöyryyttäminen Jumalan tahdon alle oli Marialle hywin waikea. Mitä Josef, hänen sulhasensa oli sanowa? Woisiko Maria hänelle ilmoittaakaan asiaa? Uskoisiko hän sitä? Mitä ihmiset sanoisimat? — Lapille tätä ei kuitenkään tarwitse selittää.

san joukosta kehui Jesuksen äitiä poikansa tähden autuaaksi sanoen: autuas se kohtu, joka sinun kantoi, — vastasi Jesus, äitiänsä tarkoittaen: niinpä, autuaat ovat ne, jotka kuulevat Jumalan sanan ja kätkevät sen (Luukk. 11: 27, 28).

Voimallinen on suuria ihmeitä tehnyt minua kohtaan. Jumala on siis kaikki tehnyt eikä hän itse. Sitten hän ylistää Jumalan voimaa muistaen enkelin sanoja: Jumalan edessä ei ole mitään mahdotonta; lopuksi hän kiittää Jumalan pyhyyttä ja laupeutta. Isoomaiset, jotka häntä ikävöivät, joilla on ilonsa ja riemunsa ainoastaan hänessä, ne hän täyttää hyvyydellä; mutta rikkaat, joille nämä maalliset ovat kylkiä, ne hän jättää tyhjiksi. — Koko kiitosvirrestä näemme, että Jumalan sana on Marialle tuttu, että hän ymmärtää sovittaa sitä elämänsä kohtiin. Tee sinä myös niin! Olkoon rukous ja Jumalan sana korkein ilosi ja huvisi. Koita elämästäsi seurata raamatun henkilöiden esimerkkiä, niinkuin Maria tefi: ole nöyrä, niinkuin Maria; katuwainen ja wilpitön Jumalan edessä, niinkuin Dawid; ole wakaa ja järkähtämätön syntisten joukossa, niinkuin Elias; rukoile muitten edestä, niinkuin Moses; ole kärsiwäinen, kuin Job ja anna heidän sanansa usein olla kielessäsi. Opi sentähden Jumalan sanaa, raamatun lauseita, wirren wärsyjä, raamatun kertomuksia y. m. ja kätke ne sydämeesi: autuaat ne, jotka kuulevat Jumalan sanan ja kätkevät sen.

Maria on siis suuri nöyryydessä, uskossa, Jumalan tahdon alle antautumisessa, Jumalan sanan tuntemisessa ja Jumalan ylistyksessä. Tahdotko tulla suureksi Jumalan edessä, niin seuraa hänen esimerkkiään. Waimojen kaunistus älköön olko ulkonainen: hiusten palmikoissa ja kullan ympäri-ripustamisessa, tahi waatteen puvussa; waan sydämen salainen ihminen lafian ja hiljaisen hengen katoomattomassa menossa; se on kallis Jumalan edessä (1 Piet. 3: 3, 4).

Jesuksen syntyminen.

Luukk. 2: 1—20.

Marian käntynä Elisabethin luona tapahtui luultawasti se, josta kerrotaan Math. 1: 18—25. Siinä mainitaan myös

nimi Jeesus. Jeesus on Kreikan kieltä (Hebr. Jeshuah eli Josua, molemmat lyhennyksiä nimestä Jehoschuah) ja merkitsee: Jehowah auttaa, pelastaa. Sentähden on Jeesuksen nimen oikea merkitys Lunastaja, Wapahtaja. Tämän nimen, joka on ollut monen W. T:n henkilöön nimenä, omistaa Jeesus täydellä syyllä. Hän on ainoa totinen Wapahtaja, eikä yhdesäkään toisessa ole autuutta, (Ap. T. 4: 12). Enkelin ilmestyksen kautta Josefille (Math. 1:) todistetaan Marian wiattomuus, Josef pääsee pulasta ja lapsen korkea kutsumus tulee ilmi. Tähän wiitataan vielä selwemmillä sanoilla Jeesuksen syntymisessä, jolloin enkeli sanoo paimenille: teille on tänäpänä syntynyt Kristus merkitsee woideltu. Hebrean kielinen Meschiah, josta Kreikan kieli sai Messias, (Gerlach, U. T.) merkitsee myös sitä samaa. Kiitoswirttä, jota enkelit owat lausuneet, ei mainita muualla raamatussa; ainoastaan sinä pyhänä yönä, jolloin Wapahtaja syntyi, kului enkelein laulu maan päällä.*) Muutoin ilmestyi waan yksi enkeli ennustamaan Kristuksen syntymää; mutta tässä tuli suuri taiwaallinen sotawäen joukko ylistämään Jumalaa yön hiljaisuudessa. Niin näemme tässä taaskin, kuinka kallisarwoinen ja äärettömän tärkeä Jumalan Pojan ihmiseksi tuleminen on Jumalan ja enkelein edessä. Tämä kertomus on todistus Paawalin sanoihin: Se on totinen sana — mikä? — ja kaiketi mahdollinen ottaa vastaan, että Kristus Jeesus^{us} on tullut maailmaan syntisiä wapahutamaan. — Tätä kertomusta tarkastamme liemmin keskustelussa.

Keskustelu.

Jeesuksen syntymän suuruus ja korkeus tulee ilmi
1) köyhyydessä, jossa lapsi syntyi; 2) koko taiwaan osanotossa; 3) paimenten ja Jeesuksen äidin käytöksessä.

1) **Suuri köyhyys, jossa lapsi syntyi, ilmoittaa Jeesuksen syntymän suuruutta ja korkeutta.** Maria kapaloitsi

*) Cf. 6: 3, sekä Ilm. 5: 9. 7: 12 mainitaan myös enkelein kiitoswirsit; mutta niissä mainitut ilmestykset olivat waan nähtyjä, tämä sitä vastaan todellinen, maan päällä tapahtunut asia.

hänen ja pani seimeen, ett'ei heille ollut sijaa majassa (7 w.). Semmoisia, Kan tahi Karawanserai nimisiä tallia käytetään vielä itämaissa. Ne ovat ysfinkertaisia ulkokuoneita, joissa matkustawaiset elämineen saawat olla yöitä. Koska tämä talli oli täpötäynnä, ei heillä ollut muuta sijaa lapselle, kuin seimi. Nämä asiat, talli ja seimi osoittawat köyhyyttä. Näin suureen köyhyyteen tuli Jumalan ainoa Poika maailmaan. Niin köyhään tilaan ei ykikään meistä tullut, sillä meille oli kuitenkin tupa ja kehto, tynnyt ja waatteet valmistettuina. Kun vertaamme tämän köyhyyden Jesuksen korkeuteen, ymmärrämme Marian sanat kiitoswirressä: Hän on katsonut Piikansa nöyryyttä. Että Jumalan poika jättää taimaan kunnian ja tulee ihmiseksi on jo suuri alentuminen; mutta paljon suuremmalta tuntuu alentuminen, kun hän niin köyhänä ja halpana tulee maailmaan, niinkuin wirsikirjasta wisaamme: Oh Herra, joka kaikki loit, Kuink' alentaa noin itses voit, Walita sijas seimehen, Heinille härkäin, juhtien. Tätä on joku sanonut „nöyryyden majesteetiksi“, johon werraten kaikki maailman majesteetit ovat turhat ja tyhjät. Niin, semmoista alentumista, semmoista nöyryyttä ei enää löydy, eikä woikaan enää löytä, miksiä ei? — Ja se on tapahtunut wapaasta tahdosta, se on tapahtunut armosta, niinkuin sanotaan 2 Kor. 8: 9: Te tiedätte Herramme Jesuksen Kristuksen armon, että hän rikkaana ollessansa (missä suhteessa?) tuli kuitenkin teidän tähdenne köyhäksi (miten?) että te hänen köyhyytensä kautta rikkaiksi tulisitte. Fil. 2 luvussa sanotaan: Kristus Jesus on alentanut itsensä; oikeastaan: on riisunut päältänsä, s. t. s. on tykkänään luopunut kaikesta jumalallisesta kunniastaan. Wirsikirjassa luemme: Sua, Jesus Kristus, kiitämme, Otit meidän luontomme, Neitseestä synnyit puhtaasta, Meit' auttaaksesi tuskasta. Kiitos Jesuksen! W. 117: 1 w. Jos ihminen, jolla on korkea asema maailmassa, alentaa itsensä wilpittömästä rakkaudesta lähimmäiseensä, kiitetään ja ylistetään semmoista käntöstä ja historia säilyttää sen jalon työn tulevien sukukuntien tiettäväksi. Kuinka paljon suurempana ilmaantuu Jumalan majesteetti tässä köyhyydessä!

8 w. Ja paimenet walwoivat siinä paikka-kunnassa ja wartioitsivat yöllä laumaansa. Köyhille paimenille tuli ensin tämä ilosanoma, eikä Bethlehemin suurisukuisille, rikkaille eikä oppineille. Miksi? Siksi, että Herra tässä, niinkuin ainakin,

katsoo sydämeen. Varmaan olivat nämä paimenet parhaimmat ihmiset Bethlehemissä, niinkuin tulemme kertomuksesta näkemäänkin. Mutta olivathan he köyhät ja halvat? Se oli Jumalalle yhtä vähän esteenä, kuin Marian köyhyyks. Se on suuren Jumalamme korkeus, ett'ei hän katso ihmisen muotoa. Sitä kiitämme ja ylistämme. Älä sure sitä, että olet köyhä palvelustyttö, köyhä työmies; jos sydämesi ja waeluksesi waan ovat oikeat Jumalan edessä, olet hänen edessään korkeammassa arvossa, kuin maailman rikkain ruhtinas. Opimme siis tästä köyhyydestä jotain meille hywinfin ihmeellistä ja lohduttawaista.

2) **Jesuksen syntymän suuruutta ja korkeutta ilmoittaa koko taivaan osanotto siihen tapaukseen.** 10 w. Älkää peljätkö, sillä minä ilmoitan teille suuren ilon, sanoo enkeli. Älkää peljätkö; meillä oli syntä pelkoon ja wapistukseen niin kauwan kun ei meillä pelastajaa ollut. Miksi? Mutta nyt on pelko ja wapistus lähtewä sydäimestä ja riemu on tulewa sijaan. Joka on tulewa kaikelle kansalle: jokaiselle on tämä ilo aiottu, nuorelle ja vanhalle, köyhälle ja rikkaalle, korkeasukuiselle ja halwalle, oppineelle ja oppimattomalle. Sillä — tämä on ilon syhy ja perustus, teille on tänä päivänä syntynyt Wapahtaja, s. o. Jesus, autuaaksi tekijä, joka pois ottaa sen, mikä estää autuudesta, nim. synnin. Joka on Kristus, s. o. woideltu, joka myös tekee meitä kuninkaitfi ja papeitfi Jumalan edessä (Jlm. 1: 6). Herra, sifsi sanoo häntä enkeli, sifsi opetuslapset häntä sanoivat; sifsi nimittää Dawid häntä ennustuksessaan (Herra sanoi minun Herralleni); sifsi nimittää häntä koko kristifunta toisessa uskontappaleessa. Meidän Herramme Jesus — niin me sanomme tässä koulussa, niin nimittää häntä jokainen kristitty, joka uskon kautta on yhdistetty hänen kansjansa. Kuinka suuria nimiä tässä on lueteltu! Kuinka selwästi ne osoittawat tämän lapsen suuruutta ja hänen tehtävänsä suuruutta! Iloitkaa siitä, lapset, älkää peljätkö! Laulu soitkoon riemuinen, Sanoman ylen suuloisen Ilmoitti enkeli! (U. Wir.ik. Ehd. 113: b. 1 w.)

13 w. Ja kohta oli enkelin kanssa suuri taivaallisen sotawäen joukko, jotka kiittiwät Jumalaa. Taivaallisen sotajoukon ylistys on erinomainen todistus tämän tapauksen suuruudesta. Koko taivas ottaa ilolla osaa ihmiskunnan lunastuksen alkuun. Semmoista (mitä?) ei ole tapahtunut sitä en-

nen eikä jälkeempään, niin kauvan kun maailma on seisonut. Kuinka suuri onkaan siis Jumalan Pojan ihmiseksi tuleminen ollut Jumalan ja enkelein silmissä! Taiwaassa on ilo jo yhdestä syntisestä, joko itsensä parantaa; kuinka paljon suurempi ilo siellä lieneekään syntynyt, kun Jeesuksen maailmaan tulemisen johdosta kuului: suuri ilo on tulewa kaikelle kansalle, sillä teille on syntynyt Vapahtaja. Jos koskaan unohtaisit, mikä pyhä ja todellinen asia lunastuksemme Jeesuksen Kristuksen kautta on, niin anna pyhäin enkelein sinulle uudestaan opettaa sitä ja muista se warfinkin joka joulujuhlana.

Se on totinen sana ja kaikki mahdollinen ottaa vastaan, että Kristus Jeesus on tullut maailmaan syntisiä vapauttamaan (1 Tim. 1: 15). Samoin kuin enkelit ja Paawali, ovat kaikki hurskaat kristityt aina iloinneet tästä asiasta; he eivät ole tietäneet mitään suurempaa, korkeampaa ja autuaallisempaa, kuin että me olemme lunastetut Jumalan Pojan ihmiseksi tulemisen kautta. Weisatkaa esim. U. S. Wirsit. Chd. 224: 9 w.

Hartaasti Isää kiittäkää,
 Kun Poikans' meillen antoi,
 Ja Jeesusta ylistäkää,
 Kun syntimme hän kantoi,
 Kun meidät kuolon kidasta
 Ja pahan hengen paulasta
 Jumalan lapsiks' saatti.

Jumalan rakkautta kyllä huomaamme luonnossa, kun hän lähettää meille sadetta, auringon paistetta ja hyviä ilmoja sekä täyttää meitä ruualla ja ilolla. Mutta luonto ja sen ihanuus katoaa eikä se tiedä armosta ja syntein anteeksi saamisesta mitään. Sitä vastaan tulemme Kristuksen kautta Jumalan lapsiksi ja hän on meidän Vapahtajamme (1 Joh. 4: 9). Siinä (siinä erittäin, kaikki muut Jumalan rakkauden osoitukset ovat tähän verraten vähäpätöiset) ilmestyi Jumalan rakkaus meitä kohtaan, että Jumala lähetti ainoan Poikansa maailmaan, että me hänen kauttansa eläisimme. Lapsit, älkää maailman hyörimisessä ja pyörimisessä unohtako, että yksi on tarpeellinen. Mitä sinä puolestasi tahdot pitää korkeimpana ja pyhimpänä? Oi, jos aina voisit vastata Paawalin sanoilla Fil. 3: 8: Minä luen kaikki wahingoksi sen ylenpalttisen Kristuksen minun Herrani tuntemisen suhteen, että minä Kristuksen voittaisin ja hänessä löydettäisiin.

14 w. Kunnia olkoon Jumalalle korkeudessa. Jesuksen syntymän korkeutta ja kunniaa ilmoittaa vielä enkelin kiitoswirsi. Semmoista enkelin kiitoswirttä ei ole koskaan muulloin kuultu. Kunnia olkoon Jumalalle korkeudessa: Jumalan Pojan ihmiseksi tuleminen, koko lunastustyö on olewa Jumalalle kunniaaksi. Kun Jumala on Poikansa maailmaan lähettämällä osoittanut suurimman rakkautensa, on hänelle siitä myös tulewa suurin kunnia, suurin kiitos ja ylistys. Sen enkelit Jumalalle kantawat. Eikä tämä asia kuitenkaan, niin sanoaksemme, koske enkeliä, jotka eiwät mitään lunastusta tarvitse. Kuinka paljon enemmän me olemme welkapääät Jumalalle kantamaan kunniaa, kiitosta ja ylistystä, me, joita asia koskee, me, jotka olemme lunastetut. Jos oikein käsität sen tärkeän asian: meille syntynyt, minulle syntynyt, minulle, kadotetulle ja tuomitulle ihmiselle, niin on koko elämäsi olewa Jumalan kunnioitusta. — Eräs rikas mies lähetti kerran Melanchtonilta kysymään, miksi jouluwirressä weisataan: Tänäpä'n' lapsi syntyi Betlehemissä — Melanchton vastasi: kysy isännältäsi, eikö hän vielä tänäpäiwänä tarvitse Wapahantajaa. — Miksi tämän teille kerron?

Ja maassa rauha. Tässä tarkoitetaan rauhaa Jumalan kanssa, warmaa tietoa siitä, että meillä on armollinen Jumala, joka ei tahdo meitä tuomita waan tahtoo meitä autuiksi tehdä, että mekin puolestamme laittaisimme pelwolla ja wapistuksella, että me autuiksi tulisimme. Mitä enkelit tässä ylistävät, on meille Kristuksessa tapahtunut. Ruka on, joka tahtoo kadottaa? Kristus on kuollut, on myös Jumalan oikealla kädellä, joka myös edestämme rukoilee (Rom. 8: 34). Että siis olemme uskosta vanhurskautetut, on meillä rauha Jumalan kanssa Herramme Jesuksen Kristuksen kautta (Rom. 5: 1). Niin ei ole nyt yhtään kadotusta niissä, jotka owat Jesuksessa Kristuksessa, eikä waella lihan, waan Hengen jälkeen (Rom. 8: 1). Hän on meidän rauhamme (Ef. 2: 14). Hän teki rauhan (15 w.). Hän on tullut ewankeliumin kautta rauhaa ilmoittamaan teille ja hänen kauttansa saamme Isää lähestyä (17, 18 w.). Sillä ennen oli synty meidän ja pyhän Jumalan välillä, mutta Kristus otti wäliaidan pois ja teki meidät vanhurskiksi Jumalan edessä. Mutta ei mikään maailmassa woi tuottaa meille rauhaa Jumalan kanssa, woi rauhoittaa omaatuntoa; ainoastaan Kristus sen woi. Sen-

tähden apostoli kirjoittaa Filippiäisille: Iloitkaat Herrassa aina ja taas minä sanon: iloitkaat.

Suur' ihastus, Täys uskallus Sä olet mulle aina, Myös lohdutus ja wirwoitus, Kun kiusaus Mun sydäntäni painaa. Sä suruisan' Ja murheisan' Lohduttaa taidat parhain; Kyll' tall' on Myös turwatan, Kell' apus on; Sä suojaat myöhään, warhain. (U. S. Wirsik. Chd. 135: 5, 6).

Niin on siis pyhillä enkeleillä kyllä syytä ylistää tätä rauhaa. Mutta me tahdomme rukoilla: anna meille rauhasi, o Jesu!

Ja ihmisille hyvä tahto: Jumala ei woinut pitää ihmisiä otollisina, miks'ei? Miksi hän nyt sitä woi? Koko tämän kiitoswirren sisältö löytyy ensimmäisessä wärsyysä wirrestä 187: Uinoan Jumalan korkeudes' . . . Siinä puhutaan näistä kolmesta asiasta. Mistä? Ja millä janoilla?

3) Jesuksen syntymän korkeus ja kunnia tulee ihmispaimenten ja Jesuksen äidin käntöföestä. Paimenet ja Jesuksen äiti pitivät Jesuksen syntymää korkeana ja ihmeellisänä asiana. Semmoisena Jumala tahtookin sitä pidettäväksi. Paimenet tulivat kiiruhdain Betlehemiin. He julistivat sen sanoman, mikä heille tästä lapsesta oli lausuttu. (16, 17 w.). Enkeli oli sanonut: minä ilmoitan teille suuren ilon; ja me näemme asian todellakin olewan paimenille suurena ilon syynä. He eivät myöskään woineet pitää tätä iloa itselleen, waan jakoiwat sitä muillekin. Mutta paimenten sydämellisen ilon johdosta on meillä syytä tehdä seuraawat kysymykset: owatko Jumalan suuret teot sinullekin tärkeät? owatko ne suurin iloaineesi? Iloitsetko jouluna kaikkein enimmänsiitä, että Jumala on antanut meille ainokaisen Poikansa? Puhutko mielelläsi muitten kanssa ja muille Jumalan rakkaudesta Kristuksessa? Näkeekö käntöföestäsi, että ilosi on Jumalassa? Kuinkas wietät juhlapäiwät, Jumalan suurien töitten muistopäiwät? — Teidän tulee jo lapsuudesanne painaa tällöisiä kysymyksiä mieleenne. Jumala tiesi Jesuksen asian olewan paimenille sydämen asiana; sentähden hän walitsi heidät ennen kaikkia muita Betlehemissä. Tahdothan kernaasti olla Jumalalle otollinen, pysyä Jumalan rakkaudessa? Lähestykää Jumalaa niin hän lähestyy teitä. Jak. 4: 8.

Mariaan waikutti paimenten kertomus, että hän kätöi kaikki nämät sanat, tutkistellen sydämesänsä (19 w.). Marian

kiitoswirrestä jo näimme että W. T. oli hänelle hyvin tuttu, ett'ei mikään muu ollut hänelle niin kallista, rakasta ja miettimistä ansaitsevaa, kuin Jumalan sana. Tästä tulee sama asia ilmi. Tämän johdosta kysymme itseltämme: kuinka minun on laita? Entkö kernaammin lue, muista ja mieti kaikellaisia maallisia kertomuksia, satuja ja romaania, kuin ewankeliumia ja kertomuksia Jumalan suurista teoista? Kuinka vähäpätöinen ja arwoton puhe autuudestamme Jesuksen Kristuksen kautta on monellekin? Sitä pidetään asiana, josta ei maksu waiwaa puhua, kertomuksena, jota ei jaksu kuulla eikä lukea. Ja kuitenkin enkelitkin himoitsewat nähdä tätä jumalisuuden salaisuutta (1 Piet. 1: 12). Niin, lapset; mikä Jumalalle, koko taivaalle ja kaikille huruskaille ihmisille on korkeaa ja kunnianarwoista, olkoon teillekin tärkeää. Kiitätkö Jumalaa siitä, että elät kristittyin seassa, siitä että saat kuulla ewankeliumin sanaa joka päivä täällä ja joka sunnuntai kirkossa? Kuule sanaa, kätke sitä, mieti ja tarkasta sitä, iloitse siitä ja pidä sitä kaikista korkeimpana, pyhimpänä ja kalliimpana. Mutta älä unhotta, että sanan kuuleminen, kätkeminen ja miettiminen on hedelmiä kantawa, niinkuin Paawalin epistolasta Tit. 2: 11, 12. opimme: Jumalan armo, kaikille ihmisille terveellinen, on ilmestynyt, joka meidän opettaa hylkäämään kaiken jumalattoman menon ja maalliset himot, ja tässä maailmassa siwiästi, huraskaasti ja jumalisesti elämään. Amen! Siihen auttakoon ja wanhustakoon teitä, rakkaat lapset, Jumalan Poika itse, Pyhän Henkensä kautta! Pysykää rakkaudessa!

Jesuksen wieminen temppeliin.

Luukk. 2: 21—40.

Ympärileikattaessa annettiin Jesukselle nimi. Tärkeä olisi joskus sopimassa tilaisuudessa pitää eri katekisationi Herran nimestä. Kuten Herran nimestä näyttää meille jonkun uuden puolen hänestä, ilmoittaa meille Herran jossakin uudessa suhteessa itseensä tahi meihin. Meidän tulee tuntea kaikki hänen nimensä ja tunnustaa kaikki nimensä. Mainitsemme tässä hänen nimensä lyhyillä muistutuksilla. 1) Kristus. 2) Messias.

Molemmat merkitsevät samaa, edellinen on Kreikan kieltä, jälkimmäinen Hebrean kieltä. Ne perustuvat Ps. 2: 2. ja Dan. 9: 25. Ne merkitsevät „woideltu“ ja osoittavat meille Herran kuninkaana, ylimmäisenä pappina ja profetana, jotka kaikki W. T:sä woideltiin wirkoihinsa. 3) Jeesus. 4) Wapahtaja. Molemmat nimet merkitsevät yhtä. Math. 1: 21. sanotaan: sinun pitää kutsuman hänen Jeesukseksi, sillä hän on wapahtava kansansa heidän synneistensä. 5) Lunastaja, jonka piti lunastaman meitä synnistä, sen orjuudesta ja rangastuksesta. Tämä oli täytettävä ennenkuin Jeesus tuli Wapahtajaksemme. 6) So Wittaja: hän on jälleen saattanut meille Jumalan ystäväyden: „ja ihmisille hyvä tahto.“ Hän on meidän rauhamme, Ef. 2: 14. 7) Välimies, joka välittää Jumalan ja ihmisten välillä. Jumala ei woinut luopua vaatimuksistaan, ihmiset eivät woineet täyttää Jumalan lakia. 8) Edeswastaja: 1 Joh. 2: 1. 9) Profeta: Jumala puhuu hänen kauttansa, Hebr. 1: 1, 2. 10) Ylimmäinen pappi, joka kuolemallaan on poisottanut meidän syntimme. 11) Kuningas. 12) Herra, joka meidät on ostanut, ja jota meidän sentähden tulee totella. 13) Dawidin poika, jolla merkitään kaikki ulkonainen onni, joka meillä on hänen waltakunnassaan; mutta tämä ulkonainen onni on taas kuwana siitä onnellisuudesta, mikä meillä on hänen yhdistyksesjään (ulkonainen, sijällinen, maallinen, ijankaiffinen). Ihmisen Poika, joka osoittaa hänen inhimillistä suhdettansa meihin, hänen weljiinsä. 15) Jumalan poika, joka osoittaa hänen suhdettansa Jumalaan. Sitten on Jeesuksella vielä monta kuwaannollista nimitystä, niinkuin Jumalan karitsa, parantaja, paimen, wiinapuu, leipä taiwaasta, sana, tie, elämä, kulmakivi, päämies. Jumala siunaa meille kaikki nimesi ja lahjasi nyt ja ijankaiffisesti, Amen!

Keskustelu.

Ympärileikkaus. Gal. 4: 4. seisoo: Mutta koska aika oli täytetty, lähetti Jumala Poikansa syntyneen waimosta, lain alaiseksi tehdyn. Waimosta syntymisen kautta tuli Kristus ihmiseksi ja kaikkein inhimillisten suhteitten alaiseksi. Ympärileikkauksen kautta tehtiin hän lain alaiseksi ja yhdistettiin Ju-

malan kansaan, josta maailman Vapahtaja oli tulewa. Jesuksen ympärileikkaus tapahtui kahdeksantena päivänä hänen syntymisestään. Se oli W. T:n sakramentti. Kristuksen ympärileikkaus ja sen kautta ottaminen Jumalan liittoon oli tapahtuwa siksi, että hän ne, jotka lain alaiset olivat, lunastaisi, että ne hänen lapsiksansa luettaisiin. (Gal. 4: 5). Ympärileikkauksen kautta oli siis Jesukselle mahdollisuus annettu kaikkia lain vaatimuksia täyttämään. Ympärileikkauksessa annettiin nimi Jeesus, s. o. Vapahtaja, Autuaaksi tekijä. Tähän nimeen sisältyy kaikki, mitä Kristus meille on omien sanainsa mukaan: Ihmisen Poika on tullut vapahtamaan sitä, joka kadonnut oli.

Tuominen temppeliin. Lasta temppeliin tuodessa noudattivat Israelilaiset seuraavaa tapaa, jota Herra käskee 3 Mos. 12: 2—8: Koska waimo synnyttää poikalapsen, niin hänen pitää seitsemän päivää oleman saastaisena ja kahdeksantena päivänä pitää lapsi ympärileikattaman. Mutta hänen pitää oleman kotona 33 päivää, eikä hänen pidä pyhään tuleman ennenkuin hänen 40 puhdistuspäiväänsä (33 ja 7) täytetään. Mutta koska hänen puhdistuspäivänsä ovat täytetyt, pitää hänen uhraaman Herran edessä. Jos ei hänellä waraa ole karitsaan, niin ottaoon kassi mettistä, eli kassi kyyhkyläisen poikaa. — Puhdistusuhrin kanssa oli tuominen temppeliin yhdistetty. Vanhin poika oli Israelissa oikeastaan aina määrätty Jumalan palvelukseen. Mutta esikoisten sijaan oli koko Lewin sukukunta walittu ja jokainen esikoinen oli uhrilla lunastettava. Temppeliin tuominen oli merkinä siitä, että Jumalalla oli oikeus esikoiseen, ja muistutuksena perheen päämiehelle (joksi esikoinen tulewaisuudessa oli tulewa) hänen welvollisuudestaan pyhittää itsensä Jumalan palvelukseen. Jesuksen äidin köyhyys näkyy siitä, että hän uhraisi parin kyyhkyläisiä. — Jesuksen tuomisessa temppeliin täytettiin ensikerta profeta Haggain sanat temppelistä: Vielä on wähä aikaa; silloin tulee kaikkein pakanain toivo, ja minä täytän tämän huoneen kunnialla, sanoo Herra Zebaoth. Tämän jälkimmäisen huoneen kunnia pitää suurempi oleman kuin ensimmäisen; ja minä tahdon antaa rauhan tälle paikalle. (Hagg. 2; 7—10).

Simeon. Tarkastakaamme nyt Simeonia. Tämä mies oli hurskas ja jumalinen, odottain Israelin lohdutusta, ja Pyhä Henki oli hänessä. Hänestä sanotaan tässä kolme asiaa. Mitä? 1) Hän oli hurskas ja jumalinen. Suuri salaisuus

Jumalan Bojan ihmisefki tulemisesta oli vasta muutamille ilmoitettu, nim. Zakarialle ja Elisabethille, Marialle ja Josefille ja sitten paimenille. Tästä se ilmoitetaan Simeonille ja Hannalle sekä myöhemmin tietäjille. Mutta kaikissa näissä oli se tuntomerkki, että he olivat hurskaat ja jumaliset. Sillä todistetaan heistä olleen semmoinen mieli, että Jumalan suuret työt olivat heistä tärkeät ja korkeat, että he Jumalan käskyjä tottelivat ja pelkäsivät synnillä wetää Jumalan wihan päälensä. Mutta koska he niin Jumalaa kunnioittivat, kunnioitti Jumala myös heitä, ja waikka he ihmisten filmissä owat halvat, owat he suuret Jumalan edessä. „Joka minua kunnioittaa, häntä minäkin tahdon kunnioittaa, mutta joka minua ylönkatsoo, hän joutuu häpiään“ (1 Sam. 2: 30.), on yksi Jumalan waltakunnan ja hänen maailmanhallituksensa perussäännöistä, ja „lähestykää Jumalaa, niin hän lähestyy teitä“ sanoo Apostoli (Zak. 4: 8). Olkoon tämä sinulle opetuksesi, miten voit tulla Jumalalle otolliseksi. Olkoon tämä myös lohdutuksesi, jos olet hurskas ja jumalinen, mutta halpa ihmisten filmissä.—2) Hän odotti Israelin lohdutusta. Jesukselle annetaan tässä nimi Israelin lohdutus s. o. se, joka lohduttaa Israelia kaikessa häädässä. Tosin moni siihen aikaan odotti ainoastaan maallista lohdutusta, nim. wapauttamista Roomalaisten wallan alta, ja halpana piti sitä hengellistä lohdutusta, jota Kristus tuli valmistamaan ja jonka hän on valmistanut: nim. syntein anteekfiantamisen ja esteitten poistamisen elämän tieltä. „Jossa syntein anteekfiantaminen on, siinä on myös elämä ja autuus.“ Sitä todistaa Simeon, sillä hän sanoo Jesusta pakanain wälkeudeksi ja Israelin kansan kunniaaksi. Me tiedämme, paremmin kuin Simeon, että Kristus on paras lohduttaja. Hän kutsuu kaikki waiwaijet tykönsä, sanoen: „tulkaat minun tyköni kaikki, jotka työtä teette ja olette raskautetut, ja minä tahdon teitä wirwoittaa.“ Jos olet köyhä, lohduttaa hän sinua sillä, että hän on rikas ja woi sinulle kaikki antaa; jos olet sairas, sano: „Herra, katso, se sairastaa, jotas rakastat“ ja Jeesus auttaa sinua; jos omatuntoosi waiwaa sinua siitä, että synnilläsi olet wetänyt Jumalan wihan päällesi, on Jeesus Jumalan karitsa, joka poisottaa maailman synnit. — Kun wainot waarat päällen' käy Eif' apu näy, Waan tuska ahdistaaapi, Niin tiedän, kautta Poikansa Min' Jumala taas auttaa, armahtaapi; Hän hetkeksi Waan kätkepi Pois kaswonja, Mut'

lopulla Hän voittoon johdattaapi. U. S. W. Chd. 288: 1 w. Simeon odotti. Wiimeisinä 400 vuotena ennen Kristuksen maailmaan tulemistä ei ollut yhtään profetaa Israelissa. Mikä, jonka Danielin ennustuksen mukaan piti kuluman Kristuksen tulemiseen, oli nyt ohi ja viimeinen profeta Malakia oli sanonut: Kohta on tulewa templiinsä Herra, jota te etsitte ja liiton enkeli, jota te tahdotte, katso hän tulee, sanoo Herra Zebaoth. Simeonissa oli semmoinen etsiminen, semmoinen odottaminen. Sentähden oli hän tätä asiaa tutkinut Jumalan sanasta ja iloinnut Jumalan suurista teoista. 3) Pyhä Henki oli hänessä: Kun Simeon niin etsi ja odotti, ilmoitti Pyhä Henki hänelle pnhäin profetaiden ennustusten sisällön, joka monelle oli salaisuus. Hän etsi ja tahtoi tietoa Wapahatajasta ja hänen tulemisensa tarkoituksesta — ja sitä Jumalan Henki antoi yltäkyllin. Meikin voimme sitä saada, sillä me olemme kastetut ja siten Pyhän Hengen waikutuksen alaiset. Jos waan ikäwöt ja etsit taimaallisia asioita ja Helluntaijuhlan wilpittömästi rukoilet: „O Pyhä Henki, tule nyt tänn', Wapahatamaan meidän sydämitän“, saat saman kuin Simeon sai, — minkä siis? — w. 26. Ja hänelle oli sanottu Pyhäältä Hengeltä, ett'ei hänen pitänyt ennen kuolemaa näkemän, kuin hän näkis Herran Kristuksen. Koska hän sai wastauksen, oli hän warmaan kysynyt. Hän kysyi ehä: Herra, eikö Wapahataja jo tule? tahi woisi hänen ikäwöimiseensä ja toiwomiseensa lausua wirren sanoilla: „Ah tule, armas Jesuksen' Mä sulle awaan sydämen', Kans armos tule autuaan Ja asu siinä ainiaan.“ Tähän hänen ikäwöimiseensä wastasi Pyhä Henki lupauksella; — millä? Jumala antoi hänelle siis enemmän, kuin hän pyysi. Miten? Siten Jumala kuulee rukouksesi; jokainen rukouksen kuuleminen on wastaus rukoukseesi. Mutta jos ilosi ja riemusi on Jumalassa, rukoilet enemmän hengellisiä kuin maallisia tarpeita. Niin Simeon teki ja niin Herra meitäkin opettaa „Siä meidän“ rukouksessa, jossa waan yksi rukous tarkoittaa maallista hyvää. — Hän tuli Hengen waikutuksesta templiin. — Niin sinun pitää aina Herran huoneesen tuleman. Älä mene sinne waan tawan wooksi, näkemään tuttuja tahi näytämään itseäsi. Mutta mistäs tiedät, onko kirkonmenosi Pyhän Hengen waikutuksesta, wai eikö. — Pyhän Hengen waikutuksena on kirkonmenosi silloin, kuin menet sinne halusta saada kiittää ja kunnioittaa Jumalaa, kuulla hänen sanaansa, palwella häntä,

ja olla hänelle kuuliainen.

Simeonin rukous. Templissä löytää hän Wapahtajan. Hän on lapsi, muitten lasten kaltainen, heikko ja halpa, eikä mitään merkillistä hänessä näy. Waikka Simeon ei silmillään mitään näe, uskoو hän kuitenkin Jumalan sanan mukaan tämän lapsen olevan maailman Wapahtajan. Sentähden on hänen sydämensä iloa täynnä, mutta sydämen kyllyydestä suu puhuu. Hän otti lapsen syliinsä ja kiitti Jumalaa. Katselkaamme lähemmin tätä Simeonin kiitoswirttä, hänen viimeistä wirttänsä. Nyt sinä, Herra, lasket palvelijas rauhaan menemään. Näillä sanoilla hän tarkoittaa: nyt kernaasti kuolen, päästä minua nyt, Herra, palveluksestasi. Iloni on nyt täydellinen, en nyt enää toivo mitään tässä maailmassa. Hän sanoo kuolemaa rauhaan menemiseksi. Syy siihen: silmäni owat nähneet sinun autuutesi. Hän tietää sen, mikä me kristityt vielä paremmin tiedämme, että kaikki rauha on Kristuksessa. Maailmassa teillä on tusta, mutta olkaat hyvässä turwassa, minä woitin maailman. (Joh. 16). Luonnollinen ihminen ajattelee pelolla ja wapistuksella hautaa ja kuolemaa, sillä omatunto tuomitsee häntä ja wakuuttaa, ettei hän woi pysyä pyhän Jumalan edessä. Mutta rauhassa täältä lähtewän ihmisen sielu on lewollinen eikä hänen omaatuntoaan mikään waiwaa, sillä hän tietää kaikki syntinsä anteeksi annetuiksi Kristuksen kärsimisen ja kuoleman tähden. Että siis olemme uskosta wanhurskautetut, on meillä rauha Jumalan kanssa, Herramme Jesuksen Kristuksen kautta. (Rom. 5: 1). Walkeudeksi walistamaan pakanoita. Simeon on W. T:ssa ensimmäinen, joka nimittää Jesusta pakanain Wapahtajaksi. Siksi häntä W. T:ssa sanottiin. Ja hänessä kansat riippuwat kiinni (1 Mos. 49: 10). Minä panin sinun myös pakanain walkeudeksi, olemaan minun autuuteni hamaan maailman ääriin (Ej. 49: 6; 60: 1). Näitten lupauksen totuutta näemme vielä tänä päivänä: pakanat, niitten joukossa myös esi-isämme, owat vastaanottaneet lunastuksen itsellensä walkeudeksi. Pakanain walkeudeksi sanotaan Kristusta sentähden, että hän on opettanut pakanoita ymmärtämään kaikki asiaa, nim. heidän syntinsä ja Jumalan armon. Ainoastaan Kristuksen kautta ymmärrämme, kuinka suuri syntiwelkamme on, koska ei sitä woinut poispyyhkiä muu, kuin Jumalan ainoan Pojan veri — ja kuinka suuri Isän armo on, koska hän ulosantoi Poikansa edestämme, meidän vielä syntisinä olles-

jamme. (Rom. 5: 8).— Ja kansas Israelin kunniaaksi. Hän tahtoo sanoa: tämä Paahataja on tulewa kansasi Israelin kunniaaksi. Israelin suurin arwo ja kunnia onkin siinä, että Paahataja on syntynyt tästä Jumalan walitusta kansasta. Kaikki kunnia, mikä Israelilla on, on ollut tahi koskaan tulee olemaan, on yhdistetty Jesukseen Kristukseen, meidän Herraamme. Tämä tulee Juutalaisille oikein selwäksi wasta silloin, kuin he kääntyvät tämän autuaaksi tekijän, heidän ja meidän Paahatajan luo. Samaa kuin wanha Simeon tässä kiittää, ylistää myös Johannes (Jlm. 21: 23, 24): Jumalan kirkkkaus walistaa uutta Jerusalemia taiwaassa ja pakanat saawat waeltaa sen walkeudessa.

Simeonin sanat Marialle. Josef ja Maria ihmettelivät niitä, mitä lapsesta sanottiin. He olivat jo lapsestaan paljon ihmeellistä kuulleet. Enkeli Gabriel sanoi Marialle: Jumala antaa hänelle Dawidin hänen Isänsä istuimen; se Pyhä, joka sinusta syntyy, pitää kutsuttaman Jumalan Pojaksi. Paimenet julistiwat, että heille oli tästä lapsesta ilmoitettu: hän on Kristus, Herra; ja nyt Simeon sanoo: tämä lapsi on tulewa pakanain walkeudeksi. Simeon siunasi Mariaa, s. o. onnittelii häntä sydämestään siihen armoon ja kunniaan, että hän oli saanut tulla Jumalan Pojan äidiksi ja sanoi hänelle: katso, tämä on pantu lankeemiseksi ja nousemiseksi monelle Israelisja. Tämä on jo B. T:ssa ennustettu Kristuksesta: Hän on olewa loukkauswiwi ja kompastuskallio, että moni heistä loukkaa itsensä, lankee, särjetään, kiedotaan ja wangitaan (Ej. 8: 14, 15). Niin oli Jesus Farisealaisille ja Saducealaisille, papeille ja Judalle lankeemukseksi. Mutta kallio on myös pelastuksen wälkappale hätäntyneille, jotka sille kiipeewät. Niin tuli Herra ylösnousemiseksi, pelastukseksi ja autuudeksi publikaaneille ja syntisille, syntiselle waimolle ja ryöwäriille ristinpuussa. Ja merkiksi, jota vastaan sanotaan. Jesusta on hänen elämänsään paljon vastaan sanottu. Lue Joh. 5: niinkuin myös kertomus sofiasta, Joh. 9: Niin sittemmin ewankeliumillekin tapahtui, jonkatähden Juutalaiset sanoiwat: tästä seurasta on meille tietäwä, että sitä vastaan joka paikassa sanotaan. (Ap. Teot. 28: 22). — Kristus ja kristinusko wai kuttaa vielä nyt eri lajilla eri ihmisiin. Muutamille se tulee lankeemukseksi: se on heille, niinkuin apostoli sanoo 2 Kor. 2: 16. surman haju kuolemaksi, s. t. s. se on heistä wastenmie-

linen ja ilettävä, kuin ruumiinhaju ainakin. Mutta tämä vastahakoisuus, tämä wiha ewankeliumia vastaan tuottaa heille hengellisen ja ijankaikkisen kuoleman. Toisille on Kristus ja hänen ewankeliuminsa elämän haju elämäksi, s. t. s. se on heille mieluista, niinkuin hyvä tuoksu, ja saattaa heidät hengelliseen ja ijankaikkiseen elämään; se on heille pelastuskallio. Ewankeliumin kautta he nimittäin oppivat tuntemaan syntinsä, katuivat, kääntyivät Kristuksen luo, parantawat elämänsä ja tulewat autuiksi. Ja vielä tänä päivänä Kristus saa kärsiä vastaanjanomista, warsin pahan elämäme kautta. Hän oli nöyrä, me olemme ylpiät; hän oli siwiä, ja me olemme usein katkerat ja wihaiset; hän oli kärsiwäinen, ja me olemme tyytymättömät Jumalan johdatukseen; hän pysyi aina wilpittömästi totuudessa ja me elämme walheessa, epärehellisyydessä ja petofessa. Eiten owat mielemme, janamme ja tefomme jyrkkänä wastalauseena Herran pyhälle elimälle. — Ja sinunkin sielus läpitse pitää miekan käymän. Lapsesta Simeonin puhe nyt kääntyy äitiin. Hän antaa Marialle wiittauksen siitä, että hän ristin ja kiusausten kautta on menewä kunniaan. Marian seisoesa Jesuksen ristin juurella täytettiin warmaan nämä sanat: miekan pitää käymän sielusi läpitse. Että monen sydämen ajatukset ilmoitettaisiin. Tästä on syy, minkätähden Jesus oli tulewa lankeemiseksi, ylösnousemiseksi ja vastaanjanottawaksi. Ihmisen sydän on häily ja pahanillinen kappale, eikä ihminen usein sitä itse tiedäkään. Mutta sydämen laatu tuli ilmi jokaisessa ihmisessä, jolla oli jotain tekemistä Jesuksen kanssa. Niin tuli ilmi Judan petollinen sydän, Pietarin huijentelewainen sydän, Farisealaisten ulkofullatut sydämet, Pilatuksen maailmaan kiinnitetty sydän, Bethanian Marian kiitollinen ja rakastawa sydän. Mikodemuksen ja Josefän uskolliset sydämet, ryöwäriin luottawa sydän. Niin on vieläkin. Tahdotko oikein tutkia omaa sydäntäsi ja tulla tuntemaan sen laatua, niin wertaa sitä Jesuksen sydämeen. Hänen pyhyytensä rinnalla näkyy syntisi wiheliäisyys. Mutta kun häneen katsoessa näet, miten paljon sinulta vielä puuttuu rakkautta Jumalaan, kuuliaisuutta, luottamusta, rukousta, ihmisrakkautta; kun siten sydämesi pahuus tulee sinulle ilmi, niin nouse siinä woimassa, kuin Jesus antaa, anna hänen asua ja elää siirussa, s. t. s.

laita niin, että sinun elämäsi, puheesi ja käytöksesi nähtäisiin Herran mieli, hänen kuuliaisuutensa, kärsiväisyytensä, alttiiksi antavaisuutensa ja ihmisrakkautensa.

Tietäjät itäiseltä maalta.

Math. 2.

Jesuksen temppeliin tuomisen jäljestä palasivat Maria ja Josef Betlehemiin.*) Sinne tulivat heitä etsimään tietäjät (kreikan kielessä maagit.) He olivat oppineita pakanoita, jotka erittäin tutkivat luonnonoppia ja tähtitiedettä. Heidän lahjoistaan päättäen tulivat he aina Sabasta tahi onnellisesta Arabiasta asti. Siihen aikaan uskoivat pakanatkin yleiseen maailman Vapahtajan tulewan *J u d a n* kansasta, niinkuin heidän, meidän aikoihin asti säilyneistä, kirjoituksistaan nähdään. Nämä oppineet pakanat eli tietäjät lienevät myös siitä jotain kuulleet ja sitä toivoneet. He olivat nyt nähneet erään tähden jossakin merkittävässä asemossa, ja Jumala ilmoitti heille tähden merkittävän *M e s s i a a n* tähteä. „Pyhä sawu ja mirhami“ ovat hyvänhajuisia hartsilajia, joita uhratesa poltettiin.

Tässä, kun Herodeksen kuolemasta kerrotaan, lienee sopiva puhua vähän valtiollisista suhteista Palestinasä Jesuksen aikana. Vanhan Herodeksen kuoltua meidän ajanlaskumme ensimmäisenä vuotena jaettiin Palestina hänen kolmen poikansa kesken: Arkelaus sai Judean ja Samarian (Math. 2: 22); Herodes Antipas sai Galilean, ja Filippus, nuorin poika, sai Iturean ja Trakonitin, s. o. Jordan wirran toisella puolella olevat maakunnat. Kymmenentenä vuotena Jesuksen syntymästä kantoivat Arkelauksen alamaiset hänen päällensä keisari Augustukselle ja tämä pani Arkelauksen pois valta istuimelta. Judeasta ja Samariasta tehtiin silloin *r o o m a l a i n e n* maakerran lääni. Vuonna 14 Jesuksen syntymästä kuoli Augustus ja hänen poikapuolensa Tiberius tuli keisariksi. Vuonna

*) Kun Luuk. 2: 29. sanotaan heidän palanneen Natsarethiin, on ymmärrettävä, että sinne palaaminen tapahtui vasta Tietäjain käymisen ja Egyptiin pakenemisen jäljestä, joita tapauksia ei Luukas kerrota. (Vertaa Math. 2 luvun loppua.)

29 tuli Pilatus Judean ja Samaritan maaherraksi. Silloin oli Herodes Antipas vielä Galilean tetrarkkana ja oli pääsiäisenä, jolloin Jeesus ristinnaulittiin, Jerusalemissa, jonkatähden Luukk. 23: 7 w. sanotaan: saatuansa tietää Jeesuksen olewan Herodeksen läänistä, lähetti Pilatus hänen Herodeksen luokse.

Reskustelu.

Tämän kertomuksen henkilöt: 1) Herodes ja papit. 2) Tietäjät. 3) Jumala.

1) **Herodes ja papit.** Wapahhtajan tulo maailmaan oli jo aikoja sitten W. T:ssä ennustettu. Hänen tulemisensa ajan-kin sai tietää Dan. 9:stä luvusta. Moni tämän tiesikin, esim. vanha Simeon, joka odotti Israelin lohduitusta. Tietäjät kysyivät Herodekselta: „missä on äsken syntynyt Juutalaisten kuningas?“ Herodes ei vastannut. Ei hän tietänyt mitään Wapahhtajasta. — Häpeä on kun ei osaa lukea eikä kirjoittaa; hirmuista on ei mitään tietää Wapahhtajasta. Miksi? Siksi että sen tietämättömyyden kautta kadottaa elämän ja autuuden. Pyhä sana vaatii (1 Piet. 3: 15): Olkaat aina valmiit vastaamaan jokaisista, joka tutkistelee sitä toivonne perustusta, mikä teissä on. Tätä voidaksemme tulee meidän tuntea toivomme perustus. Perustus, jolle rakennan, on Kristus ja hänen lunastustyönsä. Oppi-kaa sentähden, lapset, mielellänne kertomuksia ja raamatun lauseita; tutkistellkaa raamattua vielä vanhemmalla iällä.

Papit vastasivat: Betlehemissä... (5 w.) He siis tiesivät Wapahhtajasta. Ansaitsevatko he siitä kiitosta? Jerusalemissa, jossa papit olivat, oli parin tunnin matka Betlehemiin, ja he eivät kumminkaan menneet sinne. Maailman Wapahhtajan syntyminen, josta enkelit iloitsevat (miten?) oli papeista niin vähäpätöinen, ett'eivät vähääkään sen johdosta tehneet. Papit tiesivät Wapahhtajasta, mutta eivät hänestä huolineet. Tässä on teillekin muistutus. Muutamat teistä tietävät koko joukon Jeesuksesta, osavat kertomuksia ja raamatunlauseita. Onko se kylläksi? Usein lapsi niin luulee, syystä että vanhemmat, opettajat y. m.

puhuwat sen suurista tiedoista. Mutta kuulkaamme Jumalan sanaa. Math. 15: 8. luumme: Tämä kansa lähestyy minua suullansa ja kunnioittaa minua huulillansa, mutta heidän sydämensä on kaukana minusta. Niin oli pappein laita. Olkaa waroillanne! Josse paljon annettu on, siltä paljon waaditaan. Teille on annettu paljon enemmän, kuin näille papeille. Miten? Te olette ystäväni, jos teette. . . . Jeesus kysyy siis enemmän sitä, teettekö, mitä tiedätte hänen tahtowan, kuin sitä, josko hänestä paljon tiedätte.

Herodes sanoi (8 w.): Koska te löydätte lapsen, niin ilmoittakaat minulle. . . . Niin hän puhui, mutta mitä hän ajatteli? Jumala sanoo sen Josefille 13 w. Ihminen, joka puhuu toista, kuin ajattelee, on wiefas, ulkokullattu. Herodes oli wiefas, ulkokullattu; sanansa olivat paremmat kuin ajatuksensa.

Me olemme Suomalaisia, rakkaat lapset! Suomalaisia on aina kiitetty rehellisyydestä, s. o. siitä, että puhuwat, mitä ajattelewatkin ja pitävät sanansa. Miksi siitä nyt muistutan? Me yllönsatsomme Herodesta, joka sanoo: „minä tulen häntä rukoilemaan“ ja ajattelee: „minä tulen häntä tappamaan.“ Älkäämme mainettamme tahratko! Jokin wälttäköön, ettei hän Herodeksen kaltaiseksi tulisi.

Herodes tappaa lapset Betlehemissä. Semmoista sanomme joulun uudeksi ja hämmästyksellä sitä ajatlemme. Herodes ei tainnut siitä wäliä pitää, joka oli murhauttanut likeisimmät jukulaisensa, waimonsa ja kolme poikaansa. Kerron teille tämän yhteydessä vielä wähän Herodesta. Sitä ei ole raamatussa, mutta sen on kertonut juutalainen historioitsija Josefus, joka eli Jerusalemin häwityksen aikana. Josefus kirjoittaa: „Kohota lastenmurhan jällestä sairastui Herodes kowin. Koko hänen ruumiisensa tuli pahoja paisumia, sisällykset mätänivät ja niihin kaswoi matoja; jalat pöhöttyivät ja niistä juoksi mätää; kaikki jäsenet kangistuiwat ja koufistuiwat. Hän koetti weitsellä tappaa itsensä, mutta se estettiin ja wihdoin hän kuoli hirmuisissa tusseissa.“ Niin jumalattomat hukkawat ja heidän loppunsa on kadotus.

2) **Tietäjät.** Nyt saamme puhua miellyttävämmissä feikoista. Wallan toista, kuin Herodes ja papit, olivat tietäjät. He matkustawat Arabiasta Palestinaan Wapahantajaa

rukoillakseen; papit eivät miitsi sen asian tähden kändä muutamia peninkulmiakaan. He kysywät hänestä. Miten Herodes ja papit tekivät? — Sitten ilmestyi Jumala heille unessa He ovat siis Jumalalle kuuliaiset. Mimmoinen Herodes oli? Milloin hän rikkoi wiidettä kästyä vastaan, milloin kahdeksatta? — Nämä pakanat tahtoivat mielellään tulla Jesuksen tykö. Koska he tähden näkivät, ihastuivat he suurella ilolla (10 w). Tämä on Jumalalle otollista ja hän ilmoittaa heille jotain. Koska hän puhuu heille unessa, on hän warmaan myös ilmoittanut heille tähden merkityksen. Ennen kaikfia ihmettelemme näitten miesten uskoa. He etsivät äsken syntynyttä Juutalais-ten kuningasta, jonka piti tuleman myös pakanain lohduitukseffi (Hagg. 2: 8). He luuliwat löytävänsä hänen pääkaupungissa kuningas Herodeksen luona; mutta Herodes lähetti heidät Betlehemiin. Mimmoisessa tilassa he löysivät lapsen? Köyhässä majassa, halpasäätyisen äidin huostassa. Moni olisi warmaan silloin ajatellut: tämä köyhä lapsiko olisi Wapahtaja ja kuningas! Ei suinkaan. Mutta tietäjät eivät niin tehneet; he lankefiwat maahan ja rukoiliwat (11 w). Miksi? Jumala oli niin sanonut, siihen he luottiwat. Se on uskoa. — Sinun tulee myös uskoa paljon, jota et woi silmilläsi nähdä, esim. että Jesus on Jumalan Poika ja sinun Wapahtajasi; että toinen elämä alkaa tämän perästä; että Kristukseen uskowaiset saawat elää hänessä ijantaikeisesti. Tämäkin kertomus on uskomme wahvistukseffi: mitä tietäjät uskoiwat, olemme apostolit ja me nähneet. Kristus on kuningas. Miten? Tämä wahvistaa meitä uskomaan sitäkin, mitä Jumalan sana opettaa, mutta joka vielä ei ole täytetty. Mitä warmempi usko on, sitä helpompi on kuuliaisuus. Miten tietäjain käntös sitä todistaa?

3) **Jumala.** Ihmiset tässä toimiwat, mutta Jumalan täsi ohjaa kaikki. Todistakaa tämä! Jumala ilmoittaa tietäjille tähden merkityksen; Jumala kieltää tietäjiä Herodeksen tykö palajamasta; hän waroittaa Josefia unessa; hän antaa lastenmurhan tapahtua (miten hän olisi woinut sitä estää?); hän kutsuu Josefin takaisin Egyptistä. Kertomuksemme antaa meille aihetta ajattelemaan sitä wiisautta ja rakkautta, joka ilmestyy Jumalan johdatuksessa. Wapahtaja oli tullut; sitä ainoastaan taiwaasta woitiin julistaa.

Jumala oli sen jo ilmoittanut yksityisille ihmisille: Marialle, Josefille, paimenille, Simeonille, Hannalle ja näitten kolmen viimeksi mainittuin kautta muutamille ihmisille Jerusalemissa ja Betlehemissä. Tästä Jumala ilmoittaa sen koko suurelle pääkaupungille. Matelkaapa: outoja ihmisiä tulee Jerusalemiin; he kääntyvät suoraan kuningas Herodeksen luo eriskummallisella kysymyksellä, jota ei ainakaan olisi luullut pakanain tekewän; Herodeksen täytyy kysyä muilta, jotka siten saavat kuulla asiasta. „Koko Jerusalemiin hämmästy“, sanotaan raamatussa; koko kaupungin läpi kulki siis huhu Wapahhtajan syntymisestä, jota tapahtumaa siihen aikaan yleisesti toivottiin. Kuinka suuren wiisauden Jumala osoitti, kun hän tahtoi jokaiselle ilmoittaa Wapahhtajan syntymisen! Ja kuinka suuren rakkauden samalla! Minkätähden asia oli tulewa niin yleiseen tunnetuksi? Bastatkaa raamatun lauseella: Jumala ei tahdo yhdenkään syntisen kuolemaa Jokainen oli nyt tilaisuudessa kääntyä Jesuksen luo. Sentähden asia julistettiin pääkaupungin kaduilla: Katso, minä ilmoitan teille (mikä armo!); sentähden se ilmoitettiin jaloille pakanoille (mikä hywynys!); ilmoitettiin huonoillekin ihmisille, Herodekselle ja papeille (mikä laupeus!) Tietäjain suurten lahjain kautta tuli Jesuksen vanhemmille helpompi tehdä matka Egyptiin. (mikä rakkaus!) Niin iloitkaamme mekin Jumalan äärettömästä rakkaudesta Kristuksessa ja lufekaamme lopuksi kertomuksemme johdosta Tit. 2: 11—14: Sillä Jumalan armo, kaikille ihmisille terveellinen, on ilmestynyt

Jesus kahdentoisista wuotiaana templissä.

Luukk. 2: 41—52.

Jesuksen vanhemmat waelsiwat joka wuosi Jerusalemiin. Laisja oli käsketty (2 Mos. 23: 17), että miesten piti kolme kertaa wuodessa menemän Jerusalemiin, nim. pääsiäisjuhalle Huhtikuussa, Helluntaijuhalle Kesäkuussa ja Lehtimajanjuhalle Lokakuussa. Waiiff'ei waimoista ollut mitään määrätty laisja, meniwät hurskaat waimot kuitenkin joskus mukaan, niinkuin Maria tässä ja Hanna W. T:ssä. Mieltä ylentäwää on

nähdä koko perheen tässä waeltawan Jumalan huoneesen, kaikki yhtä innostuneina ja samaa pyhää tapaa noudattaen. — Kertomuksemme on merkillinen kolmessa suhteessa. Ensiksi sisältää se ainoan tiedon, mikä meille on annettu Wa-pahhtajan lapsuudesta. Toiseksi on tässä ensimmäiset Jesuksen sanat, jotka apostolit ovat kirjoittaneet: Ettekö te tietäneet . . . Kolmanneksi Jeesus ensi kerta käyttäa sanat: „minun Isäni“ (49 w). Jeesus eroittaa nim. aina puheessaan opetuslapsille ja kansalle sanat: „minun Isäni“ ja „teidän Isänne.“ Ei missään huomata hänen sanowan: „meidän Isämme.“ (Math. 6: 9. puhuu Jeesus opetuslasten nimessä.) Tämä Jesuksen puhetapa on tärkeä meille; se osoittaa nim. Jesuksen eroittawan tarkkaan oman suhteensa Jumalaan siitä suhteesta, jossa ihmiskunta Jumalaan on; se osoittaa myös Kristuksen jo kahdentoista wuotiaana tietäneen olewansa Jumalan Poika. Mönousemisen jäljestä näemme hänen käyttäneen sanat: minun Isäni ja teidän Isänne (Joh. 20: 17).

Keskustelu.

Jeesus lapsena.

Mitäinen Jumalapelko. Tämä kertomus koskee teihin kaikkiin. Miten? Te olette useimmat siinä iässä, kuin Jeesus oli. Kertomuksemme esittää meille Jesuksen lapsena, teille esimerkiksi. Jeesus on jo lapsena hurstkas, s. o. hänen mielenä, kaikki hänen ajatuksensa ovat Jumalaan päin käännetyt. Hän on myös jumalinen, s. t. s. hänessä on pyhä pelko rikkoa Jumalaa vastaan, ja sentähden on hän wanhemmilleen alamainen, koska Jumala neljännessä käskysä on sitä waatinut. Mikäisin sinunkin pitää tuleman hurstakaaksi ja jumaliseksi. Se on Jumalan tahto. Minä rakastan niitä, jotka minua rakastawat, ja ne, jotka minua warhain etsiwät, löytävät minun (Sananl. 8: 17). Mitä nuorena oppii sen wanhana taitaa. Hurstauteen ja jumalapelkoonkin tarwitaan harjaantumista. Mitä waremmin aloitat, sitä helpompi sinun on pysyä totuudessa, olla auttawainen ja rukoilla. Sitä vastaan mitä myö-

hempään jätät kääntymisesi, sitä vaikeammaksi se tulee. Sentähden: Kylvä siemenes huomeneltain (Sal. saarn. 11: 6). — Mitä se on? — Seuraa siinäkin Jeesuksen esimerkkiä.

Kirkonkäynti. Jeesuksen vanhemmat waelsiwat joka wuosi pääsiäisjuhalle Jerusalemiin, niinkuin Israelissa oli tapana. He ottivat lapsensa mukaan hänen kahdentoista wuotiaaksi tultuaan. Jerusalemissa ei Jeesus kulkenukatsilemasssa suuria, kauniita huoneita y. m. erinomaisuuksia, waan oli mieluisemmin temppelissä: ettekö tietäneet, että minun pitää oleman niissä, jotka Isäni owat? Hän ikäänkuin sanoo: sieltähän teidän olisi pitänyt minua kohta etsimän. Miten sinä voit jo lapsena tulla Jeesuksen kaltaiseksi. Käy mielelläsi kirkossa. Monen mielestä lapsilla ei ole mitään tekemistä kirkossa. Mitäs siitä sanot? Ja mistä syystä? Mikä on teitä waatiwa ahkeraan ja halulla jumalanpalvelukseen osaa ottamaan? Jeesus oli temppelissä. Mitä pitäisi teidän tehdä, jos teiltä wälistä puuttuu halua ja te kernaammin tekisitte jotain muuta? Jeesus meni temppeliin. Sohtakoon sydämellinen halu sinua sinne, samoin kuin se Jeesusta johti. — Jeesuksen vanhemmat ottivat lapsensa mukaansa. Kaunista on nähdä isän, äidin ja lapsen yhdessä waeltawan Herran huoneesen. Jeesuksen vanhemmat wiipuwät sillä matkalla 14 päivää, sillä 7 päivää festi pääsiäisjuhla ja 7 päivää meni matkalla; moni ei henno uhrata kahta tuntia wiikossa Jumalanpalvelukseen! — Mitä Jeesus tässä lapsena teki, tuli sittemmin tawaksi hänen elämässään; sentähden hän taifi sanoa wihollisilleen: Minä olen joka päivä ollut tykönänne, opettaen templissä (Mark. 14: 49). — Jos tahdot seurata Jeesuksen esimerkkiä, olkoon Herran huone sinulle rakas!

Iloa Jumalassa ja Hänen sanassaan. Vanhemmat löysiwät hänen templissä istuwan opettajain keskellä, kuuntelewan heitä ja kysywän heiltä (46 w). Jeesuksessa on siis sydämellinen halu oppia Jumalai: sanaa; se on hänen ilonsa ja riemunsa. Hän kysyi saadaksansa opetusta; sillä hänkin on, muitten lasten tawalla, kaswanut wiisauudessa. Minä suuren ilon hänelle tuotti puhe Jumalasta ja Jumalan sanasta, näemme hänen wastauksestaan äidilleen: ettekö tietäneet, että minun pitää oleman niissä, jotka Isäni owat? Tämä on ensimmäinen puhe Jeesuksen suusta, joka on meille säilynyt. Sanotaan, 50 w., ett'eiwät vanhemmat ymmärtäneet sitä sanaa, kuin hän heille sanoi; samoin

täytynee meidänkin tunnustaa. Luulemme hänen tarkoittaneen: Herran huoneessa olen kuin kotona; sieltä en tahdo lähteä; missä Jumalasta ja taiwaallisista asioista puhutaan, siellä minäkin tahdon olla: koko sieluni ja mieleni wetää minut sinne. — Sama mieli on Jeesuksella miehenäkin. Lapsena sanoi hän: „minun täytyy olla niissä, jotka Isäni ovat.“ Ja miehenä sanoi hän: „minun pitää tekemän hänen työnsä, joka minun lähetti; se on ruokani, että teen hänen tahtonsa, joka minun lähetti, ja täytän hänen työnsä;“ ja viimein: „minä kirjastin sinun maan päällä; minä täytin sen työn, jonka minulle annoit tehdäkseni.“ — Täten on Jeesus taas pyhänä esimerkkinä kaikille lapsille. Miten? Olkoon paras huvitusesi kuulla Jumalasta puhuttavan, kuulla raamatun kertomuksia kerrottavan; kuule ja lue mielelläsi Jumalan sanaa, puhu Jumalan kanssa rukouksessa, olkoon sydämesi ilo Herrassa. Sinulle on siitä tulewa siunaus, niinkuin Jeesuksellekin. Minkä nuorena oppii, sen vanhana tekee. Jos voit Jeesuksen mukaan jo lapsena totisesti sanoa: „minun pitää oleman niissä, jotka Isäni ovat“, tulet myös nuoruudessaasi kuusausten lähestyessä sanomaan: „miksi niin paljon pahaa tekisin ja rikkoisin Jumalaa vastaan?“ Sentähden: „kylwä siemenes huomennelkain“ ja ota Jeesus lapsi esimerkiksesi!

Hän oli vanhemmilleen alamainen. Jeesuksen sanoista: „Minun pitää oleman niissä, jotka Isäni ovat“, näemme kyllä, kuinka kernaasti hän olisi aina ollut temppelissä nauttimassa Jumalan sanan opetusta. Tahji niinkuin David sanoo 84 psalmisissa: Yksi päivä sinun esikartanoissas on parempi kuin tuhannen muualla: ennen minä olisin ovenwartia minun Jumalani huoneessa, kuin asuisin jumalattomain majoissa. Ja kuitenkin menee hän vanhempainsa kanssa Natzareethiin ja on heille alamainen. Ja se on luonnollista, sillä joka Jumalaa rakastaa, hän rakastaa myös lähimmäisiänsä, vanhempainsa ja täyttää Jumalan tähden neljännen käskyn: kunnioita isääs ja äitiäs. — Tulkaa tänne, lapset, ja antakaa Wapahtajanne Jeesuksen Kristuksen opettaa teille, kuinka teidän tulee isää ja äitiä totella. Hän oli Jumalan Poika ja kuitenkin oli hän äidilleen alamainen, s. o. hän teki, mitä äiti tahtoi, eikä ollut kaikkea paremmin ymmärtävinään, kuin hän. Eikö tämä saata sinua häpeämään, sinä lapsi, joka et mitään ole ja kuitenkin usein osoitat äidillesi tottelemattomuutta ja

nurjaa mieltä, puutut kunnioituksessa häntä vastaan ja pidät itsesi paljon viisaampana häntä. Sinä ylpeä, turhamainen, tottelematon lapsi, ota opetusta Jumalan Pojalta ja kätke sydämeesi sanat: hän oli vanhemmilleen alamainen. Se on hurstautesi koetuskiwi. Joka vanhempia mielellään tottelee, tottelee myös Jumalaa; hän tottelee sittemmin elämässä muistakin ihmisiä, joitten wallan alle hän kuuluu.

Ja Jeesus menestyi viisauudessa, iässä ja armossa Jumalan ja ihmisten edessä. (52 w.) Kun Jeesus kasvoi iässä, edistyi hän myös viisauudessa oman ahkeruutensa ja miettimisensä kautta, sen tarkkuuden kautta, jolla hän kuuli pyhää sanaa tuntewan äitinsä opetusta, sekä rukouksella ja hurstaudella saavutetun elämäntokemuksen kautta. Jos tahdot viisaaksi tulla, ole hurstas ja Jumalaa pelkääväinen. „Jumalan pelko on viisauuden alku ja pahaa wälttää on ymmärrys.“ Jeesus edistyi siinä viisauudessa, joka hänessä oli — Jeesuksessa käwi siis toteen hänen omat sanansa: „jolla on, hänelle annetaan“ sekä W. T:n lupaus: Minä rakastan niitä, jotka minua rakastawat, ja jotka minua warhain etsiwät, ne löytävät minun (Sananl. 8: 17). Hänessä myös täytettiin neljännen käskyn lupaus: joka isää ja äitiä rakastaa, hänelle käy hywin. Viisauuden ohessa kasvoi Jeesus armossa Jumalan ja ihmisten edessä. Armossa Jumalan edessä: se olikin luonnollista; se, jonka rakkain olinpaikka on Herran huone, jonka suurin ilo on Jumalassa ja Jumalan sanassa, joka noudattaa Jumalan käskyä: kunnioita isääsi ja äitiäsi, — se on warmaan Jumalalle otollinen. Armossa ihmisten edessä: koska hän täytti Jumalan W. T:ssä antaman käskyn: rakasta lähimmäistäsi niinkuin itseäsi, oli hän myös käytöksessään nöyrä, auttawainen, järjestystä pitävä, luotettava ja wilpitön. Wanha satu kertoo Nazarethin asukasten sanoneen: „menkäämme ystäwällisyyden luo“, kun heillä oli asiaa Jeesukselle. — Ei woi ajatella herttaisempaa nuoruutta, kuin Jeesuksen oli. Onko se teille mieluinen, niin osoittakaa sitä sillä, että halulla ja ilolla käynte kirkossa, että pidätte Jumalan ja Jumalan sanan rakkaana (sillä ensimmäisissä meille säilyneissä sanoissa Jeesus puhuu Isästään, samoin myös viimeisissä: Isä, sinun käsiisi . . .), että tottelette vanhempienne ja menestytte armossa Jumalan ja ihmisten edessä.

Waan sua aina seuraamaan
 Ja iestäsi kantamaan
 Suo, Jeesus, mulle halua
 Ja anna armos apua;
 Mua auta oikein alkamaan,
 Ja tue, ett'en waiwu waan!
 (U. S. W. Ohj. 136: 5.)

Jesuksen elämä 12—30 ikävuoteen. Siitä ajasta Jeesuksen elämässä ei meillä ole mitään tietoja. Muutamia wiittauksia waan löytyy. Kanssa sanoo: Mark. 6: 3: Eikö tämä ole se seppä, Marian poika? — ja Math. 13: 55 w.: eikö tämä ole se sepän poika? Koska kansa sanoo häntä sepäksi, on hän warmaan semmoisessa työssä auttanut kasvatustisäänsä, joka oli puuseppä. Wanha satu kertoo Jeesuksen auroja tehneen. „Työ, joka ei ollut mitään turhaa, waan kuului jokapäiväisiin tarpeihin, oli ennen muita sopiwa Jumalan pojalle. Kuvitelkaamme mielesämme häntä kirves kädessä weistävänä, tilaajain kanssa puhuvana, isänsä neuwon mukaan kaikki oikein ja ahkerasti tekewänä, yksinkertaista rawintoa nauttiessa päivän tustkaa ja hellettä kantavana, warhain nousewana ja myöhään wäsyneenä vuoteelle käywänä. Näin hän elää päivä päivästä 30 vuoteensa saakka. Ei hän rupea lewottomana ajattelamaan: mitä minä maailmassa teen? Olenko tullut tänne auroja tekemään? Ei, hän tyytyi Isänsä armoon.“*) — Niin on Herramme ja Wapahtajamme wapaasta tahdosta yhtynyt köyhiin, alhaisiin ja raskautettuihin; niitä hän sittemmin wertaisinaan kutsuu luokseen: „Tulkaat minun tyköni kaikki, jotka työtä teette ja olette raskautetut.“ Siten on Herramme ja Wapahtajamme ollut meille esimerkkinä nöyryydessä, itsensä halpana pitämisessä ja taiwaallisen Isän tahdon tottelemisessä; sentähden hän woipikin sanoa: „oppikaat minusta, sillä minä olen siwiä ja nöyrä sydäimestä.“ Nazareth oli sitä paitsi ylönsäköttö kaupunki ja sen asukkaat olivat siwistymättömät; sanottiinkin (Joh. 1: 47): Tulleeo Nazarethista jotain hywää? — Werrattomalla kärkeiwäisyhdellä festi Jeesus asukasten raakuutta ja ylönsäköttöä 18 vuotta. Sentähden luemme hänestä Hebr. 5: 8, 9: Waikka hän oli Jumalan Poika, on hän kuitenkin niistä, mitkä hän kärkei, kuu-

*) Kosk, Jeesuksen Kristuksen oppi ja elämä.

liaisuuden oppinut. Ja täydelliseksi tultuansa on hän kaikille, jotka hänelle ovat kuuliaiset, tullut syyksi iankaikkiseen autuuteen. — Me, jotka useinkin pidämme paljonkin itsestämme, waikk'emme mitään ole, (vastakohtana Herralle, joka oli suuri, eikä itseään minään pitänyt, joka, waikka hän oli Jumalan muodossa, alensi itsensä ja otti orjanmuodon päällensä Fil. 2:) me tahdomme tästä oppia warustaumaan Jesuksen miehellä. Jos olet paikassa, missä sinua ei kunnioiteta eikä arwossa pidetä, jos joskus rupeat ajattelemaan, parempaanikin kelpaawasi, kuin puitten hakkaamiseen, elon puimiseen, laattian laakaisemiseen, lapsen hoitamiseen, karjan paimentamiseen y. m. s. —, niin muista Jumalan pojan olleen puuseppänä Nazarethissa, muista hänen asuneen 18 vuotta siinä kaupungissa kaikessa hiljaisuudessa. Pyri hänen kaltaiseksi ja opi odottamaan!

Johannes Kastaja.

Math. 3: 1—12. y. m.

Johannes Kastaja on Jumalan waltakunnan historiasa suuresta merkityksestä. Profetawirkansa puolesta kuuluu hän vielä tykkänään W. T:iin. Hänen piti saarnaaman lakia koko kansalle ja ykityisille, jokaisen jäädyn mukaan, herättääksensä synnin tuntoa ja siten pelastuksen tarpeen tuntoa. Persoonassaan hän taas esittää sekä W. että U. T:a hänen luonteensa kahden pääominaisuuden, rohkeuden ja nöyryyden, kautta. Katsoen siihen ankaruuteen, järkähtämättömyyteen ja rohkeuteen, jolla hän paljasti aikakautensa turmellusta sekä saarnasi katumusta ja parannusta, on hän U. T:n Elia. Hänen nöyryytensä johtaa ajatuksen Wapahtajamme ensimmäiseen opetus-sanaan, U. T:n ensimmäiseen vaatimukseen: Mutuaat owat hengellisesti waiwaiset, sillä heidän on taiwaan waltakunta (Math. 5: 3). Tämän nöyryyden kautta oli Johannes suuri Jumalan edessä ja kelpasi edelläkävijäksi hänelle, joka oli „nöyrä sydämeistä.“ Johannoksen piti käymän Herran kaswain edessä, walmistamassa hänen teitänsä; muuta hänen ei tarwinnut, eikä hän woinutkaan tehdä. Joka tahtoo auringon säteitä tehdä,

on narri, joka ei tunne itseänsä eikä aurinkoa; mutta joka lait-
taa pois ja tasoittaa auringon säteitä estäviä vuoria ja kuk-
kuloita, hän tekee suuren ja hyvän työn. Semmoinen työn-
tekijä oli Johannes.

Minä tarvitsen sinulta kastetta, ja sinä tulet minun
tyköni (Math. 3: 14)! Mikä hienotuntoisuus näissä sanoissa!
Kuinka paljon niissä on sisältöä ja kuinka kauniissa muodossa
ne lausutaan! Hienommalla, ylevämmällä tavalla ei voinut
Jesuksen siweellinen puhtaus ja tähdellisyys eikä Johannes kas-
tajan sydämen nöyryys tulla ilmi. Jeesus vastasi samalla ta-
valla: „salli nyt, sillä näin meidän sopii kaikkea vanhurskautta
täyttää.“ „Jesuksen pyrkiminen Johanneksen kasteelle on, sa-
moin kuin Johanneksen kieltokin lähtenyt sydämen nöyryydestä.
Koska Jeesus jo kahdentoista vuotiaana tiesi, että hänen piti
oleman niissä, mitkä Isänsä olivat; koska hän sitten oli kas-
wanut wiisaudessa, iässä ja armossa Jumalan ja ihmisten
edessä, niin näemme tässäkin todistuksen hänen sanoihinsa:
„Oypikaat minusta, sillä minä olen siwiä ja nöyrä sydäimestä.“
Kaikein nöyrimmälle, Jumalan ja ihmisen Bojalle walmisti
Johannes tietä; ja miten semmoiseen tehtävään olisi sopinut-
kaan joku, jolta tämä pääawu olisi puuttunut!“*) Keskustelun
tehtävä on antaa semmoinen kuva tästä suuresta miehestä,
että lapset ymmärtävät armossa pitää Johanneksen persoonaa
ja hänen asemaansa Jumalan waltakunnan suhteen. Keskus-
teluun on otettu paljon, joka ajan suhteen ei siihen kuulu, mutta
keskustelun yllämainittu tarkoitus oikeuttaa sen.

Keskustelu.

Johannes Kastaja.

1) Hänen persoonansa ja esiintymisensä. 2) Hänen pa-
rannusjaarriansa ja kasteensa. 3) Hänen todistuksensa
Kristuksesta. 4) Kristuksen todistus hänestä.

1) Hänen persoonansa. Johanneksen elämäntapa oli an-
kara. Minkälaisia vaatteita hän käytti? Minkälaista ruokaa?

*) Bisco, Tutkistelemisia Johannes Kastajasta, 1836.

Eliastakin ferrotaan (2 Kon. 1: 8): Hän oli farmainen ja wyötetty hihnaisella wyöllä. Mitä? Elia tahtoi niinkuin ennen wanhat profetat sillä merkittä ajan surkeutta. Toisekfi hän tahtoi sillä osoittaa ei mitään tarwitsewanja eikä mitään pyytävänsä. Kolmanneksi piti ulkonaisen elämänsäkin oleman saarna maailmalle. — Mistä? — Luemme Luukk. 3: 2. Johannes ei siis tullut esille omasta tahdostaan, vaan Jumalan käskystä (wert. Joh. 1: 6). — Luemme vielä Ef. 40: 1—4. ja Mal. 3: 1. Näitten ennustuksien mukaan oli Herran edellä tulewa lähettäjä, edelläkäwija, ja Mal. 4: 5. nimitetään tätä lähettäjästä Eliaksi. Ohtoläisyyksiä Johanneksen ja Elian wälillä oli elämäntapa ja ankuruus. (Missä on Elia ankuruutta osoittanut, missä Johannes?) — Johannes rupesti saarnaamaan Jordanin erämaassa. Hänen saarnansa ja kasteensa herättiwät suurta huomiota (Math. 3: 5, 6). Luemme myös Joh. 1: 19, että Korkea raati lähetti lähetyksen Johanneksen tykö kysymään, kuka hän oli. Mitä kansa hänestä sanoi, kerrotaan Luukk. 3: 15: Mutta kuin kansa Farisealaisten ja lainoppineitten mielipide näkyy Luukk. 7: 30.

2) **Johanneksen saarna ja kaste.** Johannes saarnasi: Tehkää parannus, s. o. muuttakaa mielenne. Mielessä on siis alku tehtävä. Wallan toisin ajattelivat farisealaiset. Miten? Sitten hän rupeaa neuvomaan, miten tämä mielenmuutos on osoitettava. Kansalle sanoo hän: Jolla on kaffi hametta . . . ; Farisealaisille: Te kyykärmeitten sikiät, kuka . . . ; publikaaneille: Älkää enempää waatiko; sotamiehille: Älkää kenellekään wäkiwaltaa tehkö. „Taiwaan waltakunta on lähestynyt“ on syy, minkätähden mielenmuutos on tehtävä. Samaa waaditaan vielä. Joka Kristuksen waltakuntaan tahtoo tulla, hänen pitää mieltänsä muuttaman. Hänen tulee wihata maailmaa ja syntiä, joita hän ennen on rakastanut. Sen, joka tahtoo taiwaan waltakunnan woittaa, täytyy kuolla synnistään. Sitä samaa Jesus waatii ja neuwoo Math. 4: 17: Tehkää parannus, taiwaan waltakunta on lähestynyt ja Mark. 1: 14: Tehkää parannus ja uskokaat ewankeliumi.

Johannes myös k a s t i. Joh. 1: 33. luemme: Joka minun lähetti kastamaan. Näistä sanoista ymmärrämme hänen kastaneen Jumalan käskystä. Luukk. 3: 3. sanotaan hänen kasteensa olewan „parannuksen kaste syntein anteeksiisaamiseksi“, Parannus ja kaste owat siis hywin liikeisessä yhteydessä. Joka

parannusta tahtoi tehdä, antoi fastaa itsensä uskossa syntein anteeksiäsaamiseen, uskossa Messiaukseen. Raste, weteen upottaminen oli kuwaannollinen työ, s. o. aistimilla huomattawa kuwa jostain hengellisestä. Mitä faste oli kuwawa? Sielun puhdistumista. Miten? Croituksen oman fasteensa ja Kristuksen asettaman fasteen välillä mainitsee Johannes itse (Luuk. 3: 16): minä tosin fastan teitä wedellä, mutta hän fastaa teitä Pyhällä Hengellä ja tulella. Niille, jotka kristillisen kirkon fasteella fastetaan, annetaan jotain, nim. Pyhä Henki. Ap. T. 2: 38.

Johanneksen todistus Kristuksesta. Lufekaamme Joh. 1: 19—36. Hänen fasteensa herättää suurta huomiota. Korkea raati laittaa juhlallisen lähetyksen hänen luokseen. Silloin Johannes todistaa Jeesuksesta: hänen fasteensa on minun fastettani suurempi (26 w.), hän oli ennen minua, minä olen paljon häntä halvempi. — Toisena päivänä antaa hän vielä voimallisemman todistuksen: Katso Jumalan karitsa, joka pois ottaa maailman synnit (29 w.). Näissä sanoissa wiitataan: 1) Jeesuksen wiattomuuteen; 2) hänen kärsiwäisyyteensä; 3) Jumalan päätökseen lunastuksesta; 4) syntein poisottamiseen. Missä kuhunkin? Katso seuraavia wärsyjä. Toinen todistus on Joh. 3: 28—36: Minä olen yljän ystäwä. Yljän ystäwä wie morfiamen yljän luo. Kristus on ylkä. Morfian on seurakunta. Selittäkää itse tarkemmin tätä kaunista kuwaa. Hänen tulee kasvaa; hän tulee ylhäältä; hän on kaikkein yli; hän puhuu Jumalan sanoja; hänellä on Jumalan Henki; hän on Jumalan poika; joka usko hänen päälensä, hänellä on ijankaikkinen elämä; joka ei usko hänen päälensä, ei hänen pidä elämää näkemän, waan Jumalan wiha pysyy hänen päällänsä. — Kuinka korkea ja voimallinen todistus! Tälle Johanneksen todistukselle antaa Jeesus itse arwoa, kun hän sanoo: Te lähetitte Johanneksen tykö, ja hän todisti totuuden (Joh. 5: 33).

4) **Kristuksen todistus Johanneksesta.** Olemme wärsinkin ihmetelleet Johanneksen luonteessa kahta puolta, nim. hänen rohkeuttansa — missä? — ja hänen nöyryyttänensä — missä? — Vielä korkeammalle hänen asettamme kuultuamme Jeesuksen sanat hänestä. Luemme Math. 11: 7—15. 1). Hän siis ei ole mikään ruoko, mikään häälywä, epäwakawa ihminen, joka tänään puhuu yhtä, huomenna toista, mielin kielin

kaikkien kanssa, ei, vaan hän on vakava; 2) hän ei ole vaatetettu pehmeillä vaatteilla: hän ei ole mitään weltto hovi-mies, vaan hänessä on totuutta ja rakkautta; 3) hän on jalompi kuin profeta. Tätä selitetään liiemmin 10 w.: Hän on se, josta kirjoitettu on . . . ja 11 w.: Totisesti minä sanon teille: niitten seassa, jotka waimoista syntyneet ovat, ei ole yhtäkään tullut, joka olisi suurempi kuin Johannes Kastaja. Miksi? Kaikki profetat ovat vaan toivossa odottaneet Kristuksen tulemista, mutta Johannes oli välittömästi edelläkävijänä Kristukselle ja ikäänkuin osoittaa häntä formellaan, sanoen: „katso Jumalan karitsa“ Kuitenkin on se, joka on vähempi taiwaan waltakunnassa, s. o. uskowainen, waikka huonommilla lahjoilla warustettu kristitty, häntä suurempi. Miksi? Siksi, että Kristus asuu hänessä, että hänelle on ilmoitettu enemmän Jumalan neuwoista, kuin Johannekselle, että hänessä asuu Kristuksen henki y. m. Ja Herra kehoittaa (12 w.) taiwaan waltakuntaa omistamaan, sillä hän mielellään suo wälewäin sen itselleen repiwän.

Toinen Kristuksen todistus Johanneksesta on Math. 21: 23—27, 32. Tuottakoon keskustelumme Johannes Kastajasta sen hedelmän, että usein muistaisimme hänen antaraa parannussaarnaansa ja antaisimme hänen todistuksensa johdat-
taa meitä Kristuksen luo.

Jesús kastetaan.

Math. 3: 13—17.

Minä tarwitsen sinulta kastetta, ja sinä tulet minun tyköni. Johanneksen luonteen pääominaisuudet ovat waati-maton nöyryys ja järkähtämätön rakkkaus. Ensinmainittu awu tulee tässä ilmi ja sen oheessa sywä itsensä tunteminen. Hän tarkoittaa: minä tarwitsen, että sinä, joka olet minua paljon suurempi, kastaisit minua parannuksen kasteella. — Meidän sopii kaikkea wanhurskautta täyttää, s. o. meidän molempain tulee tehdä, mitä Jumalan edessä on oikeaa, ja täyttää Jumalan tahto. Jumalan tahto oli, että Johanneksen tuli kas-

taa ja että Jeesus piti kastettaman. (Luukk. 3: 2). Tämän kasteen merkitys oli Jeesukselle siinä, että hän sen kautta antautui lain alaiseksi. Meille on sillä se merkitys, että Jeesus sen kautta on pyhittänyt kasteemme. Tästä viimeksimainitusta tahdomme vielä puhua.

Kastustelu.

Jeesuksen kaste meidän kasteemme esikuwana.

Jeesuksen kaste on kasteemme esikuwa. Jeesus pyhitti kasteemme antamalla itsensä kasta. Mitä Jeesuksen kasteessa nähtiin tapahtuvan, se tapahtuu vielä joka lapsen kasteessa, waikk'emme sitä näe.

Jumalan sana tuli Johannekselle, ja hän tuli kaikkiin maanpaikkoihin Jordanin ympärillä ja saarnasi parannuksen kastetta syntein anteekfiantamiseksi, (Luukk. 3: 2, 3). Tähän jumalalliseen käskyyn Johanneskin nojautuu sanoessaan: Joka minun lähetti kastamaan . . . (Joh. 1: 33). Kristillinen kaste perustuu myös Jumalan käskyyn eikä ihmisten tahtoon. Herran käsky opetuslapsille oli sanastaunaan seuraava: „Menkääät siis ja tehkääät kaikki kansat opetuslapsiksi minun nimeni, että kastatte heitä nimeen Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen ja siten, että opetatte heitä pitämään kaikki, minkä minä olen teidän käskennyt“*). Lutherus sanoo pienessä katekismuksessaan: „kaste on wesi, joka on Jumalan sanan kautta säädetty ja Jumalan sanan kanssa yhdistetty.“ Mitä sillä tarkoitetaan? Ja mitä minä tarhoitan sanoessani teille: Meidän tulee kaikkea wanhurskautta täyttää? Meidän tulee antaa kasteelle se arwo, että tunnustamme sen Jumalan asettamaksi.

Jeesuksen kasteessa ilmestyy koto kolmehyhteyks. Miten? Isä puhuu, Pojalle puhutaan, Pyhä Henki tulee Jeesuksen yli. Samaten mekin kasteessa tulemme osalliseksi kolmehyhteisen Jumalan olennoista, kun me kastetaan Isän, Pojan ja Pyhän

*) Tämä tarkempi käännös on tärkeä. Kasteessa tulemme Kristuksen opetuslapsiksi, tulemme yhteyteen hänen kansansa. Me tulemme sen kautta istutetuiksi kolmehyhteyden nimeen, j. o. olentoon. Sitten min seuraan opetus.

Sengen nimeen. — Sentähden kummit lapsen kasteessa tunnustawat uskowan sa kolmenyhteiseen Jumalaan kolmen uskonnappaleen mukaan. Kuinka ne alkawat?

Taiwas aukeni Jesuksen kasteessa. Taiwas ja maa näkyvät olleen eroitettuina. Tässä ne jälleen yhdistyivät. Kristus on näkymättömänä seurakunnassaan läsnä maailman loppuun asti (Math. 28: 20). Kasteen kautta tulemme aseetuiksi hänen seurakuntaansa, ja hän on siitä asti näkymättömänä meitä läsnä, hän, joka taiwaassa on näkymäisessä muodossa. Sentähden nimitetäänkin hänen waltakuntaansa, johon kasteen kautta tulemme, taiwaan waltakunnaksi, että se yhdistää meitä taiwaallisiin ja kerran johdattaa meitä taiwaasen. Raamatussa lausutaan tämä näin: Niin monta kuin te Kristuksehen olette kastetut, olette te Kristuksen päällemme pufeneet (Gal. 3: 27). „Päällemme pufeneet“, niinkuin puun. Tämä merkitsee: 1) yhteyttä Jesuksen kanssa, jonka kautta olemme saaneet omiiksemme Kristuksen kuolemalla meille ansaitut taiwaalliset aarteet: syntein anteeksi saamisen, wihan syntiä vastaan ja rauhan Jumalan kanssa, (Rom. 5: 1). — 2) Puku peittää ja warjelee: samaten Kristus peittää synnin ja warjelee sen wiettelystä vastaan. 3) Puku kunnistaa: „Waan sä voit, Herra, parantaa, Minun synnistäni puhdistaa, Voit alastoman werhota Wanhurskautes waatteilla.“ Jesus sanoi kerran opetuslapsilleen: „Tästedes näette taiwaan awoinna.“ Kenelle tämän myös woi sanoa? Kastettu on autuas uskossa. Yllämainitut taiwaalliset aarteet annetaan hänelle uskossa. Joka uskoo ja kastetaan j. n. e. — Pyntäkäämme kaikki näitä lahjoja saada!

Tämä on se rakas Poikani, johonka minä mielistyin.

Of. 1: 5 luumme: Jumala on säätänyt meitä korjattaa lapsiiksen sa, Jesuksen Kristuksen kautta, hänen hywän tahtonsa jälkeen, ja (6 w.) on meitä armoihinsa ottanut siinä rakkaassa. Ja Jesuksen syntymisen johdosta sanottiin: „ihmisille hywä tahto.“ Luonnosta on ihminen syntinen eikä woi olla Jumalalle otollinen. Mutta kun ihminen tulee yhteyteen Jumalalle rakkaan ja otollisen Jesuksen kanssa, tulee hän Jesuksen kautta Jumalalle rakkaaksi ja otolliseksi, niinkuin lapsi wanhemmilleen: ihminen tulee silloin Jumalan lapsiksi. Mutta niille, jotka hänen ottiwat vastaan, antoi hän woiman Jumalan lapsiksi tulla, jotka uskwat hänen nimensä päälle

(Joh. 1: 12). Me otamme Jeesuksen vastaan ja Jeesus ottaa meidät vastaan kasteessa. Siten tulemme siis Jumalan lapsiksi. Tämä merkitsee, niinkuin jo yllä mainittiin ja sana „lapsi“ sisältää, että me olemme yhteydessä Jumalan kanssa, olemme hänelle rakkaat ja otolliset ja tulemme Jumalan perillisiksi (Rom. 8: 17). Meille taivaassa tähdelle pantu kaatoamaton ja turmelematon perintö (1 Piet. 1: 4.) on autuus. Tämän autuuden on Kristus meille ansainnut ja se luovataan ja annetaan meille kasteessa. Sentähden sanotaan myös katekismossa: „Jumala tekee meidät autuaiksi uuden syntymisen peson kautta.“ Joka uskoo ja kastetaan tulee autuaaksi. Tässä maailmassa kunnioitetaan niitä lapsia, joitten vanhemmat ovat rikkaat ja suurisuuiset. Kuinka suuri kunnia sitten onkaan ihmiselle, että hän voi tulla Jumalan lapsiksi, eikä ainoastaan ole hänen luomansa. Sentähden, lapset, pitäkää kasteenne korkeassa arvossa ja sanokaa apostolin kanssa: Raksoakaa, minikäältäisen rakkauden Isä on meille osoittanut, että meitä Jumalan lapsiksi nimitetään (1 Joh. 3: 1). Milloin sififi tulitte? Mitä etuja silloin saitte omikserne? — Ja vielä kysymys, johon en tahdo mitään vastausta: elättökö myös niin, kuin Jumalan lasten tulee? Joka walhettelee, wilpistelee, pettää, elää vihassa, eripuraisuudessa ja irstaisuudessa eikä rukoile Jumalaa — se ei ole vastaanottanut sitä lapsen-oikeutta, jonka Jumala hänelle kasteessa tarjosi.

Jumalan Henki tuli alas Jeesuksen päälle. Meidänkin päallemme tuli Pyhä Henki kasteessa; Jeesuksen yli näkyväisenä, meidän päallemme näkymättömänä. Mihin tämän uskon perustamme? Helluntaina Pietari puheessaan sanoi: jokainen antakoon itsensä kastaa Jeesuksen Kristuksen nimeen syntein anteekfiantamiseksi; niin saatte Pyhän Hengen lahjan, sillä teille ja teidän lapsillenne on tämä lupaus annettu (Ap. T. 2: 38, 39). Sentähden sanookin Paawali Tit. 3: 5: Laupeutensa jälkeen hän meidän autuaiksi teki uuden syntymisen peson ja Pyhän Hengen uudistuksen kautta. S. o. kasteessa annetaan meille Pyhä Henki, ja hän meitä uudesta synnyttää ja uudistaa. Kasteestasi saakka, jolloin Pyhä Henki sinulle annettiin, on hän sinun johtajasi. Oma paha halusi ja maailman kiusaukset tahtovat saattaa sinua syntiin. Mutta Pyhä Henki, joka kasteessa on istuttanut sinun Kristukseen ja kristilliseen elämään, tahtoo sinua oikein kiinnittää siihen

elämään ja kaikkeen sitä seuraamaan hyvään. Antakaa, rakkaat lapset, hänen johdattaa teitä ja rukoilkaa ahkerasti: sinun Pyhä Henki wieköön minua tasaista tietä! — Pyhä Henki on myös kasteesta saakka lohdu tt a j a s i. Kaikessa hädässä, ruumiillisessa ja hengellisessä, (mainittakoon jotain kumpaaikin laatua) lohdu tt a a h ä n sydämemme Kristuksen ewankeliumin kautta.

Tuli kyyhkynenä. Tämä wiittaa warsinkin kasteen vaikutukseen. 1 Kyyhkynen on puhtauden e s i k u w a. Se on W. T:n mukaan puhdas eläin, joka usein Jumalalle uhrattiin. Jumala on kasteessa ottanut sinut lapsikseen, anna sentähden ruumiisi eläväksi, pyhäksi ja Jumalalle otolliseksi uhriksi (Rom. 12: 1). Tähän kuuluu myös waroitus, ett'emme uudestaan syntiin lankeisi (2 Piet. 2. 22). Selittäkää tämä kuwa yhteydessä kasteen kanssa. Selittäkää myös Paawalin sanat: pankaat pois wanha ihminen ja pukkaat päällemme uusi ihminen. Tämä on Pyhän Hengen uudistus, josta katekismuksessa puhutaan, ja uusi elämä, jossa meidän pitää waeltaman. Warsinkin on kyyhkynen kaikkea w i l p y i ä w a i l l a, niinkuin Kristus ferran todisti. Ole sinäkin wilpitön Jumalan ja ihmisten edessä! Pane pois kaikki wehkeet, kaikki ulkoisuuksuus ja kaksikielisyys! 2) Kyyhkynen on h e d e l m ä l l i s y n y d e n kuwa, sillä hän synnyttää monta poikaa. Kristus on (Joh. 15: 16.) walinnut meidät (kasteessa) ja säätänyt meidät (hänen yhteydessään), että me hedelmää tekisimme ja hedelmämme pysyisi. Jos kysytte mitä hedelmiä kristityn tulee kantaa, löydätte wastauksen Gal. 5: 22, jossa luemme: Hengen hedelmä on: rakkaus, ilo, rauha, pitkämielisyys, ystäwyys, hywyys, usko, hiljaisuus, puhtaus. — 3) Kyyhkynen on h y w y n y d e n ja h i l j a i s u u d e n kuwa, se on ilman katteruutta. Tämän sowitzamme warsinkin häneen, joka kasteessa on kristityksi tullut. Kasteessa puet päällesi Kristuksen. Mutta hän on sanonut: „oppikaat minusta, sillä minä olen siwiä ja nöyrä.“ Mitä tulee sinun ajatella, kun wiha on sinua woittamaisillaan? — Jos niin teet, näkyy Kristuksen kuwa ja Henki sinussa. Rukoilemme sitä wirren sanoilla: Henki laupias, siweätä Siweämpi kyyhkystä, Wihaat mieltä ynseätä, Ylpeätä sydäntä; Suo ett' olen hiljainen, Siwiä, nöyrä, leppyinen, Rakastan mun weljiäni, Waikk' ois wihamiehiäni. (U. S. W. Chd. 182: 7).

Jesus kiusataan.

Math. 4: Vuuff. 4: Mark. 1.

Kuka uskaltaisi tässä mainittuin tapausten sisällisestä yhteydestä jotain sanoa! Ne ajat ovat, Jumalan kiitos, oh, jolloin perkelettä luultiin walepukuun pukeutuneeksi Jarisealaiseksi. Sillä opilla ei ole U. T:ssä mitään historiallista perustusta ja se vedettiin esille ainoastaan sentähden, ett'ei tahdottu myöntää perkelettä olewan. Nykyjään on keksitty koko tapauksen ollen waan näön, ylliluonnollisen hengenilmestyksen. Tätä käsitystä vastaan puhuu koko kertomus, joka selwään on historiallisena tapauksena pidettävä niinkuin sanat „wei hänen, asetti hänen, osoitti hänelle“ todistawat. Todenperäisenä tapauksena tahdomme Raamatun mukaan sen pitää. Tämä tapaus on Jesuksen elämässä suuresta merkityksestä; se osoittaa, ett'ei Jesuksen puhtaus ja pyhyys ollut mikään tahdoton wietti, mikään mekaanillinen waisto, waan oli wapaan itsetietonsa vaikuttama taistelu, jossa hänen inhimillinen luontonsa kyllä sai kestää pahuuden voimallisia päällekarkauksia, mutta jossa hän kuitenkin pahuuden voitti. Tämä yllämainittu todistetaan selwästi ewankelistain kertomusten historiallisen käsityksen kautta.

— Vuultawa on, ett'ei Wapahtajamme ensin tuntenut kiusaajaa, sillä itse saatana muuttaa itsensä walkeuden enkeliksi (2 Kor. 11: 14). Wasta kun kiusaaja käskää häntä rukoilemaan itseään, huomaa Jesus, kenen kanssa hänen on tekeminen ja sanoo häntä saatanaaksi. Jos Wapahtaja olisi hänen kohta tuntenut, olisi koko kiusaus ollut leikkiä waan ja voitto helppo.

— Ensimmäinen Adam kiusattiin ja lankefi. Toisen Adamin piti weliensä kaltaisena tuleman kiusatuksi, mutta hän voitti. Tässä on ensimmäinen pistos kantapäähän, ja myös ensimmäinen pään rikkipolkeminen. Kristuksen inhimillisen luonnon mukaan oli lankeemus mahdollinen, niinkuin Adamin; hänen jumalallisen luontonsa mukaan oli voitto wälttämätön. Tämä ristiriitaisuus loppui voiton todellisuuteen. Me olemme Kristuksen kautta tulleet Jumalan luonnosta osalliseksi (1 Piet. 1: 3); sentähden voimme myös kiusauksissamme saada voiton.

Keskustelu.

Jesuksen taistelu ja voitto:

1) Ensimmäisessä kiusauksessa, 2) toisessa, 3) kolmannessa.

Kasteessa oli Jeesus saanut Pyhän Hengen. Se vei hänen erämaahan. Mitä Jumala sillä tarkoitti? Jeesus piti kiusattaman. Jeesuksen omasta tahdosta ei siis riippunut, kiusattiinko hän wai ei; Jumala wei hänen erämaahan. Samaten Jumala johtaa jokaista ihmistä, sinua ja minua, koettelemukseen ja kiusaukseen. Tässä Jumala koettelee Jeesusta maallifella hyvällä, (miten?) Getsemanessa, Golgatalla kärsimifellä. Meitäkin kiusataan joko wiettelemifellä hyvään tahi kärsimifellä. Ei myöskään Jeesuksen wallassa ollut lopettaa kiusaus tahtonsa mukaan. Hänen täytyi kärsiä sitä niin kauan, kuin Jumalalle hyväksi näkyi. Tätä osoittawat 5 ja 8 wärsyn sanat: hän wei, asetti, osoitti. Tämä on meille suuri lohdotus. Kiusaus-ten kestäessä ehkä usein huudamme: ah, Herra, kuinka kauan! Mitä tällä tarkoitan? Ja Jumala wastaa: minun aikani ei vielä ole tullut. — Olkoon siis päätöksemme wirren wärsyn mukainen: Edessäs tahdon, Herran', Waeltaa tielläsi, Sä autoit joka ferran, Kun muut mun hylkäsi. Ilolla otan vastaan Sen kalkin, minkä tuot, Ja kiitän ainoastaan, Ett' armon vielä suot. (U. S. W. Ehd. 81: 10, 11.) Hebr. 4: 15. mainitaan lohdotus, jonka saamme Jeesuksen kiusauksesta: Sillä meillä ei ole Siis käy meidänkin tiemme Jeesuksen jäljissä taistelun kautta woiittoon. Mitä sillä ymmärretään?

1) **Ensimmäinen kiusaus.** Keskustelkaamme nyt joka kiusauksesta erikseen ja tarkastakaamme sekä taistelua että woiittoa. Jeesus isofi erämaassa. Kiusaaja sanoi: Jos sinä olet s. o. jos sinä olet se, miksi ääni kasteessa sinun nimitti, woiit helposti auttaa itseäsi. Saatana tahtoo Jeesusta ainoastaan hätään ja nälkään katsomaan ja Jumalasta, auttajasta pois katsomaan. Moni ihminen tekee niin, ja se on ihan perfeleen tahdon mukaan. Pari esimerkkiä: minulla ei ole mitään, sentähden minun täytyy ottaa, mistä saan; olen tehnyt yhden synnin (olen pettänyt), täytyy nyt tehdä toinen (täytyy waltetella, wannoa wäärä wala), ett'en kiinni joutuisi. Molem-

misja tapauksissa muistetaan vaan oma hätä, ja unhotetaan Jumala. Usein puhuu myös ääni meissä näin: olen kas- teessa tullut Jumalan lapsesi ja minun täytyy kuitenkin näin paljon kärsiä. — Jeesus vastaa: Ihminen ei elä ainoastaan . . . ; s. o. kaikesta, mitä Luojan kaikkivaltias sana kutsuu olemaan. Jeesus viittaa 5 Moos. 8: 3, jossa luemme: Hän waiwasi sinua . . . Wapahtaja tahtoi perkelettä vastaan sana: Jumala woi ylläpitää elämämme ilman leiwättäkin. Milloin Hän on sen osoittanut? Esim. Israel korwessa. Jumalan tahdosta leipä rawitsee. Että lapsesi oppisiwat, ett'ei kaswa- nut hedelmä rawitse, vaan sinun sanasi ylläpitää uskowaiset (Wii. kirj. 16: 26). Niin on wieläkin. Jos Jumala tah- toisi, woisi paperi ja puu ihmistä rawita, samoin kuin ruoho eläimiä rawitsee. Wanha pappi Scriver sanoo: kenellä on leipä kädessä, sillä on Jumalan kaikkivaltiaisuus wallassa. Mitä hän tarkoittaa? Toisenkin asian johdosta woimme to- distaa Jeesuksen sanain totuuden. Näette usein rikkaitten wan- hempain lapsia, joilla on leipää yltäkylkin, waaleina ja sur- kean näköisinä; sitä vastaan näette köyhiä lapsia, joilla tus- kin on leipäpalaa, terween ja raittiin näköisinä. Miksi? Leipä ei sitä tee, vaan Jumalan tahto ja siunaus. Wielä tänä päivänä täytetään profetan sanat: He syöwät eiwätkä tule rawituiksi (Hos. 4: 10). Witen? Kristus turwaa siis aino- astaan Jumalaan. Tee finä myös niin. Otamme uudes- taan yllämainitut esimerkit. Minulla ei ole mitään. Jumala on rikas; rukoile. Yksi synti (petos) on tehty; se on paha, mutta turwaa Jumalan armoon ja koeta parantaa, mitä olet rikkonut. Lyhyesti: Perkele tahtoo kiusata epä- uskoon (6 rukous). Se on kiusaus. Kristus pysyy uskossa. Se on voitto.

2) **Toinen kiusaus** on lifeisessä yhteydessä ensimmäisen kanssa. Koska niin warmaan uskot Jumalan woivan yllä- pitää sinua ilman leiwättä, heittäydy tästä alas; Jumala si- nun kyllä warjelee; onhan hän luwannut sen tehdä: Hän an- taa enfeleillensä Kuinka paljon eikö tämä tapaus muistuta Ewan kiusauksesta: Olisiko Jumala sanonut? Ujatukset piti ensin johdatettaman pois Jumalasta niinkuin Wapahtajan ensimmäisessä kiusauksessa. Se ei onnistu. Sil- loin perkele yhtyy Ewan ja Kristuksen ajatuksiin: koska Ju- mala niin on sanonut . . . ; koska Jumala on niin wo-

mallinen Jeesus vastaa: Kirjoitettu on: ei sinun pidä kiusaaman Herraa Jumalatas. Ottakaamme tästä seuraava opetus: jos joku raamatun paikka on sinulle epäselvä, koeta werrata sitä toiseen selwempään. Mitä tarkoitan? Jumala koettelee ihmistä, mutta ihminen ei saa koetella Jumalaa, ei saa kiusata hänen totuuttaan, wanhurskauttaan, kaikkivaltiaisuuttaan ja laupeuttaan. Pari esimerkkiä. Jumala sanoo profetan kautta: „Jos sinä tulesa käynt, niin minä olen tykö-näs, eikä liekin pidä sinua koskeman.“ Sinä syököyt tuleen, nähdäksesi, pitääkö Jumala lupaustaan. Sinä teet syntiä, koetellaksesi, tuomitseko Jumala wanhurskaan tuomarin lajilla. Sinä et tee työtä, nähdäksesi, eikö Jumalan kaikkivaltiaisuus ja laupeus, joita Raamatussa paljon ylistetään, woi sinua ylläpitää. Jumalan säätämän järjestyksen ja luonnollisten keinoin ylönlätsominen on Jumalaa kiusaamista. Toinen kiusaus on se, että perkele tahtoo wietellä poikkeemaan Jumalan säätämästä järjestyksestä. Kristus sanoo sitä Jumalata kiusaamiseksi; se on hänen woittonsa.

3) **Kolmas kiusaus.** Perkele osoitti hänelle kaikki maanpiirin waltakunnat j. n. e. Luukas kertoo perkeleen vielä tähän lisänneen: Sillä minun haltuuni ne owat annetut, ja minä annan ne kenelle tahdon. Kuinka häpeämättömästi hän waltettelee! (Perkelettä tosin sanotaan tämän maailman ruhtinaaksi, Joh. 12: 31, ja tämän maailman jumalaksi, 2 Kor. 4: 4, mutta hän on sitä ainoastaan siinä määrässä, kuin synti hallitsee maailmassa. Tästä hirweän häpeämättömästä waatimuksesta tuntee Wapahtaja perkeleen ja sanoo: Mine pois minun tyköäni, saatana Jeesus tietää, että „maa on Herran ja kaikki, mitä siinä on, maanpiiri ja kaikki, mitkä siinä asuwat“ (Ps. 24: 1). Jumalaa ainoastaan tahtoo hän palwella, Jumalalle tahtoo hän antaa koko sydämensä. Sen tähden Jumala kohta antaa hänelle suuren palkan: enkelit tulivat ja palwelivat häntä. Raamatussa ei koskaan kerrota koettelemuksesta mainitsematta enkeliä siihen osaa-ottawina, esim. kertomuksissa Abrahamista ja Jobista.

Mikä oli siis ase, jolla Kristus taisteli ja woitti? „Kirjoitettu on“ — se oli siis Jumalan sana. Lufekaamme Ef. 6: 10—18. Tässä mainitut Jumalan sota-aseet tulee meidän pukea päällemme,

jos toivomme syntiä voittaa. Oppitaa sentähden Jumalan sanaa. Pyhät enkelit katsovat taisteluamme ja iloitsawat voitostamme.

Jesuksen apostolit.

Heitämme tässä lyhyen filmäilyn heidän kutsunukseen-
sa, lähetyskseen ja elämänsä oppiaksemme tuntemaan heidän suhdettansa Jesukseen.

Kohta kasteen ja Johanneksen todistuksen jäljestä wailti Jesus itselleen opetuslapsia, niinkuin Juutalaisten opettajain (rabbinein) oli tapana siihen aikaan. Jesus nimitää heitä opetuslapsiksi, sillä heidän tuli pääasiallisesti wastaanottaa hänen opetuksiansa, joista Pyhä Henki sittemmin oli heitä muistuttawa (Joh. 14: 26). Pyhän Hengen wuodatuksen perästä ei opetuslapsia enään sillä nimellä nimitetä, waan sen sijaan sanotaan heitä apostoleiksi, s. o. lähettäiläiksi. Pyhä Henki johdatti heitä kaikkeen totuuteen ja he olivat kirkon lähettäiläitä ja opettajia. Jesuksen ensimmäiset opetuslapset olivat ensin seuranneet Johannes Kastajaa (Joh. 1: 35—51). Niistä kahdesta 37 wärsyysä mainitusta oli toinen Andreas, Pietarin weli (40 w.) ja toinen todenmukaisesti Johannes ewankelista, joka tämän kertoo eikä muuallakaan ewankeliumissaan itseään nimitä (wertaa 13: 23 y. m.) Erittäin hieno kohta kertomuksessa on, että Johannes vielä woi tarkoin muistaa tunnin (fl. 4 j. pp.), jolloin hän ensi kerran tapasi Jesuksen. Kuinka syvän wai-
kutuksen tämä ensimmäinen kohtaaminen lienee Johannekseen tehnyt! Näemme tästä, kuinka Jesuksen persoonallisuus wai-
kutti tunteellisiin sydämiin ja woinne myös awistaa Jesuksen ja Johanneksen luonteitten yhtäläisyyttä. Andreas wie-
weljensä Simeonin Jesuksen tykö (41—43 w.). Mutta wel-
jekset eivät vielä jääneet Jesuksen luo. Sittemmin (Math. 4: 21.) kutsuu Jesus heitä heidän työstään alituisiksi seuraajikseen. Sitten kutsuu Jesus Filippuksen, ja hän tuo Nathanaelin Jesuksen luo. Nathanaelin nimi mainitaan ainoastaan Joh. 21: Mutta koska nimi Bartolomeus (Bar., s. o.

poika, Tolmoi, s. o. Ptolomeuksen) on vaan sukunimi, eikä tätä Bartolomeusta mainita muualla Johanneksen ewankeliumissa, mutta Math. 10: 3. hän luetellaan kohta Filippuksen jälkeen, on luultu molempain nimien tarkoittavan samaa henkilöä. Tule ja katso! (47 w.). Jesus tahtookin, että jokainen itse näkisi ja oppisi häntä tuntemaan. Jos joku tahtoo tehdä hänen tahtonsa . . . (Joh. 7: 17). Kuinka lyhyesti ja sattuvasti Jesus kumasi Nathanaelin luonnetta sanoen: Josja ei ole petosta, s. o. joka sanoo, mitä hän ajattelee. Semmoisena Nathanael myös osoitaksi: „Tulleeko Nazarethista jotain hyvää“ —; „Mistäs minun tunnet?“ — „Rabbi, sinä olet Jumalan Poika, sinä olet Israelin kuningas.“ Herran yli luonnollista tietämistä, jota tässäkin huomaamme, todistetaan monessa paikassa Johanneksen ewankeliumia, varsinkin 2: 25: „Eikä tarwinut . . . ; 4: 18: Sillä sinulla on ollut wiifi miestä . . . ; 6: 70: Jksi teistä on perfele . . . ; 12: 21: Jksi teistä on minua pettävä . . . ; w. 38: Ei laula kuffo . . . ; 21: 17: Herra, sinä tiedät kaikki . . . ; Kosta Filippus sanoo Nathanaelille: „me olemme löytäneet Messiaan“, on luultava, että Nathanael usein ajatteli Wapahtajan maailmaan tulemistä ja ehkä juuri fikunapuun alla itseään koetellessa sydämellisellä halulla Jesususta odotti. Sen halun Jesus tässä tyydyttää. Niin hän aina tekee.

Ei kauan wiipynyt, ennenkuin Jesuskella oli lukuisa opetuslasten joukko. Kerran hän lähetti ulos 70 opetuslasta. Mutta näitten kahdentoista walitseminen tapahtui erityisellä tavalla. Kohta opetuswirkansa alussa, jo ennen wuorisaarnan pitämistä, meni Jesus wuorelle rukoilemaan, ja oli koko yön rukouksissa. Namulla kutsui hän kaikki opetuslapsensa luoksensa ja walitsi niitten joukosta ne kaksitoista, joille hän antoi apostolin kunnianimen. Niin ferrotaan Luukk. 6: 12, 13. Sestähdän Jesus myös janoi Jsan nämät hänelle antaneen (Joh. 17: 6). Lufekaamme Math. 10: 1—4. Siis Jesus kutsui nämä kaksitoista tykönsä ja antoi heille woiman. Erinomaisen juurena, korkeana ja waimallisena Jesus tässä osoitaksi. Hän antoi opetuslapsille wallan rietaita henkiä vastaan, niitä ajaa ulos ja parantaa kaikkinaisia tautia. Semmoista woimaa ei yksikään W. T:n profetoista ole toiselle woinut antaa. Sittemmin antoi Jesus 70 opetuslapselle heitä lähettäessään saman woiman. (Luukk. 10: 1, 19). Niin ne seitsemänkym-

mentä palasivat ilolla, sanoen: Herra, perkeleetkin ovat sinun nimesi kautta allemme annetut. Siihen vastasi Jeesus: Mikäät siitä iloitko, että henget allenne annetaan; vaan iloitkaat paremmin, että nimenne ovat kirjoitetut taivasssa. (Luukk. 10: 17, 20). — Voima ihmeitä tehdä oli ensimmäinen apostoliwirkaan kuuluwa lahja, joka opetuslapsille annettiin; sittemmin he saivat Pyhän Hengen lahjan. — Jeesus lähetti sekä nämä kakstoista että 70 opetuslastaan parittain maailmaan tukeeksi toinen toisilleen sekä ruumiillisessa että hengellisessä suhteessa. Tätä Herran osoittamaa tapaa on sittemmin noudatettu lähetyssaarnaajia pakanoille lähettäisjää. — Järjestys, missä apostolit luetellaan on eri ewankeliumeissa vähän erilainen (vertaa Math. 10: Mark. 3: Luukk. 6: Ap. T. 1: Pietari mainitaan kuitenkin ensimmäisenä ja Judas Iskariot viimeisenä. Opetuslapset olivat Galileasta ja Judeasta, niinkuin nimensäkin osoittivat. Kaikki olivat he ilman oppia (Ap. T. 4: 13), joka selwään todistaa opin ja totuuden tuntemisen aivan eri asiaksi. Kärjimmisen puolesta ei yksikään muu ihminen ole ollut niin Jeesuksen kaltainen, kuin apostolit. Lukokaamme 1 Kor. 4: 9—13. Herra itse, kaikki hänen opetuslapsensa, kaikki totiset kristityt ovat käyneet samaa tietä, nim. taistelun kautta voittoon, ristiin kautta kunniaan. Minimoisen apostoliksi kelpaawan piti oleman? Se näkyy seuraawista raamatunpaikoista: 1) Hänen oli pitänyt nähdä Jeesuksen (1 Kor. 9: 1.) ja piti oleman todistajana hänestä, varsinkin hänen ylösnousemisestaan (Ap. T. 1: 21, 22. 2: 32. 9: 15. 10: 39—42). 2) Hänen tuli olla välittömästi Jeesukselta kutsuttu, niinkuin Paawalikin oli (Ap. T. 26: 15—18. 3) hänen piti julistaman Kristuksen ewankeliumia koko maailmalle, ei waan yhdelle seurakunnalle, yhdessä paikassa, Math. 28: 18—20. 4) Hänen piti ewankeliumia wahvistaman ihmeillä ja merkeillä Jeesuksen nimesjää (Mark. 16: 17, 18. Ap. T. 5: 12, 15, 16. 2 Kor. 12: 12). 5) Hänellä piti oleman Pyhä Henki, että hänen sanallaan oli sama merkitys kuin Herran sanalla (Luukk. 10: 16): Joka teitä kuulee, se minua kuulee; ja joka teidän katsoo ylöön, se katsoo ylöön minun; mutta joka minun katsoo ylöön, hän katsoo ylöön sen, joka minun lähetti. Mitä on meidän tämän lauseen johdosta tehtävä? — Sillä ette te ole,

jotka puhutte, waan Jfänne Henki, joka tei sfä puhuu (Math. 10: 20). Apostolin sanalla on siis sama merkitys, kuin Kristuksen sanalla, eikä mitään eroitusta ole niitten välillä. Sentähden Johannes sanoi: Me olemme Jumalasta; joka Jumalantuntee, hän kuulee meitä; joka ei Jumalasta ole, ei hän kuule meitä. Siitä tunnemme totuuden hengen ja efsyttyksen hengen (1 Joh. 4: 6).

Rahdentoista apostolin elämästä kerromme vielä seuraavaa:

1) Pietari, Andreaksen weli, oli kotoisin Galilean Betsaidasta, Genesaretin meren rannalta. Hän oli kalastaja ja hänellä oli Kapernaumisja talo, jossa Jeesus asui vähän aikaa. (Math. 4: 13). Pietari oli nainut mies; sen huomaamme siitä, että hänen anopistaan puhutaan Math. 8: 14. Että hänen anoppinsa vielä eli, todistaa Pietarin nuorta ikää. Kaikki apostolit olivat nuoria. Hänen luonteensa selviää meille toisista kertomuksista. Pietari, ynnä Johannes ja Jakob vanhempi, elivät erittäin liikeisessä ystäväydessä Jeesuksen kanssa, niinkuin näemme Jairuksen tyttären herättämisestä, (Mark. 5:) Jeesuksen kirkastamisesta (Math. 17:) ja kärsimisestä Getsemanesja (Math. 26: 37). Ap. T. 1—12 on Pietari päähenkilönä. Häntä pidettiin Johanneksen ja Jakobin kanssa kirkon pylväänä (Gal. 2: 9). Sen ajan aikakirjain mukaan on hän Roomasja keisari Neron wallan alla kuollut marttyrikuoleman w. 67 ristinpuussa, niinkuin Herra itse. („Sinä tulet minua seuraamaan“).

2) Johannes, kalastaja Zebedeuksen ja Salomen poika, Jakobin weli, oli myös kotoisin Betsaidasta. Hän oli kalastaja. Johannesta ja hänen welsjeänsä sanotaan Simonin kumppaneiksi (Luukk. 5: 10). Hänen äitinsä oli niitä waimoja, jotka erinomaisella rakkaudella ja uskollisuudella olivat kiintyneet Jeesukseen (Math. 27: 56; Mark. 16: 1). Johannes oli ennen ollut Johannes Kastajan opetuslapsi. Hän oli Jeesukselle rakkain opetuslapsista, (hän istui Jeesuksen helmassa). Johannes oli ensin saarnannut Efsjosssa, sitten hän lähetettiin maanpakolaisuuteen Patmos saarelle; korkeaiäisenä oli hän sitten kuollut Efsjosssa.

3) Jakob vanhempi oli Johanneksen weli ja kalastaja

niinkuin Johanneskin. Hän oli ensimmäinen marttyri apostolein joukossa, sillä Herodes antoi tappaa hänen miekalla (Ap. T. 12:)

4) Andreas, Simonin weli, oli myös kalastaja. Hän lienee pääasiallisesti saarnannut Kreikassa ja viimein tullut ristiinnaulituksi.

5) Filippus oli Betsaidasta. Hänen ja Johannesen luullaan kaifista apostoleista eläneen korkeimpaan ikään.

6) Bartolomeus eli Nathanael saarnasi Indiassa ja kuoli marttyrikuoleman.

7) Tuomas oli tuonut kristinopin Persiaan. Hänkin on tapettu.

8) Matheus, ewankelista, oli ollut publikani. Mitä se on? Hän saarnasi Ethiopiasa, jossa myös kuolema hänen saavutti.

9) Jakob nuorempi (pienempi) oli seuraawan apostolin weli. Heidän isänsä oli Alfeus, jota myös Kleofaaksi sanotaan; äitinsä oli Maria, Jeesuksen äidin sisar. Nämä apostolit olivat siis Jeesuksen serkkuja. (Herran weljet, Gal. 1: 19). Hänelle annettiin liifanimi „hurstas“ ja hän on Jakobin lähetykskirjan kirjoittaja. Hän kuoli marttyrikuoleman Jerusalemissa w. 62.

10) Judas, Taddeus eli Lebbeus.

11) Simon, liifanimellä Zelotes, kotoisin Kanasta.

12) Judas Iskariot (Jsh Keriot. mies Keriotista eräs kaupunki, Jos. 15: 25).

Opettajalle ohjeeksi liitämme tähän vielä seuraawat sanat: „Kuinka paljon nämä henkilöt ovat kärsineet ja työtä tehneet ihmiskunnan eduksi, ja kuinka puhtaalla, itsensä-kieltävällä, itsensä alttiiksi antawalla mielellä! He olivat maan juola sekä sille ajalle että tuleville ajoille, walo seuraawille sukukunnille. He etsiwät Jumalan kunniaa eivätkä omaa ylistystä; sentähden tekivät tehtävänsä ilman itsekkäisyyttä, omaa itseänsä ajattelemta. Heidän työnsä, joka jo itsessään oli julkinen sota maailmaa ja helwettä, syntiä ja erehdystä vastaan, sai sekä näkywäisiä että näkymättömiä wihollisia, jotka leppymättömällä wihalla ja perkeleellisellä pahuudella wainosiwat sitä ja tekivät sille wastarintaa, jommoista ei mikään inhimillinen yritys ole saanut kokea. Näillä miehillä ei ollut mitään maallista turwaa eikä apua, ja kuitenkin on heidän työnsä maailmaa voitawalla totuudellaan kestänyt kaikki koetukset ja jumalallisella

voimalla voittanut kaikki vastukset. Miehet itse ovat unhotetut; tuskin heidän nimeänsä muistetaan. Heidän elämänsä kohtalonsa ovat unhotetut maailmassa; ainoastaan hämärä satu niistä on jäljellä. Mutta heidän työnsä on pysynyt kohta kaikki vuosituhatta; se on kestänyt ajan myrskyt, se on nähnyt kaikki ympärillään muuttuvan ja katoavan, mutta itse on se pysynyt. Onko ihmiskunnan historiassa mitään, joka korkeudessa ja puhtaudessa olisi tämän vertaista? Mutta jos ikänä Jumalalle pyhitetyn ihmiselämän historia on muistiinpantu fiellä, missä kaikki, joka on puhdas ja Jumalalle kelpaava, katoamattomana tallennetaan Jumalalle ikuisiksi kunniaksi ja kaikille pyhille iloksi, — varmaan se on näitten kahdentoista henkilöin, näitten Herran apostolein historia.“

Kristuksen waikutus opettajana ajan, paikan ja taivan suhteen.

Walittuansa ne kaikki toista opetuslasta alkoi Jeesus opillansa perustaa waltakuntaansa, jonka hän nimitti taivaan waltakunnaksi. Hän alkoi samoilla sanoilla kuin Johannes Kastaja: tehkää parannus, taivaan waltakunta on lähestynyt (Math. 4: 17). Kanssa hämmästyti hänen oppiansa, sillä hän opetti voimallisesti eikä niinkuin kirjanooppineet (Math. 7: 29). Sentähden paljon kansaa tulwaili hänen luoksensa: monta tuhatta ihmistä kokoontui, niin että toinen toistansa tallasi (Luukk. 12: 1).

Math. 4: 23. luumme: Jeesus saarnasi waltakunnan ewankeliumia. Hän toi sanoman, jota lyhyesti nimitetään ewankeliumiksi, hyväksi, suloiseksi sanomaksi, sillä se sisältää kaikkein iloisiinman sanoman, jonka woimme kuulla. Jeesus ei opettanut sanan tawallisessa merkityksessä, hän ei esiintuonut uutta lakia eikä uutta erinomaista siwensoppia. Hänen opetuksessaan oli kaikki pääkohtaa: hän opetti ja todisti: 1) omasta persoonastaan, 2) taivaan waltakunnasta.

Paikka ja aika. Jeesus opetti usein synagogissa saba-

tina ja muutamina toisina päivinä viikossa. Luukk. 4: on kirjoitettu pitempi puhe, jonka hän piti Nazarethin synagogassa. Jeesus waelsi ympäri kaiken Galilean, ja opetti heidän synagogisiansa ja saarnasi waltakunnan ewankeliumia. (Math. 4: 23). Puheen elämän leiwästä piti hän Kapernaumin synagogassa (Joh. 6: 59). Kun Luukk. 4: 16 kerrotaan: „Hän tuli Nazarethiin ja meni sabattina synagogaan tapansa jälkeen,“ huomaamme Jeesuksella olleen tapana käydä synagogissa. Temppeleissä hän usein opetti (Joh. 8: 20. 10: 23), ja wiittaa siihen Pilatuksen edessä: Minä olen maailman edessä julkkisesti puhunut; minä olen aina synagogassa opettanut ja temppeleissä, johon Juutalaiset joka paikasta kokoontulewat, enkä ole mitään salaisuudessa puhunut (Joh. 18: 20). Näissä temppeleipuheissa, joita warjinkin Johannes on muistiinpannut, puhuu Jeesus usein korkeasta alkuperästään, erittäin suurina juhlina (Joh. 7). Jeesuksen puheet syödessä mainitaan usein ewankeliumeissa (Luukk. 7: 36 ff; 11: 37 ff. 14: 1 ff). Hän oli silloin waan muutamain joukossa ja oli heitä niinkuin lähempänä. Wertaus kahdesta weskamiehestä (Luukk. 7:) on puhuttu atrioidessa, niin myös wertaus suuresta ehtoollisesta (Luukk. 14: 16 ff). Jeesus opetti muuten missä waan tilaisuutta siihen oli. Usein kodeissa: hän istui opettamassa, kun halwattu tuotiin hänen luokseen (Luukk. 5: 17). Hän opetti myös eräässä huoneessa, kun hänelle sanottiin: Mitä ja weskiesi owat ulkona (Math. 12: 46). Jeesus opetti usein waeltaessaan opetuslasten kanssa, joten puhe (esim. „katsokaat kukkaisia kedolla, katsokaat lintuja“) tuli enemmän hawaannolliseksi. Wertaukset Math. 13: puhui hän weneestä Genesaretin merellä ihanaa seutua filmäellen. „Ei missään mainita hänen erityisiä opetustuntia antaneen. Waan alituista kouluuttamista olikin, että hän ensimmäisistä ajoista taiwaasen astumiseen saakka opetti, wakuutti, johdi, tuki, koetti ja walmisti opetuslapsiansa, osoittaen heille totuuden totuuden perään ja poistaen heiltä wäärän luulon toisen perään.“ (Bengel)

Kristuksen eri opetustawat. Hän kääntti kaikkia opetustapoja. Ukroamatillinen opetustapa, tapa jossa opetus annetaan esittelemällä, tulee esiin pääasiallisesti wuorisaarnassa ja Johanneksen ewankeliumin puheissa. Kyselwää opetustapaa on Wapahitajamme myös joskus kääntänyt, esim: „Mitä sanotte Kristuksesta, kenen poika hän on?—

Davidin — Miten sitten David hengessä nimittää häntä her-
raksi? — Waan ennen kaikkia on Wapautajamme käyttänyt
kuwaannollista, symbolista opetustapaa, niinkuin sym-
bolisissa töissä, wiittauksissa historiaan, gnomeissa eli mietit-
tämissä lauseissa ja parabeleissa eli vertauksissa.

Symboliset työt. Sitä opetustapaa käyttivät jo W.
T:n profetat, esim. 1 Kun. 11: 29, 30. Jer. 19: ja 28: Hes.
5: Neisessäkin historiassa näemme niitä käytetyiksi. Skyti-
läiset lähettivät Dareiolle Hystaspeen pojalle linnun, rotan, sam-
makon ja wiisi nuolta. Sillä he tahtoivat sanoa Dareiolle:
„Jos et woi lentää, kuin lintu, pistäntyä reikään, kuin rotta,
tahi järween, kuin sammakko, et woi pelastaa itseäsi nuolis-
tamme.“ — Samalla tavalla Kristuskin opetti. Kun opetus-
lapset kysyivät: „Kuka on suurin taiwaan valtakunnassa?“,
kutsui Jesus lapsen ja asetti sen heidän keskellensä. Saman-
laista on jalkain peseminen, tapaus fiikunapuun kanssa, pu-
haltaminen opetuslapsiin y. m.

Israelin kansan mennyttä historiaa käyttää hän usein
esikuwana omiin ja aikansa kohtaloihin. Esim. Jonaan his-
toria. — Eliaan aikana oli monta leskeä. . . . Ettekö ole lu-
keneet, mitä David teki . . . ? Jos semmoisia töitä olisi tehty Ty-
rossa ja Sidonisssa

Gnomit, mietittävät lauseet. Sitäkin opetustapaa Je-
sus paljon rakasti. Semmoiset lauseet sisältävät usein wastalau-
seita (antithesia), usein vertauksia. Mainitsemme muutamia:
Parantaja, paranna itseäsi. He owat sokeat ja sokeitten joh-
tajat. Jos sokea sokeaa taluttaa, eivätkö he molemmat kuop-
paan lankee? Helpompi on kamelin käydä neulan filmän läpi,
kuin rikkaan tulla taiwaan valtakuntaan. Älkää antako koi-
rille pyhää älkäätkä heittäkö päärvyjänne siolle. Älköön wa-
sen kätesi tietäkö, mitä oikia tekee. Samalla mitalla, jolla te
mittaatte, pitää teille mitattaman. Jos suola kadottaa ma-
kunsaa, millä sitten suolataan. Jossa raato on, sinne kottat
kokoontuwat. Anna kuolleitten haudata kuolleenensa. Joka kä-
tensä auraan laskee ja taaksensa katsoo, ei hän ole sowelias
Jumalan valtakuntaan. Wiimeiset tulewat ensimmäisiksi ja en-
simmäiset wiimeisiksi. Joka itsensä ylentää, se alennetaan.

Vertaukset. Vertauksissa puhuminen oli opetustapa, jota
Jesus usein käytti. Vertaus (parabeli) tulee kreikkalaisesta
sanasta, joka merkitsee sowittaa yhteen, wertailla. Parabeli

kuuluu runouteen ja sitä käytetään totuuden werhomiseen, jota ei semmoisenaan tahdota sanoa. Vertaus on kertomus luonnosta eli ihmiselämästä, johon on kätkeyty joku korkeampi totuus. W. T:sa on vertauksia: 2: Sam. 12: 2. Sam. 14: Es. 5: 1 ff. Hes. 17: 3 ff.

Tarkastelkaamme nyt Jesuksen vertauksia. „Sumalan Pojan vertauksiin ei ole ihmispuheessa eikä ihmisopissa mitään verrattavaa, ei sisällön korkeuden, syvyyden, lauseuden eikä rikkauden suhteen, ei luonnosta ja ihmis elämästä otettuihin kuvain viisauden eikä moninaisuuden suhteen, eikä koko esitteen lauseuden, luontewaisuuden, selvyyden ja totuuden suhteen“, sanoo Menken. Jokainen, joka enemmän on Herran vertauksia tutkinut, on tämän todeksi myöntävä. Eräässä Hess'in kirjassa on luettelo kumista, joita Herra on vertauksissaan käyttänyt. Siinä luettelossa on 10 lehteä.

Missä tarkoituksessa Kristus käytti vertauksia. Sen tarkoituksen ilmoittaa Herra itse vertauksissa puhuttuansa (Math. 13: 52): Sentähden, jokainen kirjanoppinut, joka on taiwaan waltakuntaan oppinut, on perheenisännän wertainen, joka tawarastansa tuopi edes uutta ja wanhaa. Niin teki Jesus. Hän liitti uudet, taiwaan waltakuntaa koskevat asiat tuttuihin, jokapäiväisiin asioihin ja tapahumiin. Sitäpäitisi oli Jesuksen vertauksilla kahtalainen tarkoitus sen mukaan, minne ihmisille ne puhuttiin. Niiden piti totuus ilmituoda tahi se kätkeä. Opetuslapset kysyivät: Miksi puhut heille vertauksilla? Jesus wastasi: Teidän on annettu tuta taiwaan waltakunnan salaisuudet, waan ei heidän ole annettu (Math. 13: 11). Kaikki vertaukset koskewat nimittäin taiwaan waltakuntaa, jonkatähden useimmat alkawatkin: taiwaan waltakunta on kaltainen. Wapahtajamme sanoo taiwaan waltakuntaa salaisuudeksi, sentähden ett'ei ihminen woi siitä mitään tietää, waan se hänelle annetaan. Es. 1: 9. puhutaan Sumalan tahdon salaisuudesta. „Teidän on annettu tuta taiwaan waltakunnan salaisuudet.“ Annettu? Niin, sillä Herra antaa näkewän filmän ja kuulewan korwan (San. 20: 12). Miksi opetuslapsille annettu? Siksi, että heillä oli halu taiwaallisiin, mieli niihin päin. Ja sitä halua piti vertauksien elähyttämän ja kaswattaman. Oppia ei annettu opetuslapsille kuolleena ulkoläksynä, waan se liittyi vertauksen muodossa wapaasti heidän henkeensä; heidän tuli wapaalla, elä-

wällä tavalla omistaa vertaukseen kätketty totuus. Jokainen vertaus on arvoitus ja vaikuttaa sieluun arvoituksen tavalla, tehden ihmisen rauhattomaksi siksi, kun selitys on keksitty. Nyt ymmärrämme myös Herran sanat opetuslapsille vertauksista; „jolla on, hänelle annetaan:“ sille, jolla nim. on taivaasen päin kääntynyt mieli, annetaan myös kyky vertauksia ymmärtää. Mutta kansalta tuli vertauksen kätkeä totuus: „siltä, jolla ei ole, pitää sekin otettaman pois, joka hänellä on“. — Taiwaan valtakunta on tosin maailmassa, mutta ei ole maailmasta, eikä maailma sitä näe; se on monelle peltoon kätkeytyn aarteen kaltainen. „Sjanfaikkinen rakkaus, joka käsittää kaikki, tarjoo kaikille taivaan valtakunnan pelastukseksi ja autuudeksi. Mutta on semmoistakin välinpitämättömyyttä, jolle ei mitään totuutta voi jakaa, koska sen on mahdoton sitä vastaanottaa, on semmoistakin kuolon unta, joka ei enään tiedä mitään eroitusta pimeyden ja walkeuden, kuoleman ja elämän välillä, — jolle pimeys ja kuolema ovat mieluisimmat walkeutta ja elämää. Niin oli Judan kansa Jesuksen aikana. Näkewillä silmillä ei se nähnyt.“ Menken. — Ihmisten suhde vertauksiin on sama kuin silmän suhde aurinkoon. Terweelle filmälle on walo ulkoa miellyttävä. Silmä kääntyy waloa kohti; samaten taiwaallisiin päin kääntynyt mieli etsii vertaukseen kätkettyä totuutta. Siinä on myötätuntoisuutta, sillä missä aarre on tahi missä sitä aavistetaan olewan, sinne sydän pyrkii. Mutta silmän pimeänä ollen aurinko hukkaan jäteilee; ei silmä säteitä vastaanota. Niin Jesus todistaa Joh. 6: 44. ja Joh. 8: 43. Sairas silmä wihaakin waloa. Semmoisille on totuuden kätkeminen vertauksella jumalattoman mielen tuomio ja rangastus. Jumala on heidät ylönantanut, janoo Paawali (Rom. 1: 24). Semmoisille ihmisille on koko Jesuksen elämä selittämätön vertaus.

Kuinka vertauksia tulee ymmärtää. Sanotaan: „vertaukset ovat tosin ihanat, mutta niitä tulee myös ymmärtää.“ Sentähden huomatkkaamme seuraawat seikat. Vertausta selittäessä tulee pitää filmällä kolme asiaa. Ensiksi on huomattawa luonnosta eli ihmiselämästä otettu vertausefine, esim. sinapin siemen. Toiseksi totuus, jonka vertaus sisältää. Sillä jokaiseen vertaukseen on Herra kätkenyt ainoastaan yhden totuuden, jonka hän tavallisesti on liittännyt vertauksen loppuun, esimerkiksi: Niin taiwaallinen Sjäni telee teille,

Joka itsensä ylentää Vertauksen muut kohdat, jotka eivät siihen totuuteen kuulu, ovat selityksestä jätettävät eikä niitä siihen millään lajilla pidä tyrkyttää. Kuitenkin on jokin pieni siwuseikka, joka vertaukseen sopii, esiin tuotawa, sillä totuus sen kautta selwiää ja esiintyy useammalta taholta. Esim. olemme työmiehiä wiinamäessä. Wiinamäessä on monenlaisia töitä: harawoimista, fittemistä, aitaamista ja hedelmän kookoimista. Tämä selitetään. — Lintujen asuminen puitten oksilla kuwaa sitä turwallsuutta ja lepoa, joka meillä on Jumalan waltakunnassa. Kolmanneksi on vertauskohta huomattawa. Ajatus waatii nimittäin yhtäläisyyttä luonnollisen esineen ja sillä osoitetun korkean totuuden välillä. Vertauskohdan helposti löytää Jesuksen wertauksissa, sillä ne tarkoittawat kaikki taiwaan waltakuntaa, waikka muutamista, esim. wertauksesta fariseuksesta ja publikanista, lawalliset alufusanat: „taiwaan waltakunta on kaltainen“ ovat pois jätetyt. Siten on johto selitykseen annettu. Opettaja älköön ruwetko raamatun kuwia selittämään, jos eivät wertauskohdat ole hänelle selwillä; mitä selwempinä ne ovat, sitä paremmin luonnistuu selitys.

Symbolisen opetustawan käyttämisestä kouluissamme.

Augustinus sanoo: „wertaukset kaswawat ihmisen ja hänen hengellisten kokemustensa ohessa.“ Tämän tiesi mestari oppineella kiehellä hywin. Jesuksen wertaukset sopiwat jokaiseen elämän ikään ja kaikkiin koulun luokkiin juuri Augustinuksen lausunnalla perusteella. Ei löydykään helpompaa eikä sopiwampaa opetustapaa, jolla lapsia woisi johtaa Jumalan waltakuntaa tuntemaan. Se on luonnollinen, koska se menee aistimilla huomattawasta ylliluonnolliseen. Se pitää tarkkuuden hereillä. Se kehoittaa miettimiseen, sillä siinä on totuus hienosja werhosja; se on siis samalla paras ajatusharjoitus. Sitä paitsi on luonnon waltakunta aina kuwa armon waltakunnasta, niinkuin jokainen Herran wertauksista opettaa. Koska Jesuksen wertaukset sisältäwät niin paljon herätyksiä hengelle ja wiewät meitä parhaimpaa tietä Jumalan waltakunnan käsitykseen, on niistä myös laweammasti seuraawissa keskusteluissa selitetty, eikä niihin käydettyä aikaa tarwinne kenenkään fatua.

Wainitsemme Jesuksen tärkeimmät wertaukset sekä wiit-

taamme niiden Jumalan valtakunnan asioita merkittävään sisältykseen.

Jumalan valtakunnan luonnosta ja kehitymisestä.

Reijänkaltainen kylmämaa. — Alku sydämessä.
 Werkko. — Seurakunnan alku.
 Ohjatukset niuin seassa. — Jäsenten erilaisuus.
 Sinapin siemen. — Valtakunnan ulkonainen historia.
 Hapatus. — Sen sisällinen historia.
 Narre ja päärlä. — Sen korkea arvo.
 Suuri ehtoollinen, häävaatteet. — Menkatse ja esteet.
 Radonnut lammas, penninki, tuhlaaja poika. — Jumalan laupeus.
 Hyvä paimen. — Edut valtakunnassa.
 Työmiehet viinamäessä. — Palkka.

Jäsenten laadusta.

Siikunapuu. — Heidän työnsä.
 Tottelevainen ja tottelematon poika. — Heidän kuuluisuutensa.
 Pahat viinamäenniehet. — Heidän kiitollisuutensa.
 Väärä huoneenhaltija. — Heidän kavaluutensa.
 Väärä tuomari. — Heidän rukouksensa.
 Fariseus ja publikani. — Heidän nöyryytensä.
 Kuninkaan luvunlastu. — Heidän vihansa.
 Laupias Samarialainen. — Heidän laupeutensa.

Valtakunnan lapset.

Rikas mies ja Satzarus. — Yhteys tämän ja tulevan elämän välillä.
 Rikas tyhmä. — Huolimattomuus tulewasta elämästä.
 Uskotut leiwiskät. — Uskollisuus tilin warmuuden tähden.
 Kymmenen neitsyttä. — Walmistus pois lähtöön.
 Wiimeinen tuomio. — Valtakunnan loppu.

Siemenkaltainen kylwömaa.

Math. 13.

Keskustelu.

Selitys siemenestä ja pellostä.

1) Siemen. 2) Kylwäjä. 3) Kylwömaa. a) Siemen tien oheessa. b) Siemen kivistössä. c) Siemen orjantappurain seassa. d) Siemen hyvässä maassa.

Tässä vertauksessa puhutaan siemenestä ja erilaisista kylwömaista. Mitä siemen on? Jeesus selittää sen Luukk. 8: 11, sanoen: Siemen on Jumalan sana. Etsikäämme nyt yhtäläisyydet.

1) **Siemen.** — Jumalan sana on elävä. Ottakaa tavallinen siemen ja toinen puusta tehty, ja pistäkää molemmat maahan. Wähän ajan kuluttua osoittaa siemenjyvä elonvoimaa. Miten? Samoin Jumalan sana. Pari raamatunpaikkaa: Rom. 1: 16. En minä häpee Kristuksen ewankeliumia Jumalan sanalla on siis autuaaksi tekewä woima. Hebr. 4: 12. Jumalan sana on elävä ja voimallinen Jer. 23: 29. Eikö minun sanani ole niinkuin tuli, sanoo Herra, ja niinkuin wasara, joka wuoren murentaa? Wasara ja tuli voivat kowiakin kappaleita muuttaa. Mitä Jumalan sana voi muuttaa? Kowia sydämiä. Kerron teille pienen, tätä walaisewan kertomuksen. Raksi nuorta miestä oli tehnyt hirweän murhan. Se tuli ilmi, miehet tunnustiwat ja tuomittiin Siperiaan. Matkalla sinne, Walmir'in kaupungissa, tapahtui seuraawa tapaus, jonka siellä wirkaatekewä pappi onertonut. Murhaajat pyysiwät pääsiäsaamuna seurakunnan yhteydessä saada mennä Herran pyhälle ehtoolliselle. Waan pappi huomasi heidän kanssa keskustellessaan heidän sydämensä kivenkowiiksi. Hän otti rippisaarnansa tekstiksi Jumalan sanat Rainille: Mitäs olet tehnyt? weljes weren ääni huutaa minun tyköni maasta. Ja nyt kirottu ole

finä maan päältä, joka awasi suunsa ottamaan weljes wertä sinun kädestäs (1 Moof. 4: 10. 11). Ja katso murhaajat syöf-syiwät nämä sanat kuultuaan niinkuin halwaantuneina pol-willeen.

Bapin puhuesfa heidän hirweästä julmuudestaan henke-änfä rukoilewaa uhriraukkaansa kohtaan, Jumalan warhurskaasta tuomiosta sekä heidän kohtalostaan, kun hekin kerran hirweällä wapistuksella rukoilewat henkensä edestä sitä Juma-laa, joka oli kuullut heidän uhrinsa huudot ja murhaajain pil-kan, — rupefiwat he wapifemaan ja huufiwat surkeasti. — Siis Jumalan sana waituttaa elämää kowiin sydä-miin, kuolleihin luihin. Mitä se on? Ef. 55: 20, 11. werrataan Jumalan sanaa sateesen ja lumeen. Sade wirwoit-taa, lumi lämmittää. Wirwoitusta tarjoo Jumalan sana: Tulkaa minun tyköni. Minulla oli paljo surua sydämesfäni; mutta sinun lohduitukses ilahutti minun fieluni (Pf. 94: 19). Siis elämää katuwaisiin, murheellisiin sydämiin. Sil-lä kaiffkinainen kirjoitus on Jumalalta annettu, ja tarpeelli-nen opifsi, nuhteefsi, ojennuksifsi, kurituksefsi, joka on wan-hurskaudessa (2 Tim. 3: 16).

Mutta waikka siemen olisi pöydällä kymmenen vuotta, ei fiinä näkifi sijällistä elämää. Siemen täytyy panna maa-han. Mihin Jumalan sana on pantawa? Math. 13: 19. Sit-ten tulee paha henki ja temmaa pois sen, kuin hänen sydä-meensä kylwettiin. Jumalan sanan tulee päästä ihmisen sydämeen; muuten se ei osoita mitään eloa ja ihminen jää muuttumattomafsi.

Siemenestä nousee aina jotakin uutta ja kauniimpaa. Siemen on pieni, mutta siitä tulee hieno itu, kaunis kaswi, ihana kukka ja kallis hedelmä. — Niin on Jumalan sanan laita. Yksi ainoa lause voi tehdä luonnolli-sesta ihmisestä ihan toisen, 1 Piet. 1: 23: Jälleen syntyneet ei katoawaisesta waan katoamattomasta siemenestä, elävästä Jumalan sanasta, joka ijankaiffisesti pysyy. Kuinka ihmeelli-sesti Jumalan sanan waitutusta huomataan onnessa, onnetto-muudessa, puheessa, käytöksesfä, lapsisfa, palvelijoisfa, naapu-reisfa: Sentähden asutoon Jumalan sana runsaasti teisfä (Kol. 3: 16).

2) **Kylwäjä** on se, joka siemenen kylwää. Jeesus kylwi Jumalan sanaa; sittemmin sitä tekivät a p o s t o l i t; nyt sitä

telewät opettajat kouluissa, papit kirkoissa. Se on jokaisen kristityn tehtävä. Jokainen on welvollinen tuntemaan ja tunnustamaan Jumalan sanaa ja sitä jatkamaan, milloin hän voi. Kuinka sitä voivat tehdä isäntäväki, palvelijat keskenänsä, oppipojat, vanhemmat lapset? — Kylvä siemenes huomeneltain, ja älä pidä kättäs ylös ehtoon; sillä et sinä tiedä, kumpi paremmin menestyy. (Sal. saarn. 11: 6).

3) **Maa**, johon siemen kylvetään, on sydän. Sillä sydäimestä tulevat ulos pahat ajatukset murhat . . . (Math. 15: 19). Sentähden tarvitsee sydämeen tulla jotain vastapainoa. Se on Jumalan sana. — Neljänkaltainen kylvömaa: neljänlaiset sydämet.

a) **Siemen tien ohejsa**. Muutama lankefi tien oheen ja se tallattiin, ja taiwaan linnut söivät sen (Luukk. 8: 5). Selitys: jotka tien oheen, ovat ne, jotka kuulevat; sitten tulee perkele ja ottaa sanan heidän sydämistänsä, ett'ei he uskoisi ja wapaaksi tulisi (Luukk. 8: 12). Tie on kova, siemen ei pääse siinä juurtumaan. Kova sydän on paatunut, Jumalan sana ei pääse siihen tunkeumaan, se jää ulkopuolelle, ehkä päähän, muistoon. Sentähden se niin helposti otetaan siitä pois. Wiittelijöitä tulee, jotka saattawat meitä unhottamaan Jumalan sanaa, epäilemään sanan totuutta. Alkufyy tähän, niinkuin kaikkeen pahuuteen, on paha henki. Me uskomme wiittelijöitä eikä sana pääse sydämeen. — Esimerkkiä raamatusta: **Rain** ei kuullut Jumalan sanaa, waan tappoi welhensä. **Farao** ei pannut Jumalan sanaa sydämelleen (2 Mos. 7: 23). **Farisealaiset** näkiwät Jesuksen ihmeet eiwätkä woineet niitä kieltää, waan kuitenkin he jäiwät paatuneiksi. **Judas** ei huolinut Herran waroituksesta, waan kysyi: „Herra, olenko minä se?“ — Sana ei käynnyt näitten sydämiin. Niin wieläkin. **Esim. oppilas**, joka nauraa waroituksia kuullessaan; tänyksiwaneet, jotka eiwät koskaan käy kirkossa, tahti, waikka siellä käyvätkin, jatkawat syntistä elämää. „Tänä päivänä, jos te kuulette Herran äänen, älkää paaduttako teidän sydämiänne.“

b) **Siemen kiivistössä**. Ja muutama lankefi kiivistöön, ja koska se tuli ylös, kuiwettui se, ett'ei sillä ollut märkyyttä. Mutta jotka kiivistöön, ovat ne, koska he kuulewat, ottawat he sanan ilolla vastaan; ja ei heillä ole juurta, hetkeksi he uskowat ja kiusauksen ajalla lankeewat pois. (Luukk. 8: 6, 13).

Tässä siemen tulee sinne, mihin se kuuluu: maahan; Jumalan sana otetaan ilolla vastaan. He kuulevat mielellään saarnaa ja puhetta uskonnollisista asioista, lukevat jonkun jumalisen kirjan. — Siemen itää ja oras nousee maasta; siinä se myös eroaa siemenestä tien ohessa. Sana vaikuttaa jotain sydämessä, se vaikuttaa iloa, kun esim. kuulen eli luen Jeesuksen laupeudesta ja minä päätän myös semmoiseksi tulla. Se hyvä päätös on siis kasvanut Jumalan sanan vaikutuksesta. Sydän, jossa Jumalan sanan vaikutuksesta hyviä päätöksiä pian nousee, on taipuvainen. Esim. rippikoulun aikana, pyhälle ehtoolliselle käydessä tehdään hyviä päätöksiä. — „Mutta päivän paahatessa kuivettui se.“ Siinä ei ole kestävyyttä. Semmoinen taipuvainen sydän, jossa Jumalan sana kohta jotain vaikuttaa, on suuri Jumalan lahja. Mutta päätökset eivät vielä ole töitä. Kiisauksen ajalla he lankeewat pois. Semmoiset ihmiset ovat vaihtelevaisia; kun murhe ja waino tulee sanan tähden, he lankeewat pois. Hyviä päätöksiä ei toteuteta; ei ole kestävyyttä. — Sinua liikutti puhe Jeesuksen laupeudesta; päätit semmoiseksi tulla ja kolmen päivän kuluttua olit yhtä kostonhimoinen kuin ennenkin. Hän, joka muutama wuosi sitten ehtoolliselle päästesä oli sywästi liikutettu, elää nyt juoppona. Et tahdo walehdella etkä pettää, mutta rangaistuksen pelko tahi witonhimo saattaa sinua arwaamatta niihin synteihin lankeemaan. „Kiisauksen ajalla he lankeewat pois.“ Esimerkkejä raamatusta: Jobin waino, Tobiaan ystävät, Pilatus. Pietari esim. sanoo: „waikka minä kuolisin kanssasi . . .“ ja kohta sen jälkeen: „en tunne sitä ihmistä.“ Kansa huutaa: „Hosianna“, ja kahdeksan päivän perästä: „ristiin nautitse.“ Kaikille näille luonteille, joilla ei ole kestävyyttä, puhuu Herra totisen sanan, jonka lopuksi tahdon panna sydämille: Mutta minulla on sinua vastaan, että sinä sen ensimmäisen rakkautesi annoit yllön; muista siis, kustas lankeetit pois, ja tee parannus ja tee niitä ensimmäisiä töitä (Slm. 2: 4, 5).

c) **Siemen orjantappurain seasja.** Jeesuksen selitys: Mutta se, kuin orjantappuroihin lankeesi, ovat ne, jotka kuulewat ja menewät pois, ja tuhahutetaan surusta, rikkaudesta ja elämän heikymästä, eivätkä kanna hedelmää. Se maa ei ole kowa eikä kiwinen, mutta siinä on orjantappuroita **M a a e i o l e p u h d a s.** Rikkaruoho kaswaa ja tuhahuttaa

siemenen kasvuun; sentähden ei synny hedelmää. Sydän ei ole puhdas. Sydäimestä tulee ulos . . . (Math. 15: 19). Jumalan sana sanoo: Jokainen, joka Kristuksen nimeä avuksensa huutaa, lakatsoon vääryydestä (2 Tim. 2: 19). Mutta kun sydän ei tahdo lakata synnistä, ei Jumalan sana voi mitään vaikuttaa. Jeesus mainitsee kolme asiaa, jotka erinomaisesti estävät Jumalan sanan vaikutusta: suru, rikkaus ja elämän hekuma. Suru. Sinä suret ruoasta ja vaatteista ja sydämesi on siitä täysi. Silloin ei Jumalan sana: „kaikki murheenne pankaa“ . . . voi mitään vaikuttaa. Pilatus suri. Mistä? Sentähden ei hän kuullut omantuntonsa ääntä. Israeililaiset surivat kormessa. Sentähden he eivät saaneet lohdutusta Jumalan lupauksesta: „Mitä olen sinun Jumalasi.“ — Hekuma. Mitä Jumalan käskyä ei voi täyttää kun hekumassa elää? Feliks Pauluksen puhuesa. — Rikkauden petos. (Petoksengi rikkautta sanotaan koska ei se täytä lupauksiaan). Judas. Ahneuden tähden ei woinut Jeesuksen sana: „sen ihmisen olisi parempi . . .“ päästä hänen sydämeensä. Miksi ei Jeesuksen sana rikkaalle nuorukaiselle mitään vaikuttanut? (Math. 19: 21, 22.) Miksi seitsemättä käskyä vastaan niin paljon rikotaan? „Ahneus on kaiken pahuden juuri.“ „Jotka rikastua tahtowat, lankeewat moninaiisiin kiujauksiin.“ — Ei mitään hedelmää, sillä sydän ei ole puhdas.

b) **Siemen hywässä maassa.** Milloin on maa hywä? Silloin kun se ei ole kova, waan pehmeä; kun siemen ei jää maan pinnalle, waan pääsee tunkeumaan sywään; kun maa ei ole rikkaruohoinen, waan puhdas. Semmoista sydämen laatua Jumalan sana myös tarvitsee. Werratesjamme Luukk. 8: 15 ja Math. 13: 23 näemme Jeesuksen mainitsewan neljä hyvän sydämen tuntomerkkiä, nim. sanan kuulemisen, ymmärtämisen, kätkemisen ja hedelmän kantamisen.

Kuuleminen. Siihen on tilaisuutta kouluissa, kirkoissa, keskusteluissa ja hyviä kirjoja lukiessa. „Mikäämme seurakuntaamme ylönantako“ . . . „Asukaan Jumalan sana runsaasti teissä.“ Warjele jalkas, koskas menet Jumalan huoneesen ja tule kuulemaan (Saarn. 4: 17). Kuuleminen on niin tärkeä sentähden, että Jumalan Henki ainoastaan sanan kautta voi vaikuttaa sydämiimme.

Ymmärtäminen. Kuuleminen yksin ei ole kylliksi.

Jesús sanoo: Katsokaa siis, kuinka te kuulette (Luukk. 8: 18); ja näitten vertausten lopulla: ymmäršittkö te nämät kaikki? (Math. 13: 51). Filippus sanoi kamarinpalvelijalle: Ymmäršättkö, mitäs luet? (Ap. T. 8). Keinoja sanan ymmärtämiseen ovat: hyvään kirjain lufeminen, yštävään kanssa keskusteleminen, oma miettinen ja Pyhän Hengen walaiſtusta pyytäminen.

Kätteminen. Mikſi tulee sanaa kättää? Semmoisia tilaiſuuſia warten, joissa helppoſti joudumme kiusauſiin, niinkuin jokapäiväiſissä toimituſiſsamme, ilossa, murheessa ja wastoinkäymiiſissä. Tämä oli jo W. T:ſsa käſkett. Kuule, Iſrael! Herra meidän Jumalamme . . . (5 Moſ. 6: 4—9). Siitä aſti on säilynyyt tapa kirjoittaa raamatun laufeita eriytiſiin paikkoihin, esim. ſeinälle, owien ylitſe, ſaarnaſtuolin ſyrjään j. n. e. Wirſikirjaansa wanhat ihmiset panewat lempilaufeensa. Tilikirjoihin kirjoitetaan ſemmoisia laufeita, jotka puhuwat uskollisuudesta, rehellisyydestä, Jumalan ſiunauſeſta eli Jumalan tuomioſta, esim. Sananl. 10: 22; Math. 16: 26; Luukk. 16: 2; 1 Teſſ. 4: 6; 1 Tim. 6: 6—9.

Hedelmaa kantaminen. Mikſi meidän tulee kuulla, ymmärtää ja kättää sanaa? Että me ſen jälkeen teſiſimme. Jak. 1: 22—25: Olkaa sanan tekijät . . . Joh. 7: 17: Joſ joku tahtoo tehdä hänen tahtonſa . . . ; joſta laufeesta opimme, että Jumalan sanaa tulee ymmärtämään ſitä paremmin, mitä enemmän ſitä tekee. Mitä hedelmää tulee kantaa? Gal. 5: 22. Antakaa hengen hedelmien kaſwaa! Kylvä ſiemenesi huoneelta: elon aifa tulee kohta.

Se hyvä maa on ſydämeſ,
Joſ sanan otat omakſeſ,
Joſ ſitä kuulet hartaaſti,
Sen kättet uskollieſti,
Sen mukaan hurſkaaſt eläen
Myöſ hedelmän teet mieluieſen.

Sydämet kowat, Jumala,
Behmitä Henkeſ woimalla!
Maallieſet eſteet rewii pois,
Meiſi' ett'ei lewitä ne woieſ,
Waan ſanaſ kalliin, ijaieſen
Hedelmän tuopi autuuden!

(11. S. Wirſik. Chd. 202: 6—7.)

Verkko.

(Math. 13: 47—50.)

Keskustelu.

Seurakunnan perustaminen.

1) Se tapahtuu ihmisten kautta; 2) Siinä on erilaisia jäseniä; 3) Niistä jäsenistä Jumala kerran valitsee omanja.

1) **Kokoaminen seurakuntaan.** Pienestä vertauskes-
tamme opimme, että ihmisten kokoaminen seurakuntaan tapah-
tuu aivan kalanpyytämisen tapaan. Jeesus oli sanonutkin:
Mä pelkää, täst'edes sinä saat ihmisiä (Luukk. 5: 10). Ke-
nelle hän niin sanoi? Ja milloin? Minä teen teidät ih-
misten kalastajiksi (Math. 4: 19), sanoi Jeesus kutsuessaan
Pietaria ja Andreasta.

Verkko heitetään mereen. Tarcoitus on saada
saalista. Ihmisten kalastajain, opetuslasten, tuli suuresta
ihmisjoukosta (merestä) koota ihmisiä seurakuntaan. Väli-
kappale on: „Opettaka kaikkiä pakanoita“; verkko on kalanpyy-
tämisen välikappale.

Verkko heitetään mereen: ewankeliumi (iloinen sano-
ma syntisten pelastuksesta) saarnataan. Jeesus käski: Mientää
kaikkeen maailmaan ja saarnatkaa ewankeliumia kaikille luo-
duille (Mark. 16: 12). Sitä tekivät apostolit (20 w.) sano-
en: Niin olemme me Kristuksen puolesta käskyläiset; sillä Juma-
la . . . (2 Kor. 5: 20.) Jeesuksen käskyn mukaan opettajat ja lähe-
tysaarnaajat vielä joka päivä heittävät verkkoja Juutalaisten
ja pakanain sekaan. Mitä se on? Kaikki, jotka silloin verk-
koon käywät — mitä se merkitsee? — tekewät kokonaisuuden,
jota sanotaan kristikunnaksi, kristilliseksi seurakun-
naksi, kristilliseksi kirkoksi. — Kolmas uskonkappale. —
Seurakunta on näkyvä, ihmiset sen muodostawat. Jeesus on
sen perustanut. Milloin? — Tähän seurakuntaan vielä joka
päivä kokoowat jäseniä opettajat, papit ja lähetysaarnaajat.

2) **Verkko kotoji kaikenlaisia.** Selittäkää se! Oroit-

jet ovat joko ulkonaisia tai sisällisiä niissä 350 miljoonassa kristitystä, jotka jo kristikuntaan kuuluvat.

Ulkonaisia erilaisuuksia: jäsenet ovat eri kansoista, eri ikäkausissa, eri elämän aloilta.

Sisällisiä erilaisuuksia: kristinuskko tarjoaa ravintoa sekä oppineen että oppimattoman sielulle. Heikot saavat lohdutusta. Wäkewille kuuluu: „Solle paljon on annettu, sitä paljon waaditaan.“

3) **Walitseminen ylhäällä.** Kalat tulivat verkossa me-destä ilmaan: koko seurakunta tulee kuoleman kautta tästä elämästä toiseen. Rannalla kalastajat istuivat ja eroittivat hyvät astioihinsa, mutta mädänneet he heittivät pois. Taimaassa tapahtuu walitseminen, pois heittäminen. Kokoileminen seurakuntaan oli inhimillistä: Judas, Ananias. Walitseminen on Jumalan, tai oikeammin Jesuksen asia. Siitä toiste. Sinä, joka vielä täällä elät, elä niin, ett'et pahojen kanssa tulisi pois heitetyksi eikä joutuisi tuliseen pätsiin, jossa pitää oleman itku ja hammasten kiristys.

Ohdakkeet niujen jeansa.

Math. 13: 24—30; 36—43.

Kestustelu.

- 1) Mistä hyvä ja paha kristikunnassa saawat alkunsa.
- 2) Missä tarkoituksessa Jumala antaa hyvän ja pahain ihmisten olla yhdessä.
- 3) Tämän yhdessä-olon loppu ja hyvän ja pahain kohtalo.

1) Seurakunta on perustettu. Se muodostaa ikäänkuin erinäisen maailman. Belto on maailma. Bellossa kasvavat hyvä siemen ja rikkaruoho sekaisin. Niin on myös laita Jumalan waltakunnassa. Tämä wertaus selittää meille sen miksi hyvät ja pahat elävät yhdessä Jumalan waltakunnassa.

Minu hyvään Jumalan waltakunnassa, — kristikunnassa. Joka kylwää hyvän siemenen, se on Ihmisen Poika, 37 w. Hän on meidät lunastanut, sentähden olemme hyvät

ja puhtaat Jumalan edessä. Kun siis ihminen tulee hyväksi, on Jeesukselle siitä kiitos tuleva. Hyvä siemen oli edellisessä vertauksessa Jumalan sana; tässä se vastaa waltakunnan lapsia (38 w). Lapsilla on vanhempain luonto. Jumalaa pelkääväiset ovat saaneet jumalallista luontoa, siten että Jumalan sana on päässyt wai kuttamaan heidän sydämiinsä. Lapsset periwät vanhempiansa; „waltakunnan lapset“ periwät waltakunnan. Me olemme Jumalan perilliset ja Kristuksen kansaperilliset (Rom. 8: 17). Nämä hyvät, waltakunnan lapset, ovat siemen, jonka kautta waltakunta lewiää.

Mu pahaan Jumalan waltakunnassa. Maailman alusta ovat hyvät ja pahat olleet yhdessä. Kain ja Abel. Jeesuksen opetuslapset. Niin on wieläkin kullakin seudulla, kuskakin perheessä ja koulussa. Lutherus sanoo: „Mihin Jumala rakentaa kirkkonsa, siihen perkele rakentaa kappelinsa.“ Mistä paha tulee? Wihamies, joka kylwi, on perkele (39 w). Wihamies sotii Jumalan ja Jeesuksen tahtoa vastaan. He tahtowat autuaaksi tehdä, hän tahtoo kadottaa. Nyt tiedät, kenestä paha on alkunsa. Että perkele on alku kaikkeen pahaan ihmisten seassa näemme seuraawista raamatun paikoista: Ap. T. 5: 3: Ananias, miksi saatana täytti sinun sydämes! Perkele oli synnä syntiinlankeemukseen (Jlm. 12: 9; 20: 2). Hän on murhaaja alusta ja walheen isä. 2. Kor. 4: 4: Tämän maailman Jumala on uskottomain taidot sowaissut.

Perkele kylwää ohdakkeet. Ohdakkeet ovat pahan lapset. Lapsia he ovat, sillä heillä on perkeleen luonto: walhe, petos, ilo pahasta. Sentähden semmoisia, joissa perkeleen luonto ilmestyy, sanotaan raamatussa suorastaan perkeleiksi. Jeesus sanoo Judaasta (Joh. 6: 70): Ilki teistä on perkele. Senkaltaiset ihmiset ovat myös siementä. Miten? Koska perkele kylwää pahan sydämeeni, eihän minulla ole mitään syntä? Kerron teille wertausten, wastatkaa sitten itse siihen kysymykseen. Jos minä lähettäisin jonkun lyömään naapuriani hänen kodissaan, kuka olisi ansainnut rangaistusta, lähettämäni wai minä? Miksi? Wastatkaa nyt kysymykseen. Tämä wertaus puhuu myös siitä. Sanat: „ihmisten maatesa tuli“ eiwät turhaan ole wertausessa. Me osoittawat mimmoisessa tilassa ollessamme perkele kylwää pahan meihin. Nukkuwa ei tiedä mistään waarasta. Sen-

gellinessä unessa ei henkemme tunne sitä uhkaavia vaaroja. Niin oli Jubaan laita. Milloin? Niin Pietarin. Milloin? Kun ihminen elää surutonna, ei huoli siitä, ovatko hänen puheensa, työnsä ja ajatuksensa oikeat tai väärät, silloin on perfeleen helppo päästä sydämeen. Kun pahaa vastaan on varoillaan, perfeleellä ei ole mitään valtaa. Se olkoon lohduksemme. Perfele käy ympäri niinkun kiljuva jalopeura (1 Piet. 5: 8). Siinä kuvataan hänen suurta ja turmelevaa valtaansa. Mutta seuraavassa wärsyysä mainitaan puolustuskeino: Seisokaa häntä vastaan. Sitä siis voi tehdä. Muuten sitä ei käskettäisi. Millä? Sekin siinä mainitaan: raittiina olemisella, walwomisella, uskolla ja rukouksella. Sitä warten Jumalan Poika ilmestyi, että hän perfeleen työt särkisi (1 Joh. 3: 8). Jak. 4: 7. meitä myös kehoitetaan perfelettä vastaanseisomaan.

Ihmisen suurin kunnia on olla Jumalan lapsi; hänen suurin häpiänsä on olla perfeleen lapsi. Kuka on Jumalan lapsi, kuka perfeleen? Kuinka sitti tullaan? Walwokaa ja rukoilkaa sentähden, lapset, ett'ette joutuisi kiusaukseen ja perfeleen valtaan.

2) Miksi Jumala sallii hyvään ja pahain olla yhdessä kristillisessä kirkossa? Hän woisi sitä estää. Perheenisäntä sanoo: Antakaa molempien kaswaa. Perheenisäntä on Jumala. Jumalan tarkoitus on siis, että niin pitää oleman. Miksi?

Jumalan tarkoitus pahain suhteen. Jumala antaa pahain pysyä, että he näkisivät hyvään waelluksen ja ottaisivat siitä esimerkkiä. Sentähden Kristus wertaa hurksaat puhdistamaan ja mätänemisestä warjelemaan suolaan. Niinkuin kaswawaa puuta voi jalostuttaa, niin... Sitä Jumala kärsiwäisesti odottaa. Niin hän teki Dawidin, Manassen, Pietarin ja Sauluksen kanssa. Jok'ainoa niistä kääntyi ja teki parannuksen. Kuinka sinun olisi käynyt, jos Jumalan tuomio olisi sinua kohdannut silloin, kun walehtelit, olit kowa ja kostonhimoisen lähimmäistäsi vastaan! Jumala on kärsiwäinen meidän kanssamme eikä tahdo, että jonkun pitäisi bukkuman (2. Piet. 3: 9). Mikä syy tähän mainitaan? Lufekaa meidän Herran Jesuksen pitkämielisyys teidän autuudeksenne (15 w).

Jumalan tarkoitus hyvään suhteen. Hurksaat elävät syntisten keskellä, ja heillä on siis hyvä tilaisuus juma-

lallista waellustansa osoittaa. Noa, Abraham, Stefanus. Silloin heidän jumalallinen luontonsa ilmaantuu kärsiväisyydessä, anteekfiantawaisuudessa, rakkaudessa, esirukouksissa. Jumala tahtookin heille suuren palkan antaa.

3) **Syväin ja pahain yhdesjä-olon loppu ja viimeinen eroittaminen.** „Antakaa molempien kasvaa.“ Kuuluu aivan siltä kuin Herra sanoisi: Eivät he minua voi wälttää, sillä löydän heidät, kun minun aitan, elon aika tulee. Elon aikaan asti on sekä niuilla että ohdakkeilla tilaisuus kasvaa ja warttua. Sama tilaisuus on jokaisella kristityllä niin kauan kuin Jumala vielä tarjoo armonsa meille pelastukseksi ja pyhitykseksi. Sinulla on wapaus kehittyä Jumalan lapseksi tahi perfeleen lapseksi, waikk'ei Jumala juinkaan wiinemainitua tahdo. Elon aika on maailman loppu, viimeinen päivä. Silloin yhdesjä-olo loppuu ja eroittaminen tapahtuu. Silloin kootaan: 1) kaikki pahennukset, s. o. kaikki, jotka ovat pahennusta matkaan saattaneet, kaikki wiettelijät ja 2) kaikki, jotka wäärnyttä tekewät, s. o. kaikki wietellyt. Wiettelijät, jotka wäärällä opilla ja pahalla elämällä wietteliwät, kootiin, sillä heidän kauttansa on pahuus paljon lewinnyt. Mitä muistutus sinulle! Wietellyt kootiin: heidän olisi pitänyt wastustaa syntiä Jumalan sanalla ja rukouksella, mutta sitä ei wäittäneet. Mitä tästä opit? Älä kuule wiettelemissä, sillä wiettelijää syöttäminen ei kelpaa puolustukseksi.

Jumalattomat heitetään tuliseen pätssiin: siellä pitää oleman itku ja hammasten kiristys (42 w.). Kun polttaa itseään wähönkin, saa kärsiä kowia kipuja. Tulen heittäminen merkitsee tässä sitä hirmuista tuskaa ja waiwaa, johon syntinen joutuu. Tätä samaa opimme 2 Tes. 1: 4—10. Se on mielestämme liian kowa puhe Jumalasta, joka on rakkaus. Tarkastelkaamme sitä. Jumalan rakkaus on kasteessa ottanut meidät kristillisen kirkon yhteyteen. Joka aamu antaa hän sinulle sanansa. Waikka olet syntiä tehnyt, antaa hän sinun vielä elää ja nuhtelee sinua omassatunnossasi, wanhempiesi ja opettajiesi kautta. Sinä sittenkin pittää syntisissä waellustasi, ja Jumala yhä sinua kutsuu: Ihmisen Poika on tullut. . . . Minä olen tullut syntisiä parantukseen kutsumaan. . . . Tulkaa minun tyköni kaikki. . . . Parhaimman on Jumala antanut awataksseen taiwaan sinulle. Sen suuren rakkauden katsot sinä yllön Farisealaisten tawalla, jotka

katsoiwat ylöñ Jumalan neuwon heitä kohtaan (Luukk. 7: 30). Jumala odotti vuoden, 10 vuotta, 20 vuotta, teki työtä sinussa, antoi kaikki, mitä hänellä oli antamista; ja finä, finä wastustit häntä ja kaswoit yhä walheessa, ylpeydessä ja jumalattomuudessa. Ja sitten seuraa tulinen pätsi. Onko teistä Jumala liian kowa? — Te elätte vielä armon ajassa, rakkaat lapset; aurinko vielä teille ystävällisesti loistaa. Kenellä on korwat kuulla, hän kuulfoon, ennenkun kuuluu: Mienkää pois minun työköni te firotut! Ja lopuffi rukoilkaamme: Herra, pelasta meitä ijankaikkisesta kadotuksesta.

Wanhurskaat kiiltävät niinkuin aurinko heidän isänjä waltakunnassa (43 w). Auringon walo tuottaa eloa ja iloa. Hurskaitten yhteys taiwaassa lisää heidän autuuttansa. Pyri siis jäseneksi riemuwaltakuntaan taiwaassa! Jumala luo minuun puhdas sydän.... (Ps. 51: 12, 13).

Sinapin siemen.

Math. 13: 31, 32.

Keskustelu.

Sinapin siemenen historia. Jumalan armowaltakunnan historia.

- 1) Pieni alku. 2) Kasvaa vähitellen. 3) Tulee viimein suureksi. 4) On siunaus ihmiskunnalle.

Vertauksessamme ferwotaan muutamalla sanalla sinapin siemenen historia: se on pieni, se kasvaa, siitä tulee suuri puu, jossa taiwaan linnut hakewat turwansa. „Taiwaan waltakunta on sinapin siemenen wertainen:“ taiwaan waltakunnan waiheet owat samat kuin tämän siemenen waiheet. Sinapin siemenen historia on siis armowaltakunnan historian kuva.

1) **Pieni alku.** Sinapin siemen on pieni werrattuna puuhun, joka siitä kasvaa. Se on lantun siemenen kokoinen. Mies otti sinapin siemenen ja kylwi peltoonsa. Pienenä ja vähäpätöisenä nousee taimi maasta kahdella sirkkalehdellä. Mhtä pieni oli myös taiwaanwaltakunnan alku, katsoen sekä Jesuksen

persoonaan että asiaan. Jesuksen persoona. Hän oli lapsi, muiten lasten kaltainen, avun tarpeessa seimesä, kasvatettiin ylönsäkössä Nazarethissa köyhäin vanhempainsa luona eikä Jerusalemissa, pääkaupungissa. Hän kulki ympäri maata eikä hänellä ollut, mihin päänsä kallistaa. Häntä vihattiin, waitottiin, otettiin kiinni, pilkattiin, ristiinmaulittiin. Ennustus hänestä kävi toteen: „Hän nousee ylös hänen edesjäänsä niinkuin weja ja niinkuin juuri kuivasta maasta. Hän oli kaikkein ylönsäköttävä ja kaikkein halvin, kipua ja sairautta täynnä.“ Mhtä pieni oli Jesuksen asian alku. Mikä oli aluksi ainoa sinapin siemen, joka kylwettiin taivaasta maailman juureen peltoon? Johannes Kastajan todistuksen kautta tuli kaikki opetuslasta Jesuksen luo (Joh. 1: 37). Sitten tuli muita niin, että opetuslasten luku nousi ensin 12, sittemmin 70. Sitäpäitsti tuli yffityisiä, niinkuin perhe Betaniassa, Nikodemus, Josef Arimatiasta y. m. Jesuksen taivaasen astumisen jälkeen oli opetuslapsia 120. Mutta kuinka vähäinen tämä alku oli, verrattuna juutalaisuuden ja koko maailman juureen peltoon. Wähä myöhemmin menee kaikki miestä, Paawali ja Barnabas Antiolian porteista ulos lewittämään Jumalan waltakuntaa maailmaan (Ap. T. 13: 1—3). Kuinka pientä, kuinka vähäpätöistä!

2) **Kasvaa wähitellen.** Sinapin siemen on pantu peltoon ja wähitellen siitä kasvaa firikalehdet, runko, useampia lehtiä ja viimein kukkia ja hedelmiä. Samoin Jumalan waltakunta maailmassa wähitellen kasvoi. Ensimmäisenä helluntaina lisääntyi seurakuntaan lähes 3000 sielua, kohta sen jälkeen 5000 (Ap. T. 2: 41, 4: 4). Ja joukko paljon eneni miehistä ja waimoista, jotka Herran päälle uskoivat (5: 14). Ja Jumalan sana kasvoi ja opetuslasten luku tuli sangen suureksi Jerusalemissa (6:7). Jumalan waltakunta leweni Judeasta Samariaan (8: 5 ff). Kristinuskoon kääntyi ensimmäinen pakana, Ethiopialainen kamarinpalwelija 8: 26 ff. ja sittemmin Kornelius. Paawali sitten lewitti sanaa Kristuksesta (seurakuntaa kartalla) Wähään Aasiaan, Kreikkaan ja Italiaan. Uskoliset sanansaattajat weiwät sanaa Ranskaan, Saksaan, Englantiin, Ruotsiin w. 829 (Ansgarius) ja meille Suomeen w. 1157. (Erik IX pyhä, piispa Henrik). Näyttääksemme kristikunnan kaswamisista ja lewenemisistä olemme tähän liittäneet seuraawan lasfun.

1:llä vuosijadalla j. Kr. oli kristityitä noin	$\frac{1}{2}$	miljoonaa.
4:llä	"	10 "
8:lla	"	30 "
16:toista	"	100 "
	Nykyään on kristityitä noin	350 milj.

Yli 1900 vuotta on kulunut Jeesuksen syntymästä ja yhä kristikunta lewenee joka päivä.

3) **Tulee viimein suureksi.** Pienestä sinapin siemenestä kasvaa suuri puu, jonka oksille taiwaan linnut tekevät pesänsä. Yhdestä puusta tulee monta tuhatta siementä! Kuinka merkillistä! Niin on kristikuntakin lewiävä. Tätä nykyä elää maailmassa noin 1400 milj. ihmistä; niistä 350 milj., siis neljäs osa, tunnustaa Kristuksen nimeä. Raamattu on käännetty noin 226 eri kielelle. Kaikissa maanosissa on kristityitä. Niitä löytyy kaikissa heimoissa: mustissa, valkoisissa, ruskeissa, punaisissa. Kristikunta on puu, jonka oksat lewenevät koko maailman yli. Mitä se on? Raamattumme sanoo vielä rohkeammasti: „On olewa yksi lammasten huone ja yksi paimen.“ Mitä ne sanat sisältävät? Siihen päämäärään kristikunta joka päivä läheneekin, sillä lähetyssaarnaajain kautta uskovaisten joukko joka päivä kasvaa niinkuin apostolein aikana.

4) **Taiwaan linnut tekevät pesänsä sen oksille.** Sinapin siemenen oksilla saa lintu lepoa yöllä, turvaa pahaa säätä vastaan ja tuntee iloa oman kodin omistamisesta. Selittäkää tämä itse! Jotain semmoista sanotaan myös Jumalan waltakunnasta (Rom. 14: 17): Jumalan waltakunta on wanhurskaus, ilo ja rauha Pyhässä Hengesä. Mainitsemme yhtä ja toista muista uskonnoista: Jos Kiinalainen isä ei tahdo kasvattaa äskensyntyynyttä lastaan, heittää hän sen weeten eli kadulle kuolemaan. Itä-Indiassa äidit itse heittävät lapsiaan Ganges wirtaan epäjumalten kunniaksi. Afrikalainen kuningas myy vuosittain suuren joukon alamaisiaan saadakseen palowiinaa ja muita tarpeita. Kun indialainen awiomies kuolee, poltetaan hänen ruumiinsa ja hänen leskensä nousee samalle rowiolle poltettavaksi. Turkkilaisten raamatusta, Koranista, mainitsen vielä lauseen: „jos joku sinulle on pahaa tehnyt, tee sinä hänelle samoin; juutalaisia ja kirstityitä vastaan tulee teidän sotia, siksi että he maksawat teille weroa ja tulewat teidän alamaisiksenne.“ — Kuinka eriävää kristinuskon opetuksista! Mitä kristinusko siinä suhteessa opettaa?

Sinä asut kristikunnan helmassa, mutta yllämainitut ihmiset asuvat pimeydessä ja kuoleman varjossa. Lähetys- saarnaajia heillekin toimitetaan. Anna sinäkin kultaa ja houpiaa, ja rukoile heidän puolestaan. Kiittäkäämme Jumalaa hänen sanansa voimasta, kasvamisesta ja siunauksesta.

Hapatus.

Math. 13: 33.

Keskustelu.

Kristinuskon vaikutus ihmiseen.

1) Kristinuskko muuttaa ihmisen luonnon ja tekee sen Jumalan luonnon kaltaiseksi. 2) Se muutos on lakkaamaton. 3) Se on myös ijäti pysyvä.

1) **Kristinuskko muuttaa.** Wähä hapatus hapattaa koko taikinan (Gal. 5: 9). Sen muutoksen hapatus vaikuttaa taikinasssa. Taiwaan waltakunta on hapatuksen kaltainen, taiwaan waltakunta siis vaikuttaa jonkun muutoksen ihmisesssä. Winkäläinen on ihmisen sydän luonnosta? Ef. 2: 3 on wastaus: Joiden seasssa me myös kaikki.... Siis luonnostamme me olemme wihan (Jumalan wihan) lapsia, teemme lihan, s. o. syntisen sydämen tahdon jälkeen ja waelamme lihamme himoisssa. Minmoiseksi kristinuskon hapatus muuttaa syntisen sydämen? Sen näemme saman luvun 5 wärsyistä: Koska me vielä synnissä kuolleet olimme, on hän meitä Kristuksen kanssa eläväksi tehnyt. Ihmishydän muuttaa silloin syntisen luontonsa ja omistaa kristillisyyden jumalallisen luonnon. Selitykseksi mainitsemme Paawalin ja Johanneksen. Paawali raateli seurakuntaa, otti miehet ja waimot ja panetti wankeuteen (Ap. T. 8: 3). Hän puhkui uhkauksia ja murhaa Herran opetuslapsia vastaan (9: 1). Mikä wiha syntisesssä sydämesssä! Mutta kristinuskko tunki hänen sydämeensä ja teki hänen aiwan toiseksi ihmiseksi. Koska meitä

soimataan, niin me hyvästi lausumme; koska meitä wainotaan, niin me kärsimme. Koska meitä pilkataan, niin me rufoilemme (1 Kor. 4: 12, 13). Rakkaus on kärsiwäinen ja laupias. Ei hän wihaan syty, ei hän pahaa ajattele (1 Kor. 13: 4, 5). Mikä tämän muutoksen matkaansaattoi? Paawali vastaa siihen itse: Minä woin kaikki sen kautta, joka minuun wäkewäksi tekee, Kristuksen (Fil. 4: 13). Johanneksesta luemme Luukk. 9: 52—56. Se osoittaa ylpeyttä ja kostonhimoa; jemmaisia hedelmiä syntinen sydän kantaa. Sittemmin hän osoittaisi aivan toisin. 1 Joh. 4: 11 luemme: Te rakkahtimmat, jos Jumala meitä niin rakasti, niin meidän pitää myös toinen toistamme rakastaman. Kristinuskon ensimmäinen vaikutus ihmiseen on siis se, että ihmisen syntinen luonto, syntinen sydän muuttuu Jumalan luonnon kaltaiseksi. Ylpeys ja kostonhimo muuttuivat nöyryydeksi ja hiljaisuudeksi, niinkuin Paawalin ja Johanneksen esimerkistä näimme. Semmoisia muutoksia tapahtuu vieläkin. Niin lapsissa ja täysikaswaneissa, jotka kättewät sanan sydämeensä, walheellinen luonto muuttuu jumalalliseksi luonnoksi, totuudeksi. He eivät etsi kostoa, waan antawat anteeksi niinkuin Jumalakin. He eivät ole ylpeitä, waan heidän sydämensä owat Jumalan Pojan esimerkin mukaan hiljaisia y. m. Sitä muutosta Uudessa Testamentissa nimitetään monella nimellä: Katkismuksen neljännessä pääkappaleessa sitä sanotaan uudeksi syntymiseksi. Wanha Adami kuolee ja uusi ihminen meissä kasvaa. Wanha Adami, liha, syntinen sydän kuolee; kuollut ei voi enää mitään vaikuttaa: synnillä ei enää ole waltaa. „Kristus elää minussa“, sanoo Paawali Gal. 2: 20, s. o. minussa on hänen jumalallinen luontonsa. Kenessä on Kristuksen luonto, hän on tullut osalliseksi Jumalan luonnosta (2 Piet. 1: 3—8). Owatko teillä ne awut, jotka Apostoli 5—7 w. sanoo jumalalliseen luontoon kuuluwiksi? Seuratkaa sitten hänen kehoitustaan: „ahteroitkaa kaikella wirendellä.“ Rom. 8: 14, 15 nimitetään niitä, joiden sydämet Jumala on muuttanut, Jumalan lapsiksi. Kaikkein siihen tahtoo Pyhä Henki meitä auttaa.

2) **Muutos tapahtuu lakkaamatta.** Taikinaan sekoitetun hapatuksen vaikutus ei lakkaa, ennenkuin koko taikina on hapatettu. Ewankeliumi vaikuttaa lakkaamatta, kunnes se tuntee koko ihmiseen. Ruumis on olewa Pyhän Hengen temppeli.

Wai ettekö te tiedä, että teidän ruumiinne on Pyhän Hengen temppele, joka teissä on (1 Kor. 6: 19). Perustus siihen mainitaan 20 w.: sillä te olette kalliisti ostetut; kunnioittaa siis Jumalaa teidän ruumiissanne! Sentähden: wälttää huoruutta (18 w.). Kristinuskon pitää tunkeuman silmäsi, ett'et enää halulla katsele pabaa; korwaasi, että mielläsi kuulet Jumalan sanaa ja tahtot wälttää syntisiä puheita, lauluja y. m. Kuinka kristinusto tunkee käsiisi, kielesi, jalkoihisi? Anna Jumalan hengen tunkea läpi sinun henkesi, että se hengen hedelmiä kantaisi (Gal. 5: 12). Sen jälkeen, joka teitä kutsunut on, ja on pyhä, olkaa te myös pyhät kaikissa teidän menoisjanne (1 Piet. 1: 15). Mitä tietoon tulee, on meidän kaswaminen Jumalan ja Jesuksen tuntemisessa: kaswakaa armossa . . . (2 Piet. 3: 18). Tunto on olewa rakkaudelle alamainen. Tieto on olewa pyhä. Kaikista helmasynneistä ja heikkouden synneistä voimme niinkään päästä wapaiksi, jos annamme jumalallisen luonnon tunkea koko luontoomme. Ja se tapahtuu lakkaamatta, joka päivä. „Banha ihminen on jokapäiväisen katumuksen ja parannuksen kautta fuoletettava“, sanoo Lutherus. Kuinka teidän laitanne on? Rom. 1: 18 seisoo, että totuutta woi wääräryhdesä pitää. Mitä se on? Sinä estät totuuden waiwutusta laiskuudella, riitaisuudella, walheella, petoksella y. m. Samassa wäräryhdesä sanotaan Jumalan wihan ilmestyvän taiwasta semmoisten ihmisten yli ja 26 w. luemme, että Jumala on heidät hylännyt. Rakkaat lapset, ajatelkaa mitä teette! Älkää Jumalan Pyhää Henkeä erään murheelliseksi saattako, häntä, joka on aloittanut työnsä teissä ja tahtoisi päästä sydämeenne asumaan. Parakaa pois ne synnit, jotka tässä luettelin ja antakaa Pyhän Hengen wallita sydämesjänne.

3) **Muutoksen kautta tapahtunut yhdistys on yhäti pysyvä.** Taikina on saanut hapatuksen laadun ja on eroitamattomasti yhdistynyt hapatuksen. Koko elämämme, ajatussemme, puheemme ja työmme owat yhdistyneet kristinuskoon. Hengemme woivat ihmiset ottaa, mutta kuka woi erottaa meitä Kristuksen rakkaudesta? Waiwako eli ahdistus . . . (Rom. 8: 35 ff.). Siitä yhteydestä puhuu Paawali Ef. 4: 4—6: Yksi ruumis ja yksi henki . . . Kuinka ihana tämä yhteys on! Jos Jumala pitäisi jumalallisen luonnon toisesä kädessä ja maailman toisesä, minkä walitsisit? „Maailma ka-

too ja hänen himonsa, mutta joka tekee Jumalan tahdon, hän pyhyi ianikaikkisesti.“

Arre pellosa ja kallis päärlly.

Math. 13: 44—46.

Keskustelu.

Kristinuskon ihanuus.

- 1) Mikä ihanuus siinä on; 2) Se on monelta kätetty;
- 3) Sen arvo voittaa kaiken muun.

1) Mikä ihanuus kristinuskossa on. Arre voi olla suuresta arvosta, samoin päärlly. Molemmat ovat siis ihania. Jumalan waltakunta, kristinuskko on myös arre ja päärlly. Mitä se on? Kristinuskon ihanuus ilmestyy pääasiallisesti sen opissa, lohduituksessa ja woimassa.

Opissa. Jumalasta: Ei kenkään ole Jumalaa nähnyt; ainoa Poika, joka on Hän helmassa, on sen ilmoittanut. Mitä ilmoittanut? Jumala on henki, ja jotka häntä rukoulevat.... Minimoinen on Jumalan mieli minua kohtaan? Jumala on rakkaus. Mutta minä olen syntinen. Niin on Jumala maailmaa rakastanut.... Miten minun tulee käy-täntyä Jumalaa kohtaan? Rakastataamme häntä, sillä Hän on ensin.... Kuinka woin osoittaa hänelle rakkauttani? Se on rakkaus Jumalaan, että.... Mitä minun tulee tehdä, että minä autuaaksi tulisin? Usko Herraan Jesukseen Kristukseen, niin siinä ja.... Onko siinä kyllä, että pidän Jumalan sanan totena? Ei jokainen, joka sanoo minulle: Herra, Herra, tule taiwaan waltakuntaan. Mitä on Kristuksen pelastus meissä waikuttawa? Hän on sentähden kuollut kaikkien edestä, että ne, jotka elävät.... 2 Kor. 5: 15, 17. — Enempää ei meidän tarvitse mainita. Semmoisia opetuksia Jumalasta, itsestämme, kohtalostamme kuoleman jälkeen emme löydä missään muissa uskonnoissa. Kristinuskko on siis ihana oppinsa suhteen.

Lohdutuksessa. Mainitse mikä hätä tahansa; lohdutuksen voi löytää kristinuskosta. Maallisissa murheissa. Katsokaa taiwaan lintuja . . . Niin ovat kaikki pääanne hiukset luetut. Kaikki murheenne pankaa Hänen päällensä. Eikö hän, joka antoi meille ainoan Poikansa, antaisi meille kaikki hänen kansansa. Ei tämän nykyisen ajan waiwat ole sen kunnian werta, kuin meille ilmoitetaan (Rom. 8: 18). Meidän waiwamme, joka ajallinen ja fewiä on . . . (2 Kor. 4: 17). Hengellisessä surussa. Ihmisen poika on tullut . . . Kristus Jeesus on antanut itsensä kaikkein lunastukseksi. Lohdutusta kuolemassa. Minä olen ylösnousemus ja elämä. Hetki on tulewa, jolloin kaikki, jotka . . . Minä annan omileni ijankaikkisen elämän . . . Ei kenenkään pidä repäisemän heitä minun kädestäni, j. n. e. Nämä ovat waan muutamia esimerkkiä siitä lohdutuksesta, minkä kristinuskko antaa. „Sun fanas surus’ murheisiam, j. n. e.“

Woimassa. Synti on woimallinen. Minä olen heikkoisissa wäfewä. Kaikki minä woin Jeesuksen kautta, joka minun woimalliseksi tekee. Kuka siis on, joka woittaa maailman, mutta se, joka usko, että Jeesus on Jumalan Poika (1 Joh. 5: 5). Kuka woi meitä eroittaa Kristuksen rakkaudesta? y. m.

2) **Ihanuus on monelta kätetty.** Narre oli pellossa, mutta se oli monelta kätetty. Ihmiset kulkiwat siitä, eiwättä aamistaneet aarretta löytyvän heidän jalkainsa alla. Selittäkää se! Kristinuskko on myös ihana, mutta se ihanuus on monelta kätetty. Mistä sen tiedämme? Ewankeliumia ei oteta vastaan koulussa, kirkossa; ei sen lohdutusta haluta, ei sen woimasta huolita.

Narre löytyi äkki-arwaamatta. Samarialainen waimo kaimon luona myös arwaamatta löysi kristinuskon aarteen, samoin Saulus y. m. Päärlyjä etsittiin. Niin tekiwät wanha Simeon, Kornelius, kamarinpalwelija. Samaten Jumala wielä nyt antaa kaikenlaista odottamatonta, niinkuin surut, hädät, sairaudet ja kuoleman tapaukset tapahtua, opettaaksensa meille kristinuskon ihanuutta.

3) **Sen arwo woittaa kaiken muun.** Mies kätki aarteen; hän piti siis huolta siitä. Päärlyn löydettyään myi kauppiamies kaiken tawaransa ja osti sen: hän siis uhrasi kaikki omaisuutensa päärlyn saadakfensa. Selittäkää se! Sille ihmiselle, joka on tuntenut kristinuskon iha-

nuutta ja autuutta Jumalan ja Jeesuksen yhteydessä, on se yhteys kalliimpi kaikkea. Vaikka hän voisi koko maailman voittaa, ei hän tekisi Jeesuksen tahtoa vastaan. Vaikka hän voisi henkensä pelastaa syntiä tekemällä, ei hän sitä tekisi, sillä synnin kautta hän eroaisi yhteydestä Jumalan kanssa. Se on vaikeata, mutta luonnollista. Jeesus vaatii sen. Math. 10: 37: Joka rakastaa isäänsä tahti äitiänsä enemmän kuin minua, ei se ole minulle sovelias; ja joka rakastaa poikaansa tahti tyttärensä . . . Luukk. 14: 27: Joka ei ota ristiänsä ja seuraa minua, ei hän voi olla minun opetuslapseni. Niin tekivät apostolit. He jättivät kaikki ja seurasivat Jeesusta. Sille, joka näin kaikessa täyttää Herran tahdon, lupaa Herra suuren palkan. Ja jokainen, kuin luopuu huoneesta, taikka veljistä, taikka sisarista, taikka isästä, taikka äidistä, taikka emännästä, taikka lapsista, taikka pellosta, minun nimeni tähden, hänen pitää satakertaisesti saaman ja ijankaikkisen elämän perimän. (Math. 19: 29). Baavali sanoo: Mutta ne, kuin minulla olivat voittona, olen minä Kristuksen tähden wahingoksi lufenut; sillä minä luen kaikki wahingoksi sen ylönpaattisen Kristuksen Jeesuksen minun Herrani tuntemisen suhteen (Fil. 3: 7, 8).

Suuresta ehtoollisesta ja häävaatteista.

Suukk. 14: 16—24. Math. 22: 1 ff.

Keskustelu.

Autuaksi tulemisen esteet.

- 1) Ne eivät ole Jumalassa, sillä hän kutsuu kaikkia;
 - 2) Hän on sitä warten walmistanut kaikki; 3) Ne löytävät ihmisissä, jotka estelevät ja ylönkatsovat Jumalan waltakuntaa eivätkä seuraa armonjärjestystä.
- 1) Molemmissa wertaufsisissa on paljon yhtäläisyyttä, sentähden tarkastelemme niitä tässä yht'aikaa. Tifinnä ne kos-

kwat Jcsuksen aikaa. Juutalaisille ensin tarjottiin kristinuskon siunaus. He eiwät siitå huolineet, waan ylönkatsoiwat Jumalan neuwot. Silloin Jumala antoi polttaa heidån kaupunkinsa ja tappaa murhaajat. Sen jälkeen pakanat kutsuttiin.

Sitä paitfi on molemmilla wertauksilla merkitys kaikina aikoina; siltå kannalta tarkastelemme niitä nyt.

Ehtoollisille, häihin kutsutut olemme me kristityt. Me olemme Jumalan waltakunnassa, ja me emme siinä ole. Mitå se on? Me olemme ulkonaisesti siinä, mutta sisällisesti emme ole. „Jumalan waltakunta on sisällisesti teissä“, sanoo Kristus. Nämä wertaukset opettawat meitä tuntemaan niitä esteitä, jotka pidättåwät monta Jumalan waltakunnasta.

Taiwaan waltakunta verrataan häihin, joihin meitä kutsutaan. Me iloitsemme kutsumuksesta, sillä me pidämme sitä suurena kunniana ja toiwomme paljon hywää saada nauttia siellä. Jumalan waltakunnan jäsenille on:

a) Korkein kunnia saada sydåmessään kantaa Jumalan waltakuntaa ja omistaa nimet: Pyhån Hengen temppele, omaisuuden kansa, papillinen waltakunta, Jumalan lapset y. m.

b) Suurin ilo omistaa Jumalan waltakunta. Rom. 5: 1: Ettå siis olemme uskosta wanhurskaisu tulleet, on meillä rauha Jumalan kanssa. — Tämä rauha on kristityillä jo täällä. Paawali toiwoo kuningas Agrippan edessä, ettå jokainen olisi niinkuin hän (Ap. T. 26: 29). Joka uskoo Jumalan Pojan päälle, hänellä on ijankaikkinen elämä (siis jo täällä). Ps. 16: 11.

Wieraat kutsuttiin. Kutka kutsutaan? 2 Kor. 5: 20: Niin me olemme Kristuksen puolesta käskyläiset . . . Me ruokoilemme siis Kristuksen puolesta, ettå sopisitte Jumalan kanssa. Tätå tekewät opettajat koulussa, papit kirkossa.

2) Hän on walmistanut kaikki meidån autuudeksemme. „Tulkaa, kaikki on walmistettu.“ Kutsutuilla ei siis ollut mitään tekemistä, he saiwat waan tulla. Niin on meidånkin laita. Mitå on meille walmistettu autuudeksi?

Ijankaikkinen elämä. „Omistakaa se waltakunta, joka teille on walmistettu maailman alusta“. Siis luomisesa jo siitå pidettiin huolta.

Jesuksen maailmaan tulo. Jo 1800 vuotta sitten on sinulle ja minulle ja meille kaikille pelastus walmistettu Jesuksen kuoleman kautta.

Saarna jowinnosta kuuluu kouluisja ja firkoisja, jotka ovat jokaiselle awonaiset.

Pyhän Hengen apu. Joku sanoo: mitä minua tämä kaikki auttaa, synti wallitsee minussa ja minä waiwun siihen. Jos niin on, on pyrintösi turha, mutta älä epäile, vielä enemmän on valmistettu: „Minun armoni on heikoisja wäkewä“. Jumalallinen woima syynin woittamiseksi on meille annettava. Kun siis olet heikko, tahdot kostaa, tahdot pettää, rukoile Pyhää Henkeä awukseksi. Jumala tahtoo antaa Pyhän Henkensä niille, jotka häntä rukoilewat.

3) **Esteet löytywät ihmisisjä.** Jumala on kaikki tehnyt. Jumalan puolelta ei ole muuta tehtävää. Ei se ole Jumalan syy, jos ihminen ei tule outuaakki. Se riippuu nyt ihmisestä, tahtooko hän vastaan ottaa autuutta tahi ei. Luulisi kaikkien tahtowan, mutta löytyy niitä jotka estelewät, toisia jotka katsowat ylöen.

He estelewät. Yksi on ostanut pellon, toinen härkäparin, kolmas mennyt naimiseen; nämä toimet ovat kaikki maallisia asioita. Mutta maalliset asiat owatkin monen mielestä paljon tärkeämmät kuin elämän yhteys Jesuksen kanssa. Esteinä pidetään esim. tiivas luonne, meitä ympäröitsewä pahuus, köyhyytys, murhe toimentulosta, anteeksi antamattomuus y. m.

He katowat ylöen. Kaikki estelemiset, jotka ovat syynä siihen, ett'emme elä kristityn tavalla, owat ylöenkatsetta kristinuskoa vastaan. Ylöenkatse osoittaisse waan selwemmin. Esim. Lapset eiwät tahdo oppia Jumalan sanaa. Täysikasuiset kuulewat sitä ehkä kerran wuodesja. Rahaa pidetään Jumalaa rakkaampana, kunnia ihmisten edessä suurempana, kuin kunnia Jumalan edessä. Maailman ilo tyydytetään, Jumalan sanaa pilkataan. Kaikki, jotka niin tekewät, eiwät tahdo tulla.

Kuningas wihastui ja lähetti sotawäkinsä ja . . . Tarjotun kunnian ja nautinnon ylöenkatse oli kuninkaan filmisjä rikos, jota seurasi rangaistus. Juutalaisille sanottiin: „Te ette ole tahtoneet; teidän huoneenne jää autioakki.“ „Mitä ihminen kylwää, sen hän myös niittää; joka lihasja kylwää, se lihasta turmeluksen niittää.“ Suurin rangaistus on se, että jumalattomilla ei ole rauhaa, ei tyydytystä. Kun eiwät tahtoneet kuulla kutsumusta, saawat kerran kuulla:

„Menkää pois te kiroitut.“ Sillä meidän Jumalamme on kulluttawainen tuli. Hirmuista on langeta elävän Jumalan käsiin. Kuka uskoo Jumalan niin vihastuvan ja kuka pelkää hänen wihaansa! Moni sitä ei tee. Teettekö te sitä?

Emme suinkaan tahtoisi Jumalan luota tulla ulosheitetyiksi. Eikö niin? Silloinhan jäisimme osattomiksi kaikesta meille aiotusta hyvästä. Kuka tahtoi ottaa osaa kuninkaan häihin, hänen täytyi antautua kuninkaan säätämään järjestykseen. Järjestykseen kuului, että kuningas antoi jokaiselle wieraalle hääwaatteet, joihin wieraan tuli pukeutua. Jeesus ei seurannut tätä järjestystä ja hän heitettiin ulos. Jumala on myös ilmoittanut meille järjestyksen, jossa tulemme autuudesta osalliseksi. Koska autuus on lahja, armo, sanotaan tätä järjestystä armonjärjestykseksi. Ps. 51: 12, 13.

Toinen keskustelu samasta wertauksesta.

1) **Ehtoollinen.** Vertaamisen pääkohdat ovat: Kristuksen waltakunnassa tarjotaan suuria lahjoja: a) Synlein anteeksi saaminen (Luukk. 24: 47); b) Lapsen oikeus (Joh. 1: 12): Jotka hänen ottivat vastaan, niille antoi hän woiman Jumalan lapsiksi tulla; c) Pyhän Hengen lohutus suruisissa ja murheissa: Stephanus, Paawali ja Silas wankeudessa; d) Rauha Jumalan kanssa, Rom. 5: 1, Jeesuksen Kristuksen meidän Herramme kautta.

2) **Suuri on ehtoollinen,** a) Herraan katsoen, joka autuutta antaa; b) wierasten poljouteen katsoen: maan päällä on meidän aikanamme jo 350 miljoonaa kristityitä, taiwaasfä on (Jlm. 7: 9) suuri joukko, jota ei kenkään woi lukea; c) taiwaallisen autuuden suhteen, sillä ei kenenkään ihmisen sydämeen ole nousnut, mitä Jumala on walmistanut niille, jotka häntä rakastawat.

3) **Kutsumus.** Kutsumus tapahtuu ensiksi yleiseen jokaiselle kasteessa, Gal. 3: 27: Niin monta, kun te Kristukseen olette kastetut, olette te Kristuksen päällemme pukeet; — ja sitten opetuksen kautta. Toiseksi kutsumus tapahtuu jokaiselle erikseen. Se tapahtuu a) Jeesuksen kautta. Hän sanoo sanassaan esim. „Tulkaa minun tyköni kaikki, jotka työtä teette ja okette raskautetut. Joka minun tyköni tulee, sitä minä en

heitä ulos." Hänen pyhä elämänsä vaatii seuraamista: „Op-
pikaa minusta, että minä olen siiviä ja nöyrä sydäimestä.“ —
Hänen kärsimisiensä herättää rakkautta. — b) Apostolien kautta.
He kutsuvat: Antakaa sovittaa teidän Jumalan kanssa (2
Kor. 5: 20). c) Pyhä Henki kutsuu Jumalan sanan saarnan
kautta, ilon ja kärsimisen kautta.

4) **Kutsuminen tapahtuu useampia kertoja.** Jumala
tahtoo todella, että me tulisimme autuaiksi, ja joka päivä olem-
me vaarassa hukkaa ijanlaittiseen kadotukseen. Sen tähden:
Tänäpäivänä, jos te kuulette hänen äänensä, älkää paaduttako
sydämiänne; huomenna on ehkä liian myöhäistä.

5) **Menkää teille ja kujille.** Jos nämä kutsutut eivät
kuulekaan kutsumusta, ei taiwaan salli kuitenkään jää tyhjäksi.
Toisia tulee, jotka kuulevat kutsumuksen. Kutsutaan: Köyhiä,
joilla ei tässä maailmassa ole mitään. „Köyhille saarnataan
ewankeliumi.“ Köyhille paimenille ilmoitettiin ensin ilosanoma
Sapahtajan syntymisestä. — Raajarikkoja, jotka hengelli-
festi kykenemättömiä ovat. Kristus on heidän parantajansa:
„Minä olen tullut syntisiä parannukseen kutsumaan; joka mi-
nun tyköni tulee, sitä minä en heitä ulos.“ — Halwatuita,
jotka eivät omasta voimasta voi elämän tietä waeltaa.
Heille Herra sanoo: „Minun woimani on heikoissa wäkevä.“
— Sofeita, jotka tietävät ei woivansa omasta ymmärryk-
sestään käsittää hengellisiä asioita. Niille kuuluvat Jesuksen
sanat: Minä olen tullut, että niitten, jotka ei näe, pitää
näkemän (Joh. 9: 39).

Sloitkaamme siis, että mekin olemme kutsutut, Ef. 61:
10. Pyrkikäämme niitten joukkoon, joitten waatteet ovat Ra-
aritjan weressä pestyt, Jlm. 7: 14. Ahferoitkaamme, että ni-
memme olisimat taiwaassa firjoitetut!

Kadonnut lammas ja kadotettu penninki.

Luukk. 15: 1—10.

Keskustelu.

Jumalan rakkaus syntisiin.

- 1) Se perustuu: a) siihen, että syntinen on Jumalan omaisuus; b) siihen, että hän on syntisenä onneton.
2) Se ilmestyy: a) etsimisessä, b) rakkaassa kohtelemisessä ja c) ilossa.

1) **Perustus Jumalan rakkauteen.** 1 w. näemme, että publikanit ja syntiset tulivat kuulemaan Jeesusta. Fariseuksista ei se ollut hyvä, että Jeesus seurusteli semmoisten kanssa. Jeesus selittää näissä vertauksissa, miksi hän juuri semmoisia etsii. Kun paimen etsii lammasta, kun waimo näkee paljon waiwaa penninkiä löytääkseen, osoittawat molemmat rakkaautensa kadotettuun. Niin näissä vertauksissa ilmoitetaan Jumalan rakkaus syntisiin.

a) Paimen rakastaa lammastansa, waimo penninkiänsä sentähden, että ne olivat heidän omansa. Me olemme Jumalan omat jo luomisen kautta ja sitten lunastuksen kautta. Sotawankia ostetaan wapaiksi rahalla. Me olimme synnin orjuudessa ja kuolema on synnin palkka. Jeesus osti meidät wapaiksi, 1 Piet. 1: 18, 19: Tietäkää, ett'ette katoawaijella hopealla tahi kullalla lunastetut ole. Sentähden tunnustamme toisessa uskonkappaleessa: „Hän on minun Herrani, joka minun kadotetun ja tuomitun ihmisen on lunastanut.“ Jeesus antoi henkensä meidän lunastukseksimme, niin rakasti hän meitä. Mitä kalliimman hinnan olemme maksaneet omaisuudestamme, sitä rakkaampi se meille on, ja vielä rakkaammaksi se käy, kun sen kadotamme. Jumala rakastaa syntisiä ja etsii häntä sentähden, että syntinen on Jumalan omaisuus ja on waarassa hukkoa. Siitä seuraa meille welvollisuus elää Jumalan tahdon mukaan, 2 Kor. 5: 15: Hän on sentähden kuollut kaikkein edestä Emme saa elää ihmisten tahdon mukaan, 1 Kor. 7: 23: Te olette kalliisti ostetut, älkää olko ihmisten orjat. Toisessa uskonkappaleessa tunnustamme: Että

minä hänen omanja olisin, hänen allansa, hänen waltakunnassansa eläisin.

b) Paimen kadottaa lampaansa. Hän etsii sitä, sillä hän tietää lampaan laumasta eronnena joutuwan kurjuuteen. Jumala etsii syntistä, sillä hän tietää syntisen Jumalasta wieraantuneena olewan kurjuudessa. Sitä kurjuutta woi werrata lampaan kurjuuteen erämaassa. 1) Ei ole rawintoa. Sielu, joka ei mitään tahdo tietää Jumalasta eikä Jesuksesta, hän ei tiedä mitään ijankaikkisesta elämästä, syntien anteeksi saamisesta, totisesta onnellisuudesta. 2) Ei ole wettä, wirwoitusta: Syntisellä ei ole lohduitusta, sillä hän ei tahdo mitään tietää ewangelimien lohduksista. Maailman lohditus on woiaton. Jer. 2: 13 sanotaan niistä ihmisistä, jotka maailman lohduitukseen turwaawat: he tekewät itselleen kaiwoja, joissa ei wettä ole. 3) Ei ole turwaa petoja vastaan. Synti on peto, joka wäijyy sydämen owen edessä. Kristuksen yhteydessä elävän kristityn turwa on: rakastakaamme häntä, sillä hän rakasti meitä ensin. Kuinka woiimme tätä rakkautta osoittaa? „Te olette minun ystäwäni, jos te teette kaikki, kuin minä teille käsken.“ Tätä turwaa ei ole syntisellä. Hän ei toimi rakkaudesta, waan oman tahtonja mukaan ja oman etunja saawuttamiseksi.

2) **Miten Jumalan rakkaus ilmestyy.** Se ilmestyy: a) Etsimisessä. Mitä paimen tekee, kun lammas erkanee laumasta? Hän jättää 99 korpeen ja etsii sitä, joka kadonnut on. Waimo sytyttää kynttilän, lakaisee huoneen ja etsii penninkiansä. Jumala myös etsii, Jesus sanoo tullessansa maailmaan etsimään ja wapahtamaan, sitä, joka kadonnut oli. Sitä hän tekikin. Publikaanit ja syntiset olivat usein hänen seurassaan: hän vastaanottaa syntisiä (1 w.) Hän etsi Pietaria, kun hän katsoi häneen. Hän etsi Judasta sanoen: „yksi teistä on minun pettäwä“ — „sille ihmiselle olisi parempi . . .“ Sakeuksen huoneessa sanoi hän: „Ihmisen Poika on tullut etsimään . . .“ Hän etsi ryöwäriä ristinpuussa, Jerusalemiä, josta hän itkien sanoi: „Kuinka usein olen tahtonut . . .“ Vielä Jesus jätettyään tämän maailman etsi Paawalia. — Näin ahkeraan ja huolellisesti Jumala vielä etsii syntisiä. Syntinen luopuu pyhän ihmisten yhteydestä, waeltaa omia teitänsä, joutuu kurjuuteen. Jumala etsii häntä: 1) sanansa kautta, 2) elämän tapauksen kautta, jommoisia owat esim. taudinkohkaukset, kääntymättömän äkillinen kuolema, ruumiinsaatto y. m.

b) Rakkaasja kohtelemisessa. Paimen etsii ja löytää lampaan. Hän panee sen olallensa. Niin rakkaasti Jeesus kohtelee syntistä: „Tulkaa minun tyköni kaikki....“ Syntinen on väsynyt, hänellä on raskas taakka kannettavana. Jeesus sanoo: „Minun ikeeni on jowelias ja minun kuormani on feweä.“

c) Jlossa. Paimen iloitsi ystäväinsä kanssa, samoin waimo. Kristus iloitssee syntisestä, joka itsensä parantaa. Hän ei meitä tarvitse, hänen ilonsa on puhdas, se on Jumalan ilo. Enkelitkin iloitsewat taiwaassa. Enkelit, jotka eiwät koskaan ole Jumalasta luopuneet, autuaat ihmiset, jotka owat enkelien kaltaisia, iloitsewat. Autuaasti nukkunut isäsi tahi äitisi näkee, kuinka leweätä tietä waellat. Käännny Jumalan luokse, niin heille tulee ilo taiwaassa.

Katselkaamme vielä tätä wertausta. Mikä rakkaus tässä ilmestyy! Kuinka korkeas-arwoinen on Jumalan edessä ihmisen sielu! Jeesus Kristus, Jumalan ainoa Poika, Hänen kunniansa kirkkkaus ja hänen olemisensa juurikuwa (Ebr. 1: 3), hän tulee syntisiä etsimään eikä enkeliä siihen toimeen läheta. Hän ottaa orjan muodon päällensä, kärsii ja kuolee heidän edestänsä, syntisten edestä, jotka eiwät tahdo Jumalan tahtoa tehdä, eiwätkä tunnusta häntä Herraksensa, waan ylöns katsowat hänen majesteettinsa korkeuden ja waeltawat sitä tietä, joka wie kadotukseen. Semmoisia Jeesus on tullut etsimään. Sanomme Psalmistan kanssa: Mikä on ihminen, ettäs häntä muistat ja ihmisen lapsi, ettäs häntä ajattelet! (Ps. 8: 5).

Tuhlaajapoika.

Luukk. 15: 11.

Keskustelu.

kertomus syntisestä, joka kääntyy Jumalan tykö.

- 1) Syntisen erkaneminen Jumalasta: a) syyt siihen; b) seuraukset: lyhyt ilo, suuret murheet. 2) Syntisen kääntyminen: a) synnin tunteminen ja tunnus-

tus; b) kutsumus; c) luottamus isän rakkauteen, usko; d) elämän parannus. 3) Syntisen vastaanottaminen: isän sydän. — Lopuksi: vanhempi veli.

Kertomus tuhlaajapojasta on kertomus syntisestä, joka kääntyy Jumalan tykö.

1) **Syntisen erkaneminen.** Tuhlaajapoika erkani isästä, syntinen erkanee Jumalasta synnin kautta. Syntisen tahto on Jumalan tahtoa vastaan. Mitä kauemmin suosit syntiä, sitä enemmän wieraannut Jumalasta, sitä vaikeampi on palajaminen hänen tykönsä.

a) **Syyt erkanemiseen.** Isä oli hyvä: hän jakoi hänelle tavaransa; hän sanoi: kaikki, mitä minun on . . . ; hän antaa anteeksi. Isässä siis ei ollut syytä. Sovita tämä Jumalalle. — Syy oli siis pojassa. Hän ei tahtonut kuulla isäänsä, vaan tahtoi elää oman halunsa mukaan, luuli siten oikeaan wapauteen pääsevänsä. Samoin syntinenkin. Esim. Jumala sanoo: rakasta vihollisiasi; syntinen tahtoo kostaa. Hän kostaa ja erkanee sen synnin kautta Jumalasta.

b) **Erkanemisen seuraukset.** Poika meni kaukaiseen maakuntaan ja hukasi siellä tavaransa irstaisuudessa. Se oli synti. Hän palveli syntiä; synti tuli hänen herrakseen. Hän siis vaihtoi herroja. Niin on syntisen laita yleensä. Jumala varoittaa, mutta ihminen tottelee syntiä. Synti tulee hänen herrakseen. Ihminen waipuu yhä synwempään synnin orjuuteen. Ihmisen täytyy syntiä palvelella vastoin tahtoansaakin. Hän on silloin synnin wallassa, synnissä kuollut. Tästä kuolemasta isä puhuu, kun hän sanoo: „hän oli kuollut.“ Waroitus teille nuorille: Älkää antautuko synnin waltaan!

Syhyt ilo. Hauska elämä on pojan mieleen. Hän kyllä löytää kumppania, sillä moni waelttaa laiveata tietä. Joka päivä uusia nautintoja, eikä isää waroittamassa. Niin synti on tuottawinaan onnea. Waras nauttii saaliistansa ja ei kukaan hänen rikostaan huomaa. Kostonhimoinen iloitsee kostonaan. Wiis. kirj. 2: 1—10.

Suuret murheet. Mutta kun hän oli kaikki tuhlanut, tuli Synti näyttää suloiselta, mutta tuo mukanaan onnettomuutta ja kärsimistä, esim. waras, kostonhimoinen, juomari saa jo täällä kärsiä köyhyyttä, sairautta ja omantunnon soinauksia. Ja sitten: kuolema on synnin palkka.

2) **Syntisen kääntyminen.** a) Synnin tunteminen ja tunnustus. Kaikenlaista kurjuutta on Jumala synnin seuraukseksi pannut, sillä kurjuus on olewa välikappaleena ihmisen kääntymiseen. Seuraavissa wärsyissä ferrotaan syntisen kääntymisestä. Tuhajapoika malttoi mielsensä. Hän rupesi ajattelemaan toisiin nykyisestä tilastansa ja erkanemisestään kotoa. Hän tuntee rikkoneensa isäänsä vastaan: Minä olen syntiä tehnyt. Niin syntinenkin tulee synnintuntoon, tuntemaan Jumalaa vastaan rikkoneensa. Kääntymys alkaa siis sydämessä. Sitten seuraa suun tunnustus: Jä, minä olen syntiä tehnyt. Se on suora ja wilpitön tunnustus.

b) **Katumus.** Poika wertaa nykyistä tilaansa entiseen: ennen hän oli lapsi isänsä huoneessa, rikas armaassa kodissaan, nyt wieraassa maassa, orjana, kowan herran wallasssa. Syntinen: ennen rauha omassa tunnossa, iloa ja yltäkylläisyyttä Jumalan yhteydessä, nyt kaikki tämä kadotetuna, epätoivosssa ja synnin wallan alla.

c) **Usko.** Minä nousen ja käyn: poika tahtoi siis päästä wapaaksi synnistä, jossa hän ennen oli wiihtynyt. Meenen isäni luo: syntisenäkin luottaa isän rakkauteen. Niin ei Rain eikä Judas tehnyt. Rain sanoi: „Minun syntini on suurempi . . .“; hän tunsi siis syntinsä. Judas: „Olen pahoin tehnyt . . .“; tunsi syntinsä ja katui. Ei kumpainkaan toiwonut Jumalan anteeksi antawan; heiltä puuttui usko. Kristitty, joka tuntee ja tunnustaa syntinsä, mutta kuitenkin turwaa Jumalan rakkauteen ja armoon ja luottaa siihen lunastukseen, jonka Jeesus kärsimisellään ja kuolemallaan on meille ansainnut, hän elää uskossa ja siitä seuraa:

d) **Elämän parannus.** Poika sanoi: „Tee minua pallollistesi wertaiseksi.“ Hän tahtoi isäänsä palwella, hänen tahtoansa täyttää. Ps. 130: 4: Sinussa on anteeksi antamus, että sinua peljättäisiin. Se on siis anteeksi antamisen tarkoitus. Jofaiselle, joka on saanut syntinsä anteeksi, kuuluvat sanat: „Älä tästä lähin syntiä tee.“ Synnistä lakkaaminen on oikean kääntymisen tuntomerkki: tulee kääntyä walheesta totuuteen, laiskuudesta ahkeruuteen, wihasta rakkauteen. Tämöinen muutos on se jälleenvirkoaminen, josta isä wertauksessaan puhuu. Kääntymiseen kuuluu siis: a) synnin tunto ja tunnustus; b) katumus; c) usko ja d) elämän parannus.

3) **Syntisen vastaanottaminen.** Jä näkee hänen, kun

hän vielä taampana on. Hän ei muista poikansa syntiä eikä pahaa elämää, ei ajattele että poika ei ansaitse tulla kutsutuksi hänen lapsukseensa. Niin Jumalakin tekee. Ei hän joimaa meidän syntejämmme, vaan armahtaa syntistä, Joh. 6: 37. — Tämöinen vastaanotto vaikuttaa iloa, esim. Paavali 1 Tim. 1: 13. Hän lahjoista kuvaavat a) Parhaat vaatteet: wanhurskauden päällepukemista, „Wanha on kadonnut, kaikki on uudeksi tullut“. b) Sormus: sitä uutta yhteyttä, liittoa, johon syntinen tulee Jumalan kanssa. c) Kengät: uutta waeltamista uskossa. Jumala antaa Pyhän Hengen kautta voimaa waeltamaan uudessa, pyhässä elämässä. d) Syötetty wäijä: syntisen rawitsemista Jumalan huoneen hyvyydellä, rauhalla, ilolla ja autuudella. U. S. Wirsi. Chd. 249: 7, 8.

Wanhempi weli. Hänestä ei ollut tämöinen vastaanotto paikallaan. Jesus tarkoittaa täällä Fariseuksia (2 w) ja kaikkia itsewanhurskaita, jotka eivät voi ymmärtää, että syvään langennut syntinen voi vastaanottaa Jumalan armon ja iloita siitä ennen heitäkin, jotka muka owat Jumalaa palwelleet niin monta vuotta. „En ole koskaan käskynjälki rikkonut.“ Woiko lapsi niin puhua isälleen, ihminen Jumalalle? Kuka huomaa, kuinka usein hän rikko! Juuri tätä puhuessaan wanhempi weli rikko walheella, ylpeydellä, tyyntymättömyydellä, kiittämättömyydellä, (et ole minulle wohlaakaan antanut).

Jesus hyvä paimen.

(Joh. 10: 12 ff.)

Keskustelu.

Kristus sielujen paimen.

- 1) Hän rawitsee opetuksella.
- 2) Hän wirwoittaa lohdutuksella.
- 3) Hän warjelee ja wahvistaa lunastuksella synnistä.
- 4) Hän on esikuwa: a) pyhässä elämässä, b) kärsimisessä, c) kunniasssa.
- 5) Meidän welwollisuutemme: a) kuulla. b) seurata.

Sekä hengellinen että ruumiillinen elämä tarvitsee ravintoa. Vertauksessa ei lammas voi itselleen kaikkia tarpeitaan hankkia, hengellisessä suhteessa ei sielu sitä voi. Paimen pitää huolta lampaasta, Jeesus sielusta. Jeesusta nimitetään paimeneksi, sillä hän antaa sielulle kaikki, mitä sielu tarvitsee. Tarkastakaamme nyt, mitä tarpeita sielulla on, ja miten Jeesus, sielujen paimen, ne kaikki täyttää.

1) **Hän ravitsee.** Lammas ei voi itselleen ravintoa hankkia; paimen sen tekee. — Keskustelewa sielu tekee kaikenlaisia kysymyksiä ja tahtoo niihin vastauksia, se tahtoo tietoa, opetusta. Oikeita vastauksia voi ainoastaan Jumalan sanasta saada. Muutamia esimerkkejä: Mistä löydän pelastusta sielulleni? *Wast. Ap. T. 4: 12.* Mitä pitää minun tekemän, että autuaaksi tulisin? *Ap. T. 16: 3.* Onko usko ilman elämän parannusta kylliksi? *Math. 7: 21.* Missä löydän esikuwan, jota voin seurata? *Math. 11: 28—30.* *Hebr. 12: 2.* Semmoisia vastauksia ei kukaan ihminen voi sinulle antaa. „Joka juo siitä vedestä, kuin minä hänelle annan . . .” Et siis usein ravintoa Jeesuksen sanasta!

2) **Hän wirvoittaa.** Paimen pitää toiseksi huolta siitä, että lammas saa wirvoittavaa wettä. Joka janoo, tulkoon minun tyköni ja juokoon, sanoo Jeesus (*Joh. 7: 37*). Wesi wirvoittaa watsinkin helteessä. Kärsimykset owat elämän helle; niissä Jeesus tarjoo lohduitusta. Esim. yksinäiselle ja hylätylle kuuluu: Missä kaksi tai kolme . . . *Math. 18: 20*; kärsiwäiselle: Joka ei ota ristiansä ja seuraa minua, *Math. 10: 38*; köyhälle: Ihmisen Pojalla ei ole mihin hän päänsä kallistaisi —, Teidän taiwaallinen isänne tietää kyllä . . . , Minä tunnen omani; kuolewalle: Ei kukaan voi repiä heitä minun kädestäni. Minä annan teille iankaikkisen elämän. Tämä lohditus ei ole tyhjissä sanoissa, waan moni ihminen on sitä kokenut, esim: Paawali, Lutherus, Melanchton. Lapset! Ette vielä tunne elämän murheita. Säilyttäkää muistissanne tämmöisiä lauseita siksi, kun pahat päiwät tulewat, niin saatte lohduitusta tuntea.

3) **Hän warjelee ja wahwistaa.** Lampaalla ei ole mitään asetta puolustaakseen ja sitä uhkaa moni waara; paimen warjelee lammasta. Lammas on myös heikko; paimen suojelee, hoitaa, parantaa, *Heb. 34: 16.* Sielua uhkaa moni waara. Synti wäijyy owen edessä, perfele käy ympäri niin-

kuin kiljuva jalopeura. Synti on voimallinen, Rom. 7. 19. — Mistä sielu saa apua? Jeesus sanoo: „Minä annan henkeni minun lampaitteni edestä“. Jeesus on kuolemallaan ansainnut meille lunastuksen. Tämän lunastuksen kautta antaa hän meille varjelusta ja voimaa syntiä vastaan. Rom. 8: 33, 35, 37, 38; 1 Joh. 5: 4. Me uskomme, että Jeesus on ottanut pois meidän syntimme. — 1 Kor. 15: 55—57. Jeesus on voittanut kuoleman. Esimerkkejä miehistä, jotka semmoista voimaa ovat Jeesuksen lunastuksesta saaneet, ovat Krysostomus, Polykarpus, Ignatius, Lutherus y. m.

4) **Jeesus on esikuva.** Itämaissa, jossa pidetään suuria lammaslauvoja, kulkee paimen edellä ja lampaat seuraavat häntä, sillä he tuntevat hänen äänensä. — Kristus käy meidän edellämme. „Esikuvan olen teille antanut“, sanoo hän; Hebr. 12: 2: Katsokaa Kristuksen, uskon alkajan ja päättäjän päälle. Miksi Jeesus käy edellä? Se walmistaa meitä häntä seuraamaan; a) Pyhässä elämässä. Minä mainitsen hyweet, antakaa te esimerkkejä Jeesuksen elämästä ja sanoista. Röyhyydestä: en ole tullut, että minua palveltaisiin; — hiljaisuudesta: ei hän suutansa awannut; — rakkaudesta wihollisiin: isä, anna heille anteeksi; auttawaisuudesta: minä tulen häntä parantamaan, tyytyväisyydestä: Ihmisen Pojalla ei ole mihin hän päänsä kallistaisi; ahkeruudesta: minun tulee tehdä työtä niin kauwan kun . . . ; — kuuliaisuudesta: se on minun ruokani, että minä teen Isäni tahdon; — alttiiksi antawaisuudesta Jumalan tahdon alle: Isä, ei niin kuin minä tahdon; — ihmisrakkaudesta: hän itki Jerusalemin ylitse; — rakkaudesta Jumalaan: hän rukoili.

b) Kärsimisessä; siinä on usein hywinkein waikoa Jeesusta seurata, mutta hän käy edellä, on esikuva ja waatii ehdotonta seuraamista. Joh. 15: 18; Math. 16: 24; Hebr. 12: 2 kehoitetaan meitä Jeesukseen katsomaan. Sen kautta on miljoonia ihmisiä saanut voimaa kärsimiseen, Jumalan tahdon alle antaamiseen, hiljaisuuteen, rauhaan ja iloon tuskisjakin.

c) Kunniasa on hän esikuvamme. Hebr. 2: 10 nimetään Jeesusta autuutemme pääruhtinaaksi. Hän on mennyt meille sijaa valmistamaan. Joh. 14: 2; Joh. 12: 26, 32. — Raawali halusi erota täältä ja olla Kristuksen tykönä. 2 Kor. 5: 8 toivoi hän olevansa kotona Herran luona. Koska meille semmoinen kunnia on valmistettu, kehoittaa pyhä raa-

mattu meitä elämään ja kärsimään Jeesuksen kansja, että Hänen kunniaansa pääsisimme, Rom. 8: 17.

5) **Meidän welvollisuutenne.** Lammas palkitsee paimenensa uskollisuutta sillä, että se kuulee paimenensa ääntä ja seuraa häntä. Sama on sielun welvollisuus. Mutuaat ne, jotka Jumalan sanaa kuulewat. Lapset, tottufaa Jumalan sanaa kuulemaan, sitä sydämeenne kätkemään. Jumalan sana on kaswawa teidän kanssanne. Seuratkaa Jeesusta! Kuka ei tahtoisi seurata häntä tämmöisen rakkauden tähden, joka on suurempi isän ja äidin rakkautta. „Omani tuntewat minun“. Osoita elämänsäsi tuntewasi Jeesusta. Jos te nämä tiedätte, autuaat olette, jos ne teette, Joh. 13: 17.

Työmiehistä wiinamäesjä.

Math. 20.

Keskustelu.

Palkasta Jumalan waltatunnasja.

- 1) Palkka annetaan armosta; 2) Se ei riipu töistä;
- 3) Kuinka me tulemme siitä osalliseksi.

Sny, miksi Jeesus puhui tämän wertauksen, on ferrottu Math. 19: 16—30. Rikas nuorukainen tuli Jeesuksen tykö ja kysyi: Mitä minun pitää tekemän, että minä ijankaikkisen elämän saisin? Jeesus kehoittaa häntä luopumaan kaikesta ja seuraamaan häntä. Siihen sanoo Pietari: Me olemme jättäneet kaikki ja seuranneet sinua, mitä siis meidän siitä on? Jeesus wiittaa suureen palkkaan (w. 28, 29), mutta huomaa Pietarin kysymyksessä omaan ansioon luottamista. Hän tahtoo sentähden selittää, ett'ei autuutta woi ansaita, waan sitä tulee lahjana vastaanottaa; siksi puhuu hän tämän wertauksen. Katselfkaamme ensin ysfityiskohtia, jotka eiwät ole pääasioita tässä wertauksessa.

Perheenisäntä. 1 Tim. 3: 15 puhutaan Jumalan huoneesta, joka on elävän Jumalan seurakunta. Jumalan

seurakunta on kristillinen seurakunta, joka on alkunsa Jeesuksesta Kristuksesta. Perheenisäntä on siis Jumala. Perheen haltija jakoi palkan: Kristus tulee tuomitsemaan, palkkaa ja rangaistusta jakamaan.

Wiinamäki. Jo W. T:sa verrataan juutalaisuutta, W. T:n kirkkoa, wiinamäkeen. (Ej. 5.) Jeesus käyttää tässä samaa kuvaa U. T:in kirkosta. Wiinamäki on siis Jumalan huone, Jumalan elävä seurakunta.

Työväkeä kutsutaan wiinamäkeen. Kutsumus koskee kaikkia, jotka tahtovat aikansa ja voimansa käyttöä Jeesuksen valtakunnan hyväksi. Vanhempain tulee kasvattaa lapsensa Jumalan pelwoissa, hallituksen tulee katsoa, että oikeus ja Jumalan pelko maassa pysyisi; palvelijain tulee toisiaan kehoittaa; lasten, nuorten, vanhain, kaikkein tulee itse puolestaan ja muitten puolesta aina pitää huolta siitä, että Jumalan ja Kristuksen tahto tapahtuisi. Joka ei sitä tee, seisoo joustilaana: — Kutsumus tapahtuu eri aikoina. Ensin Juutalaiset kutsuttiin; 700 w. sitten kutsuttiin meidän maamme. Myöskin vielä kutsutaan pakanoita. Niin on yhsityistienkin elämänsä. Moni kääntyy jo lapsena työtä tekemään Kristuksen valtakunnassa, Jeesusta rakastamaan, palvelemaan, rukoilemaan. Moni kääntyy vasta miehuuden iässä, moni vielä myöhemmin. Eräältä 80 vuotiaalta ufolta kysyttiin, kuinka kauan hän oli elänyt. „Wiisi vuotta“, vastasi hän. Hän oli ainoastaan wiisi vuotta ollut oikea kristitty, muu elämänsä oli hukkaan mennyt. — Wiinamäessä on erilaisia töitä. Perkkäamista. Se on myös sinun työsi Jumalan valtakunnassa. Aitaamista. Sydänkin on aidan tarpeessa. —

1) **Palkka annetaan armosta.** Kaikki saavat palkkaa. Ne, jotka oiivat työtä tehneet yhden hetken, saivat myös tähden palkan. Sitä he eivät woineet waatia, he saivat siis palkan armosta. Palkka, minkä Jumala antaa (autuus) on armosta. Luukk. 17: 10; Ej. 2: 8, 9; Rom. 3: 24. Näistä raamatunpaikoista näemme, että tulemme osalliseksi Jumalan armosta lunastuksen kautta, joka Jeesuksessa Kristuksessa on tapahtunut. Jos joku waatii palkkaa siitä, ett'ei hän ole rikkonut lakia vastaan, ei hän saa; hän pääsee waan rangaistuksesta. Hän oli welvollinen lakia pitämään. Jos joku tekee työtä lähimmäiselleen, saa hän palkkaa, sillä se ei ollut hänen welvollisuutensa. — Jumala on kaikkein Herra.

Belvollisuutemme on häntä rakastaa kaikesta sydämeestä. Jos sen teemme, pääsemme rangaistuksesta, mutta emme saa mitään palkkaa. Jos enemmän voimme tehdä, saamme palkkaa. Mutta ei yksikään ihminen voi enempää tehdä; siis ei yksikään voi vaatia palkkaa Jumalalta. Kuitenkin Jumala antaa palkkaa ja lupaakin sitä, esim. „Ole uskollinen fuolemaan asti . . .“ Se on armosta. Jumala lupaa palkkaa kuuliaisuudestamme sentähden, että hän tietää meidän heikkoutemme. Hän tahtoo herättää meissä halua hänen tahtonsa täyttämiseen ja tehdä sen meille helpommasi. (Esim. äiti lupaa palkkaa lapsensa työstä, vaikka hän voi sitä palkatta vaatia).

2) **Palkka ei riipu töistä.** Armo on vastakohta sanalle ansio. Koska armosta tulemme autuaksi, ei se ole ansioista, Rom. 3: 24. Vertauksessa ovat ensimmäiset koko päivän työtä tehneet ja viimeiset ainoastaan yhden hetken, mutta palkka on sama. Perheenisäntä voi oikeudella sanoa: Istäväni, en tee sinulle väärnyttä; enkö saa kalustani tehdä, mitä tahdon. Jumala voi kaikki vaatimukset evätä; hänellä on kaikki valta. Ef. 2: 9: Ett'ei yksikään itseään kerskaiji.

3) **Kuinka me tulemme armopalkasta osalliseksi.** Palkka on armosta. Ei Jumala kuitenkaan mielivaltaisesti anna palkkaa, vaan hän antaa sen asetettuun sääntöinsä mukaan. Jumalan waltakunnassa kaikki käy oikein. Vertauksemme opettaa tästä enemmän. Työmiesten välillä on nimittäin, tarkkaan huomaten, suuri erotus.

Ensimmäiset kysyvät, ennen työhön ryhtymistä, palkkaa. He eivät siis luota isäntään. Heissä ei ole rakkautta isäntään, ei halua työtä tekemään hänen tähtensä. He luulivat enemmän saavansa: he arwostelevat työnsä liian suureksi, ovat ylpeitä. He napisiwat, olivat siis tyytymättömiä, kateellisia. He owat siis witoihimoisia, epäluuloisia, ylpeitä, tyytymättömiä ja kateellisia.

Viimeiset eivät tingi isännän kanssa. He luottawat hänen sanaansa ja menewät työhön mitään vaatimatta. Heissä on uskoa, luottamusta ja nöyryyttä.

Viimeiset saawat palkan armosta, ensimmäiset jääwät ilman. Uskonsa ja nöyryytensä tekewät heidät otollisiksi palkkaa saamaan. — Siihen Jumalakin katsoo. Ef. 2: 8: Armosta te olette autuaksi tulleet, uskon kautta. Ja monessa kohden

sanotaan: Uskon kautta Jesuksen Kristuksen päälle, esim. Gal. 2: 16. Kristuksessa kelpaa vaan se usko, joka rakkauden kautta työtä tekee, Gal. 5: 6. Usko Jesukseen on lähde, rakkaus on hedelmä. Jumala ei katso työajan pituutta, ei sitä, kuoleeko uskomainen 12 tai 80 ikävuodessa, ei työn laatua, onko työntekijä päiväläinen, kauppias tai kuningas, Kristuksessa kelpaa ainoastaan usko, joka Jokinainen voi siis autuaaksi tulla. Vaittakaat pelwolla ja vapistuksella, että te autuaiksi tulisitte!

Siifunapuusta.

Suuff. 13: 1—9.

Keskustelu.

Jumalan lasten työt.

1) Jokinainen kristitty voi kantaa hedelmää. 2) Jumala vaatii sitä. 3) Jumala on pitkämielinen ja kärsiväinen, kun hedelmiä ei näy. 4) Rangaistus kääntymättömille.

1) **Jokinainen kristitty voi kantaa hedelmää.** Syy tämän vertauksen puhumiseen on 1—5 w. Vertauksessa puhutaan hedelmästä, s. o. niitten hyivistä töistä, jotka ovat Jumalan valtakunnan jäseniä, Jumalan lapsia ja siis voivat hedelmää kantaa uskossa ja rakkaudessa; siifunapuu voi hedelmää kantaa, sillä se oli istutettu wiinamäkeen. Uskottoman hyvät työt ovat itsewanhurskauden töitä, eivätkä uskon hedelmiä. Uskomainen voi uskon hedelmiä kantaa sen voiman kautta, joka häneen tulee yhteydestä Jesuksen Kristuksen kanssa, Ef. 2: 10. Jumala waikuttaa sekä tahdon että toimituksen, Jumalalle tulee siis kiitos jokaisesta hyvästä työstä. Tefin lapset, voitte hedelmää kantaa, jos elätte uskossa Jesukseen Kristukseen. Ulkonaiset ehdot ovat myötäiset: te olette kasteen kautta otetut kristilliseen seurakuntaan, te saatte kuulla Jumalan sanaa kouluissa ja kirkoissa; miten on sisällisen ehdon, uskon laita?

2) **Jumala vaatii hedelmiä.** Wiinamäen Herra tuli kolmena vuotena hedelmää katsomaan. Jumala odottaa omiltaan hedelmiä. Mitä hedelmiä? Gal. 5: 22. Herra tuli joka vuotena. Jumala etsii hedelmää joka ikäkaudelta.

3) **Jumalan kärkeväisyys.** Wiinamäen isäntä odotti hedelmää kolme vuotta. Jumala on kärkeväinen meidän kanssamme, hän on pitkämielinen, esim. Jeesus kärkevi Judasta kolme vuotta. Puutarhanhoitaja ruokoilee siitunapuun puolesta. Kristus istuu Jumalan oikealla kädellä ja ruokoilee meidän puolestamme. Se kuuluu hänen ylimmäispapilliseen wirkaansa, ja tämä uskollinen ylimmäinen pappi „kaijaa“ sinunfin ympärillesi. Ehkä tämä on viimeinen vuosi sinulle, älä paaduta sydäntäsi!

4) **Rangaistus kääntymättömille.** Armon aika loppuu myös kerran, se loppuu jokaiselle kuolemassa, mutta se loppuu jo ihmisen eläessä sille, jonka sydän on niin paatunut, ett'ei Jumalan armo enään voi sitä pehmittää, (joll'ei, niin hakkaa se sitten pois, w. 9). Math. 3: 10; Joh. 7: 19; Joh. 15: 6. Se maata turmelee. Paatunut syntinen wahingoittaa muita ihmisiä wetämällä heitäkin turmelukseen. „Joll'ette paranna itseänne, niin te kaikki hukkaan tulette.“ Jerusalemin on tämä uhkaus puustawillisesti käynyt toteen Jerusalemin surkeassa häwityksessä. Tämä sana kuuluu meille kaikille, sillä Jumala on oikea tuomari, Jumala, joka joka päivä uhkaa. Ellei he palaja, niin on hän miekkansa teroit-
tanut, joutsensa jännittänyt ja on pannut sen päälle surman-
nuolet; hän on walmistanut wasamansa kadottamaan. Ps. 7: 12—14. U. S. Wirsi. Ehd. N:o 210: 7, 8.

Wäärä huoneenhaltija.

Luukk. 16: 1—15.

Reskustelu.

Kristillinen wiisaus.

1) **Missä se näkyy.** Se näkyy: a) siinä, että wiisas kirstitty tarkkaan tietää oman tilansa, b) siinä, että hän walitsee sopivia wälitappaleita tarkoituksensa saawuttamiseen, c) siinä, että hän tekee sen oikeassa ajassa. 2) **Mitä hywää siitä seuraa.**

Tämä vertaus on mitä vaikein selittää. Vertaus sisältyy 1—8 wärsyyn, sanoihin: „että hän toimellisesti teki“ saakka. Seuraavat sanat: „sillä tämän maailman lapset . . .“ on Jeesus erityisesti lausunut, ja ne sisältävät sen opetuksen, jonka tästä vertauksesta saa. „Maailman lapset“ ovat ne, joitten halu ja toimi on kääntynyt ainoastaan maallisiin tavaroihin, iloihin y. m. Mistään sitä korkeammasta eivät he huoli. Walkeuden lapsissa on jotain jumalallisen walkeuden luonnosta. Heidän mieltensä on kääntynyt iankaikkisiin asioihin. Maailman lapset ovat sängen wiisaita kaikissa maallisissa asioissa. Heiltä tulisi walkeuden lasten oppia toimimaan taiwaallisten asiain voittamisessa. Wäärältä huoneenhaltijalta, joka tavallansa on wiisas, vaikka hänen tapansa on wäärä, tulee meidän oppia kristillistä wiisautta.

1) **Missä kristillinen wiisaus näkyy?** 1 w. Rikas mies on Jumala. Huoneenhaltija on ihminen. Ihminen ei voi mitään ottaa, joll'ei sitä hänelle anneta taiwaasta, 1 Kor. 4: 7. „Mitä sinulla on, o ihminen, jota et saanut ole.“ Uskottua tawaraa on terveys, rikkaus, voima; minun tulee käyttää kaikki Jumalan palveluksessa. Huoneenhaltija oli hukkannut Herran hywynyden. Tämä tapahtuu kun ihminen ei kääntä terweyttänsä, rikkauttansa, voimiansa Jumalan palvelukseen ja Jumalan tahdon mukaan, esim. tuhlaaja, ahne. Herra sanoi: tee luku hallituksestasi! Sitä Jumala meiltä vaatii. Math. 12: 36; 2 Kor. 5: 10. Huoneenhaltija puhuu: Mitä minä teen; herrani ottaa minulta pois hallituksen. Hän tietää, että herra on ankara ja ymmärtää oman tilansa. Se on wiisautta. Niin tarffaan tulee kristityn tietää oma tilansa. Hänen tulee muistaa, että Jumala vaatii uskoa, joka rakkautessa työtä tekee, että Jumala on pyhä, ett'ei häntä voi pettää. Hänen tulee usein koetella itseään, hänen tulee oppia tuntemaan itseänsä ja Jumalaa.

b) Wäärä huoneenhaltija ajattelee nyt keinoja auttaakseen itseään. „Kaiwaa en voi, kerjätä minä häpeen“. Työtä hän ei tahdo tehdä ja walitsee fitten wääriä, mutta kuitenkin tarfoitukseen sopivia wälikappaleita, jotka auttavat häntä työttömänä elämään. Se on wiisautta tavallansa. Walkeuden lasten tulee olla niin wiisaita, ja aina taiwaallista tarfoitus-tansa warten walita oikeat keinot. Mitä minun pitää tekevän, että autuaaksi tulisin? — Käyttää armonwälikappaleita, ja-

naa, sakramentteja ja rukousta.

c) Keinot keksittyään, ei huoneenhaltija viivyttele: Istu pian ja kirjoita. Sopimus on tosin petosta, parempi olisi ollut herralta pyytää anteeksi. Wiisasta oli kuitenkin se, ett'ei hän viivytellyt, kunnes häntä olisi pantu pois wirasta. Wiisas kristitty oppii häneltä aikoinaan käyttämään oikeat keinot. Siihen kuuluu: 1) Tieto siitä, että armon aika loppuu ja kulo-
 lema ja tuomio tulee. 2) Ett'ei viivytellä kääntymistä, sillä se tulee aina vaikeammaksi ja voi myös jäädä liian myöhäiseksi. 3) Antaa sydämensä kokonaan Jumalalle eikä sitä jakaa. Se on kristillistä wiisautta; sitä ei ollut rikkaalla miehellä, josta puhutaan Luukk. 16: 19 ff.

2) **Mitä hyvää siitä seuraa.** Isäntä kiitti wäärää huoneenhaltijaa, että hän toimellisesti teki. Isäntä ei kiittänyt kehnoutta eikä petosta, vaan wiisautta. Jeesus sanoo: Olkaa taitawat niinkuin käärmeet ja wakaat niinkuin kyyhkyiset (Math. 10: 16). Jos nyt wiisas kristitty pitää huolta oikeista eduistaan, saa hän Jumalalta kiitoksen. Se on ensimmäinen hyvä seuraus. Bertaus loppuu siihen, mutta Jeesus lisää vielä waroituksen: Tehkää itsellenne ystäviä wäärästä mammonasta . . . Mammona merkitsee rikkautta. Wäärä merkitsee tässä oikeastaan petollinen; rikkaus pettää, sillä se lupaa onnea, eikä sitä anna, esim. Luukk. 12: 16 ff. Ystäviä tekee ihminen itselleen hyvillä töillään, kun mielellään antaa, aina on walmis auttamaan (1 Tim. 6: 17—19), esim. Kapernaumin päämies, Kornelius. Semmoista maallisen tavarain wiisasta käyttämistä seuraa, että he, nim. ne, jotka ovat hywynyttä nauttineet, korjaawat teitä ijanikaikkisiin majoihin. Se on siis toinen hyvä seuraus. Kuinka he voivat korjata? „Mitä olette tehneet yhdelle näistä pienimmistä.“ He tulewat syyksi; rakkaus, uskossa Jeesukseen osoitettuna, on syytä korjaamiseen. Olkaa siis uskolliset wähimmässä, se on maallisen tavarain käyttämisessä, että teille uskottaisiin suurempia, nim. ijanikaikkista, taiwaallista hyvää.

Katfi poikaa.

Math. 21: 28—32.

Keskustelu.

Syy wertaukseen ferrotaan 23 ss. wärsnissä Jeesus oli ajanut templistä ostajat ja myyjät. Silloin tulivat pappein päämiehet ja kansan wanhimmat hänen tykönsä ja kysyivät: Millä woimalla sinä näitä teet? Jeesus wastaa heille kysyen: Oliko Johanneksen kaste taimaasta tahti ihmisistä? He eivät tahdo wastata, ja sanovat sentähden ulkokullatulla tavalla: Emme tiedä. Sentähden Jeesus kertoo heille wertauksen. Siinä puhutaan kahdenlaisista ihmisistä: a) ulkokullatuista, tottelemattomista ja b) katuwaisista, kuulijaisista.

Ulkokullatut ja tottelemattomat. Isä on Jumala. Isä waatii kuuliaisuutta pojiltaan; niin Jumalakin meiltä waatii. Toinen poika (30 w.) sanoo: „kyllä, Herra“, mutta ei menekään. Hän tunnustaa oikeaksi isän waatimuksen ja oman welwollisuutensa, mutta ei kuitenkaan täytä isän tahtoa. Hän oli tottelematon. Semmoisia olivat (31 w.) Fariseukset. Johannes saarnasi parannusta. Fariseukset tulivat myös kuulemaan (Math. 3: 7), mutta he eivät uskoneet eivätkä tehneet parannusta, eivät muuttaneet mieltänsä. Vielä sittenkin, kun publikanit ja portot tekivät parannusta, he jäivät entiselleen. Se on jo enemmän kuin epäuskoa, se on ulkokullaisuutta. Math. 23: 28 Jeesus soimaa heitä ulkokullaisuudesta. He puhuivat paljon Jumalan kymmenistä käskyistä ja kysyivät Jeesukselta: Mestari, mikä on suurin käsky laissa? Jeesus opettaa heille, ett'ei Jumalan käskyjä ole annettu meille ainoastaan keskustelun ja wiisastelun aineeksi, vaan ne ovat annetut meidän täyttämisksemme. Käskyjen täyttämiseen, tekemiseen neuwoo Herra kahteen kertaan kirjanoppinutta, joka tulee häneltä kysymään, Luukk. 10: 28. Fariseukset tekivät helpoimmat Jumalan käskyt ja jättivät raskaimmat, mutta: näitä piti tehtämän, eikä toisia jätettämän, sanoi Jeesus (Math. 23: 23).

Tämmöistä tottelemattomuutta ja ulkokullaisuutta löytyy meidänkin seassemme. Jokainen koetelkoon itseään. Maalli-

nen ifäsi ei tyydy siihen, että sanot: „Ehllä“ ja jätät hänen tahtonsa tekemättä, vielä vähemmin taivaallinen ifäsi. Ulkokullattu olet, kun puhut yhtä ja ajattelet toista. Esim. kun tiedät kymmenet käskyt, mutta et pyrikään niitä täyttämään, koska synti on sinulle rakkaampi Jumalan tahtoa; kun käyt kirkossa, puhut paljon saarnasta, mutta et itseesi tahdo sitä sovittaa; kun joka päivä rukoilet: „tapahdukoon sinun tahdoti“ ja kuitenkin napiset Jumalan tahtoa vastaan. Kun rukoilet: „anna meille anteeksi, niinkuin“ . . . , etkä kuitenkaan anna anteeksi lähimmäisellesi. Kun tahdot täyttää helpoimmat Jumalan käskyt ja jättää raskaammat, unhottaen sanat (Jak. 2: 10): Jos joku pitää koko lain ja rikkoo yhdesjä, hän on rikkipää kaikissa. Ulkokullainen olet, kun puolustat syntiäsi inhimillisellä heikkoudellasi etkä käytä sitä jumalallista voimaa, josta käteen kautta olet osalliseksi tullut. Kun kirkossa käyt ja pyhällä ehtoollisella ja kuitenkin elät epä kristillisesti etkä seuraa Herraasi elämässäsi. Jumala vihaa ulkokullaisuutta. Jeesus tuomitsi hedelmätöntä fikunapuuta, Math. 21: 19. Wuorisarnassa sanoo Herra: Jokainen puu, joka ei kasva hyvää hedelmää, hakataan pois ja tuleen heitetään; Hedelmästään puu tunnetaan. Ei jokainen, joka sanoo minulle: Herra, Herra, tule taivaan valtakuntaan, vaan joka tekee minun Isäni tahdon.

Ratuwaiset ja kuuliaiset. Isän käskyn vastasi toinen poika: „en tahdo“, mutta sitten hän katui ja meni. Siinä on tottelemattomuutta, mutta sitten katumisista ja kuuliaisuutta. „En tahdo“: syntisen paha tahto on syynä kaikkeen tottelemattomuuteen Jumalaa kohtaan. Jumalan tahtoa vastaan olivat publkanit ja portot julkkisesti rikkooneet (w. 31), mutta he katuiwat ja muuttivat mielsä. Ewankeliumeissa kerrotaan usein semmoisten kääntymisestä. Publkanit ja syntiset tulivat Jeesuksen tykö, Sakeus kääntyi, syntinen raimo woiweli Jeesuksen jalkoja (Luukk. 7: 36), ryöwäri ristin puussa tunnusti syntinsä ja uskoi Jumalan armon. Niin yhä vieläkin suuret syntiset kääntywät ja eläwät uskon kuuliaisuudessa. Jeesus todistaakin (31 ja 32 w.) juhlallisesti, että publkanit ja portot, jotka muuttawat mielsä, tulewat autuuisiksi ennen Fariseuksia, jotka muuttumattomassa mielesään seisowat Jumalan tahtoa vastaan.

Wertausten ydin on siis, että ilman Jumalan käskyn kuulemista ja Kristuksen seuraamista ei löydy mitään kris-

tillisyttä, Raamattu puhuikin usein kuuliaisuudesta ja Kristuksen seuraamisesta, esim. Joh. 14: 15; Joh. 15: 14; Joh. 14: 23; Math. 7: 26—28.

Apostoli sanoo: „Kullakin olkoon se ajatus, joka Jeesuksella Kristuksella oli;“ „jolla ei ole Kristuksen mieli, ei se ole hänen omanja.“ 1 Joh. 5: 3: Se on rakkaus Jumalaan, että me hänen käskynsä pidämme. — 2 Kor. 5: 15: Hän on sentähden kaikkein edestä kuollut, että ne, jotka elävät, ei nyt enään eläisi itsellensä, vaan hänelle, joka heidän edestänsä on kuollut ja nousut ylös.

Bahat wiinamäen-miehet.

Math. 21: 33—46.

Tässä vertauksessa tulee ilmi: 1) Jumalan rakkauden, kärsivällisyyden ja pitkämielisyyden rikkaus syntisiä kohtaan; 2) syntisten ääretön kiittämättömyys ja pahuus; 3) Jumalan hirmuinen ja oikea tuomio. Yksityiskohtia 33 w., esim. aita, wiinakuurnaa, tornia ei ole tarpeellista selittää; voi pitää niitä Jumalan armonosoituksina ylipään, Wiittaukset Israelin historiaan voi käyttää peilinä meille, sillä meillekin kuuluu: „Jos ette paranna teitänne, te kaikki hukutte.“

Keskustelu.

1) Jumalan ääretön hyvyys, kärsivällisyys ja pitkämielisyyt. Berheenisäntä on Jumala, Wiinamäki on Israel (Ej. 5: 7).

Säntä oli paljon työtä tehnyt piinomäessä: hän oli pannut aidan, kairannut wiinakuurnan ja rakentanut tornin. Jumala on paljon hyvyttä osoittanut Israelin kansalle: hän on eroittanut sen muista kansoista, varjellut sitä Faraota vastaan, antanut sille lakinsa, wienyt Kanaan maahan, tehnyt liiton Israelin kansa ja nimittänyt sitä omaisuuden kansaksi, papilliseksi valtakunnaksi ja pyhäksi kansaksi (2 Mos. 19: 5),

Kun Israel kysäsi Jumalan ja taas kääntyi hänen luokseen, esim. tuomarein aikana, otti Jumala aina uudestaan kansansa armoonsa.

Me olemme saaneet äärettömästi paljon enemmän Jumalan hyvyydestä ja pitkämielisyydestä. 37 w. kuuluu: Wiimein lähetti hän heidän tykönsä poikansa. Se sopii meihin. Näinä viimeisinä päivinä on hän puhunut meille Poikansa kautta (Hebr. 1: 1). Hänen ainoa Poikansa on meidän edestämme kärsinyt ja kuollut. Nyt ovat kristityt walittu suku, kuninkaallinen pappeus, pyhä kansa ja omaisuuden kansa, josta Apostoli puhuu 1 Piet. 2: 9. Kaiken tämän on Jumala meille tehnyt, koska me vielä pakanoita olimme ja kaukana Jumalasta waelsimme.

Jokaiselle yksittäiselle on Jumalan rakkaus ollut juuri. Sinä olet syntynyt kristillisessä seurakunnassa, olet kasteessa otettu Jumalan lapsiksi ja saat joka päivä kuulla Jumalan sanaa. Sinulla on Jeesuksessa Kristuksessa vapaa tykökäännös Jumalan luo ja kun tulet katuwaisena syntisenä, ottaa Jumala sinut jälleen lapsikseen. On meillä siis syntä Apostolin kansa sanaa: Katsokaa, minkälaisen rakkauden Jumala on meille osoittanut, että me Jumalan lapsiksi kutsutaan (1 Joh. 3: 1).

2) **Syntisten hirvuminen pahuus.** Jumala oli niin suuren hyvyyden Israelille osoittanut, sillä hän tahtoi heidelmiä (34 w.). Es. 5: 2 sanotaan, että Jumala odotti sen wiinamarjoja kantawan, ja se kantoi pahoja marjoja. Hän odotti oikeutta, ja ei ollut muuta kuin wäriwaltua, wanhurskautta, niin oli sula walitus. Jumalan tuomio Israelin yli (13 w.) on Israelin historiassa toteen käynyt. Israelin synti ja kiittämättömyys nousi korkeimmalleen Jeesusta kohtaan (35—39 w.). — Jer. 26: 20—23; 2 Mik. 24: 20, 21 osoittaa, kuinka Israel W. T:ssä seisoi Jumalan armokutsunukfia vastaan. Israel on kiittämättömyydellä ja pahuudella palkinnut Jumalan suurta hyvyyttä ja wihdoin ristiinnaulinnut hänen Poikansa.

Kuinka olemme me osoittaneet kiitollisuuttamme Jumalan meille osoittamasta vielä suuremmasta hyvyydestä? Sinä olet kasteessa otettu Jumalan lapsiksi; muistatko sitä ja elätkö niin, kuin Jumalan lapselle sopii? Sinä tiedät, kuinka suuresti Jeesus on sinua rakastanut; annatko rakkautesi hänelle? Moni tuntee omassa tunnossaan, että hänen tulisi totella Jumalan

käskyjä, mutta ajattelee itseksensä, niinkuin Jubaan miehet wastasivat Jeremialle: Sen sanan jälkeen, jonka meille Herran nimeen sanot, emme tabdo sinua suinkaan kuulla. (Jer. 44: 16). Hebr. 10: 28, 29 kuuluu: Jos joku Moosoksen lain rikko, hänen pitää ilman armotta kuoleman kahden taikka kolmen todistajan kautta. Kuinka paljon suuremman rangaistuksen te luulette sen ansainneen, joka Jumalan Pojan jaloillaan tallaa ja testamentin veren saastuttaa, jonka kautta hän pyhitetty on, ja armon henkeä pilkkaa. Tämä on meille. Epäuskollamme Kristuksen lunastuksen tyhjänä pidämme.

3) **Jumalan hirvuminen tuomio syntisten yli.** Fariseukset lausuiwat oman tuomionsa, kun Jesuksen kysymykseen (40 w.) wastasivat: Pahat hän pahasti hukuttaa ja antaa wiinamäensä toisille wiinamäen miehille. Jerusalemin hävityksessä tapahtui ensimmäinen rangaistus (mikä?) ja pakanain kutsujien kautta toinen. Tätä häviötä oli Jumala jo Es. 5: 5. uhannut lähettää ja samassa luvussa lausutaan „woi“ Israelin yli kuusi kertaa. Vielä nyt lepää Jumalan tuomio Israelin päällä.

Kuinka on meidän laitamme? Apostoli Paavalin sanat, Rom. 11: 19 ff. w. kuuluvat meille: Sinä sanot: oksat ovat murtuneet, että minua siihen jälleen istutettaisiin. Wiinan, he ovat murtuneet epäuskonsa tähden, mutta sinä pysyt uskon kautta. Älä ole röykkiä, vaan pelkää. Sillä jos ei Jumala luonnollisia oksia armahtanut, ei hän sinuakaan armahda. Sentähden katso tässä Jumalan hywynyttä ja ankaruutta: ankaruutta niissä, jotka lankeasivat, mutta hywynyttä itsessäs, jos ainoastaan hywynydessä pysyt; muutoin sinäkin leikataan pois. — Wähässä Afriassa oli kukoistawia kristillisiä seurakuntia. Eräälle niistä, Efeson seurakunnalle kirjoittaa Herra: (Jlm. 2: 4, 5) Minulla on sinua vastaan, että annoit yllön ensimmäisen rakkautesi. Muista siis, kusta lankeisit pois, ja tee parannus ja tee niitä ensimmäisiä töitä; vaan jos ei niin käy, tulen minä pian, ja syöksen pois kynttiläjalas sijaltansa, ell'et tee parannusta. Tämä uhkaus on käynyt toteen: Wähä Afria on mohametiläinen. Sentähden muistakaamme Herran sanat (Luukk. 13.) Jos te ette tee parannusta, niin te kaikki hukutte. Lapset, tänäpänä, jos te kuulette hänen äänensä, älkää paaduttako sydäntänne! Te kuulette sen vielä, mutta ette tiedä, kuinka kauan. Muuttakaa mielenne ja parantakaa elämänne:

luopukaa walheesta, warfaudesta, riettaasta puheesta ja kostorhimosta; olkaa armahtawaisia, palwelkaa ja rakastakaa lähimmäisiänne! Sillä: Mikä ei kysy, ei Jumala anna itseänsä pilkata. Tämä opetus onfin wertausten ydin.

Rukoilewa ystäwä ja wäärä tuomari.

Suuff. 11: 1—13; 18: 1—8.

Keskustelu.

Mitä kehoittaa Jumalan waltakunnan jäseniä rukoilemaan:

- 1) Jumalan rakkaus; 2) Meidän tarpeemme ja hätämme;
- 3) Rukouksen kuuleminen.

Wertaus rukoilewasta ystäwästä opettaa sitä, mitä Jeesus sanoo 9 w.: Anokaat, niin teille annetaan. Wertaustella wäärästä tuomarista opettaa Jeesus, että aina tulee rukoilla eikä wäsyä (18: 1 w.). Kristityn tulee rukoilla lakkaamatta, 1 Tess. 5: 17. Olkaa alati rukouksisja, Rom. 12: 12.

1) **Jumalan rakkaus.** Ystäwä ei tahdo nousta, ei auttaa rakkaudesta, waan „hänen ahkeruutensa tähden“ (8 w.) Wäärä tuomari ei pelkää Jumalaa, eikä häpee ihmisiä; kuitenkin hän auttaa leskeä, koska lesken rukous waiwaa häntä (5 w). Wastahakoinen ystäwä verrataan Jumalaan (13 w.), samoin wäärä tuomari (17: 7). Miksikä hän Jeesus wertaa taiwaallista isäämme näin huonoihin ihmisiin? Jeesus tahtoo wakuuttaa meitä siitä, että Jumala kuulee rukouksemme, koska semmoiset ihmisetkin kuulewat lähimmäisensä rukousta. Jumala on rakkaus. Koska leski lakkaamatta rukoilee wäärää tuomaria, kuinka hartaasti meidän tulee rukoilla taiwaallista isäämme. Rakkaus siihen waatii. Kristityn elämä on lakkaamaton rukous. Tieto, tunto Jumalan rakkaudesta kehoittaa meitä wäsymättä rukoilemaan.

2) **Oma hätämme.** Jumala on rakkaus. Rukoilewia wertaustessamme ei suinkaan kehoittanut rukoilemaan luotta-

mus sen rakkauteen, jolta rukoilivat; siihen kehoitti heidän oma tarpeensa ja hätänsä. Suuri hätä saattaa rukoilemaan, wäsymättä rukoilemaan. Niin meidänkin suhteemme. Meiltä puuttuu wiisautta elämän eri oloissa päättämään ja walitsemaan, voimaa taudeissa, onnettomuuksissa kestämään, lohdutusta murheita ja synnin ahdistuksia vastaan. Silloin emme löydä apua muualla kuin Jesuksen luona. Jokapäiväinen hätä kehoittaa lakkaamattomaan rukoukseen. Rakkaus olisi siihen kehoittawa. Mutta usein ei se sitä waijuta, sillä emme tunne Jumalan rakkautta. Jumalan rakkaus tahtoo meitä omiikseen, ja wälifappaleena Jumala käyttää hätää ja tuskaa. Tuska opettaa rukoilemaan: Ef. 25: 4; 26: 16. Wäärä tuomari ei tahtonut kuulla leskeä, mutta leski ei sentähden lakannut rukoilemasta. Niin meidänkin tulee rukoilla, waitka Jumala wiivyyttää rukouksen kuulemista, esim. Kananealainen waimo (Math. 15: 21). Tuska saattoi Jesuksen rukoilemaan Getsemanessa. Hän on lihansa päiwinä uhrannut rukouksia ja nöyriä anomuksia, wäkewällä huudolla ja kyyneleillä sille, joka hänen woipi kuolemasta pelastaa; ja on myös kuultu, että hän Jumalaa kunnioitti (Hebr. 5: 7). Jos tuska saa kowia ihmisiäkin auttamaan, kuinka paljon enemmän se Jumalaan koske. Raamattu kehoittaa meitä kaikessa tuskassa Jumalan apua pyytämään: Ef. 65: 24; 1 Mos. 24: 15; Jil. 4: 6; Ef. 6: 18.

3) **Rukouksen kuuleminen.** Ei ystävää wertaufsesja eikä wäärää tuomaria liikuttanut rukoilewain hätä. Ei jumalanpelko eikä häpeä ihmisten edessä waatinut heitä apuun, ja olisihan tuomari woinut päästä leskestä sillä, että olisi käskenyt palvelijain estää leskeä tulemasta häntä waiwaamaan. Tätä käskyä ei hän anna, sillä rukouksen woima waijuttaa häneen. Wäsymättömän rukouksen woiman tunnemme jokainen. „Älä minua enään rukoile“, sanoo se, joka ei tahdo auttaa. „Hän rukoili minua niin, ett'en woinut kieltää“, kuulemme usein sanottawan. Samoin kuin maailman mahtawilla on suuri woima mahtawuudessaan, rikkailla rikkaudessaan, wiisailla wiisaudessaan, samoin on köyhillä ja wiheliäisillä suuri woima rukouksissaan, Jumalan tykö kohoitetuissa käfisään. — Jesus lisääkin wertaufseen: jos te, jotka pahat olette . . . ja (18 w.) eikö Jumala auttaisi walituitansa, jotka yötä ja päiwää häntä huutawat. Jesus tahtoo sanoa: jos

wäsymätön rukous taiwuttaa ihmisiä, wieläpä huonojakin ihmisiä, eikö se paljoa enemmän waiwuttaisi Jumalaan, meidän isäämme, jonka sydän on täynnä rakkautta, jonka omat, rakkaat ja walitut me Kristuksessa olemme.

Minä sanon teille, hän auttaa heitä pian. Tässä Jeesus sanoo warmana asiana, että Jumalu kuulee rukouksen. Samaa todistaa hän monessa raamatun paikassa: Math. 7: 7, 6; Math. 18: 19; Joh. 16: 23, 24. Että niin on tapahtunut, todistaa historia. Kertokaamme tässä uskomme wahwistukseksi huomattawimmat rukouksen kuulemiset raamattusja. Abrahamin palvelija, 1 Mos. 24. Dawid: „Herra, tee Afitofelin neuwo tyhjäksi.“ Hanna, Samuelin äiti, 1 Sam. 1: 2; Elias, 1 Kun. 17. Wielä: Jak. 5: 16—18: Wanhurstkaan rukous woipi paljon, koska se totinen on: Elias oli ihminen niinkuin me.... Hiskias tautiwuoteellaan, 2 Kun. 20. Kornelius, Ap. T. 10: 1 ff. Niin Jumala wieläkin kuulee rukouksia.

Hän auttaa pian. Tuomarista sanotaan: hän ei tahtonut kauan aikaa. Jumala tahtoo aina meitä auttaa, mutta hänen wiisautensa näkee hyväksi wiioyttää apua. Jumala tahtoo tuskaa ja awun wiioyttämisen kautta kaswattaa meitä semmoisiksi, kuin hän tahtoisi meitä, nöyriksi, katuwaisiksi. Kun hän kirituksellaan on tarkoituksensa woittanut, auttaa hän pian.

Onko teillä, lapset, jo kokenusta rukouksen kuulemisesta? Koettakaa, kun itse olette sairaita, kun wanhempainne sitä ovat, kun murhe painaa omaistenne sydäntä. „Rukous, joka taiwaasen nousee, tekee, että Jumala maahan päin kääntyy.“ „Ottakaa rukouksen tikapuut ja lyökää sisään taiwaan affunat“, sanoo kokenut kristitty. Se on kauniisti lausuttu totuus. Lutheruksen elämässä on monta esimerkkiä siitä, että woi ikäänkuin käyttää wäriwaltaa taiwasta vastaan. „Rakas Jumala, minä lasken sen asian jalkaisi juureen; ei se ole minun asiani, waan sinun; Jumala taiwaassa, etkö sinä enään elä.“ Näitä ja samanlaisia sanoja kuultiin Lutheruksen eri elämänsä oleissa käyttävän. Jos kaikki rukoukset olisimat näin totisia, ei suinkaan rukouksen kuulemisesta tarwitsisi kairwata.

Fariseus ja publikani.

Luukk. 18.

Keskustelu.

Fariseus ja publikani.

1) Mihin ihmisluokkaan kumpainenkin kuului; 2) Kumpaisenkin rukous; 3) Heidän rukouksensa vaikutus Jumalaan.

Jesus puhui tämän vertauksen muutamille, jotka itseensä uskalsivat, että olivat hurksaat, ja muita katsoivat ylönn. He pitivät itsensä hurksaampina, kuin olivat, koska eivät Jumalan sanan mitalla arvostelleet hurksauttansa, ja siitä seurasi, että katsoivat muita ylönn.

Fariseukset ja publikanit olivat kaikki toisistaan tarkaan erotettua ihmisluokkaa. U. T:ssä puhutaan paljon Fariseuksista. Heidän nimensä tulee sanasta, joka merkitsee selittämistä, koska heidän toimensaanimmiten oli raamatun selittäminen. Fariseusten almujen antamisesta puhutaan Math. 6: 25; heidän rukouksestaan ss. w.; paastoomisesta, 16 ss. w.; käsiensä pesemisestä Math. 15: 2; heidän kymmennyksien maksamisestaan pienimmistäkin hedelmistä Math. 23: 5; heidän ylönnkatseestaan muita kohtaan Math. 9: 11. Kaikki tarfoitti ihmisten ihmettelemisen herättämistä, kaikki oli pinnalla, sydän oli tyhjä. Jesus sanoi heidän jättävän pois raskaimmat laista, tuomion, laupeuden ja uskon. Jesus nimittää heitä usein ulkofullatuiksi. Miksi? Ilpeys ja ulkofullaisuus olivat heidän tuntomerkinsä. (Kuitenkin löytyi jalojakin Fariseuksia, esim. Nikodemus.) Semmoinen mies meni temppeeliin rukoilemaan.

Publikanit olivat tullin ylöskantajia. Johannes Kas-taja waroittaa heitä: „Älkää ottako enemmän, kuin teidän tulee.“ Heidät tunnettiin siis wääriksi, petollisiksi. „Publikanit ja syntiset“ luemme usein U. T:ssä, esim. Luukk. 15: 4; Luukk. 19: 7. Fariseukset napisivat, että Jesus söi publikanein ja syntisten kanssa. Ei publikaneja siis arwossa pidetty. Inhimillisesti päättäen oli tässä siis toinen arwossa pidettävä ja toinen ylönnkatsottawa. Molemmat menivät temppeeliin Jumalaa rukoilemaan.

2) **Fariseuksen rukous.** Fariseus kiittää Jumalaa siitä, mitä hän on, siitä mitä hän ei ollut ja puhuu siitä, mitä hän tekee. Hän ei mielestään ollut ryöväri, koska ei hän julkisesti ihmisiä teillä hätänyttännyt. Jeesus kuitenkin soimasi Fariseuksia siitä, että he leskien ja orpojen omaisuutta ryöstivät. Ei hän mielestään ollut väärä, vaikka hän kadehti ja vihasi muita ihmisiä, ei huorintekijä, vaikka Jumalan sana sanoo: „Joka waimoon katsoo . . .“ Jos hän Jumalan sanan mitalla olisi vanhurskauttaan tuominnut, olisi hänen täytynyt tunnustaa itsensä wihelijäiseksi syntiseksi. Sentähden Jeesus sanoo (Math. 5: 20): Ellei teidän vanhurskautenne ole paljoa enämpi . . . Fariseukseen sopii raamatunlause (Jlm. 3: 17): Sinä sanot: minä olen rikas, minä olen rikastunut, enkä mitään tarvitse, etkä tiedä, että olet wiheliäinen, raadollinen ja köyhä, sokia ja alastoin.

Eikä niinkuin tämä publikani. Publikania piti hän kaikkein suurimpana syntisenä. Hän yleensä wertasi itseänsä huonoihin ihmisiin; ätkää niin tehkö, Hebr. 12: 2; Jil. 2: 12—15. Hänen sanoissaan publikanista tulee ilmi yleensäkatsetta. Ihminen ei saa toista ylönkatsoa, Jumala ei ylönkatso ketään. — Sitten Fariseus kiittää, mitä hän tekee. Hänen työnsä oli „raskeamman jättämistä“, niinkuin Jeesus sanoo. Moni vieläkin kehuu itseään siitä, ettei warasta, että käy ahjeraan kirkossa, lukee mielellään raamattua. Hyvä, mutta käykö se sydäimestä? — Fariseus kehuu itseään ja alentaa muita; hänen rukouksensa kävi siis ylpästä sydäimestä.

Publikanin rukous. Jumala armahda minua syntistä! Hän tunnustaa itsensä syntiseksi, Jumalan tahtoa vastaan rikkoneeksi. Warmaan hänessäkin oli jotain hyvää, mutta sitä ei hän muistanut. Hän seisoi taampana, eikä tahtonut filmiänsäkään nostaa, waan löi rintoihinsa: hänessä oli syntäsynnin tunto, nöyryys ja katumus. Hän tahtoo päästä syntiwelastaan, mutta ei hän näe itessään mitään ansiota, johon hän woisi luottaa. Silloin hän turvaa Jumalan armoon: Jumala armahda minua syntistä! Publikanin rukouksessa siis ilmestyy: 1) synnin tunto ja tunnustus, 2) suru synnin ylitse ja katumus, 3) usko ja luottamus Jumalan armoon.

Joka rukoo, seisoo Jumalan edessä, puhuu Jumalan kansa. Silloin ei ihmisen sowi, Fariseuksen ylpeällä tawalla, luulla jotain olewansa ja jotain hyvää tekewänsä, waan tul-

toon nöyrällä sydämellä, niinkuin publikani. Senmoista nöyryyttä ovat kaikki raamatun suuret miehet osoittaneet, Esim. „Minä olen ruvennut puhumaan Jumalani kanssa, vaikka olen tomu ja tuhka.“ Kuka niin sanoi? „Minä olen liian halpa kaikkeen laupeuteen ja hyvyyteen . . .“, kuka niin? „Mikä minä olen, että minä Faraon tykö menisin? . . .“ „Minä olen vielä nuori, enkä ymmärrä . . .“ „Katso Herran piika.“ Nöyryyteen kehoittaa raamattu usein: „Joka itsensä ylentää . . .“ Micha 6: 8 seisoo: Sinun tulee Jumalasi edessä nöyrä olla. „Autuaat ovat hengellisesti waiwaiset . . .“ „Niin nöyryyttäkää teitänne Jumalan wäkewän käden alla, että hän teitä ajallansa korottaisi.“

3) **Heidän rukouksensa waiwutus Jumalaan.** Jos Juutalainen olisi nähnyt Fariseuksen ja publikanin menevän temppeleihin, olisi hän warmaan luullut edellistä hurstakaaksi, toista jumalattomaksi, sillä ihminen näkee sen, mikä silmään pistää . . . Mutta Jeesus sanoo: Tämä meni hurstakaampana kotia, kuin se toinen. Publikani pyysi Jumalan armoa ja sai sen. Armo warmaan antaa hänelle woimaa rakkautesta Jumalaan elämään toisiin, kuin tähän asti oli elänyt. Fariseus ei mitään etsinyt eikä hän mitään saanutkaan. Hän oli myös syntinen ja tarwitfi armoa, mutta kun hän ei sitä etsinyt, ei Jumala woinut hänelle sitä antaa. Oppikaamme siis publikanilta nöyryyttä ja pankaamme kaiten luottamuksen autuudestamme Jumalan armoon Jeesuksessa Kristuksessa, meidän Herrassamme.

Armotoin palvelija.

Math. 18: 15—35.

Keskustelu.

Syyt anteekfiantamiseen.

- 1) Oman syntiwelkamme suuruus ja mahdottomuus sitä itse maksaa; 2) Jumalan armahtawaisuus; 3) Lähimmäisemme rikokset meitä vastaan ovat werrattain kowin pienet; 4) Jumalan tuomio.

Syyt tämän vertauksen kertomiseen luumme 15 ja seuraamisssa wärsyissä: Jos sinun weljesi rikfoo sinua vastaan. Sitten kysyy Pietari: Kuinka usein tulee minun Jeesus wastaa: Minä sanon sinulle, ei seitsemän kertaa, mutta Koska Jeesus tunsi ihmisen sydämen kowaksi ja kostonhimoiseksi ja tiesi, kuinka waikaa meidän on anteeksi antaa, kertoi hän tämän vertauksen, joka sisältää kaikki, minkä pitäisi meitä anteekfiantamiseen kehoittaa.

1) **Syntiwelkamme.** Jumala laskee lukua meidän kanssamme ja silloin tulee suuri syntiwelkamme ilmi. Kuningas, josta tässä puhutaan, on Jumala, palvelijat ovat ihmiset. Kuningas katsoo kirjoihinnsa ja laskee lukua palvelijainnsa kanssa. Jumala laskee lukua meidän kanssamme. Mikä on se kirja, jossa seisoo, mitä meidän tulee Jumalalle tehdä? Siinä seisoo esim.: Sinun pitää rakastaman Jumalaa Mistä tiedämme, olemmeko tehneet welwollisuutemme, wai emmekö ole? Omatunto todistaa, ett'emme ole Jumalaa rakastaneet. Olemme siis tehneet syntiä, ja synti on tullut meille syntiwelaksi. Miten siis tulemme tietämään syntiwelkamme?

Welka on suuri: kymmenen tuhatta leiwiskää, se on ääretöin summa. Miksi Jeesus on vertauksessa pannut welan niin äärettömän suureksi? Siksi että syntiwelkamme on niin suuri. Sen suuruutta ovat hurstkaimmat ihmiset tunteneet: Esr. 9: 6; Dawid: Ps. 38: 5; Paawali: 1 Tim. 1: 15. Syntiwelkamme huomaamme seuraawasta: a) Emme ole pitäneet yhtäkään Jumalan kymmenistä käskynistä. „Ehkä wiidennen“, arwelet. „Joka wihaa weljeänsä, hän on murhaaja.“ Etkö ole ketään wihannut, etkö koskaan kostonut? b) Laiminlyömisen synteihin olemme wikapäät. Jak. 4: 17: Joka woi hyvää tehdä, eikä tee, se on hänelle synniksi. Siis laiskuus, petollisuus palveluksessa, huolimattomuus opisssa, wälinpitämättömyys toisen neuwomisesta, kaikki semmoinen on synti. c) Me teemme syntiä joka päivä. Ps. 19: 13. Omatuntofi todistaa, että niin on. d) Teemme syntiä ajatuksilla, sanoilla ja töillä. „Älä himoitse“, sanoo Jumala; kun himoitset, teet syntiä ajatuksissa ja siitä seuraa syntiwelka. Ihmisen tulee tehdä tili wiimeisellä tuomiolla jokaisesta turhasta sanasta (Math. 12.) Me puhumme koko päivän, oi kuinka monta turhaa sanaa tulee puhutuksi!

e) Teemme hyvää huonosssa tarkoituksessa. Moni

on ahkera, ollakseen ensimmäinen luokalla. Toinen antaa almuja, että ihmiset häntä kiittäisivät, toinen Jumalan armoa ansaitakseen. — Silloin ovat tarkoitukset ja syyt hyvää tekemiseen huonot.

f) Syntiä seuraa rangaistus. Herra käski hänen myytää, ja hänen emäntänsä ja lapsensa. Joka ei lain vaatimuksia täytä, tekee syntiä ja lisää syntivelkaansa. Kirottu olkoon jokainen, joka ei kaikkia lain sanoja täytä, että hän ne tekisi, 5 Mos. 27: 26. g) Palwelija sanoi: minä maksan kaikki sinulle. Sitä hän ei woinut. Emme voi itse syntivelkaamme maksaa. Jos ihminen woisikin elämänsä parantaa, jää hänelle kuitenkin ennen tehdyt synnit welaksi, josta hän ei voi päästä. Oma syntivelkamme ja mahdottomuus sitä itse maksaa on siis ensiksi kehoittawa meitä anteekfiantamiseen.

2) **Jumalan armahawaisuus.** 27 w: Niin armahdi Herra sitä palwelijaa. Sowittakaa se Jumalaan. Syntivelkamme kuormasta ja siitä seuraawasta kurjuudesta emme voi itseämme pelastaa. Jumala sen tekee, Rom. 8: 3. Lunastus on täytetty Jesuksen kärsimisen kautta, ja suurinkin syntinen voi Jesuksen kautta saada syntivelkansa anteeksi. — Palwelijan olisi kuninkaan laupeudesta pitänyt oppiman laupeutta kanssapalwelijaansa kohtaan, 32, 33 w. Jumalan suuren rakkauden ja armahawaisuuden tarkoitus on opettaa meille rakkautta ja armahawaisuutta. Toinen syy anteekfiantamiseen on siis olewa meille Jumalan laupeus.

3) **Lähimmäistemme rikokset meitä kohtaan ovat werrattain pienet.** Kanssapalwelijan welka oli hywin pieni werrattuna palwelijan omaan welkaan. Lähimmäisemme rikkovat meitä vastaan harwoin ja wähän werrattuna siihen, mitä me rikomme Jumalaa vastaan, sillä me teemme syntiä joka päivä. Jumala antaa meille niin äärettömästi paljon enemmän anteeksi, kuin meillä on lähimmäisellemme anteekfiantamista. Tämä on kolmas syy, joka waatii meitä anteeksi antamaan.

4) **Jumalan tuomio.** Palwelija ei armahda kanssapalwelijaansa. Siitä kowuudesta waastaamaan kutsuu Herra hänen uudestaan eteensä, sanoo hänelle: sinä paha palwelija . . . ja antaa hänen pyöweleille. — Sowittaminen meihin seuraa (35 w.): Niin myös minun taiwaallinen isäni tekee teille . . . Ensimmäisellä kerralla oli vielä armoa palwelijalle. Jesuksessa Kristusessa saamme syntimme anteeksi, mutta jos

emme hänen omansa ole, emme häntä seuraa elämässä, tulee toinen tuomio, josta ei enää armoa saa. — „Siis kun hän kaikki maksaisi.“ Sitä hän ei voinut; hän sai siis koko elämänsä olla wankeudessa: jumalattomat tulevat ijankaikkeeseen waiwaan. Siis: jos ei Jumalan rakkauten antaminen voi meitä anteeksi-antamiseen kehoittaa, pitäisi Jumalan tuomion sen tekemän.

Lopuksi: Älkää olko leppymättömiä, muistakaa Jesuksen esimerkkiä: 1 Piet. 2: 23; Math. 11: 28—30. Apostolit ovat Jesusta seuranneet: 1 Kor. 4: 12. Stefanus: „Herra, älä rankaise . . .“ Joka ei voi anteeksi antaa, ei hän voi viidettä rukoista rukoilla, sillä siinä hän nimenomaan pyytää, että Jumala tekisi hänelle niin, kuin hän tekee lähimmäiselleen. Ajattele tätä varsinkin ehtoolliselle mennessäsi, jolloin etsit sowingtoa. Math. 6: 15; Math. 5: 23—25. Ja vielä kerromme Jesuksen käskyn, Luukk. 17: 4: Ja jos hän seitsemän kertaa päivässä rikoo sinua vastaan, ja seitsemän kertaa päivässä tykönsä palajaa ja sanoo: minä kadun, niin anna hänelle anteeksi.

Laupias Samarialainen.

Luukk. 10.

Keskustelu.

1) Ketä vastaan tulee osoittaa laupeutta; 2) Miten sitä tulee osoittaa: a) sääliwäisyydellä; b) teolla: kohta, pyytämättä, omaa waaraa, waiwaa ja uhrauksia katso-matta; muitakin kehoittamalla.

Syy tämän wertausten kertomiseen oli lainoppineen kysymys (25 w.): Mitä minun pitää tekemän, että ijankaikkisen elämän perisin? Hän kysyi Jesusta: hän waan tahtoi puhua siitä asiasta, ehkä myös tutkia Jesuksen oppia ja näyttää omaansa. Hän näkyy luulewan paljaalla oikealla tiedolla saawansa ijankaikkisen elämän. Jesus osoittaa häntä Jumalan kirjoitettuun lakiin. Kirjanoppineen wastausten myöntää Je-

Jesus oikeaksi, mutta sanoo samalla, ett'ei käskynjen tietämisestä ole mitään apua, jos ei niitä täytä: „tee se, niin saat elää.“

Mutta hän tahtoi itsensä vanhurskaaksi tehdä: Jesuksen sana: „tee se!“ oli koskenut lainoppineen omaantuntoon. Hän tahtoi toisella kysymyksellään itseään puolustaa, selittää, että hän mielellään tahtoisi osoittaa rakkautta, jos hän vaan tarffaan tietäisi, kuka hänen lähimmäisensä on; laki on siinä niin epäselvä. Sentähden kertoo Jesus hänelle vertauksen laupiaasta Samarialaisesta ja kysyy lopuksi, kuka siis oli hänen lähimmäisensä. Vertauksen tarkoitus on opettaa, että kaikki ihmiset ovat lähimmäisiämme, ja että kaikkia kohtaan tulee osoittaa laupeutta.

1) **Ketä vastaan tulee osoittaa laupeutta?** Ryövärit haavoittivat Juutalaisen ja jättivät hänen puoliksiolleena matkamaan. Samarialainen auttoi häntä. Juutalainen oli onneton. Onnettomia löytyy aina; kristityn melvollisuus on niitä auttaa, esim. sairaudessa, köyhyydessä, hengen hädässä. Juutalaiset ylönsäksöivät Samarialaisia; vihollistakin tulee auttaa. Siis: auttaa tulee jokaista hädässä olevaa, olkoon hän kuka tahansa.

2) **Miten tulee osoittaa kristillistä laupeutta?** a) Sääliwäisyydellä. Nähtyänsä Juutalaisen, armahdi Samarialainen häntä. Hän sääli häntä. Sääliwäisyys on luonnollinen tunne ihmisessä; sitä ei saa tutehduttaa. Jesuksen esimerkki: Hän sääli 5000 ihmistä, jotka kormessa olivat ilman leipää. Hän sääli Nainin leskeä y. m. „Jos yksi jäsen kärsii, kärsii koko ruumis.“ Niin on kristikunnassakin.

b) Teolla. Sääliwäisyys on vaan tunne, jolla ei ole vielä ketään autettu. Jak. 2: 15, 16. Samarialainen ei ainoastaan säälinyt, hän teki jotain. Samoin Herra Jesus: hän ruokki ne 5000, hän auttoi Nainin leskeä. Älkää sentähden tehkö niin kuin ihmiset yleensä tekewät: surkuttelewat suurilla sanoilla onnettomuutta ja — lähtewät matkaansa, 1 Joh. 3: 18.

Tulee auttaa pian. Samarialainen ei wiipynyt, hän sääli häntä ja teki kohta, minkä woi. Niin meidänkin tulee tehdä, auttaa ennentuin hywät liikutukset katoawat ja me tuleme wälinpitämättömiksi. Kohta saatu apu on kaksinker-tainen apu. Jesus auttoi myös kohta.

Pyntämättä. Ei tule odottaa awun pyntämistä. Sa-

marialainen ei odottanut sitä. Jeesus auttoi pyytämättä esim. Nainin leskeä, sokeata, vesitautista. Kristityn tulee auttaa kohta, kun kuulee toisen hädästä, vaikka toinen häpeäisikin hätäänsä walittaa.

Waarauhin uhatesija. Seutu Jerusalemin ja Jerikon välillä oli autio, ja siinä oleskeli paljon ryöväriä. Siinä olikin syy, miksi pappi ja lewita niin kiiruhtivat paikasta. Samarialainen auttoi, vaikka oli aiwan todennäköistä, että ryöväri piilotteli siellä läheisyydessä. — Mitä opimme Samarialaiselta? Mitä on tehtävä, jos näemme ihmisen liekkien keskellä palawassa huoneessa, jos lapsi putoo weteen, jos lähimmäisemme on tarttuwassa taudissa? Mitä on warsinkin pappin ja lääkärin welwollisuus sodassa ja ruton raiwotesija?

Waiikka se waiiwaa tuottaa. Samarialainen sitoi hänen haawansa, wuodatti siihen öljyä ja wiinaa, pani juhtansa päälle (käweli siis itse wieresessä) wei hänen majaan ja korjasi häntä wieslä sielläkin, (34 w.) Tämä kaikki tuotti waiiwaa, mutta siitä ei Samarialainen huolinut. Es. 43: 24 kuuluu: Sinä sait minun työtä tekemään synnissäs ja olet tehnyt minulle waiiwaa sinun pahoisija teoisias. Kenestä tämä ennustus puhuu? Herra Jeesus käwi eläessään maan päällä ympäri, hywää tehden ja kaikkia auttaen, ja sinä et tahdo pienintäkään matkaa käydä toisen tähden. Jeesuksella ei ollut aikaa syödä (Mark. 6.), ja sinä tuskin tahdot nousta syömästä toisen tähden. Ei, tehkää työtä muitten edestä, walwofaa sairasten luona. Mainitkaa itse muita laupeuden osoituksia, jotka woinia kysywät. Muistakaa Jeesuksen sanat: oppikaa minusta.

Waiikka se rahaa maksaa. Hän antoi isännälle kaksi penninkiä. Jeesus sanoi: Tehkää teille ystäviä wäärästä mammonasta. Sitä käskyä moni kristitty ei tottele; hän auttaa waan silloin, kun ei rahaa kulu. — Jos sinulla on paljon, anna runsaasti, Tob. 4: 9.

Kristillinen laupeus pyytää muitakin auttamaan. Korjaa häntä, ja jos enemmän kulutat... Samarialainen ei ajatellut nyt puolestaan tylliksi tehneensä, hän teki kaikki, minkä woi. — Maailmassa on paljon kurjuutta, jota emme yksin woi auttaa. Mitä silloin woinme tehdä? Woinme pyytää muita awuksi, kertoa heille, mitä onnettomuudesta tiedämme. Warsinkin woinme pyytää awuksi yhtä, nim. Ju-

malaa. Hän kuulee, jos eivät ihmiset tahdokaan kuulla. „Wanhurskaan rukous woipi paljon, koska se toinen on.“

Miksi tulee kristityn laupeutta osoittaa? 1 Joh. 4: 11 luemme: Jos Jumala on meitä niin rakastanut, rakastakaamme toinen toistamme. Saman luvun 10 wärsyysä seisoo: Hän rakasti meitä ja lähetti Poikansa sowingin synteimme edestä. Mikä on siis oikea perustus kristilliseen laupeuteen? — Ei mikään uskonto ole saanut tunnustajiansa niin paljon laupeudentöitä tekemään, kuin kristinusko. Sairaita, köyhiä, leskiä ja orpoja autetaan, orjia vapautetaan. Indiasa tosin rakennetaan sairashuoneita eläimille, mutta alhaisimpaan ihmisluokkaan kuuluvia ei pidetä ihmisinä, vaan annetaan heidän kuolla ilman hoidotta.

Rikas mies ja Satsarus.

Suuff. 16.

Keskustelu.

Satsarus ja rikas mies: 1) tässä elämässä, 2) toisessa elämässä.

1) **Rikas mies tässä elämässä.** Hän waatetti itsensä purppuralla. Oliko se synti? Hän eli ilosja herkuksilla. Oliko se synti? Ei Jumalan sana sitä suoraan kiellä, ja muutamain elämän suhteet waatiwat heitä säätyänsä mukaan elämään, esim. kuningasten. Mutta pari sanaa tässä osoittaa, että koko rikkaan miehen mieli oli kiinni yllöisyydessä; ne sanat owat joka päivä. Hän ei huolinut muusta, kuin nauttimisesta, ja se oli synti. „Jos rikkaudet teille lankeewat, niin älkää kiinnittäkö sydäntänne niihin.“ Sitä teki rikas mies. Koska rikkaus on semmoinen kiusaus, sanoo Jeesus: „Rikkaan on vaikea tulla taivaan waltakuntaan.“ Rikas näkee owensa edessä sairaan, eikä häntä auta. „Joka woi hywää tehdä, eikä sitä tee...“ Hän ei muistanut Kristuksen käskyn mukaan tehdä itselleen ystäviä wäärästä mammonasta. Niin kului elämä, ja sitten hän haudattiin, warmaanakin suurella komeudella.

Hänen pyyntönsä, että Latsarus meni hänen weskilleen todistamaan waiwan sijasta, osoittaa, että hän sekä weskjet eliwät epäuskossa: Syökäämme ja juokaamme, huomenna täytyy kuolla, Wiis. kirj. 2: 5—9: Hautaamisen jälkeen käwi rikkaan miehen niinkuin Es. 14: 11 ennustetaan: Sinun ylpeytes on joutunut helwettiin alas, sinun kanteleis kilisemisellä; koin pitää oleman sinun wuotehes ja madot sinun peittehes. — Onko wieläkin semmoisia rikkaita?

Latsarus tässä elämässä. Latsarus makasi omen edessä täynnä paisumia, hän oli siis sairas; hän pyysi rawintoa, koirat nuolivat hänen haawansa. Latsarus oli siis sairas, köyhä, koditon, ilman muita ystäviä, kuin koirat. Hänen nimensä merkitsee Hebrean kielessä: Jumala on minun apuni. Hän luotti Jumalaan, ja hänen toiwonsa ei häpeään tullut. Hän kuoli ja silloin hän tuli autetuksi. Latsarus ja rikas mies, toisiinsa verrattuina, olivat: ulkonaisessa suhteessa: toinen onnellinen, toinen onneton; sijällisesti: toinen uskoinen, toinen uskomaton.

2) **Rikas mies toisessa elämässä.** Molemmat kuolivat. Silloin käwivät toteen Syrakin sanat 41: 1—4: Di kuolema, kuinka katkera Sowittakaa nämä sanat rikkaasen mieheen ja Latsarukseen. Se tuli Jumalan rakkaudesta, että köyhä ensin kuoli. Jumala osoitti rakkautta rikkaalle, kun hän sallii hänen kauemmin elää. Miten? — Hänelle annettiin parannuksen aikaa. Me luemme, että hän kohta kuolemansa perästä oli helwetissä; Latsarus sitä vastaan oli taiwaassa. Siinä on todistus siihen, että palkka ja rangaistus seuraawat kohta kuoleman jälkeen.

Löytny helwetti. Sen sanoo Jeesus, jonka suussa ei yhtään petosta löytnyt. Rikas mies ei ollut sitä eläissään uskonut, mutta kuoltuaan hän sen kauhulla tuntee todeksi. Löytny wieläkin ihmisiä, jotka kyllä tahtowat kuulla taiwaasta puhuttawan, mutta eiwät tahdo helwetistä mitään tietää. He naurawat niille, jotka uskowat helwetin löytnvän. Asian totuutta todistawat Kristuksen sanat tässä; ja toisen kerran hän sanoo: „jumalattomat joutuwat ijankaikkiseen waiwaan.“

Helwetin waiwa. Rikas mies pyytää, että Latsarus kastaisi sormensa päät weteen Hän, jolla eläessään oli ollut parhaimmat wiinit juotawana, hän tyytyisi nyt wesi-pisaraan. Joka on ollut oikein janossaan, tietää, kuinka suuri

wirvoitus on wedestä. Joka wesipisaraanfin tyytyisi, hän on jo hirmuisessa tuskassa. Jano samoin kuin liekki on kuwa helwetin waiwasta. Jos joskus olet formeasi polttanut, tiedät, kuinka hirmuinen tuska siitä on. Mattelepa sitten liekissä elää ja olla! — Surkeampaa tilaa ei woi ajatellakaan. Muita kuwiakin Jeesus käyttää, nim. pimeys, itku ja hammasten kiristys. Emme tiedä paljon helwetistä, mutta nämä kuwat owat omiaan herättämään meissä kauhua. Rukoilkaamme joka ferta helwettiä muistaessamme: warjele, hyvä Jumala, meitä helwetistä. Laittakaa, lapset, pelwolla ja wapistuksella, että te autuaitfi tulisitte.

Syyt kadotukseen. Poikani, muista, että sinä sait hywäsi elämänsäsi. Siinä on syy rikkaan miehen helwettiin tulemiseen. Hywäsi: mitä hän parhaimpana piti, nim.: 1) Ylellisyyttä waatteissa, syömisessä ja juomisessa. Ei hän muita iloja tuntenut, ei hän tietänyt mitään ilosta Jumalassa, ei mitään ilosta lähimmäisen auttamisessa. Hänen sydämensä oli tyhjä, onneton.

2) Rikkautta. Rikkaus on Jumalan lahja. Mitä meidän pitää sillä tekemän? Tehkää teille ystäviä wäärästä mammonasta, että he korjaawat teitä ijanikaisiin majoihin. Sitä hän ei ollut tehnyt. Hän oli siis itse syyppää onnettomuuteensa. Syy hänen tilaansa oli siis hänen elämänsä maan päällä. Jeesus tahtoo opettaa, että elämämme ijanikaisuudessa johtuu elämästämme täällä maan päällä. Gal. 6: 7, 8: Mitä ihminen kylwää, sen hän myös niittää....

Syyt miksi ihmiset eläessään tästä niin vähän huolivat. Moni elää niin, kuin ei helwettiä olisikaan. Rikas mies pyytää Latsarusta todistamaan hänen weljilleen helwetistä. Weljet eiwät siis, enemmän kuin rikas miestään, olleet uskoneet helwettiä olewan. Epäusko onkin syytä siihen, että helwetistä niin vähän huolitaa. Rikas mies toivoi, että weljet parannuksen tekisiwät, jos joku kuolleista heidän tykönsä tulisi. Abraham sanoo: heillä on Moses ja profetat, s. o. Jumalan sana. Se puhuu helwetistä kyllin. Joka ei Jumalan sanaa usko, ei se usko, jos joku kuolleistakin nousisi ylös. — Esimerkki tähän on Joh. 12: 10: Olimmäiset papit tahtoivat Latsaruksen tappa, sillä hänen tähtensä uskoi moni Jeesuksen päälle. Mitä tämä todistaa? — Jeesus on myös nousut kuolleista ja opettanut ijanikaisesta kadotuksesta, ja tu-

hanfia löytyy, jotka eivät siitä todistuksesta huoli. Miksi ei? Siksi, etteivät tahdo uskoa sanaa eikä tekoa. Kenellä on korvat kuulla, hän kuulkoon, ennenkuin hän kauhukseen saa itse totuuden tuntea, niinkuin rikas mies.

Latsarus toisessa elämässä. Ei Latsarus köyhyytensä vuoksi päässyt taiwaasen, vaan nöyryytensä ja uskonsa vuoksi. Maailmassa hänellä oli suurin kurjuus, taiwaassa sai hän suurimman ilon. Samoin kuin rikas mies on uskottomille, sekä köyhille että rikkaille varoituksena, samoin on Latsarus lohdutuksena waiwaisille, jotka uskovat Jeesuksen päälle. Ps. 126: 56: Jotka kynnelillä kylwävät, ne ilolla niittävät. He menewät matkaan ja itkewät, ja wiewät ulos kalliin siemenen, ja tulewat riemulla ja tuowat lyhtheensä.

Rikas tyhmä.

Luukk. 12: 15—48.

Keskustelu.

Maallinen ja taiwaallinen mieli.

Syn kertomiseen oli, että yksi kansasta tuli ja sanoi: Mestari, sano welsjelleni, että hän jakais perinnön kanssani. Jeesus wastasi: Ihminen, kuka pani minun tuomariksi teidän välillänne? Se mieli, mikä siinä mieheissä tuli ilmi, ei ollut Jeesukselle otollinen. Monta ihmistä kokoontui, että toinen toistansa tallasi, Jumalan sanaa kuulemaan. Miehellä ei ole semmoista mieltä, kaikki hänen ajatuksensa owat maallisen hywän omistamisessa. Hän tahtoo tässä Jeesuksen kautta saawuttaa etunsa. Apostoli sanoo (1 Kor. 6: 7): Niin on se siis kaiketi teillä wikana, että kätte toinen toisenne kanssa oikeutta. Mik'sette paremmin kärji wääryyttä? Mik'sette ennen anna wahingoittaa itseänne? Ja 133 Psalmisssa seisoo: Kuinka ihanaa on, kun welsjet keskenänsä sowinnossa elävät! Semmoisesta ihanuudesta ja jaloudesta ei Jeesus näe tämän miehen sielussa mitään. Sentähden hän sanoo: Kawahatakaa

ahneutta, sillä ei kenenkään elämä siinä ole, että hänellä on paljon kalua. Jeesus tässä muistuttaa, että ihmisen elämä on Jumalan kädessä ja Jumala voi milloin tahtoo, ottaa yltäkylläisyyden pois; silloin maallisen tavarain vähäpätöisyys tulee ilmi. Se näkyy seuraavasta vertauksesta.

Rikas mies. Rikas mies tahtoi aittansa jaottaa, rakentaa suuremmat ja koota niihin paljon tavaraa. Semmoiset toimet ja huolet ovat maallisia, sen korkeampia ei rikas mies tunne. Sitten hän tahtoi sanoa sielullensa: sinulle on tallelle pantu hyvyttä moneksi vuodeksi, lepää, syö, juo ja riemuitse. Hänen ilonsa ja nautintonsa ovat ainoastaan maallisia. Tässä ilmestyy maallinen mieli, s. o. semmoinen mieli, että ihmisen kaikki ajatukset, toimet ja huolet, ilot ja nautinnot riippuvat ainoastaan maallisista ja maallisista. Fil. 3: 19 puhutaan ihmisistä, joitten watsa on heidän jumalansa, jotka maallisia rakastawat. Semmoisia löytyy kyllä vielä, jotka aamulla rukoilematta työhön menewät, jotka syöwät ja juowat kiittämättä Jumalaa, jotka eiwät mitään korkeampaa ajattele, kuin mitä tähän maailmaan kuuluu. Semmoisia löytyy joka säädyssä ja joka iässä, lapsia, nuorkaisia, täysi-ikäisiä ja wanhoja.

Sinä tyhmä. Kuinka vähän todellista turvaa sillä ihmisellä on, joka ainoastaan maallisiin asioihin on mieltynyt, se tulee wasta oikein ilmi ihmisen kuolemassa. Jumala sanoo rikkaalle: Sinä tyhmä, tänä yönä otetaan sinun sielus sinulta pois; kuka ne sitten saa, joitas olet walmistanut! Kaikki maailmaan mieltynheet owat kaiken luullun wiisautensa ohessa tyhmiä, eiwätkä ymmärrä oikeata etuansa etsiä. Se tulee ilmi: 1) Siitä, että heidän niin äkki-arwaamatta täytyy pois. He ajattelivat: „moneksi vuodeksi“, mutta Jumala sanoo: „tänä yönä.“ 2) Siitä, että he tyhmän tapaan, ainoastaan muille hyvää owat walmisaneet, eiwätkä itselleen mitään: kuka ne sitten saa, joita olet walmistanut! Tyhmä on todella se, joka kaikesta sydämestään ja kaikesta mielestään hankkii maallista hyvää, josta hänellä ei huomenna mitään jäljellä ole, Ps. 46: 17—20. Herra Jeesus ei ole koskaan tavarain kokoamista hyväksynyt, ei hän sen omistamista koskaan onneksi sanonut. Hän sanoo maallista tavaraa toisen omaksi (Luukk. 16: 12). Toisen oma on waadittaisa pois annettava. Niin wertaussessa rikkaan miehen täytyi tehdä, niin meidän kaikkien täytyy tehdä kuollessamme.

Niin on jekin, joka itsellensä tawaraa kooko. Niin tyhmä, sanoo Jeesus, on jokainen, joka maallisiin tawaroihin mieltyy, eikä mitään korkeampaa ajattele. Hän on toisessa maailmassa köyhä ja wiheliäinen, esim. rikas mies kertomuksessa Latsaruksesta.

Rikas Jumalassa (21 w.) Salomo sanoo: Moni on köyhä suuressa rikkaudessaan ja moni on rikas köyhyydessään (Sananl. 13: 7). Maallista hyvää löytyy, samoin myös taiwaallista hyvää. Jumala antaa meille maallista hyvää ja rikkautta, että me sillä taiwaallista hyvää voittaisimme. Mitä? Oppikaamme rikkaasta tyhmästä. Hänen peltonsa kasvoi hyvin; siitä hänen olisi tullut Jumalaa kiittää ja ylistää. Silloin hänen mieltensä ja ajatuksensa olisivat kohonneet Jumalan luo. Silloin hän ei olisi iloinnut ainoastaan lahjasta vaan kaiken hyvän antajasta. Hän olisi ollut rikas Jumalassa, ja tämä rikkaus olisi jäänyt hänelle vielä kuolemankin jäljestä; hän olisi ijantaittisuudessa saanut Jumalaa kiittää ja ylistää. Hänen olisi vielä pitänyt sillä hyvällä, minkä oli saanut, auttaa muita ja siten koota itselleen tawaraa taiwaassa; hänen olisi tullut muistaa Jumalan käskyä Ef. 5: 7. Joka on rikas Jumalassa, waeltaa Jumalan kanssa ja Jumalan edessä ja tekee kaikki toimensa Jumalan filmäin edessä ja Jumalan käskyn jälkeen. Semmoinen taiwaallinen mieli ei turhia huolehdi, vaan on aina walmis lähtemään, (35—37 w.) Tämmöinen mieli oli Jeesuksessa. Hänen puheensa olivat aina taiwaallisiin päin käännettyt. Muutamia esimerkkejä. Lapsena hän sanoi: Ettkö tiedä, että minun pitää niissä oleman, jotka minun isäni ovat . . . ; tässä: Ei kenenkään elämä siinä ole . . . Syödessään hän puhui: Yksi on tarpeellinen . . . ; Rutsukaa köyhiä, niin saatte tawaran taiwaassa. Redolla käydessään sanoi hän: Katsokaa lintuja; hyvää tehdessään: Minun isäni tekee työtä tähän asti; kärsiessään: Ei minun tahtoni, vaan sinun. Sama mieli oli Jeesuksen apostoleissakin: Fil. 3: 20, 1 Kor. 10: 31, Kol. 3: 17, 1 Piet. 3: 1—3. Ef. 6: 6—9. — Gal. 5: 22 puhutaan Hengen hedelmistä. Se, jolla ne ovat, on rikas Jumalassa; hän ei ole täällä kostaan köyhä eikä murheellinen. 2 Kor. 1: 5; Ef. 3: 16. Hänellä on toivo katoamattomasta, saastuttamattomasta ja turmelemattomasta perinnöstä, joka taiwaassa tallelle pantu on, 1 Piet. 1: 4. Häneltä ei

mitään puutu, vaikka hänelle arvaamatta kuuluu: Tänä yönä sielusi . . . Hänellä on tavara taiwaassa, kühunka ei waras ulotu ja kussa ei foi raiskaa (33 w.) Heidän työnsä owat Jumalassa tehdyt, he kuolewat Herrassa ja heidän teonsa noudattawat heitä, Jlm. 14: 13.

Sentähden 1 Joh. 2: 15—16. Mitenkä tämä lause sopii vertaufseemme? Math. 6: 19—20. puhutaan kahdenlaisista tawaroista, mitkä ne owat? Jlm. 3: 17: Ettäs sanot: minä olen rikas enkä mitään tarvitse; etkä tiedä, että olet wiheliäinen, raadollinen ja köyhä, sofia ja alastoin. Alku sopii rikkaasen mieheen; keneen se yleensä sopii? Miten lauseen loppu sopii rikkaihin, jotka eläwät siinä luulossa, ett'ei heiltä mitään puutu, kun maallista tawaraa on kylliksi?

Selittää seuraawa pieni vertaus. Pienen saaren hallitsijaa kutsui hänen herransa tiliä tekemään. Ystävät, joihin hän oli ensin luottanut, eivät seuranneet häntä askeltakaan. Toiset, joihin hän myös oli luottanut, seurasiwat häntä rantaan asti. Niinoastaan muutamat, joilta hän tuskin sitä oli odottanutkaan, seurasiwat häntä kuninkaan luo ja puhuiwat hänen puolestaan.

Lapsi pientä kertomusta. „Mitä rikkauden omistamista seuraa niin paljon tuskaa ja waiwaa?“ kysyi kerran nuorukainen. Franklin, joka seisoi siinä, otti omenan korista ja antoi laattialla leikkivälle lapselle. Lapsi woi tuskin sitä kädessään pitää. Franklin antoi lapselle toisen omenan ja fitten vielä kolmannenkin. Lapsi koetti pitää käsissään kaikki omenat, mutta viimein yksi putosi laattialle ja lapsi alkoi itkeä. „Mäet tuossa“, sanoi Franklin, „pienen ihmisen, jolla on enemmän tawaraa, kuin hän woi hyväksensä käyttää.“

Rikas tilanomistaja kohtasi tiellä köyhän päiwäläisen. „Mäetkö linnan tuolla mäellä?“ kysyi hän. — „Mäen“, wastasi toinen. — „Se on minun.“ — „Mäetkö tuon linnan järwen rannalla?“ — „Mäen.“ — „Se on myös minun; kaikki, mikä tässä näkyy, on minun omani.“ — Päiwäläinen pisti keppinsä maahan, otti lakin päästään ja osoitti sillä taiwasta kohti, sanoen: „Onko tuo myös sinun?“ Mitä päiwäläinen sillä tarkoitti?

Uskottu tavara.

Math. 25: 14—30.

Keskustelu.

Valtakunnan lasten tulee olla uskollisia.

1) Tavara on lahja, 2) Se on epämääräiseksi ajaksi annettu; 3) Siitä on tili tehtävä; 4) Uskollisuudella on suuri palkka. 5) Sentähden: oletko uskollinen?

1) **Tavara on lahja.** 14 w. Ihminen, joka matkusti, on Jumala, palvelijat ovat ihmiset. Jumala antaa monenlaisia lahjoja ihmisille, hän antaa enemmän tahi vähemmän hengen lahjoja, terveyttä ja voimaa, rikkautta, etuja säädystä ja virasta. Kaikki hyvä, minkä nautimme, on lahja. (Herra antoi palvelijoille tavarat). Meille uskotulla lahjallamme emme saa tahtomme mukaan menetellä, vaan hänen tahtonsa mukaan, joka sen antanut on. 1 Kor. 1: 7. Jak. 1: 17.

Herra antoi ylllelle viisi leiviskää, toiselle kaksi ja kolmannelle yhden. Eri mitalla on Jumala antanut lahjoja ihmisille; kykyä, rikkautta, voimaa, arvoa on toinen saanut enemmän, toinen vähemmän, 1 Kor. 12: 4—6.

Kolme palvelijaa on herralla; jokainen saa jotain. Ei siis kukaan jää lahjatta. Niin on Jumalan huoneen hallitukseksikin. Eräällä on vähän kykyä, mutta hyvä sydän. Toiselta puttuu rikkautta, mutta hänellä on kykyä ja voimaa työhön. Mitkä lahjat sinulla ovat? — Miksi lahjoja niin epätasaisesti jaetaan, miksi toinen on rikas, toinen köyhä? 15 w. sanotaan herran jakaneen tavarat jokaiselle varansa jälkeen, s. o. sen jälkeen, kuin hän tiesi jokaisen voivan lahjaa käyttää. Jumala tietää voimamme, hän on viisas, hyvä ja vanhurskas. Siihen tahdon tyytyä.

2) **Lahja annetaan epämääräiseksi ajaksi.** Palvelijain tuli käyttää tavarat siksi, kun herra palajaisi. Hän ei sanonut, milloin se tapahtuisi. Lahja oli annettu epämääräiseksi ajaksi. Niin vieläkin. Toinen saa pitää lahjansa

maan 3 vuotta, toinen 30, toinen 80. Kun palvelijat eivät tietäneet, milloin Herra oli tuleva, täytyi heidän joka päivä häntä odottaa, olla valmiina ja uskollisina. Jos tietäisit kahdeksan päivän kuluttua joutuvasi tiliä tekemään lahjoistasi, kuinka käyttäisit lahjasi? Sinä et tiedä, onko sinulla 8 päivääkään jäljellä, aloita siis tänä päivänä!

3) **Tili on tehtävä.** Jos eivät palvelijat tietäneetkään, milloin herra tulisi, tiesivät he kuitenkin hänen warmaan tulewan. Luuff. 19: 13 kuuluu samanlaisessa wertauksessa: Tehkää tällä kauppa, siisi, kun minä tulen. Tieto siitä, että meidän tulee tehdä tili lahjoistamme, on pitävä meitä uskollisina. Toisessa uskonkappaleessa tunnustamme Kristuksen jälleen tulewan. Enkelit sanoivat Kristuksen tawaasen mentyä: Tämä Jeesus on niin tuleva, kuin te hänen menewänkin näitte. Hebr. 9: 27; Joh. 5: 22; Ap. T. 17: 31; 2 Kor. 5: 10.

4) **Uskollisuudella on juuri palkka.** Sinä hyvä ja uskollinen palvelija. — Siinä on uskollisuuden palkka. Siinä laiska palvelija, etkö tietänyt . . . — Siinä on rangaistus. Meille on luvattu: Ole uskollinen kuolemaan asti . . . ; Tulkaa te isäni siunatut, ja omistakaa . . . — Uskottomille kuuluu: Menkää pois minun tyköäni, te firotut . . . Luvattu siunaus on kehoittawa meitä uskollisuuteen, rangaistus on waroittawa meitä uskottomuudesta.

5) **Oletko uskollinen?** Palvelijat tiesivät, miten heidän, herransa tahdon mukaan, piti uskottua tawaraa käyttämän, ja he olivat uskolliset. Mitä yhtä palvelijaa laiskaksi sanottiin? Milloin on kirstittu uskollinen lahjainja käyttämisessä, milloin uskoton? Koska uskollisuutta tilissä kysytään ja niin paljon siitä riippuu, on hyvin tärkeätä jokaisen uskollisuuttaan punnita. Puhukaamme uskollisuudesta eri lahjain käyttämisessä. Miten käntät:

a) Hengen lahjoja. Käytätkö niitä Jumalan tahdon mukaan puhuesja, opettaesja, waroittaesja, lohduittaesja? Niin Jeesus teki. Wäärin käyttää lahjojaan, kun ne jättää käyttämättä, kun niitä käyttää turhaan, wäärin ja muitten wahingoksi.

b) Terweyttä, woimaa, kysyä työhön. Ei kysytä, olemmeko suuriin tahi pieniin yrityksiin woimiamme käyttäneet, olemmeko lauan tahi wähän aikaa herraamme palvelleet, kysytään meidän uskollisuutta. Jeesus sanoi: „Minun täytyy

tehdä työtä, niin kauan kun päivä on." — Uskollisuutta voi osoittaa lapsena koulussa, palvelijana, herrana, kuninkaana y. m.

c) Rikkautta. „Jos sinulla on paljon, anna runsaasti“ . . . , niin kuuluu Jumalan käsky. Tehkää teilleen ystäviä väärästä mammonasta . . . Niin tekivät Tobias, Kapernaumin päämies, Kornelius, köyhä leski ropoa antaessaan, laupias Samarialainen. Väärin käyttivät rikkauttansa laiska palvelija tässä vertauksessa, rikas ahne, rikas tyhmä, rikas mies, ja niin tekewät yleensä tuhlaajat.

d) Sääntynä ja arvoa. Uskollinen voi olla koululaisena, oppipoikana, palvelijana, käsityöläisenä, virkamiehenä. Johannes Kastaja oli uskollinen. Muutamia vuosia sitten kuoli Holsteinissa kreivi, joka oli ollut kaikkia alamaisiaan kohtaan niinkuin isä. Hänen ruumiinarkkunsa päähän pantiin sanat: „Sinä hyvä ja uskollinen palvelija . . .“ Mitkähän? Uskottomasti käyttäytyivät säädysään Ahab, Pilatus, Herodes, Felix.

Tehkäämme siis hyvää väsymättä; aikanaan saamme niittää lakkaamatta.

Kymmenen neitsyttä.

Math. 25.

Keskustelu.

Herran tulo ja valmistus siihen.

- 1) Tulo on warma, aika epätietoisa, odottamaton. 2) Illo tulosta: a) vapahdus waiwoista; b) pääseminen Kristuksen luo. 3) Wiisasten wiisaus ja tyhmäin tyhmyys; 4) Sentähden walwoka!

1) Herran tuleminen. Ilkä meni illalla noutamaan morsianta taloonsa; morsiuspiiat odottivat häntä, seurasivat häntä ja ottivat osaa hää-illoon. Jesus wertaa tähän Jhmisen Pojan tulemisen (13 w.). Eroitetaan kolmenlainen Kristuksen tuleminen: 1800 vuotta sitten tapahtunut tulo; nykyinen tulo meihin, tulewa tuleminen viimeisenä päivänä. Ilkä

on Jeesus itse. Morfiuspiiat odottivat ylkää. Paavali sanoo (Fil. 3: 20): Meidän menomme on taivaassa, josta me myös Lunastajaa, Herraa Kristusta odotamme. Apostolisessa uskontunnustuksessa sanomme: josta hän myös tulewa on. Ketä ymmärretään morfiuspiioilla? — Vertaus puhuu Herran tulosta ynnä myös valmistuksesta siihen.

Kristuksen tulo on warma, aika epä tietoinen. Neitsyt tiesivät warmaan yljän tulewan. Me tiedämme warmaan Jeesuksen tulewan. Aikaa, jolloin Jeesus taas näkyväisessä muodossa tulee maailmaan, sanotaan viimeiseksi päiväksi. Silloin Jeesus herättää kuolleet, Joh. 6: 40. Milloin viimeinen päivä tulee? Math. 24: 36 sanotaan, ett'eivät enkelit sitä tiedä; Mark. 13: 32 sanotaan, ett'ei Poikakaan sitä tiedä, waan ainoastaan Isä. Ei Jeesus, inhimillisen luontonsa mukaan, sitä tietänyt.

Tulo on odottamaton. Suolinön aikana tuli huuto: Katso ylkä tulee...; ylkä tuli siis odottamatta. Niin raamatussakin ennustetaan Kristuksen tulewan. Math. 24: 36; Luukk. 21: 35; 1 Tess. 5: 2; Math. 24: 44. — Wedenpaifumus on kuwa Kristuksen tulosta. — Ehkä silloin vielä elämme, kun Kristus tulee, ehkä emme. Viimeinen päivä tulee jokaiselle kuitenkin kuolinpäivänä, joka on meille epä tietoinen ja usein tulee aivan odottamatta.

2) **Ilo Herran tulosta.** Neitsyt warmaan iloitsewat häpäpäivää odottaessaan. Viimeistä päivää ajattelemisen on olewa kristityille ilonaineena, Fil 1: 23; 2 Kor. 5: 8; Fil. 3: 20.

a) **Wapahdus waiwasta.** Häitä warten oli neitseillä ollut paljon waiwaa: öljyn ja lamppujen hankkiminen, waiwominen. Kristityn elämässäkin on monta waiwaa. Syr. 40: 1, 2. — Jlm. 21: 4 luemme, että Jumala on pois pyyhkiwä kaikki kynnelet, kun ensimmäinen, maallinen elämä on loppunut. Waiwaa seuraa ilo, josta raamatussa on monta ihanaa kuwaa: „paistawat, kuin aurinko“, paradiisi, taivaallinen Jerusalemi. — Rom. 8: 18: Tämän nykyisen ajan waiwat eivät ole sen kunnian wertaiset, mikä meille ilmoitetaan. Tämän ajan waiwat loppuwat siis; jota syntiäkin vastaan loppuu. Melanchton iloitsi kuolemastaan monesta syystä, esim. siitä, että hän silloin pääsi syntiä tekemästä, että hän wapahdettiin tästä kuoleman ruumiista ja

fai olla Kristuksen kanssa. Verraten taiwaan iloon sanoo raamattu maailmaa murheen laaksoiksi, Ps. 84: 6, 7.

b) **Pääseminen Kristuksen luo.** Neitsyet eivät iloinneet ainoastaan häistä, vaan siitä, että saivat olla yljän seurassa ja syödä hänen pöydänsään; se oli suuri kunnia. — Kristitty ei iloitse ainoastaan taiwaasen tulemisesta, vaan siitä, että siellä saa olla Kristuksen kanssa. Esim. Paavali 1 Joh. 3: 2: Me saamme nähdä hänen, niinkuin hän on. Jeesus on luvannut, että kristityt saavat olla siellä, missä hän on, Joh. 14: 13, Joh. 17: 24. Olemista Kristuksen luona sanotaan Karitsan häikö (Jlm. 19: 7) ja Karitsan eh-toolliseksi, 9 w. — Tosin kristitty jo täällä tuntee Jeesuksen läsnäolon: „Missä kaksi tai kolme ovat yhdessä . . .“ „Meidän elämämmme on kätetty Jumalassa ja Kristuksen kanssa.“ Yhdistys taiwaassa on kuitenkin tulewa lähemmäksi, suloisemmaksi. Siitä on raamatussa kuvat: juoda viinapuun hedelmästä (Math. 26: 29), istua tuoleilla tuomitsemassa (Math. 19: 28). Siitä myös näkee, että kristityt saavat ottaa osaa tuomioon. Melancthon toivoi kuolewansa, sillä hän sanoi: „Silloin tulen Jumalan pojaksi.“ (Mitä äsken hänestä kerroimme?)

Wiisasten wiisaus. He ottivat öljyä astioihinsa ynnä lamppuinsa kanssa. He olivat siis pitäneet huolta tarpeistaan. Wiisas kristitty pitää huolta kaikesta, mikä hänen autuuteensa on tarpeellista. Hänen tärkein huolensa on olla Jeesuksen oma. Kristuksessa kelpaa usko, joka rakkauden kautta työtä tekee. 2 Piet. 1: 5—8. — Wiisaat neitsyet hankkivat öljyä ennen häitä; wiisas kristitty pitää huolta autuudestaan oikealla ajalla. Joka päivä on oikea aika: Tänäpänä, jos te kuulette Wiisas on siis se, joka pitää huolta autuudestaan ja tekee sen oikealla ajalla.

Tyhmäin tyhmyys. Tyhmät ottivat lamppuja eivätkä ottaneet öljyä myötänsä. He tekivät jotain, mutta eivät tehneet kaikkea. Samanlaisia ovat ne kristityt, jotka pitävät yhden käskyn ja jättävät toisen (Jak. 2: 11), jotka tahtovat palwella Jumalaa ja maailmaa. — Kun ylkä tuli, huomasivat tyhmät, mitä heiltä puuttui ja tahtoivat hankkia öljyä, mutta se oli liian myöhäistä. He eivät tehneet tehtävänsä ajallansa. Sowittakaa se huolimattomiin kristittyihin. Syr. 18: 22: Älä säästä parannustasi siksi, kunnes sairaaksi tulet.

Elä niin, kuin huomenna tietäisit kuolevasi;¹ elä niin, kuin ijanikäikkisyydessä tahtoisit elää! Tyhmät kristityt ovat siis ne, jotka eivät todella pidä huolta autuudestaan eivätkä tee sitä oikealla ajalla.

4) Sentähden: walwotkaa. Wartija on walpas. Niin sinunkin tulee olla sielusi asiassa. Synnin uni on walppautta vastaan. Judas. Walppaus on tarpeellinen: 1) Waara uhkaa joka taholta; 2) Armon aika on lyhyt. „En tunne teitä!“ Hirmuinen sana. Jumala warjekoön meitä sitä kuulemasta!

Viimeinen tuomio.

Math. 25: 31—46.

Keskustelu.

Viimeinen tuomio.

1) Kuka on tuomitsewa; 2) Kuka tuomitaan; 3) Mitä tuomitaan; 4) Tuomion seuraukset.

Vertaus neljänkaltaisesta kylwömaasta opetti, kuinka Jumalan waltakunta saa alkunsa. Tämä vertaus opettaa, kuinka waltakunta loppuu, tahi oikeammin, kuinka se ijanikäikkisyydessä jatkuu. Tämä vertaus wie meidät tykkänään pois tästä maailmasta toiseen maailmaan. Toisiansa seuraawat nämä neljä: kuolema, ylösnouseminen, tuomio ja ijanikäikkinen elämä, joko autuas tahi kadotettu. Tässä nyt puhumme tuomioista.

1) **Kuka on tuomitsewa.** Ihmisen Poika tulee kunniasansa. Jeesus on siis tuomitsewa. Meidän tulee kaikkein ilmestynä Ja on hänelle myös antanut wallan tuomita, Joh. 5: 27. „Sieltä hän on tulewa tuomitsemaan.“ Hän tulee kunniasansa ja kaikki pyhät enkelit hänen kanssaan, 31 w; 33 w. nimitetään hän kunnikaaksi. Jeesus sanoo, Joh. 5: 22, 23: Että he Poikaa kunnioittaisiwat, niinkuin he Jhää kunnioittawat. Fil. 2: 9, 10: Sentähden on Jumala hänen ko-

roittanut ja antanut hänelle nimen.... Tässä näemme siis kuninkaan Jeesuksen Kristuksen majesteetin. Mainitse siis Jeesuksen nimeä kunnioituksella. Vanha tapa on kumartaa Jeesuksen nimeä kuullessa. Onko se ramatun mukaista? Fil. 2. — Pilkkaja kysyi 4 vuotiaalta lapsesta: „kuinka suuri sinun Jeesuksesi on?“ Lapsi vastasi: „Hän on niin suuri, ett'eivät kaikki taiwaat voi häntä käsittää ja kuitenkin niin pieni, että hän mahtuu minun sydämeeni.“ Kuningas Jeesus Kristus, joka tulee tuomitsemaan, on ollut lapsi, on ollut kuivattu, niinkuin me, sentähden hän voi heikkouttamme armahtaa. Hän nimittää vertautsessamme ihmisiä weljikseen (40 w.). Ketä tahtoisit köyhänä ihmisenä tuomariksi: rikasta, korkea-arwoista, wai semmoistako, joka itse on ollut köyhänä? Sowittakaa se Jeesukseen. Parempaa tuomaria emme voi toivoa, kuin häntä, joka kerran niin meidän tähtemme alensi itsensä.

2) **Kutka tuomitaan.** Kaikki kansat, 32 w.; 2 Kor. 5: 10: Meidän tulee kaikkein ilmeistä.... Jlm. 20: 11—13: Ja minä näin suuren joukon.... Kaikki, siis kaikki kuolleet, kaikki ylösnousseet, kaikki hänen ystävänsä, kaikki hänen vihollisensa (Math. 26: 64), kaikki rikkaat, kaikki köyhät. — Mitä henkilö on sinulle tärkein kaikista niistä, joita tuomitaan? Sinä itse. Muista se ja kysy usein itseltäsi: kuinka olisi, jos minun tässä silmänräpäyksessä tulisi seisoa tuomarini edessä?

3) **Mitä tuomitaan.** Jos isowaisia on ruokittu^u tahi ei y. m. s. Siis rakkauden töitten mukaan tuomitaan. Jeesus on lunastuksellaan osoittanut meille suurimman hyvän työn. Emme voi hänelle mitään hyvää tehdä, mutta hän sanoo: Mitä te teette yhdelle näistä pienimmistä, sen teette minulle. Työmme ovat hyvät ainoastaan, jos teemme niitä rakkaudesta Jeesukseen. Tuomiolla waaditaan Jeesuksen tähden osoitettua ihmisrakkautta. Tämä on semaa kuin mitä waaditaan Gal. 5: 6. Vertautsessa mainitut rakkauden työt ovat siis uskon hedelmiä, niiden perustus on usko. — Jeesus tuomitsee myös sanamme, Math. 12: 36; — Hän tuomitsee myöskin ajatukset, 1 Kor. 4: 5. Me eroitamme työt, puheet ja ajatukset, mutta raamattu sulkee nämä kaikki sanaan työt, sillä hedelmästä puu tunnetaan. Mitä Jeesus tässä sanoo rakkauden töistä, jotka uskoon perustuvat, sen hän sanoo myös

Mark. 9: 41: Kuka ikänä juottaa teitä vesipikarilla minun nimeeni, että olette Kristuksen, totisesti sanon minä teille: ei hän suinkaan kadota palkkaansa. Lutheruksen luo tuli kerran kerjäläinen rahaa pyytämään. Lutherus haki kuffaron, jossa hänellä oli niin sanottu Joachim'in thaaleri, ja sanoi: „Joachim, tule ulos, Vapahtaja on täällä!“ Mitä hän tarkoitti? Koettele itseäsi, teetkö hyvää saadaksesi nimen, vai teetkö sitä Jesuksen tähden?

4) **Tuomion seuraukset.** Jumalattomat menewät ijan-kaikkiseen waiwaan, mutta hurstkaat ijankaikkiseen elämään. Kun erotus on tehty, on siis tila muuttumattomasti määrätty kaikiksi ajoiksi. Kuinka pitkä on ijankaikkisuus? Kuulkaa vertaus. Ruhtinas kysyi kerran wiisaalta paimenpojalta: „Kuinka pitkä on ijankaikkisuus?“ Poika vastasi: „Eräässä maassa kuuluu olewan timanttivuori, joka on peninkulmaa korkea, leveä ja yhtä syvä. Siihen lentää kerta joka vuosi lintu hiomaan nokkaansa sitä vastaan. Kun koko vuori on pois hiottu, on ensimmäinen sekunti ijankaikkisuudesta kulunut.“ Kaunis kuwa! Vuori on korkea, se on kova. Se on pois saatava linnun nokan hiomisella. Lintu tulee kerran vuodessa sinne. Kun vuori on pois hiottu, on ensimmäinen sekunti ijankaikkisuudesta kulunut. Niin tahdomme siis Jumalan tahdon mukaan elää 30—80 vuotta saadaksemme ijankaikkisen armopalkan.

Jesuksen ihmetyöt.

Ihme on järjellemme selittämätön asia, jonka aikaansaamiseen eivät luonnon tavalliset voimat riitä. Ennen pidettiin ihmeenä yhtä ja toista, jota luonnon tutkiminen sitten on selittänyt luonnolliseksi. Raamatun ihmeet ovat toisenlaisia. Jos luonnontutkiminen kuinkakin edistyi, ei se voi niitä luonnolliseksi tapauksiksi selittää. Raamatun ihmeissä on ollut välittömästi vaikuttamassa Jumalan voima, ne todistawat Hänestä. Profetana teki Jeesus ihmeitä niinkuin B. T:n profetat. Kansä sanoi Nainin lesken pojan herättämisen jälkeen: „Suuri profeta on nousnut meidän seasamme.“

Kansa tunnustaa siis Jeesuksen profetaksi ihmeen tähden. Mutta Jeesuksen ihmeet ovat suuremmat kaikkia W. T.:tin profetain ihmeitä. Ne ovat myös useammat ja enemmän huomattavat (Joh. 6). Jeesus sanoo itse (Joh. 15: 24), että hän on tehnyt töitä, joita ei kukaan muu ole tehnyt. Jokaisen ihmeen hän teki milloin ja missä hän vaan tahtoi, ilman kaikkia valmistuksia, omasta voimastaan ja esiintyi ylipäänsä ihmeissään semmoisena henkilönä, jolla on valta. Vaikka hän teki ne omasta voimastaan, antoi hän niistä kunnian Isälensä ja sanoo Isänsä todistavan niitten kautta, esim. Joh. 5: 36. Näitä jumalallisia todistuksia warten waatii hän uskoa, Joh. 10: 37, 38.

Kaikki Jeesuksen ihmeet todistawat hänestä, niinkuin yleensä teko todistaa tekijänsä luonnosta. Jeesuksen ihmeitten luonto on rakkaus ja nöyryys. Rakkaus: Jeesus ei tehnyt ainoatakaan ihmettä rangaistakseen ketään, vaan kaikki ihmeensä tarkoittivat ihmisten parasta. Nöyryys: Kansalle hän antaa ihmeen kautta leipää, mutta itselleen ei hän muuta kiiviä leiwäkki, vaikka hän isosi; hän ei rukoile 12 legionaa enkeliä; hän ei astu alas ristiltä.

Kahdesta ihmeestä tahdomme vielä puhua, koska ne näyttävät rangaistusihmeiltä, nimittäin kun hän lupasi riettaat henget sikolaumuan, jolloin 2000 sikaa hukui mereen, (Mark. 5: 13) ja kun hän kirosi siikunapuun (Mark. 11: 13). Mitä ensinmainittuun ihmeeseen tulee, oli Jeesus tullut ihmisten sieluja wapahtamaan, ja siitä ei hän luopunut muutaman järjettömän luontokappaleen hukkimisen tähden, sillä se wahiinko woitiin palkita. Siitä, että Jeesus tässä, muutamain maallisen edun loukkaamisesta huolimatta, täyttää isänsä tahdon, ymmärrämme, kuinka suuressa armossa hän pitää ihmisielun. Siikunapuuta kirotessaan tekee Jeesus profetana ihmeen, jolla on kuwaannollinen merkitys: sen kautta asetetaan hengellisessä katsannossa hedelmättömän Israelin häwiö ope- tuslasten filmäin eteen. Jeesus näkee wiheriöitsewän siikunapuun, ja koska hän isoo, menee hän siikunoita etsimään, mutta löytää vaan lehtiä. Siikunapuu kukki nim. ennen leh- tien puhkeamista jo Tammiukuussa. Lehdet puhkeawat wasta Kesäkuussa, ja samalla siikunat kypsyvät. Jeesus näki siikunapuun pääsiäisen aikana. Silloin ei ollut vielä hedelmän aika, sanoo Markus. Mutta koska puussa oli lehtiä, oli Jeesus oikeutettu etsimään siitä siikunoita, koska ei niitä vielä silloin oltu poi-

mittu. Vertaus merkitsee: Israel lupaa paljon, mutta siinä on vaan ulkonaista loistoa; jos hedelmää, todellista hurskautta, etsii, ei sitä ole, vaan häviö on tuleva jo ennen yleistä häviötä viimeisenä päivänä.

Kristuksen saarnat ovat ihmeitä puheissa ja hänen ihmeensä ovat saarnoja töissä, firjoitus täynnä hengellisiä totuuksia. Kaikki Jumalan työt ovat hänen kunniansa ilmoituksia. Jeesus itse viittaa siihen, että hän ihmeitten kautta tahtoo vaikuttaa meidän henkeemme. Hän aukaisee sokeana syntyneen silmät, ja puhuu siinä itsestään maailman valkeutena ja varoittaa sisällisestä sokeudesta. Sokealle on ulkonainen ihme todistuksena siitä, että Jeesus sisällisesti voi tehdä ihmeitä. Raawitesaan 5000 miestä sanoo hän olevansa totinen leipä, joka taivaasta tulee alas. Luonnollisesta avusta hän johtaa siihen, että hän voi hengellisesti auttaa (Joh. 6: 26, 27). Pietarin kalansaaliin hän käyttää kuvana ihmisielujen voittamisesta taivaan valtakuntaan. Latsaruksen herättäminen on kuvana hengellisestä herättämisestä, jonka hän vaikuttaa. Hän on kaiken elämän alkulähde, Joh. 11: 25. Waikk' ei Jeesus jokaista ihmettä tehdessään viittaa sen hengelliseen merkitykseen, olemme kuitenkin, yllämainittujen esimerkkien mukaan, oikeutetut etsimään joka ihmeessä kuvaannollista merkitystä. Se ei tosin aina ole helppoa: on vaarassa joutua pois historialliselta pohjalta ja etsiä vertauksessa olemattomia asioita. Tämän tekijä on ihmeitten hengellisen merkityksen etsimisessä parhaansa koettanut tehdä johdattattaakseen Jumalan valtakunnan salaisuuksien syvempään käsitelykseen. Muutamia esimerkkejä: Jumala voi asettaa myrskyn sielussani, hän voi awata korvani sanallensa, voi parantaa hengellisesti kuuron ja ottamalla pois kieleni kahleet opettaa minua Jumalaa ylistämään. Ihmeet ovat lakanneet, mutta yksi ihme on vielä joka päivä silmäimme edessä: se on kristinusko ja sen leweneminen.

Eräs kirjailija sanoo: „Että maailma ilman ihmeitä kääntyy kristinoppiin, se on ihme, joka todistaa sen opin totuutta paremmin kuin jata ihmetyötä sitä tekisi.“ — Joka filmänsä sulkee tälle ihmeelle, hän tekee syntiä. Niin Jeesuskin sanoo Joh. 15: 24. Kristitty, joka uskon kautta Kristukseen omasta kokemuksestaan tuntee uudestaansyntymisen ihmeen, ei enää kaipaa ulkonaisia ihmeitä, se ihme on hänelle suurin kaikista.

Eristumallisia ihmetöitä Jeesuksen lapsuudesta on koottu kirjaan, jonka nimi on „Ewangeliumillisia kertomuksia Jeesuksen lapsuudesta.“ Niinkuin musta eroaa valkoisesta, valhe totuudesta, niin eroavat ne neljän ewangeliumimme kertomuksista, eivätkä siis ole mistään arvosta.

Häät Kanassa.

Joh. 2.

Otamme nyt järjestyksessä Jeesuksen suurimmat ihmeet puheeksi ja puhumme vasta kaikki kertomukset läpikäytyämme ihmeitten ymmärteestä ja tarkoituksesta. Jeesuksen syntymisen ihmeet oli Maria kätkenyt sydämeensä, Jeesus oli juhlallisesti julistettu Messiaaksi; Maria toivoi Jeesuksen ihmeen kautta kohta ilmoittavan itsensä Messiaana. Se oli syntistä kärsimättömyyttä. Ehkä äidin turhamaisuus myös waitutti siihen. Siitä hänen sanansa: Heillä ei ole wiinaa. Jeesus varmaan huomasi jotain syntistä Marian puheessa. Hän ei sallisi pienintäkään wirhettä korkeasti armoitetussa Mariassa. „Ei minun aikani vielä ole tullut.“ Siinä Jeesus taas puhuu ystävällisesti ja antaa toivoa äidin pyynnön täyttämisestä. Ihme opettaa meitä tuntemaan Jeesusta lähimpänä ystävänä, jonka luo voi kääntyä pienimmästäkin puutteessa.

Keskustelu.

Jeesus lähimpänä ystävänä.

1) Hän on otettava mukaan joka iloon; 2) Häneen voi kääntyä joka puutteessa; 3) Hän on usein olewinaan kowa ja wiivyyttää apuansa; 4) Hänen rakkauteensa voi kuitenkin aina luottaa; 5) Hän auttaa viimein ja ilmoittaa siten kunniansa.

1) Jo kolmantena päivänä Johannes Kastajan todistuksen jälkeen teki Jeesus tämän ensimmäisen ihmeensä, siis kohta julkisen waitutuksen alussa. Tässä ihmeessä Jeesus lä-

hestyy ihmisiä ystävänä, ottaa osaa heidän iloonsa ja heidän puutteensa. Satu kertoo, että opetuslapset sanoivat Jesusta ystävällisyydeksi. Ystävällisyys hän tahtookin kaikille olla.

Jesus oli kutsuttu häihin, 2 w. Hääpäivä on ilopäivä; morsiuspari oli kutsunut Jesuksen häihinsä, ja hän tuli. Kutsu sinäkin hänet joka iloon, joka todisjasi on, ja hän tulee. Ketä kutsut, sen kanssa tahdot pitää kanssakäymistä. Sinä pidät kanssakäymistä Jesuksen kanssa, kun häntä ajattelet, häntä rukoilet. Jesus ei tule luoksesi ruumiillisessa muodossa nyt, niinkuin silloin, vaan hän tulee Henkensä kanssa sinun sydämeesi. — Illoja, joihin voimme Jesuksen kutsua, ovat: pyhät ja juhlapäivät. Ne ovat meille ilopäiviä, ja juhlapäivät ovat suurimmaksi osaksi muistopäiviä jostain tapauksesta Jesuksen elämässä, hänen syntymisestäään, hänen kärsimisestään y. m. Miten sinä niinä päivinä kutsut Jesuksen luoksesi? — Matkustus tuottaa meille iloa. Siinä voi joutua waaraan ruumiillisesti sekä hengellisesti. Miten Kristus voi silloin olla ystäväsi? — Syntymäpäivä. Olen syntynyt kristillisistä vanhemmista, minulla on Jumalan sana, Jesus on tähän päivään asti minua ylläpitänyt. — Ystävällinen keskustelu. Puhumme siitä, kuinka usein puute on poistettu, kuinka paljon hyvää Jumala on meille Jesuksen kautta antanut, kuinka usein hän on meitä murheessa lohduttanut. Syöden ja juoden voimme muistaa Jesta, joka on kaikki lahjat antanut ja ne siunaa. Häät. Ennen oli tapana, että morsian ja ylkä yhdessä menivät Herran ehtoolliselle juurikuin osoittaakseen, että Jesuksen tuli olla kolmas heidän liitossaan. Kun menet häihin tahi seuroihin, ota Jesus mukaasi! Miten? Seurattaamme aina Apostolin kehoitusta, Kol. 3: 17: Kaikki, mitä teette, sanoilla tahi töillä, tehkää kaikki Jesuksen nimeen ja kiittäkää Jumalaa ja Isää hänen kauttansa.

2) **Heillä ei ole wiinaa.** Keskellä iloa tulee puute. Niin tapahtuu vieläkin. Usein kun tulemme huveista kotia, niin on jo kärsiminen owen edessä odottamassa. Tee silloin, mitä Maria teki: usko puutteesi Jesukselle. Hänelle voi rukouksesja uskoa kaikki, ei mitään ole hänelle niin suurta, ett'ei hän woisi auttaa, eikä mitään niin pientä, ett'ei hän siitä huolisi.

4) **Waimo, mitä minun on sinun kanssasi, ei minun**

aikani ole vielä tullut, 4 w. Siihen aikaan oli tapana puhuttelussa käyttää sanaa waimo, ei siinä ollut mitään loukkaavaa. Kristillään Jeesus myös nimittää äitiään niin. „Mitä minun sinuun tulee?“ Siinä Jeesus on olewinaan kowa. Siltä hän vieläkin näyttää, kun puutteemme hänelle uskomme eikä apu kohta tule. Esim. Me rukoilemme Jeesusta parantamaan sairasta, ja sairaus kuitentkin kestää vuosikausia. Silloin on kuin Jeesus vielä sanoisi: Minun aikani ei vielä ole tullut. Jeesus ei ole kowa, hän on luvannut auttaa, mutta hänen apunsa wiipyy; hän itse määrää, milloin auttamisen aika on tullut.

4) **Mitä hän sanoo teille, se tehkää.** 5 w. Maria uskoo siis Jeesuksen lupauksen ja tietää hänen aikansa tulewan. Hän luottaa Jeesuksen rakkauteen, vaikka Jeesus kowalta näyttää. Seuratkaamme Marian esimerkkiä. Luottakaamme Jeesukseen, vaikka apu wiipyy; silloin voimme olla rauhassa. Lutherus sanoo: „älkäämme epäilkö, vaikka apu wiipyy; tämän ystävän tapa on semmoinen, että hän säästää parhaan viimeiseksi, katsoakseen, pysyymekö hänessä ja odotamunko hänen apuaan.“

5) **Ja ilmoitti kunniansa,** ja hänen opetuslapsensa uskoivat häneen. Semmoinen voima, rakkaus ja wiisaus oli ollut Jeesuksessa kätkeytyneenä, nyt hän sen ilmoitti. Omaa näkönsä auttaakseen ei hän muuttanut kiiviä leiwiksi, mutta toisia auttaakseen ja iloiseksi tehdäkseen hän muuttaa weden wiinaksi. Se ihme wähwästi opetuslasten uskoa häneen Zuzulan Poikana. Niin Jeesus vieläkin auttaa, kun hänen hetkensä on tullut; hänen wiisautensa tietää parhaan awun ajan ja hän antaa enemmän, kuin me pyydämme tahi ymmärrämme. Ottakaa, rakkaat lapset, warin oman elämänne tapauksista, niin tulette näkemään, kuinka Jeesus auttaa teitä oikealla ajalla, ja woitte omasta kokemuksestanne tunnustaa: „Me näimme hänen kunniansa, niinkuin ainoan Pojan kunnian Jästä, täynnä armoa ja totuutta.“ U. S. Wirsik. Ehd. wirsi 291.

Spitalinen.

Math. 8: 1—4.

Spitali on hirvuihin tauti, joka ilmaantuu kuumissa ilmanaloissa. Juutalaisten seassa se oli jotenkain tavallinen. Spitalinen ihminen oli surkean näköinen: iho oli ryppyinen, kuuma ja lumivalkea (4 Mos. 12: 10). Spitali oli koko ruumiissa, lewinnyt sekä ulko- että sisä puoleen, tahi ainoastaan eri ruumiin osiin, esim. päähän ja kasvoihin, 3 Mos. 13: 29—43; 2 Mos. 4: 6. Spitali oli tarttuvaa ja spitalisen piti pakenevan ihmisiä ja huutaman: „saastainen, saastainen!“ kun näki jonkun lähestyvän. Tauti oli parantumaton, ja raamatussa ei ole yhtään esimerkkiä siitä, että lääkärit lääkkeineen olisivat voineet spitalista parantaa. Jumala ainoastaan taikii auttaa, niinkuin hän tekikin Mooselle (2 Mos. 4.), Mirjamille (3 Mos. 12.), Naaman'ille, (2 Kun. 5). U. T:ssä Jeesus ja hänen opetuslapsensa paransivat spitalisia. Jos keneen tuli ihotauti, piti papin tuomita hänet saastaiseksi, 3 Mos. 13.

Keskustelu.

1) Spitalisen rukous; 2) Jeesuksen vastaus.

1) **Spitalisen rukous.** Tämän ihmeen teki Jeesus astuessaan vuorelta alas vuorisaarnan lopetettuaan. — Spitalinen sanoi: Herra, jos sinä tahdot, niin voit minut puhdistaa. Hän tiesi Jeesuksen voivan auttaa, hän oli kuullut, että hän oli muitakin auttanut. Jeesus voi auttaa kaikessa häädässä, ruumiillisessa sekä hengellisessä. Siitä olemme nähneet monta esimerkkiä elämässä. Moni on löytänyt apua, lohdutusta ja iloa Jeesuksessa. Häden tullessa sanokaa tekin, lapset, Jeesukselle: Herra, sinä voit . . . Jos tahdot. Spitalinen mies ei epäile Jeesuksen tahtoa, silloin hän ei olisi tullutkaan Jeesuksen luo, vaan hän jättää Jeesuksen päätettäväksi, onko hän autettava tahi ei. Hän jättää myös Jeesuksen valtaan ja tahtoon, millä tavalla hän on autettava, aivan kuin hän sanoisi: Sinä tiedät sen paremmin kuin minä. Hän luottaa siis täy-

bellisesti Jesuksen voimaan, wiisauteen ja rakkauteen. Tee sinäkin niin. Jumalan tahto olkoon sinun tahtosi. Rukoillesi maallista hyvää, terveyttä, jokapäiväisiä tarpeita y. m., muista aina lisätä: „Jumala, niinkuin sinä tahdot; minä en tiedä, mikä minulle on parasta, sinä tiedät sen paremmin.“ — Niin rukoili Jeesuskin, Math. 26: 39, 42, 44. Lutherus sanoo: „Usko ei tiedä mitään, mutta luottaa Jumalan armoon.“

2) **Jesuksen vastaus.** „Jesús armahdi häntä“, kertoo Markus, 1: 41. Ihmisten kurjuus käy Jesuksen sydämelle. Math. 9: 36 luumme: Kun Jesús näki kansan, armahdi hän sitä, sillä ihmiset olivat nääntyneet ja hajoitetut, niinkuin lampaat, joilla ei paimenta ole. Samaa armahdawaisuutta Jesús osoitti muullloinkin: Math. 14: 14; Math. 20: 34; Mark. 8: 2; Luukk. 7: 13. Jesús itki Latfaruksen haudalla ja Jerusalemin häwitystä ajatellessa. Sama armahdawaisuus saatti Jesuksen nytkin auttamaan.

Jesús ojensi kätensä ja rupefi häneen, sanoen: minä tahdon, ole puhdas. Jesuksen vastaus on sowitettu miehen rukoukseen: jos sinä tahdot — minä tahdon. Samaa näemme Mark. 9: 22. 23. Mies: „jos jotakin voit“; Jesús: „jos voit uskoa.“ Jesuksen sanaa: „minä tahdon, ole puhdas“, seurasi kohta puhdistaminen. Täsfä owat yhdistettyinä suurin hywynys ja suurin woima. Täsfä käywät toteen Jesuksen sanat Math. 20: 28: Ei Ihmisen Poika ole tullut palweltawaksi, waan palwelemaan. — Oletko sinä niin walmis palwelemaan? Oppikaamme jokainen Jumalan Pojalta, miten lähimmäisemme kanssa tulee elää ja olla.

Katso, ett'es kenellekään sano. Jesús ei tahtonut hywistä töistään mitään kunnioitusta ihmisiltä. Olkoon sinullakin semmoinen mieli. Mitä täällä ei huomata, huomataan taimaassa. Täsfä on vielä erityinen syy Jesuksen kieltoon. Parannetun tuli hiljaisuudessa sydämessään punnita, mitä hänelle oli tapahtunut ja siten walmistaa sydämensä Jumalan kiitukseen. Sitä Jesús tahtoo meiltäkin. Kun olemme pelastetut suuresta hädästä, miten silloin woimme näitten Jesuksen sanain mukaan tehdä?

Uhraa lahjasi. Ensin tulee sydämen olla hiljaa, ennenkuin woimme kiittää. Uhri, jota Jesús täsfä tarkoittaa ja joka laisfa oli käsketty (3 Mos. 14.), ei enää kelpaa. Sitä vastaan waaditaan U. Tsfa, että ihminen antaa itsensä elä-

wäski uhriksi Jumalalle (Rom. 12: 1), s. o. koko hänen elämänsä on olewa kiitollisuuden osoitus.

Heille todistukseksi. Pappien tuli tarkastaa parannetut, samoin kuin nyt lääkärien. Papit olivat Jesuksen wihoollisia. Silloin Jeesus lähettää parannetun Galileasta pappien luo Jerusalemiin. Hän antaa heille todistuksen Messiasarwostaan, heitäkin waroittaakseen. Joh. 5: 36; Joh. 10: 37, 38. Mikä rakkaus ja hywyns wihollisiafin kohtaan! „Joka minun näkee, hän näkee isän“, sanoo Jeesus. Jumalan sydämen laatu on meille ilmoitettu sillä, että hänen Poikansa tuli maailmaan. Jumalan armahtawaisuus, ystäwällisyys ja rakkaus wetäköön sydämemme hänen luokseen, kun hätään joudumme. Jumalan Pyhä Henki muistuttakoon meitä siitä oikealla ajalla! — Spitali on synnin kuva: 1) Spitali tekee inhoittawaksi: Ps. 5: 7; Tob. 12: 10; 3) Sananl. 14: 34; Es. 1: 5, 6; 2) Spitali saastutti osia ruumiista tahi koko ruumiin ja tarttui muihin: Sananl. 1: 10; 3) Spitalinen oli eroitettuna muista: Es. 59: 2; Gal. 5: 19—21; 1 Kor. 5: 13; Math. 22: 13; 4) Spitalia ei kukaan woinut parantaa, ainoastaan Jumala: Wiis. kirj. 16: 12; Joh. 6: 37; Math. 11: 28—30.

Sadanpäämies Kapernaumisja.

Math. 8. Luukk. 7.

Keskustelu.

1) Sadanpäämies; 2) Jeesus.

1) **Sadanpäämies.** Huomattawa on: a) Hänen rakautensa palvelijaansa. Päämies oli Roomalainen, siis pakana. Hänen inhimillisestä rakkaudesta ferrotaan tässä kauniita osoituksia. Hän oli korkearwoinen mies ja olisi woinut Roomalaisten tapaan Juutalaisia sortaa. Sitä ihmeteltävämpi on Juutalaisten wanhempain kertomus hänestä:

„Hän rakastaa kansaamme ja rakensi meille synagogan.“ Erinomaisen rakkaasti hän kohteli palvelijaansa: hän piti paljon hänestä, s. o. hän piti häntä ihmisen arvoissa, hän luotti häneen. Moni kristitty saa hävetä, kun wertaa itseään tähän pakanaan. Moni isäntä ja emäntä ei luota palvelijaansa, ei hoida häntä sairaana, vaan antaa hänen kitua yffinäisessä huoneessa. Tämä korkearvoinen mies tekee paljon palvelijansa eteen: hän menee kaupungin vanhempain luo ja pyytää heitä rukoilemaan Jesusta; hän menee Jesusta vastaan ja sanoo säälien: Herra, palvelijani sairastaa kotona halwattuna ja kowin waiwataan. — Iloitkaamme näistä ihmisrakkauden osoituksista ja seuratkaamme päämiehen esimerkkiä!

b) Hänen uskonsa. Hän walittaa vaan Jesukselle hätää eikä mitään pyydä, sillä hän luottaa Jesuksen sääliwäisyyteen ja auttawaisuuteen. Sano ainoasti sana: hän usko Jesuksen woimaan, tietää Jesuksen sanan tekewän kylliksi.

c) Hänen nöyryytensä. Herra, en ole minä mahdollinen, vaan sano ainoastaan sana; sillä minä olen myös ihminen Päämiehen nöyryys on suuri Jesuksen ja hänen ulkonaiseen suhteeseen katsoen. Päämies oli arvossa pidetty, rikas mies, koska hän woi rakentaa synagogaa. Ransa rakasti häntä: Hän on mahdollinen Jesus oli maallisessa suhteessa halpa, käwi paikasta paikkaan eikä hänellä ollut, mihin hän olisi päänsä kallistanut. Tämä korkearvoinen mies puhuu nyt halwemmalle: En ole mahdollinen, ettäs kattoni alle tulisit. Mistä päämies sen tieji? Koska Jesus paljon oli ollut Kapernaumisja ja siellä monta ihmettyötä tehnyt, oli warmaan tämä hurstas pakana, joka palveli Juutalaisten elävää Jumalaa, likemmin kuulustellut Jesuksen persoonaa ja tekoja ja hänessä aawistanut sitä maailman Wapahantajaa, josta hän synagogassa oli kuullut puhuttawan W. T:tin kirjain mukaan. Hän uskoi Jesuksen Jumalan Pojaksi. Hän tunsi itsensä halwaksi ja syntiseksi Jesuksen läheisyydessä, Hänen, joka oli häntä niin paljon pyhempi ja hurstaampi. Se oli suuri nöyryys. Hän uskoi Jesuksen Jumalan Pojaksi, siinä oli usko. Siihen yhdistyi nöyryys ja rakkaus palvelijaan. Nämä kolme arwua owat raamatun kertomuksissa aina yhdistyneet. Sanokaa, miten ne ilmestyiwät Abrahamin elämässä, miten Dawidin, miten Paawalin, miten Lutheruksen. Teille, kristityt lapset, asetetaan tänään tämä pakanallinen

päämies esimerkiksi. Olkaa hänen seuraajiansa uskossa, nöyryydessä ja rakkaudessa.

2) **Jesus.** a) Hänen ihmettelemisensä. Koska Jesus tämän kuuli, ihmetteli hän häntä ja sanoi kansalle: „Totisesti sanon minä teille, en ole löytänyt jeniataista uskoa Israelissa.“ Jesus ihmettelee siis päämiehen uskoa. Olemme ilolla nähneet päämiehessä suurta nöyryyttä ja rakkautta; niitä Jesus ei ihmettele, vaan ainoastaan uskoa. Raamatussa luemme, että Jesus eläessään täällä on ihmetellyt vaan kahta asiaa, nim. uskoa ja epäuskoa. Kun hän sanoo Kananealaiselle vaimolle: „Vaimo, sinun uskosi on suuri“, on se ihmettelemistä. Mark. 6: 5. 6 kerrotaan Jesuksen ihmetelleen ihmisten epäuskoa. Syntiselle vaimolle, joka oli suurta kunnioitusta ja rakkautta osoittanut, sanoi hän: „Uskosi wapahti sinun.“ Ei Jesus puhu mitään hänen rakkaudestaan. Tästä kaikesta näemme, että usko on Jesuksen filmissä suurin, tärkein kaikista. Jer. 5: 3: Herra, sinun filmäsi katsovat uskoa. Abraham oli wieraanwarainen, rauhaa rakastawainen, laupias. Niitä awuja ei kertomus mainitse, vaan siinä kuuluu: Abraham uskoi Herraan, ja se luettiin hänelle wanhurskaudeksi. Muistakaa sitä, kun kuulette uskoa halveksittawan. Jumalan Poika ei ole vähäpätöisiä asioita ihmetteynyt. Ei, mikä hänen filmissään on suurta, se on warmaan suurta Jumalan filmissä. 2 Piet. 1: 5—10. Uskosta kaikki hyvät awut tulewat. Rukoilkaamme sentähden joka päivä: Herra, lisää meille uskoa! *)

*) Miksi Jesus ihmetteli uskoa? Siksi, että usko on kaikista waikein. Mitiikiantawa rakkaus, joka köyhille omaisuutensa antaa, suurin itsensä kieltäminen, joka antaa ruumiinsa palaa, ei ole niin waikea, ei kohtaa niin monta estettä ihmisessä, ei niin monta wästusta maailmassa, eikä waadi niin wilpittömästi nöyrää mieltä, kuin usko Jumalan lupauksiin ja armonosoituksiin. Usko on waikea sentähden, että se walheitten ja esitysten kautta tehdään paljoo waikeammaksi, kuin se Jumalan sanassa on, sentähden, että se koetellaan tuskan ja hädän kautta, jonka Jumala näkee tarpeelliseksi meidän kaswatukseksemme.

Miksi Jesus ihmetteli epäuskoa? Waikka ihmisessä on niin paljon esteitä uskolle, niin Jumala antaa woimaa siihen niille, jotka hänen vastaanottawat, Joh. 1: 12. Jumalan sanassa ja Hänen armohallituksestaan ilmestyy semmoinen jumalallinen totuus, että ihmisen, voidakseen sitä epäillä, täytyy olla perin turmeltunut ja walheen pimeyteen wajonnut. — G. Werten.

b) **Jesuksen lupaus.** Jeesus sanoi: semmoista uskoa en ole löytänyt Israelissa. Ei Israelissa, vaikka Jumala oli Israelia erityisellä tavalla kasvattanut uskoon, vaikka Jumalan Pojan ilmestyminen siellä oli ennustettu, joka siis tiesi kuinka suuri arvo uskolla on Jumalan edessä. — Jeesus sanoo: Moni tulee idästä ja lännestä ja istuu.... Jeesus katsoo tässä tulevaisuuteen: Moni tulee, joka niinkuin tämä päämies, on pakana, siis sukunsa puolesta kautana Jumalan lunastuksesta, ilman toivoa ja ilman Jumalaa maailmassa, niinkuin raamattu sanoo. He tulevat istumaan Abrahamin, Isakin ja Jakobin kanssa, s. o. tulevat jäseniksi taiwaalliseen valtakuntaan, jonka Jeesus on perustanut. Apostolit opettavat samaa. Paavali sanoo, Ef. 3: 6: Pakanat pitää oleman kanssaperilliset ja yksi ruumis, ja osalliset hänen lupauksistansa Kristuksessa, ewankeliumin kautta. Tämä Jeesuksen ennustus on jo suureksi osaksi käynyt toteen. Maailmassa elää jo noin 350 miljoonaa ihmistä, jotka kaikki ovat pakanoista kristityiksi tulleet. Nämä 350 miljoonaa katoovat maailmasta yhden miespolven aikana ja toisia tulee sijaan. Mitä joukko siten kokoontuu Jumalan luokse! Uskolliset kaikkista kansoista ja kaikilta ajoilta, jotka eivät täällä tunteneet toisiaan, saavat siellä nähdä toisensa ja iloita yhdessä. Jumalan sana lupaa sen. Jlm. 7: 9—17. — Laittaakamme jokainen puolestamme, että siinä joukossa saamme olla!

c) **Jesuksen uhlaus:** „Mutta valtakunnan lapset heittäään ulkonaiseen pimenteen.“ Se on totinen, varoitettava sana. Math. 19: 30 luemme: Mutta monta ensimmäistä tulee viimeiseksi, ja viimeistä ensimmäiseksi. Niin on tapahtunut Juutalaisten kanssa. Miten? Niin on osittain myös käynyt pakanain kanssa. Siten on käynyt toteen Jeesuksen sana, jonka hän 1800 vuotta sitten lausui. Mutta miksi on Jumala heittänyt ulos valtakunnan lapset? Vastauksen löydämme Rom. 11: 20: He ovat murtuneet heidän epäuskonsa tähden, mutta sinä pysyt uskon kautta: älä ole röykkii, vaan pelkää. Viimeiset sanat koskivat meitä. „Sinä pysyt uskon kautta“, s. o. uskosi lautta tulet osalliseksi autuudesta. Älä siis ole röykkii, vaan pelkää ja laita pelwolla ja vapistuksella, ettäs autuaaksi tulisit. Jumalan sana on meille annettu, me olemme kastetut, meillä ovat kou-

lut ja firrot — siis tilaisuutta kyllä on meillä autuaiksi tulla.
Muistakaamme Jeesuksen varoitusta!

Virulta riivattujen parantaminen.

Opettajille. Erinomaisen tärkeä on, että opettajalla itsellään on varma käsitys U. T:n riivatuista; ilman sitä hän ei voi niistä raamatun mukaisesti opettaa. Warinkin on huomautettava siitä, että saastaiset henget, riivatut, ovat todellisia henkiä.

Keskustelu.

1) Riivattujen tila. 2) Syyt heidän onnettomuuteensa. 3) Miten Jeesus heitä paransi.

1) **Riivattujen tila.** Ewangelistain kertomukset antavat niitten onnettomain tilasta seuraavan käsityksen. Riivatut ovat sairaita yhtäaikaan sekä hengen että ruumiin puolesta. Heidän joukossaan on sokeita ja mykkiä, semmoisia, jotka hampaitansa kiristelivät, joutuivat waiwaan ja särkiwät kahleensa. He oleskelivät kaukana ihmisistä erämaissa ja haudoissa. Hirmuisinta on, ett'eivät he woineet itse hallita ruumistaan eikä sieluaan, waan he oliwat kokonaan wieraan, pahan hengen wallassa, ja se henki runteli heidän koko olentoansa usein hamasta lapsuudesta. Heissä ilmestyy kahdenlainen tahto: heidän oma heikko tahtonsa ja heissä waihattawan pahan hengen woimallisempi tahto. Riivattujen oma tahto ilmestyy siinä, että he haluawat wapautusta, että he pyytävät apua ja sotiwat heissä asuwan pahan hengen woimaa vastaan. Heissä hallitsewan pahan hengen tahto ilmestyy siinä kammossa, jolla he tunnustawat Jeesuksen Kristuksen wallan koko henkisen maailman yli ja lausuwat pelkääwänsä viimeistä tuomiota ja helwetin piinaa. Kun he Jeesuksen näkewät, huutawat he: „Mitä meidän on sinun kanssas, Jeesus sen korkeimman Jumalan Poika? Oletko sinä tullut meitä waiwaamaan!“ — Niin ei puhu riivattu, waan hänessä hallitsewa paha henki.

— Oman tahtonsa vaikutuksesta riivattu lähenee Jeesusta, pahan hengen tahdosta hän pakenee häntä. Siitä syntyy ristiriitaisuus riivatun puheessa, jossa usein huomaamme sekaisin totuutta ja walhetta, nöyryyttä ja ylpeyttä, Kristuksen voiman tunnustamista ja kiukua häntä vastaan.

2) **Syyt riivattujen tilaan.** Riivatut eivät olleet tavallisia mielipuolia, vaan he olivat heissä asuvan pahan hengen vaikutuksen alaisia. Niin meidän täytyy asiaa ajatella, waikk' emme woikaan sitä selittää. Moni pitää opin saastaisten henkien todellisuudesta vaan sen-aikuisen kansan taifauskona. Siihen vastaamme: Jeesus itse uskoi saastaisten henkien walittewan riivatuissa, hän käski perfeleet lähtemään ulos ihmisestä ja mainitsi myös woimansa saastaisten henkien yli Messiasarwonsa merkkein joukossa. Hän antoi myös opetuslapsilleen woiman riettaita henkiä vastaan (Math. 10: 1). Selittää emme täsiä woi juuri mitään, sillä henkimaailma, johon tämä kuuluu, on meille jotenkain tuntematon. Meidän täytyy yskinfertaisesti pyyhä siinä, mitä Jumalan sana opettaa, ja uskoa, että Jumalan todistus on suurempi kuin ihmisten (1 Joh. 5: 9). — Raikkina aikoina on krikistikunnassa riivatuita löntynyt. Kirkko-istät puhuwat vielä 5:ssä wuosifadassa saastaisien henkien ilmestymisestä ja niiden ulosajamisesta niinkuin tunnetusta asiasta. Se waan on warma, ett'ei Jumala turhaan sanassaan ilmoita meille salaisuuffia perfeleen henkimaailmasta, waan sentähden, että me sitä oppia käyttäisimme pelastuksemme ja autuudeksemme.

Perfeleeltä riivattujen historia näyttää meille: a) että paha ja synti ihmifessä on jotain hirmuista, sillä se saattaa ihmisen yhteyteen perfeleen henkimaailman kanssa, irroittaa hengen ja ruumiin luonnolliset siteet ja wie hirmuifin tuskiin. Opimme tuntemaan synnin helwetistä tulleenä ja helwettiin wiewänä woimana sekä suurimpana wiheliäifhytenä ja onnettomuutena. „Dletkos tullut tänne meitä waiwaamaan ennen aikaa?“ huutawat riivatut hirmuifessä tuskassa ja tuomion pelwossa Jeesukselle. Riivattujen historia osoittaa: b) että Jeesus on ainoa auttaja perfeleen wallasta. Luukk. 13: 11 ff. ferrotaan uskowaisesta waimosta, jota saatana oli sitonut 18 vuotta. Ihmisen woima on aiwan riittämätön sitä pahaa wastustamaan. Riivatut walittawat usein sydäntä särkewällä tawalla. Mitä surkeinta on nähä Jumalan kuwan ihmifessä

saatanan wallan kautta niin tuntemattomaksi alennettuna ja poljettuna. — Suuri lohdotus sitä vastaan on tietää, että Kristus on tullut maailmaan perfeleen työt sätkemään ja että hän pelastaa meidät perfeleen wallasta, niinkuin hän riivatuille tekikin. Kaikkein aikain kokemus näyttää, että perfele panee kaikki pimeyden voimat liikkeelle silloin, kun Jumala erinomaisella tavalla ilmoittaa voimansa. Ei ihme siis, että pimeyden valta oli suuri siihen aikaan, kun Jumalan ainoa Poika tuli ihmisiksi pelastaaksensa meitä. Mutta Jeesus osoittaa, että hänellä on täydellinen valta pahain henkein yli. He pelkäävät häntä, kun hänen kaukaa näkivät, hän käskää heitä, ja heidän täytyy aina totella; he rukoilevat häntä, ja hän täyttää heidän pyyntönsä (Math. 8: 31, 32). — Mutta omansa voi Jeesus wapahtaa hirmuisimpain voimain wallasta, wieläpä perfeleenkin käsistä. Se on hänen kunniansa.

3) **Witen Jeesus heitä paransi.** Kahden riivatun parantamisesta kerrotaan raamatussa laweammin. Ensimmäinen on Mark. 5: 1—20. Jeesus käski riettaan hengen mennä ulos ihmisestä ja kysyi hänen nimeänsä. „Heitä oli monta“ ja he rukoilivat, ett'ei hän käskisi heitä synnyteen menemään. He tietävät siis tuomion heitä uhkaawan ja tahtovat wälttää sen ennen aikaista tuloa sekä pelkäävät helvetin tuskaa. Samalla he tunnustawat Jeesuksen wallan. — Jeesus lupaa heidän mennä sikalaumaan, ja siat syöksyivät mereen. Sillä Jeesus osoittaa, että kun yksin ainoa ihmissielu on pelastettava, ei voi sääliä suurta sikalaumaa. — Markus kertoo, että pahoista hengistä pelastettu pyysi saada Jeesusta seurata, mutta Jeesus ei sallinut sitä. Pahuden wallasta pelastettu sielu tarwitfi hiljaisuudessa ja rauhassa miettiä onneansa, wahwistua ja kiittää Jumalaa. Jeesus sanoi hänelle: Wene kotiasi omaistesi tykö ja ilmoita heille, kuinka suuret työt Herra on sinulle tehnyt, ja on sinua armahtanut. Sitä parannettu tekikin. Hän meni ja rupesti saarnaamaan niissä kymmenissä kaupungeissa, kuinka suuret työt Jeesus oli hänelle tehnyt.

Toinen kertomus pirulta riivatun parantamisesta on Mark. 9: 14—29. Isä tuo poikansa Jeesuksen luo ja kertoo pojan kerskimisistä. Pojalla on mykkä henki, joka repelee häntä ja hän waahtuu, kiristelee hampaitansa ja kuiwettuu. Jeesus käskää tuoda pojan luokseen. Kun Jeesus näki saastaisen hengen häntä repeilewän, sääli hän poikaa ja kysyi, milloin tämä oli

häneen tullut. Isä kertoo sen olleen lapsuudesta ja sanoo Jeesukselle: Jos sinä jotakin voit, niin auta meitä! Jeesus vastaa: Jos sinä sen voit uskoa. Kun isä itkien huusi: Herra, minä uskon, auta minun epäuskoani, — paransi Jeesus pojan ja antoi hänen isälle. Niin kaikki hämmästyivät Jumalan funniallista voimaa, Luukk. 9: 42, 43.

Jeesus ajettaa tuulen.

Mark. 4: 35—41.

Merellä rannalla asuva opettaja voi erittäin sovittaa tämän kertomuksen merimiesten elämään. Semmoisen keskustelun pääjohto olisi seuraava:

1) Kristitty merimies lähtee matkalle Kristuksen kanssa, hänellä on Kristus ja hänen sanansa muassa.
 2) Tuuli nousee ja Kristus mää. Ps. 107: 25—27 lue: Hän sanoi ja paisutti suuren ilman, joka aallot nosti ylös. Niin he menivät ylös taivasta kohden ja menivät synnynteen alas, että heidän sielunsa ahdistuksesta epäili; että he horjuivat ja hoipertelivat niinkuin juopuneet, ja eivät silleen neuvoa tietäneet. — Kun Kristus mää, emme enää neuvoa tiedä. 3) Merimiehen rukous herättää Kristuksen. Opetuslapset rukoilivat. Augustinus sanoo: „Joka ei voi rukoilla, lähteköön merelle.“ Häntä opettaa rukoilemaan. — „Eivät he silleen neuvoa tietäneet“, kuuluvat 27 wärsyn viimeiset sanat. Seuraawissa wärsyissä lue: Ja he huusivat Herraa heidän tuskissansa, ja hän auttoi heitä heidän hädistänsä. Ja hän hillitsi kovan ilman, että aallot heitänsä asettivat. Siinä on uewo. — Sille, joka ilman Kristusta lähtee merelle, ovat wäkwät juomat viimeisenä lohduksena häden hetkenä. Hirmuista! Silloin toteutuwat nämä sanat: „He hukkuvat ja heidän loppunsa on kadotus.“ 4) Pelastus seuraa. Herra asettaa tuulen ja meren ihmeellillä tawalla. Tiedätekö kertoa mitään semmoista tapausta? 5) Hämmästyks ihmeellisestä pelastuksesta kehoittaa

kiitokseen. „Kuka tämä on, sillä tuuli ja meri ovat hänelle kuuliaiset?“ Ennen aikaan muutamat antoivat maalata kuvan siitä tapauksesta, jolloin tulivat pelastetuiksi meren hädästä; toiset pitivät muistina sitä laudan päätä, jonka avulla pääsivät maalle. Psalmisja luemme edelleen: „Ja he tulivat iloisiksi, että tyveni, ja hän vei heitä satamaan heidän mielsensä jälkeen. Riittäkään he siis Herraa hänen ihmeittensä tähden, jotka hän ihmisten lasten kohta tekee.“ „Riittäkään“; se on siis welvollisuus. Kristittyä merimiestä kehoittaa hänen sydämensä kiitokseen.

Keskustelu.

1) **Hätä.** Hätä tuli äkkiarvaamatta. Luukk. 8: 23 kerrotaan: wene täytettiin laineilta. He warmaan lähtivät rannalta kauniilla ilmalla, ja ennenkuin aawistivatkaan oli myrsky nousut. Niin odottamatta tulee usein meille onnettomuus elämässäkin. Jakob lähetti poikansa terveenä luotaan ja pian tuotiin hänelle hänen werinen hameensa. — Ei tässä maailmassa mitään ole kestäväää. Älä sentähden ole niin warma, jos elät terveenä, rikkaana, kunnioitettuna, iloisena maailmassa! Ennen iltaa voi kaikki olla muuttunut. Älä kiinnitä sydäntäsi maallisiin! Älä liian paljon iloitse katoowaisista, waan etsi katoomattomia! Jos niin teet, et kowin voi murehtia, kun maallinen hyvä sinulta otetaan pois. — Hätä opettaa opetuslapset rukoilemaan ja huutamaan: Mestari, auta meitä, me hukumme! Myötäkäymisessä ihminen ei usein muistakaan, että hän tarvitsee apua. Mutta miten on onnettomuudessa? — Herra, koska tuska tulee, niin sinua etsitään, koska heitä kiritat, niin he parhuvat urkiasti, Es. 26: 16. — Ja suuressa tuskassa saamme nähdä, että jos joku auttaja on, se on Jeesus, joka kantaa meidän kuoriamme. — Kun siis, lapset, tulette hätään, älkää hämmästykö, waan koetelkaa saada selville, mitä Jumala sillä teiltä tahtoo, rukoilkaa ja huutakaa häntä awuksi. Jumala kehoittaa siihen: „Awukses huuda minua hädässäsi, niin minä tahdon auttaa sinua, ja sinun pitää kunnioittaman minua.“

2) **Späuslo.** Te heikkouskoiset, miksi te olette pelkurit?

Näisjä sanoissa Jeesus soimaa opetuslapsiaan heidän pelwostaan. Häätä oli kyllä suuri, mutta sanoista: „te heikkouskoiset“ ymmärrämme, miksi heidän ei olisi pitänyt pelätä. Jeesus oli silloin jo tehnyt monta ihmettä; opetuslapset olivat siis heikkouskoiset, kun taifuwat ajatellakaan, että hän, Jumalan Poika, hukkuisi heidän kanssaan mereen. Opetuslapset tunnustiwat usein, että he wahvasti uskoivat Jeesukseen. Pietari sanoi esimerkiksi: Herra, kenenkä tykö me menemme? Sinulla on ijankaikkisen elämän sanat. Ja me uskomme ja olemme ymmärtäneet, että sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika, Joh. 6: 68, 69. Mutta kun häätä tuli, näkyi, kuinka vähäinen heidän uskonsa oli. Niin tässäkin. Sanat: „Mestari, Mestari! me hufumme“ ilmoittawat, että he suuren ahdistuksensa tähden eiwät woineet uskoa. — Niin mekin usein luulemme, että olemme kärsiwällisiä, mutta jos esim. pitkällinen tauti kohtaa, tulee sydämessämme asuwa kärsimättömyys ilmi. — Sinä luulet luottawasi Jumalaan; kun tulet köyhäksi, niin tulee usein selwäksi, että olet enemmän luottanut ihmisiin kuin Jumalaan. Toiwot, että olet siwiä ja nöyrä, mutta kun sinulle wäärnyttä tehdään, tulet tuntemaan itsesi toisenlaiseksi. — Jumalalla on usein syntyä sanoa meille: Te heikkouskoiset! Sydämemme on usein myötäkänymisessä taipuainen ylpeyteen, wastoinkäymisessä pelkoon. — Opetuslapset tiesiwät kokemuksen kautta paljon Kristuksen woimasta ja kunniaista, ja kuitenkin olivat he niin heikkouskoiset. — Olemme nähneet, että Jumala on runsaasti antanut meille tarpeemme, että hän on armollisesti warjellut meitä waaroista ja wahingoista, ja kuitenkin pelkäämme vähäisinkin waaran tahi hädän ilmaantuesssa. Luulemme uskowamme Jumalan kalliit lupaukset, esim. „Kaikki teidän murheenne pankaa hänen päällensä“, — mutta koetuksen kestäessä emme woikaan niissä löytää lohdutusta. Ompitkaa, lapset, pitämään Jumalaa auttajananne hädänkin aikana, ett'ette tarwitsisi kuulla Herran soimaawan teitä epäuskosta, waan saisitte kuulla: „Suuri on sinun uskosi.“

3) **Uhu.** Kun Jeesus oli soimannut heitä epäuskosta, nuhteli hän tuulta ja sanoi merelle: waikene, ole ääneti. Niin tuuli asettui ja tuli juuri tyveneksi. Waikka Jeesus nuhtelee opetuslapsiaan, on hän kuitenkin kohta walmis auttamaan. Se on meille suuri lohdutus, että Jeesus on läsnä silloinkin, un me heikkouskoisuudessamme luulemme hänen makaawan. —

Jesus ilmoittaisi tässä elementtienkin Herrana. Job. 38: 11: Tähän asti pitää sinun tuleman ja ei edemmä: tässä pitää sinun forkiat aaltos asettuman. Ps. 93: 4: Aallot meressä ovat suuret ja pauhaavat hirmuisesti; mutta Herra on vielä väkempi korkeudessa. — Iloitkaamme, lapset, että meillä on niin voimallinen auttaja hädässä ja osoitakaamme uskomme siten, että hädän tullessa: 1) Huudamme Jeesusta avuksi. Niin tekivät opetuslapset. Jeesus voi ja tahtoo auttaa. 2) Emme rupea epäilemään, jos apu viipyy: kun hätä on suurin, on apu lähinnä; hänen aikansa ei vielä ole tullut. 3) Kiitämme Jeesusta apua saatuamme. Niin kansa tässä teki: Kuka tämä on? — Tunnustakaamme Jumalan viisautta, hänen, joka auttaa oikealla ajalla; kaikkivaltiaisuutta, jolle ei mitään hätä ole liian suuri; rakkautta, joka aina on valmis auttamaan, joka paikassa läsnäoloa, sillä hän on sinua lähempänä, kuin sinun hätäsi, sillä hänessä me elämme, liikumme ja olemme.

Salwattu.

Luukk. 5: 17—26. Math. 9.

Keskustelu.

Usko. Salwatun parantaminen tapahtui Kapernaumissa, siinä huoneessa, jossa Jeesus asui, Mark. 2: 1. Ja sinne kokoontui monta, ett'ei enää sijaa ollut, ei omenkaan tykönä; ja hän puhui heille sanan, 2 w. Salwattu ei woinut itse käydä, vaan neljä ihmistä kantoi häntä. Kun he eivät kansan tähden saaneet Jeesusta lähestyä, kiskoivat he auki katon ja laskevat sairaan vuoteineen siitä alas Jeesuksen eteen. „Mutta koska Jeesus näki heidän uskonsa.“ — Ei voi aina luonnollisilla silmillä nähdä uskoa ihmisen sydämessä. Mutta tässä ilmaantui usko teosja. Ilman uskotta Jeesuksen voimaan ja rakkauteen eivät nämä neljä olisi waiwanneet itseään sairasta tuomaan Jeesuksen luo. Sillä, että sairas antaa heidän wiedä itsensä, osoittaa hänkin uskowanja Jeesukseen. Usko

on Jumalan mielen mukaan. Hän auttaa ruumiillisessa suhteessa, niinkuin kantajat olivat odottaneet. Hän auttaa myös hengellisesti, niinkuin sairas oli toivonut. „Ilman uskota on mahdotoin kelwata Jumalalle.“ Luota siis Jumalaan köyhyydessä, sairauksessa y. m.

Syntein anteeksiantaminen. Koska Jeesus näki heidän uskonsa, sanoi hän halvatulle: poikani, ole hyvässä turvasa, sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi. „Ole hyvässä turvasa.“ — Sairas oli siis ollut murheisjaan, ei ainoastaan taudistansa, vaan niinkuin Jeesuksen sanoista ymmärrämme, synneistänsä. Jeesus näkee hänen sydämessään murhetta synneistään, katumusta ja halua saada pelastusta ja armoa. — Jeesus puhuttelee häntä rakkaudella, muodattaa hänen sydämeensä rohkeutta, toivoa ja uskoa. Niin Jeesus vieläkin kohtalee syntistä, joka hänen tykönsä tulee. — „Sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi.“ Laupeuden, rakkauden osoittaminen syntisiä kohtaan oli Jeesuksen sydämen halu. Jo W. T.:ssa oli hänestä ennustettu: Herra on minua woidellut saarnaamaan köyhille hyvää sanomaa; hän on minua lähettänyt parantamaan särjettöjä sydämiä; saarnaamaan wangeille lunastusta ja sidotuille pääsemistä; saarnaamaan Herran otollista vuotta ja meidän Jumalamme kostopäiwää; lohduttamaan kaikkia murheellisia, Es. 61: 1, 2. — Jeesus itse sanoo: Ihmisen Poika on tullut etsimään ja wapahtamaan sitä kuin kadonnut oli. Hän huutaa syntisille: Tulkaa minun tyköni kaikki Paatuneille syntisille on Jeesus aina kowa ja tuomitsee heitä ankarasti, niin esim. Farisealaisia. Katuwaisia syntisiä kohtaan ei hän ole koskaan kowa, vaan aina ystävällinen, sääliwäinen ja parannukseen kehoittawa. Semmoinen hän oli tässä, semmoinen syntistä waimoa kohtaan, Luukk. 7: 36 ja ryöwäriä kohtaan ristinpuussa. Lähestykää Jumalaa, niin hän on teille armollinen. Oliko se sitten jotain suurta, joka tässä annettiin? — Joh. Arndt sanoo: Nämä sanat: „Jumalan lapsi“ ja „syntein anteeksisaaminen“ ovat suuremmasta arvosta kuin taiwas ja maa. Syntein anteeksisaaminen on kristityn suurin aarre tässä maailmassa ja ainoa aarre, jonka hän woi wiedä tästä maailmasta mukansa. — Lutherus sanoo: Jossa syntein anteeksiantaminen on, siinä on elämä ja autuus. — Halwattu wormaan ymmärssi näitten asiain kalleuden. Jeesuksen sanat paransiwat

hänen sydämensä synvät haavat ja antoiwat hänen sielulleen iloa ja rauhaa.

Kirjanoppineitten moite. Kirjanoppineet sanoiwat keskenänsä: tämä pilkkaa Jumalaa. — Tosin Jumala ainoastaan voi synnit anteeksi antaa, eikä kukaan ihminen. Mutta jo W. T:sa oli ennustettu, että maailman Wapahtaja oli poistottawa maailman synnit, Dan. 9: 24, 25. Jos kirjanoppineet olisiwat tunnustaneet Jesuksen maailman Wapahtajaksi, niin he olisiwat myös myöntäneet hänellä olewan voimaa synnit anteeksi antaa. Mutta sitä he eiwät tahtoneet. Jo Josefille ennustettiin, että Jesus oli wapahtawa kansansa heidän synneistänsä, Math. 1: 21. Johannes Kastaja oli sanonut: Katso Jumalan Karitsa . . .

Jesuksen puolustus. Koska Jesus näki heidän ajatuksensa, sanoi hän: Miksi te ajattelette pahaa teidän sydämissänne? Jesus, sydämen tutkija näkee, mitä ihmiset eiwät näe. Heidän ajatuksensa oliwat pahat. He eiwät tahtoneet tunnustaa Jesusta fiksi, mikä hän oli ja miksi hän itsensä osoitti. „Hänestä käwi voima ulos“; he näkiwät sen voiman, mutta he eiwät tahtoneet uskoa. He näkiwät tässä hänen suuren rakkautensa ja laupeutensa syntistä kohtaan, mutta se ei heitä liikuttanut. — Meille on U. T:sa ilmoitettu Jesuksen jumalallinen voima ja rakkkaus, ja kuitenkin niin moni ei tahdo ottaa Jesusta vastaan Wapahtajakseen! — Kun Jesus näki heidän ajatuksensa, tahtoi hän rakkaudessaan heitäkin etsiä, heidänkin Wapahtajakseen tulla. Sentähden sanoo hän: Mikä on helpompi sanoa . . . Molemmat owat waikemat, molempia voi ainoastaan Jumala tehdä. Jos Jesus voi toisen tehdä, ei toinenkaan ole hänelle mahdoton. Ja nyt hän tekee sen ihmeen, että käskää halwatun nousta ja käydä. Miksi? — Jesus sanoo: Että teidän pitää tietämän Ihmisen Pojalla olewan wallan maan päällä synnit anteeksi antaa. — Ruumiillinen parantaminen on osoittawa, että hän voi hengellisesti parantaa, s. o. antaa synnit anteeksi. Jesus parantaa ensin hengellisesti, sillä se on tärkein: ihminen voi tulla autuaaksi ilman terweyttä, rikkautta ja kunniaa, mutta ei ilman syntein anteekfisaamista. — Huomattawa on, että Jesus sanoo: Ihmisen Pojalla on walta maan päällä synnit anteeksi antaa. Meille on suuri lohutus, että joku on taimaasta tullut, jolla on voima maan päällä antaa synnit anteeksi. Sen voiman

on Jeesus antanut opetuslapsilleen, Joh. 20: 23; ja kristillisessä seurakunnassa saarnataan syntein anteeksiantamista. Luterus sanoo: Suuri valta on todella annettu ihmiselle, kun toinen kristitty, nim. pappi synninpäästössä, voi sanoa toiselle: Ole hyvässä turvassa, sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi. Ja uskonkappaleissa tunnustamme: Jossa kristikunnassa hän minulle ja kaikille uskowaisille joka päivä antaa synnit anteeksi. — Etsikäämme siis Jumalan armoa täällä, koska me sen löytää voimme. Kansan ylistys. Ransa ihmetteli ja kunnioitti Jumalaa. Emmekö me tahtoisi sitä paljoa enemmän tehdä, me, jotka Jeesuksen paljoa paremmin tunnemme!

Synnin sumu, Herra, poista,
 Anna sieluhuni loistaa
 Walo armas auringon;
 Warjele sin Hengelläsi
 Ne, joi' ostit werelläsi,
 Harhateiltä turmion.

Käännä, Herra, puoleheni,
 Sytytä sydämeheni
 Rakkautes palamaan.
 Elämän sä annoit mulle
 Suo nyt sitä käyttää sulle
 Runniakses ainiaan!
 U. S. Wirsit. Chd. 143: b) 6, 7.

Jeesus herättää Jairuksen tyttären.

Math. 9: 18 ff.

Bertaamalla toisiinsa Math. 9, Mark. 5 ja Luukk. 8 saa tapauksesta seuraavan käsityksen: Synagogan päämiehellä, Jairuksella, oli 12 vuotias tytär, joka oli kuolemallaan. Hän meni Jeesuksen luo ja rukoi häntä kuolewaista parantamaan. Jeesus meni hänen kanssansa ja paljon kansaa seurasi. Matka tuli keskeytettyksi sairaan waimon tähden, 20 w. Sitten Jairuksen usko koeteltiin ja wahvistettiin, kun hän sai nähdä Jeesuksen woimallisen awun waimolle. Silloin tuli päämiehelle sana: sinun tyttäres on kuollut, mitäs silleen mestaria waiwaat! Mutta Jeesus sanoi: älä pelkää, usko ainoastaan! Huoneesen

tultuaan sanoi Jeesus, ennenkuin hän vielä oli kuollutta nähtykään: piika ei ole kuollut . . . Jos näitä sanoja tulisi puustavillisesti ymmärtää, olisi Jeesus voinut sen Jairukselle kohta sanoa ja säästää itseltään ja muilta matkan vaihat. Nämät sanat merkisivät, että Jeesus yhtä helposti herättää kuolleen, kuin me nukkuwaisen unesta herätämme.

Keskustelu.

Kuolema: 1) pelättävässä muodossaan; 2) suloisessa muodossaan.

1) **Kuolema pelättävänä.** Kertomuksemme asettaa etemme kuoleman kahdessa muodossa: pelättävässä ja suloisessa. Jairuksella on 12 vuotias tytär; tyttö sairastuu, tulee heikkomaksi ja on kuolemaisillaan. Häntä pakoittaa Jää Jeesuksen luo. Sitten häneltä katoaa viimeinen toivo, kun hänelle sanotaan: sinun tyttäresi on kuollut. Kuolema katkaisee 12 vuotiaan tytön elämän; siinä kuolema näkyy pelättävässä muodossaan. Job sanoo kuolemaa hirmuisuuden kuninkaaksi, Job 18: 14. Miksi? — Ei tukaan ole turvassa sitä vastaan, ei kuolema katso ikää, ei säätyä, ei vaikutusta. Syr. 41: 1, 2 sanotaan kuolemaa katkeraksi. Nimmoisille ihmisille se warfinkin on katkera? Miksi? — Kuolema näyttää sitä hirmuisemmalla siinä syystä, että se usein tulee aiwan odottamatta. Kuulee usein sanottavan: „kahdeksan päivää sitten näin hänen vielä, ja nyt hän on kuollut.“ — Lutherus sanoo: keskellä elämää kietoo kuolema paulansa ympärillemme. — Esi-merkkejä äkillisistä kuolemantapauksista: Belsatsar aterioidessa, Ananias, Ap. T. 5. Kertokaa itse esimerkkejä lisäksi. — Kuinka syviä haawoja kuolema tekee! David walittaa Jonathania, 2 Sam. 1: 16; Absalonia: Absalon, minun poikani, minun poikani! Kuolema eroittaa lapset wanhemmista, awiopoliset toisistaan, ottaa pois perheen tukeen y. m. Ei kuolema välitä rufouksista eikä hyneleistä. — Siten on kuolema hirmuisuuden kuningas.

2) **Kuoleman suloinen muoto.** Me pelkäämme kuolemaa hirmuisuuden kuninkaana. Eikö sitä vastaan ole mitään apua? Jairus sanoi: tule ja pane kätesi hänen päällensä, niin

hän wirkoo. Se oli voimallinen rukous. Ei kukaan sitä ennen ollut semmoista rukoillut. Jeesus nousi ja meni täyttämään hänen rukouksensa. Jeesuksen sanan voimasta nousi fuollut ylös. Nyt sanomme: Kristus on voittanut kuoleman, hän on katkaisut kuoleman otan. Kuoleman täytyy antaa saaliinsa takaisin. Kristus ei pidä kuolemaa hirmuisuuden kuninkaana. Hän nimittää tässä kuolemaa uneksi. Se on suloinen kuwa. Semmoisena uskowainen kristittykin kuolemaa pitää. Paawali sanoo: „Minä halajan täältä eritä“; kuolema ei siis ollut hänelle hirmuisuuden kuningas. Niin pitää teidänkin voittaman kuoleman pelwon. Katselkaamme kuolemaa suloisena unena Kristuksen esimerkin mukaan.

Kuinka helposti Kristus herättää kuolleen! Siinä käyvät puustawillisesti toteen Apostolin sanat 2 Tim. 1: 10: Joka kuoleman otti pois ja elämän ja kuolemattomuuden toi ewankeliumin kautta walkeuteen. Niin helposti on hän kerran meidänkin herättävä kuolleista. — Minä lohdutuksena on uskowaiselle kristitylle se kuwa, että kuolema on uni?

Uni wapauttaa sairaan hetkeksi waiwoistaan. Syr. 41: 3, 4 luemme, että kuolema wapauttaa heikon ja kärsiwäisen kaikista waiwoista. Lupaus että kuolema pelastaa kaikista kärsimyksistä on uskowaiselle annettu. Ilm. 21: 4: Ja Sumala on pyyhkivä kaikki kyneleet . . . Ilm. 14: 13: Mutuaat owat ne kuolleet, jotka Herrassa kuolewat . . . : Latsarus wiedään Abrahamin helmaan. Maailmaa sanotaan murheelaksoffi, Syr. 40: 9—1. Uskowainen woi sanoa niinkuin wanha saarnaaja Scriwer: „Minä en kuole, mutta minun syntini ja wiheliäisyyteni kuolewat.“ Se on toinen suloinen puoli kuolemasta uneen verrattuna. — Mikä?

Uni eroittaa meidät lyhyeksi ajaksi toisistamme; herättyämme saamme taas yhtyä. Se on kuwa siitä, mikä tässä tapahtui. Kuolema eroitti vähäksi aikaa Jairuksen tyttärestään; Kristus, kuoleman woittaja, yhdisti ne jälleen. Ja se tapaus, se ihme on taas kuwa siitä, mitä meidän kanssamme on tapahtuwa, jos meissä on uskoa, niinkuin Jairuksessa oli. Kuolema eroittaa meidät; Kristus herättää meidät kuolleista ja yhdistää meidät jälleen. Hetki tulee, jona kaikki ne, jotka haudoissa owat, saawat kuulla hänen äänensä, Joh. 5: 28. Mikä ilo silloin, kun saamme nähdä toisemme ja olla Kris-

tuksen kanssa! Se on kolmas suloinen puoli kuolemasta uneen verrattuna. — Mikä?

Siis: 1) Herättäminen unesta on helppo; herättäminen kuolleista on Kristukselle helppo. Sentähden emme pelkää kuolemaa. — 2) Uni vapauttaa kaikista murheista ja kärfimyksestä, sentähden sitä toivomme; kuolema vapauttaa kaikesta pahasta kokonaan. — 3) Unta seuraa iloinen nouseminen ja toistemme kanssa yhtyminen; niin kuolemaakin.

Kenelle kuolema tulee näin suloisessa muodossa? Jairus uskoi, sentähden . . . 2 Tim. 1: 10 seisoo: Ewankeliumin kautta. Joka siis ei ewankeliumia ole vastaanottanut, ei tahdo vastaanottaa, hän ei voi lohduttaa itseään sillä suloisella kuwalla. Ilm. 14 luemme: Jotka Herrassa kuolevat. Mitä se on? Meidän sanotaan: hän on Jumalan luona, hän on autuas y. m. Mitä siihen sanomme? — Ainoastaan uskowaiselle kristitylle on kuolema unen kaltainen, jumalattomalle on se hirmuisuuden kuningas.

Oh autuas se hetki,
Se aika tosin lie,
Ja riemuinen se retki,
Jok' uskowaiset wie
Pois heidän waiwoistansa,
Ja heidän murheensa
Muuttaapi kokonansa
Jloksi taiwaassa!

Di Herra, armos kautta
Ja henkes woimalla
Meit' elämähän auta
Täällä aina mailmassa,
Niin että viimein, milloin
Me täältä erimme,
Sun tykönäs me filloin
Autuuden perimme.

U. S. Wirjif. Chd. 382, b. 4, 7. w.

Jesus herättää Nainin lesken pojan.

Luukk. 7.

Tämä tapaus on samoin kuin Matheuksen kertomus siitä, miten Jesus asetti tuulen ja meren, erinomaisen elävästi

ferrottu. Lyhyissä piirteisä asetetaan asia silmäimme eteen. Jeesus auttaa tässä pyytämättä ja herättää kuolleen kaisen kansan nähden. Opettaja voi keskustelussa puhua niistä tapoista, joita ruumista haudatesja käytetään, selittää, miten ne voivat tulla ylösrakennukseksi ja varoittaa ajattelemattomasti ottamasta osaa niihin.

Keskustelu.

Ruumiinisaatto.

Se johdattaa ajatukset: 1) Kuolleen; 2) Kuolleen omaisiin; 3) Itseemme; 4) Jeesukseen, kuolleitten herättäjään.

1) Ruumiinisaatto johdattaa ajatukset kuolleen. Keskustelussa puhutaan ruumiinsaattosta. Paljon kansaa seurasi kuollutta. Seuratkaamme mekin häntä ajatuksissa. Ajatuksemme johtuvat ensin kuolleen. Kuollut on nuorukainen. Sananlasku sanoo: kuolleista ja poisja olevista pitää hyvää puhuman, Es. 5: 20. Jak. 4: 12: Yksi on lain antaja, joka voi vapauttaa ja kadottaa. Kuka sinä olet, joka toista tuomitset? Muistatkaamme se!

Kun saatamme hautaan lasta tahti nuorukaista, nousee meissä ajatuksia siitä, mitä heistä olisi voinut tulla y. m. Kristus sanoo: „Älä itke“; hän antaa meidän ewankeliumeissa heittää filmäyksiä toiseen maailmaan ja wakuuttaa meitä siitä, että hänen omansa siellä saawat paljon todellista ja pysyväistä hyvää sen wajakaisen ja katoamaisen sijaan, jota täällä hywänä pidetään. — Kun uskowainen paljon koeteltu mies haudataan, ajattelemme: Jumala on poispyyhkiwä kaikki kyyneleet. Kun jalo, uskollinen työntekijä saatetaan viimeiseen lepoon, muistamme: Sinä hywä ja uskollinen palvelija Jumala on antawa omillensa katoamattoman perinnön taiwaassa. Hän lupaa: Mutuaat owat rauhantekijät; Ole uskollinen kuolemaan saakka, niin minä sinulle elämän kruunun annan; Jota ei filmä ole nähnyt, eikä korwa ole kuullut, ja ei kenenkään ihmisen sydämeen ole astunut, on Jumala niille walmistanut, jotka häntä rakastawat. Muistatkaamme wa-

roittawaisia sanoja pyhästä raamatusta: Jos kuollut oli riittävä ihminen, kuuluu meille varoitus: Sowi nopiasti riittävä veljes kanssa, koska vielä hänen kanssansa tiellä olet, Math. 5: 25. — Jos hän oli elänyt laiskuudessa syömärinä ja juomarina: Kawahatakaa teitänne, ett'ei teidän sydämenne koskaan raskauteta . . . ja se päivä tulee äkisti päällemme, Luukk. 21: 34; Ahneen kuolema varoittaa: „Sinä tyhmä, tänä yönä sielusi otetaan sinulta pois, kuka sen sitten saa, jontas koonnut olet!“

2) **Kuolema johtaa ajatuksemme kuolleen omaisiin.** Jälkeenjääneitä ajatellessa, saamme lohduttaa itseämme Jumalan sanan lupauksilla, semmoisilla kuin: „Minun ajatukseni eivät ole teidän ajatukseanne“; „Kaikki murheenne heittäkää hänen päällensä, hän pitää murheen teistä.“ — Kristus sanoo: „Älä itke.“ Hän tosin ei herätä kuollutta elämään, mutta hän herättää uskoa ja luottamusta jälkeenjääneitten sydämissä, hän herättää muita ihmisiä apuansa tarjoamaan ja lähettää awun tavalla, jota emme ole woineet toivoakaan.

3) **Kuolema johtaa ajatuksemme itseemme.** Tulemme ajattelemaan: nyt saatamme tätä; kerran, ehkä piankin minua saatetaan. Semmoisia ajatuksia ei pidä wälttää. Totuukkaamme kuolemaa ajattelemaan, ett'ei se meitä pelästyttäisi. Ps. 39: 5, 6: Herra opeta minua ajattelemaan minun lopuani . . . ; Ps. 90: 12: Herra, opeta meitä ajattelemaan, että meidän pitää kuoleman, että me ymmärtäväisiksi tulisimme. Ennen aikaan kristityt antoivat tehdä ruumisarkkunsu valmiiksi, walitsivat tekstin ruumis-saarnaan ja antoivat panna formuksiinsa lauseita, jotka muistuttivat kuolemasta.

4) **Kuolema johtaa ajatuksemme Jesukseen.** Jeesus herätti nuorukaisen ja antoi hänen äidillensä. — Ihana kuwa siitä, mitä Kristus kerran on tehvä omillensa. Kuolleet omaisefi nousewat ylös, sinä itse olet nousewa ylös. Suutalaiset sanoivat hautoja eläwitten huoneiksi. Meillä kristityillä on enemmän syytä hautoja niin nimittää. Miksi? — Kristus toi elämän ja kuolemattomuuden ewankeliumin kautta walkeuteen. Merkitsemme vielä muutamia lauseita, jotka kuoleman tapauksissa woivat olla meille lohdutukseksi: Joh. 11: 25, 26: Minä olen ylösnousumus ja elämä . . . ; 1 Kor. 15: 42, 43: Se kylwetään turmeluksessa . . . ; 53 w. Sillä tämä katoawa

on pukeva päällensä . . . ; 1 Piet. 1: 3, 4: Kiitetty olkoon Jumala ja meidän Herran Jeesuksen Kristuksen Isä . . . ; Joh. 10: 28: Ja minä annan heille iankaikkisen elämän . . .

Jeesus ravitsee 5000 miestä.

Math. 14. Mark. 6. Joh. 6. Luukk. 9.

Kertomuksen siitä, kuinka Jeesus ravitsi 4000 miestä, Math. 15 ja Mark. 7, sopii selittää samaan tapaan; siinä ei ole mitään eroavia kohtia.

Keskustelu.

Herramme Jeesuksen huolenpito meistä.

Jeesus surkutteli kansaa. Markus kertoo, että Jeesus tahtoi olla yksinänsä opetuslastensa kanssa, sillä kansan paljouden tähden ei heillä ollut aikaa syödä. Niin Jeesus läksi haahdesa Galilean meren vähemmin asutulle itärannalle. Mutta moni oli nähnyt hänen lähtevän, ja koska he olivat nähneet ihmeet, jotka Jeesus sairaille teki, riensivät he käyden ympäri ja olivat siellä Jeesusta vastassa. Niin Jeesus astui vuorelle ja istui siihen opetuslastensa kanssa ja näki kansan suuren paljouden. Silloin hän surkutteli kansaa, sillä he olivat kuin lampaat, joilla ei paimenta ole; ja hän saarnasi heille Jumalan valtakunnasta ja paransi sairaita. Jeesus tiesi ja näki heidän ruumiillisen hätänsä, ennenkuin he sitä walittivatkaan. — Vielä pikemmin hän näkee heidän hengellisen hätänsä. Lampaat, joilla ei ole paimenta, ovat ravinnon puutteessa: kansalla ei ollut oikeata tietoa Jumalasta ja hengellisistä asioista; lampailta puuttuu wirvoitusta ja turvaa: kansalla ei ollut lohdutusta, rauhaa, pelastusta, auttajaa. Jeesus surkutteli kansaa. Niin hän vieläkin tekee. Usein ajattelemme tuskan kestäessä, ett'ei Jeesus siitä tiedäkään.

Silloin hän on jo pitänyt huolta siitä, että tulemme autetuiksi. Hän surkuttelee hätäämme, olkoon se sitten ruumiillista tai hengellistä laatua. Ps. 55: 23; 1 Piet. 5: 7; Hebr. 13: 5. Tämä Jesuksen surkuttelemisen tulee pian ilmi töissä: hän saarnaa, hän parantaa sairaita, hän antaa leipää. Ensin hän auttaa hengellisestä häädystä, sitten ruumiillisesta; sen näemme esim. kertomuksessa halvatusta, Pietarin kalansaaliista y. m. Mitä Jeesus sillä meille opettaa? Kuudessa rukouksessa hän on opettanut meidän Isä meidän rukouksessa rukoukseen hengellistä hyvää, yhdesä vaan ruumiillista. Määmmme sentähden pitävä ruumiillista hätää kaikkein suurimpana; pitäkäämme huolta sielustamme ja etsikäämme sille ravintoa!

koetus. Koska ehto tuli, sanoivat opetuslapset Jeesukselle: Tämä on erämaa, ja aika on jo kulunut; laske kansa menemään kyliin ruokaa ostamaan. Jeesus sanoi heille: Ei heidän tarvitse mennä pois; antakaa te heidän syödä. Sitten Jeesus sanoi Filippukselle: Kusta me ostamme leipää näiden syödä? Mutta sen hän sanoi kiusaten häntä, sillä hän tiesi, mitä hän tekemä oli. Filippus laskee, miten paljon rahaa siihen tarvittaisiin, eikä tiedä mitään neuvoa. Niin meidän usein käy. Kun rahaa ei ole, rupeamme huolehtimaan toimeentulostamme. — Andreas rupeaa neuwomaan: Tässä on poikainen, jolla on viisi ohraista leipää ja kaksi kalaa, vaan mitä ne ovat näin paljon! Hän katsoo varojen vähyyttä eikä tiedä mitään apua. Lutherus sanoo: „Woimme mekin tarffaan laskea, mitä ylläpitoomme tarvitaan viikon, wieläpä wuodentkin kulussa, mutta kun emme warmaan tiedä, mistä tarpeemme saamme, tulemme heikkouksoisiksi. Filippus ja Andreas laskevat järjen mukaan oikein, ei sitä olisi woinut muulla tavalla laskeakaan. Waan meillä kristityillä ei ole ainoastaan järki, vaan meillä on myös Jumalan sana. Määmmme sentähden niin tarffaan laskeko, vaan luottakaamme Jumalaan ja uskokaamme, mitä hän sanasnaan lupaa.“ — Kysymyksellä: Mistä ostamme leipää näiden syödä? — koeteli Jeesus opetuslapsiaan, hän tahtoi heitä lausumaan ajatuksensa tästä pulasta. Filippus olisi woinut wastata, että hän tähdellisesti luotti Jeesukseen, joka ennentkin oli auttanut häädässä. Silloin hän olisi katsonut Jeesukseen eikä ainoastaan hätään. Sitä Jeesus tahtoiikin koetella. Niin hän wieläkin tekee. Hän lähettää sairautta, puutetta y. m., että tulisi ilmi,

katsommeko ainoastaan hätään, niinkuin Filippus teki, wai luottammeko Jumalaan auttajana. Hädän tullessa tulee meidän luottaa siihen, että Jumalan täytyy auttaa, sillä hän on sen luvannut, ja hän wakuuttaa sanallaan: „En minä sinua ylönnä, enkä hylkää“; „Sillä wuoret pitää wälttämän ja kuffulat lankeeman . . .“; — Jumala tahtoo auttaa, sillä hän on rakkaus: „Niinkuin isä armahtaa lapsiansa, niin Herrakin armahtaa pelkääwäisiänsä.“ — Jumala on niin usein siunannut wähät warat, miksi hän ei sitä nyt tekisi! — Jeesus ei wastannut mitään Filippuksen ja Andreaksen sanoihin. Heidän puheensa warmaan ei ollut hänen mieleensä. Oppikaamme siis tästä katsomaan enemmän Jumalaan kuin hätään, luottamaan enemmän Jumalan sanaan kuin omaan järkeemme.

Apu. Opetuslapset eiwät tietäneet mitään neuwoa. Mutta kun hätä on suurin, on Jumalan apu lähinnä. Jeesus sanoi: Asettakaa kansa aterioitfemaan. Ja ihmiset asettuimat kuhunkin joukkoon wiisikymmentä. Siten saatiin aterioitfeminen käymään järjestyksessä ja rauhassa. Jeesus osoittaike tässä rauhan ja järjestyksen ystävänä ja esikuwana. Kaikki tapahtuukoon soweliaasti ja säädyllyksesti, 1 Kor. 14: 40. — Jeesus otti leiwät ja kalat, katsoi taiwaasen ja kiitti. Hän katsoi taiwaallisen Isän puoleen, jolta kaikki hyvä tulee. Eläin katsoo maahan; ihminen yksinään woi taiwasta kohden katsoa. — Hän siunasi; sillä Jeesus on opettanut meitä siunaamaan ruokamme. Melkein aina kerrotaan hänestä: „hän otti leiwän ja kiitti.“ Riittätkö sinä Jumalaa ruoasta, wuodentulosta y. m. lahjoista? — He söiwät kaikki ja rawittiin. Se oli ihme, että wiidellä leiwällä ja kahdella kalalla 5000 miestä tuli rawitukseksi. Jeesuksen avulla wähät waratkin riittäwät. Siinä juuri tulee ilmi Jumalan siunaus. Luota siihen! Jos sinulla on syntäkin Andreaksen tavalla sanoa: „Mitä ne owat näin paljolle“, — lohdua itseäsi sillä, että Jumala woi wähänkin siunata ja woi sinulle enemmänkin antaa, jos hänelle niin hyväksi näkyy. — Kootkaat murut, kuin jäiwät, ett'ei mitään hukkuisi. Jeesus oli osoittanut, miten helposti hän sai heille leipää; miksi hän nyt käsksee kokoamaan murut? Sillä hän tahtoo meitä opettaa pitämään leipää Jumalan lahjana. Ei ihminen woi leipää maasta saada. Es. 65: 8: sanotaan wiinamarjasta: Mä sitä häwitä, sillä siinä on siunaus. — Saman

fopii leivästä sanoa. Sitä ei hävitä ainoastaan se, joka leipää jalkainsa alla tallaa, vaan myös se, joka Jumalan lahjoja ylöllisyydessä tuhlaa. Antakaamme Jesuksen esimerkin opettaa meille säästäväishyötä; Jesus säästi, vaikka ei hänen olisi sitä tarvinnut tehdä. — Ransa tunnusti Jesuksen tämän ihmeen tähden fiksi profetaksi, joka maailmaan tuleva oli, josta jo Moses oli puhunut, 5 Mos. 18: 15. He tahtovat tulla ja väkiwallalla tehdä hänet kuninkaaksi, että sitten helposti saisivat ravintoa. Jesus, joka surkutteli sekä heidän ruumiillista että hengellistä hätäänsä, tahtoi, että he olisivat siitä, että näkivät hänen ruumiillisen hädän poistavan, oppineet tuntemaan ja tunnustamaan häntä auttajaksi hengellisessä hädässä. Kun kansa ei sitä tehnyt, sanoi hän: *Älkäätkö tekö sitä ruokaa, joka on katoowainen, vaan sitä ruokaa, joka pysyy iankaikkiseen elämään, jonka Ihmisen Poika teille antawa on, Joh. 6: 27.* — Sitten hän sanoo: (48 w.) *Minä olen elämän leipä. Mitä leipä on ruumiilliselle elämälle, sitä on Jesus hengelliselle elämälle. Hän on kaikille tarpeellinen autuudeksi, hän ravitsee kaikkia Jumalan sanalla, hän ilahuttaa kaikkia lohdutuksella ja rauhalla.* — Antakaamme Jesuksen hellän huolenpidon maallisesta toimeentulostamme taiwuttaa sydämiämme tunnustamaan ja vastaanottamaan häntä sielujemme uskolliseksi paimeneksi ja elämän leiväksi!

Pietarin kalastaminen.

Luukk. 5.

Keskustelu.

Jumalan siunaus.

- 1) Mitä sillä tarkoitetaan. 2) Kuinka se saadaan:
 a) Uhkerunden kautta, b) Hurstauden kautta. 3) Mitä se vaikuttaa: a) Kelvottomuutemme tuntoa, b) Pyrkimistä lähempään yhteyteen Jumalan kansja.

1) Mitä tarkoitetaan Jumalan siunauksella? Pietari oli kalastaja. Me näemme hänen työskentelevän kutsunuksessaan, kalastajatoimessa, mutta koko yön turhaan. Keskellä kirkasta päivää ja syvällä järvesä (molemmat kohdat sopimattomia kalastamiselle; miksi?) wetää hän nyt Jeesuksen kehoituksesta apajan; ja katso, molemmat wenheet täytettiin kaloilla. He hämmästyivät tästä kalansaaliista (w. 9). Voitteko sanoa syyn? Ihminen hämmästy, kun hän tietää Jumalan olewan häntä erittäin lähellä. He huomasiwat, että jumalallinen woima oli vaikuttanut tämän paljouden. Uskoinen ihminen sanoo tämmöisesä tapauksesä: Jumala on tämän tehnyt minun hyväkseni, eli lyhyemmin: Jumala on siunannut minua. Sana „siunaus“ käsittää siis kaksi asiaa: a) Jumalan lahja, b) meidän hengellinen kasvamisemme. Tässä Jumala siunaa kalastamisen. Mainitkaamme muutamia muita asioita, joita Jumala siunaa: lasten koulun käymisen ja kasvatuksen, opettajan opetuksen, wirtamiehen palveluksen, käsityöläisen ammatin, talonpojan pellon. 5 Mos. 28: 3 ff. näemme, mitä kaikkea Jumala on luvannut siunata. Me voimme puhua ainoastaan Jumalan siunauksesta. Sen muutamat raamatunpaikat kauniisti osoittawat. Ps. 65: 10—14: Sinä etsiskelelet maan ja lioitat sen Ps. 127: 1, 2: Jos ei Herra huonetta rakenna (ei voi esim. muurata, jos jäätyy). Saarn. 9: 11: Ei auta juosta, ehkä joku nopsa olisi.

1 Kor. 3: 7: Niin ei se mitään ole, joka istuttaa, eikä se, joka kastaa, vaan Jumala, joka kasvun antaa.

2) **Kuinka Jumalan siunaus saadaan.** Saako jokainen siunausta? Pietari oli tehnyt työtä koko yön. Hän teki työtä ja oli ahkera; ja työtä seuraa siunaus. Sen sanoi jo Moses Isr. elilaisille (5 Mos. 2: 7): Herra sinun Jumalasi on siunannut sinun kaikkisja sinun kättes töisjä. Mistä pannaan siunaus tässä riippuvakki? Eräs saarnaaja on sanonut: „Työ on se astia, johon Jumalan siunaus pannaan.“ Koulunkäynnin siunaa Jumala sinun ahkeruutesi kautta; opettajan opetuksen, w rkamiehen palveluksen heidän uskollisuutensa kautta; käsityöläisen ammatin ahkeruuden, rehellisyyden, tarkkuuden kautta; talonpojan pellon huolellisen hoidon ja työn kautta. Näillä ehdoin Jumala antaa siunauksensa. Kuinka tämä waan soveltuu yhteen raamatun sanain kanssa: Hän antaa ystäwilensä heidän maatesjansa (Ps. 127: 2) ja: Herran siunaus tekee rikkaakki ilman waiwatta (Sananl. 10: 22). Meidän työmme ei matkansaata menestystä, waan se, että Jumala siunaa työmme.

Saako jokainen ahkerasti työskentelewä ihminen siunausta? Pietari ei ainoastaan tehnyt työtä. Hän sanoi: „sinun käskystäs minä heitän ulos werkon.“ Hän siis uskoi Jesuksen sanat ja oli kuuliainen. Joka on kuuliainen rakkaudesta Jesukseen, hän on hurstkas; ja hurstkautta seuraa siunaus. Pietarin hurstkaus näyttänyt vielä sanoisja: „Herra, mene pois minun tyköäni“ Siitä seurasi vielä lisätty siunaus: „Älä pelkää, tästedes sinä saat ihmisiä“. „Sille, jolla on, hänelle annetaan.“ Selittäkää nämä Jesuksen sanat hurstkauden ja siunauksen suhteen. — Mutta eikö Jumala siunaa jumalattomiaakin? Totta on, että Jumala antaa aurinkonsa paistaa pahoilte sekä hywille. Mutta jumalattomat eiwät tunnusta sitä eiwättkä kättyä sitä parhaakseen; sentähden sitä ei woi sanoa siunaukseksi. Lutherus opettaa meille: „että me sen tunnustaisimme ja kiitoksella nauttisimme jokapäiwäistä leipäämme.“ Ainoastaan sen kautta tulewat ruoka ja juoma ja jokapäiwäinen leipä meille siunaukseksi. Waikka jumalattomilla jostus näyttää olewan ulkonaista siunausta: rikkautta, terweyttä, kunniaa maailmasja j. n. e.; niin on heillä kirous sisällisesti. Hurstkaille sitä vastaan kaikki kääntyy heidän parhaakjensa. Sitä todistawat kaikkien hurstasten kokemukset ja elämänkohtalot, esim.

Job. Mitä opettaa hänen elämäkertansa? Kuinka hänen kärsimyksensä tulivat siunaukseksi? Samaa todistaa Jesuksenkin elämä. Sairaus voi tulla siunaukseksi, vahinko samoin. Senteähden hurstas mielellään kieltää itseltään sen, mitä maailma nimittää onneksi, kun hän tietää, että niin on Jumalan tahto. Jumala ottaa waan omiltaan pois pienemmän hyvän voidakseen antaa heille suuremman. Antakaa siis sekä onnen että onnettomuuden tulla teille siunaukseksi. Kuinka? Olkaa Jumalan omat.

3) **Mitä Jumalan siunaus waituttaa.** Mitä nyt sen ajatuksen, että kaikki on Jumalan siunausta, tulee waituttaa? Pietari lanfesi alas Jesuksen jalkain juureen, sanoen: minä olen syntinen ihminen. Sekä sanoilla että töillä osoitti Pietari, että hän tunfi ansaitsemattansa saaneensa tämän siunauksen. Sama tunne oli Jakobilla (1 Mos. 32: 10): Minä olen mahdoton kaikkeen siihen armoon. Mikä oli hänen siunauksensa. Missä tilaisuudessa hän tunfi olevansa mahdoton? Kun kansa antoi runsaat lahjansa temppelin rakentamiseen, sanoi David (1 Mik. 30: 14): Mikä minä olen ja mikä on minun kansani, että me olemme niin paljon woineet antaa hyvällä mielellä, niinkuin se nyt tapahtuu? sillä se on kaikki sinulta tullut ja sinun kädestäsi olemme me antaneet sinulle sen. Samoin pitäisi meidän ajatella ja sanoa: kaiken sen mikä minulla on, olen saanut Jumalalta; hän ei ole minulle mitään welkaa; minä en ansaitse sitä, sillä minä olen syntinen ihminen. Semmoiset ajatukset tekewät, että kiitämme Jumalaa jokaisesta uudesta armonosoituksesta ja kääntämme jokaista siunausta hänen tahtonsa mukaan: rikkaudessa — nöyryyttä; terweyden päiwinä — kiitollisuutta; sairaudessa — kärsiwällisyyttä, toiwoa; kunniaa ja mainetta nauttiessa — ystävällisyyttä jokaista kohtaan j. n. e. „Kuka minä olen, että Jumala on minua ajatellut ja antanut minulle näin paljon lahjoja.“ Niin tekee siunaus nöyräksi. Mitä suurempi siunaus on, sitä pienempi on ihminen.

*) Herra, mene pois minun tykööni, sillä minä olen syntinen ihminen. Pietari oppi nyt, että Jesus on Herra, jolla on walta käskeä ja jota kaikkien tulee totella, kalainkin meressä. Toiseksi hän oppi, että hän oli syntinen ihminen. Pietari ei ollut tuntenut vielä omaa sydäntään.

*) Kääntäjän lisäys.

Nyt heräsi hänessä synnin tunto, ja sen ensimmäinen ilmaus oli: mene pois minun tyköäni. Hän tuntee vielä niin vähä Wapahtajan sydäntä, ei tiedä, että Jeesus on juuri Wapahtaja synneistä. Silloin Jeesus sanoi lempeästi, mutta wakawasti: älä pelkää, tästedes sinä saat ihmisiä.

Tästä (w. 10, 11) näemme, mitä Jeesus tällä runsaalla kalan saaliilla tarkoitti. Nämä kassi weljesparia olivat jo ennen kutsutut Jeesuksen opetuslapsiksi; waan he eivät vielä olleet aina häntä seuranneet. Palattuaan Galileaan olivat he jälleen ryhtyneet harjoittamaan entistä elinkeinoaan, kalastusta. Mutta nyt tahtoi Jeesus kutsua heidät alituisesti häntä seuraamaan, walmistaakseen heitä apostoleikseen. Sanoista: „älä pelkää, tästedes saat sinä ihmisiä“, näemme, että Jeesus wertaa Simonin uutta wirkaa kalastajatoimeen. Hän tahtoi tällä tapahtumalla opettaa apostoleilleen, että wastedeskin, kun he suuresta ihmismerestä kalastaisivat ihmisiä Jumalan waltakuntaan, heidän tuli, samoin kuin nyt, heittää ulos werkko hänen sanansa päälle. Silloin he saisiwat ihmisistäkin runsaan saaliin niinkuin nyt kaloista. Kaikki työ, minkä sielujen pelastukseksi tekee, tekemättä sitä Jeesuksen nimeen tahi hänen käskystään ja hänen sanoihinsa luottaen, on turha. Mutta se, joka tehdään hänen sanansa päälle, se kantaa hedelmiä, joskin myöhään. Ei se tule häpeään, joka hänen sanoihinsa luottaa. Jeesuksen opetuslasten tulee hänen sanansa päälle heittää ulos ewankeliumin nuotta, joskin se näyttäisi turhalta, ja heittää se sywälle, s. o. kutsua suuria syntisiä. — Pietari ja nämä muut opetuslapset jättiwät kohta kalat, weneet, kodin ja kaikki ja seurasivat tästedes aina Jeesusta.

Wesitautisen parantaminen.

Suuff. 14.

Keskustelu.

Jeesuksen käytös wihollisten pahuutta kohtaan.

- 1) Wihollisten pahuus. 2) Jeesuksen rakastawa käytös.
- 1) Wihollisten pahuus. Se, joka tässä oli kutsunut

Jesuksen luokse, oli fariseusten päämies. Nyt oli sabbatti; ja he wartioitsivat häntä, s. o. he pitivät häntä silmällä niin kuin petoeläin saalistaan. Mutta missä tarkoituksessa? Se warmaankin oli paha. Sen woinee päättää sairaan läsnäolosta, jonka he ehkä olivat antaneet tuoda wartawasten, sekä siitä, että Jeesus oli juuri sabbattina kutsuttu. Fariseusten mielipide oli, ettei saanut mitään tehdä sabbattina; mutta he tiesivät, että Jeesus usein paransi sairaita sinä päivänä. Nyt he toivoivat, että Jeesus sanoisi tahi tekisi jotakin, mistä he saisivat häntä syntää, niinkuin he kerran ennenkin olivat tehneet: „Tämä mies ei ole Jumalasta, koska hän ei pidä sabbattia.“ Siis oli farisealainen kalleiden ruokalajiensa sekaan wirittänyt pauloja ja ansoja. Mitä sillä tarkoitan? Se, joka kutsuu toisen luokseen, osoittaa sillä rakkautta; mutta jos hän tekee sen sinä tarkoituksessa, että hän löytäisi jotakin moitittavaa wieraassaan, lewittääkseen hänestä pahoja juoruja, niin hän sulkee kavaluutta sydämeensä. Siukkaat kielistään, kavalat sydämissään — semmoisia ovat ulkokullatut farisealaiset. Rakkaat lapset, olkaa waroillanne! Mina on syntistä tuntea wihaa sydämessään ja lahtoa toiselle onnettomuutta; sillä se, joka wihaa weljeänsä, hän on murhaaja. Mutta kaksinkertaisesti kammottavaa on käydä semmoisia teitä, kuin fariseukset tässä — hunajaa suussa ja sappea sydämessä. Niin teki Judas, kun hän suuteli Jeesusta. Niin tekee saatana, josta sanotaan, että hän muuttaa itsensä walkeuden enkeliksi. Tahdotteko, että teitä werrataan saatanaan, Judaasen ja fariseuksiin? Milloin te olette niiden kaltaisia? Kun te olette ystävällisiä ihmisten läsnä-ollessa, mutta puhutte heistä pohaa heidän poisja-ollessaan, kun te koetatte urkkia heidän puheestaan pahaa, lewittääksenne sitä ja siten wahingoittaaksenne heitä. Tämä on kavaluutta. — Farisealaiset eivät ajattele sitä, kuinka he käyttävät wäärin sabbattia, kun he harjoittawat kavaluutta ja suwaitsewat pahoja ajatuksia.

2) **Jesuksen käyntös.** Tahdomme nyt tarkastella Jesuksen käyntöstä tätä pahaa kohtaan. Walon edut huomaa parahiten, kun sitä wertaa pimenteen. Kuinka tämän woi sowitztaa Jeesukseen ja farisealaisiin? Heidän tiensä on walheen ja kavaluuden; mutta kuinka suorasti meidän Wapahtajamme menettelee! Katsokaamme! Jeesus oli monta kertaa näyttännyt, että hän tunsi ihmisten ajatukset (mainitkaa joitakin tilaisuuksia:

Matanael, halwattu): hän tiesi hyvin, mitä ihmisessä oli. Kun hän nytkin tiesi farisealaisten aikeen, niin olisi luullut, että hän ei menisi; mutta hän tulee. Ja miksi? Hän oli itse sanonut omilleen (Math. 5: 16): Näin valistakoon teidän walkeutenne ihmisten edessä. Sitä tahtoo hän tässä tehdä. Heidän tuli huomata hänen puhdas, rehellinen, suora käntöksensä heidän oman pahuutensa rinnalla; ja tämän piti wiedä heidät pahalta tieltä hänen tielleen. Me kiitämme sinua, Jumalan Poika, kun olet waeltanut niin rakkaasti maan päällä meidän esikuvanamme! Apostoli kehoittaa (Fil. 2: 15): Että te olisitte laittamattomat ja ysiwakaiset, nuhteettomat Jumalan lapset pahanilkisen ja nurjan sukukunnan kesken, joiden seassa te paistataat niinkuin kynttilät maailmassa. Minkä ajatuksen sisältävät nämä sanat? Että meidän tulee elää maailmassa, mutta ei maailman tavalla. Tätä waatii Jumalan sana meiltä. Jak. 1: 17. käsketään kristittyin itsensä saastatoimua maailmassa pitää. Rom. 12: 21: Älä anna sinuas voitettaa pahalta, waan woita sinä paha hyvällä. Niin teki Wapahtajamme tässä; niin tulee meidänkin tehdä. Jos joku on kawala sinua kohtaan, niin ole sinä suora; jos sinua wihataan, niin rakasta sinä. Missä Jesus näki häden, siinä hän auttoi kysymättä farisealaisten mielipidettä. Mioni sanoo, että jos sutten kanssa syö, niin tulee sutten kanssa ulwoa. Mitä se merkitsee? Mutta tässä näemme, että tämä sananlasku ei pidä paikkaansa. Usein on kyllä waikoa olla suora; mutta pidä silmäsi edessä Jesuksen esimerkki ja nämä neljä yllämainittua raamatunlausetta. Mitkä?

Wapahtajamme rakkaus näyttäytyy myöskin siinä, että hän opettaa ja nuhtelee pöytätovereitaan, sekä kutsuwieraita että isäntää. W. 5. Kenenkä teistä nauta eli aasi . . . ? Eläintä autetaan kenenkään soimaamatta jabbattina; mutta jos minä autan ihmistä, niin te sitä moittitte. Tämä on ihmisrakkauden puutetta, se on rakkauttomuutta. Siis Jesus tässä paljastaa heidän pahuutensa ja ulkokullaisuutensa. Ja eiwät he taitaneet sitä vastaan sanoa, w. 6.

Sitte sanoi Jesus wicaille wertauksen (w. 7 ff): Koskas joltakulta häihin kutsuttu olet . . . Toisen kerran (Math. 23) kuwaa Wapahtajamme nämä farisealaiset näin: Ja rakastawat ylimmäisiä sijoja pidoissa ja ylimmäisiä istuimia synagogissa, ja terwehdyksiä turulla ja tahtowat kutsuttaa ihmisiltä rabbi, rabbi. Kaikki heidän pyrkimyksensä tarkoittiwat, että he saisiwat

kunniaa ja mainetta: he olivat kunnianhimoisia. Wanha Scriber alkaa yhden saarnoistaan näillä sanoilla: „On tie, joka käy ylöspäin ja wie alaspäin; on toinen tie, joka käy alaspäin, mutta wie ylöspäin. Mitkä ne tiet ovat? Minkätähden minä tämän lausuin tässä? Paawuli kehoittaa (Gal. 5: 26): Älkäämme turhaa kunniaa pyytäkö. Ja Jeesus sanoo farisealaisille (Joh. 5: 44): Ja sitä kunniaa, joka ainosta Jumalalta tulee, ette etsi. Miksi on parempi tulla kunnioitetuksi Jumalalta kuin ihmisiltä? 1) Koska hän on korkein, 2) Koska tämä kunnia on katoamaton.

Sitte kääntyi Jeesus isännän puoleen (w. 12 ff.): Mutta hän sanoi myös sille, joka hänen kutsunut oli . . . Meidän ei pidä kutsua sentähden, että meitä jälleen kutsuttaisiin; mutta holhotaamme niitä, jotka eivät voi maksaa meitä muulla kuin: „Jumala teitä palkitsoon!“ Mitä minä tarkoitan?

Ryymenen spitalista miestä.

Suuff. 17.

Keuhkustelu.

Ryymenen spitalista miestä oli tässä tullut yhteen, koska heidän saastaisina täytyi wälttää kaikkea seurustelua muiden ihmisten kanssa. Spitali oli hirmuisimpia tauteja, ja me emme näe misfään raamatussa, että joku lääkäri olisi sitä woinut parantaa. Sitä selwempänä pysyy Jumalan Pojan kunnia ja suuruus, hänen, joka on ruumiillistenkin tautien paras parantaja. Tämä olkoon teidän lohduituksenanne, rakkaat lapset, kun te tulette sairaiiksi, saatte kärsiä monta waiwaa ja ehkä wiettää kokonaisia vuosia tuskaissa. Jeesus Kristus on sama nyt kuin ennen. Jos hänellä tässä oli woimaa auttaa, kun ei kukaan muu olisi woinut, niin hänellä on sama woima nytkin. Sentähden on tämä tapahtuma meille firjoitettu. Minkätähden siis?

Heidän rukouksensa. He seisoiwat kaukana ja korottiwat äänensä, sanoen: Jeesus, rakas Mestari, armahda meidän päällemme! Niin pitää sinunkin tehdä sairaudessasi ja kur-

juudessafi. Jesuksen luona on apua ja lohdutusta, ja hänen hyvyytensä ja armonsa on joka päivä uusi. Nämä kymmenen spitalista miestä tulivat Jesuksen tykö, koska olivat wakuutetut siitä, että hänen woimansa voi auttaa sinä, missä ei muuta neuwoa ollut. Kun me näin rukoilemme Herraa Jesusista uskossa: uskossa hänen rakastamaan, hellään sydämeensä, uskossa hänen äärettömään woimaansa, niin semmoisella rukouksella on suuri woima. Jesus sano (w. 19): sinun uskos on sinun wapahtanut. Siis antaa Jumala sen riippua sinusta itsestäsi, tuletko sinä wapahtetuksi hädästäsi. Kuinka? Sehän riippuu uskosta. Ja nyt voit selittää, miksi niin moni saa maata awutonna. Hän ei usko Jesuksen woimaan ja rakkautteen, ja sentähden hän ei rukoile, waan käyttää mielemmin kaikkia muita wälitappaleita päästäkseen hädästä. Usko on kuin käsi: jos sinä suljet sen, niin et voi ottaa siihen mitään. Samoin jos sydämesi on uskoton, paatunut ja siis ilman rukousta, niin Jumala ei voi täyttää sitä lahjoillaan. Mutta minä kuulen toisen sanowan: minä olen rukoillut monta, monta rukousta taudissani, mutta yhä se waan kestää. Tälle me vastaamme: ystäväni, etkö tiedä, että meidän maallisissa asioissa tulee ainakin ajatuksissa lisätä: Herra Jesus, jos sinä tahdot, niin Niin rukoili Wapahtaja itse Isäänsä. Muistatte ehkä kauniin sadun, jonka kerroin keskustelussa Kanaan häistä, kuinka Matsaretin kansalla oli tapana sanoa, kun he menivät asialle Wapahtajamme luo: menkäämme ystävänsä luo. Mjatelkaamme mekin niin, että uskomme meitä outtaisi.

Menkää ja oyoittakaat teitämme papeille. Jesus ei paranna heitä heti paikalla, waan käsksee heidän mennä pappein luo, joiden Moosoksen lain mukaan (3 Mos. 13) tuli tuomita heidät puhtaiksi. Jesuksen käskyyn oli myöskin suljettu lupaus, ettei heidän pitänyt turhaan mennä pappein luo; mutta se koettelee myöskin heidän uskoansa. Jos he olisivat ajatelleet: mitä se auttaisi meitä, että me menisimme pappein luo? se on turhaa; niin he eivät olisi uskoneet Jesuksen sanoja eivätkä menneet pappein luo. Mutta he menivät. Ja tapahtui, että he mennessänsä tulivat puhtaaksi (w. 14). Tässä on kuuliaisuus, joka tulee uskosta. He uskowat näkemättä (Hebr. 11: 1); he owat tottelewaisia, ja sentähden he saawat palkan uskostaan: he tulivat puhtaiksi. —

Samoin on jokainen tautimme meidän uskomme koettelemista. Uskotko, että rukouksesi tunkee taiwaasen? Uskotko, että Jumala kuulee sinua? Uskotko, että kärsimisesi, vaikka se kauan kestää, on sinun hyödyksesi? Silloin tämä uskosi vaikuttaa sinussa kuuliaisuutta s. o. semmoista käytöstä, jota Jumala tahtoo kärsimisesiä, nimittäin kärsivällisyyttä, alttiiksiantavaisuutta Jumalan tahdolle, luottamusta Jumalaan, joka viimein tekee kaikki hyvin. Silloin ei myöskään palkka jää saamatta: autuas lepo, rauha, riemu Jumalassa — autuus, joka koskee sekä ruumista että sielua, vaikka ehtä tuskat kestävät. Tämä rauha, tämä katsominen ijanikaikkiseen elämään, joka on sen uskollisuuden palkka, minkä kärsivällisyydessä voitamme, oli Raavalisja niin juuri, että hän voi sanoa (Rom. 5: 3): me kerskaamme myöskin meitämme waiwoisja.

Miksi heistä, koska hän näki, että hän parattu oli (w. 15). Tämä siis ajattelee, mitä hänelle tapahtunut oli. Hän vertaa entistä oloaan nykyiseen ja kysyy itseltään, miten hän oli tullut terveeksi. Siitä tulee hänen kiitollisuutensa. Miksi eivät muut kiitä? Joka ei ajattele, mitä hyvää hän on Jumalalta saanut, ei koskaan häntä kiitä. Sentähden sanoo Lutherus neljännen rukouksen selityksessä: Me rukoilemme tässä rukouksessa, että Ajattele, mitä sinulle on annettu ja kuka sinulle on antanut sen, mitä omaat. Jos olet ollut sairas ja nyt olet terve, jos olet ollut köyhä ja sinulla nyt on hyvä toimeentulo, jos sinulla on ollut murheita ja nyt olet iloinen; — niin kysy itseltäsi: mistä tämä? Jos niin teet, niin et mene pois niinkuin tuhannet muut, waan palaat kiittämään sitä, jolta olet apua pyytännyt. Niin teki Jakob; hän ajatteli kulunutta elämätään: minulla ei ollut enempää kuin tämä sauwa, ja nyt Usein muistan, kuinka tawarani, kun minä 18-wuotiaana läksin vanhempieni kodista, sopivat pieneen firstuun; ja nyt tarwittaisiin monta waunua niitä muuttamaan.

Ja kiitti Jumalaa korkealla äänellä. Kiitollisuus alkaa sydämessä, kun tunnemme ne moninaiset hyvät työt, jotka Jumala on meille osoittanut. Sydämen kyllyydestä suu puhuu. Ole tukkien kaltainen, jotta saawat kaiken kauneutensa aurinkon lämmittävilta ja walaisivilta säteiltä ja ikäänkuin siitä kiitollijina, kääntymät aurinkoa kohden ja lähettävät ylös taiwaalle suloißen, ihanan tuoksunsa. Helposti saatkin tietää,

mitä hyviä töitä Jumala joka päivä sinulle osoittaa. Lue ensinmälisen uskonkappaleen selitys: Jumala on minulle antanut ruumiin, sielun, silmät, korvat ja kaikki muut jäsenet, tiedon, toimen ja ymmärryksen Taikka ajatellaamme neljännen rukouksen selitystä. Luettele, mitkä siellä mainituista 23:sta lahjasta Jumala on meille antanut. Tähän tulevat lisäksi ne hengelliset armolahjat, jotka Jumala Kristuksen kautta on meille kristityille hankkinut, nimittäin osallisuus Jumalan luonnosta, lapsenoikeus Jumalan luona, perintö taiwaassa. Häpeä olisi, jos ei kristitty kiittäisi. Sanokaa Psalmistan kanssa (Ps. 66: 16): Tulkaat, kuulkaat te kaikki, jotka Jumalata pelkäätte: minä ilmoitan, mitä hän minun sielulleni on tehnyt. Tehkää niin, rakkaat lapset, kertokaa siitä, puhukaa siitä mielellänne. Kiittäkää Herraa sydämillä, suulla, työllä ja teolla. Kuinka esim. hyvän vuoden tulon saatua? Raamatussa on ihanimmat kehoitukset Jumalan kiitokseen ja ylistykseen. Ps. 2: 24: Sinä asut Israelin kiitoksessa. Ps. 103: 1—5: Kiitä Herraa, minun sieluni Kiittäkää Herraa, sillä hän on hyvä ja hänen hyvyytensä pysyy iankaikkisesti. Mainitkaa nyt lopuksi, kuinka jottkut kiitowirret wirtitirjassamme alkawat!

Hän kiitti Jesusta. Ja lankesi polwillensa hänen jalkainsa juureen ja kiitti häntä (w. 16). Kun ensin oli kiittänyt Jumalaa, kiitti hän myös sitä, jota Jumala oli käyttänyt awun wälitappaleena. Se, joka kiittää Jumalaa, kiittää warmaan myöskin niitä ihmisiä, jotka owat osoittaneet hänelle hyvyyttä. Mutta walitettawasti on semmoisia, jotka kiittawät maallisia hyväntekijöitään, mutta eiwät kiitä häntä, jolta jokainen hyvä lahja tulee. Monet wanhemmat opettawat lapsiaan sanomaan „kiitoksia“ pienimmästäkin lahjasta. Se on hyvä. Mutta toiwottawaa olisi, että he katsoisimat, ett'eiwät heidän lapsensa terweeksi tulemisestaan kiittäisi ainoastaan lääkäriä, henkensä pelastuksesta ainoastaan maallista pelastajaa, hyvästä työstä ylipään ei ainoastaan maallista hyväntekijää.

Ja hän oli Samarialainen. Juutalaisilta olisi ensisijassa odottanut kiitollisuutta Jumalaa ja ihmisiä kohtaan. Miksi? Koska heillä oli suurempi tieto Jumalasta. Mikä häpeä Juutalaisille, että Samarialainen on kiitollisempi heitä! Mutta olemmeko me kristityt parempia? Meillä on war-

maankin suurin tieto Jumalasta ja hänen hyvistä töistään. Tahdotko sinä, kristitty, olla huonompi kuin Samarialaiset, pakanat, Mahometilaiset ja Juutalaiset?

Eikö kymmenen puhdistettu? Rukous yhdeksän ovat? Yhdeksän kiittämätöntä yhtä kiitollista vastaan; semmoinen on walitettavasti suhde tässä maailmassa. Rumpaan luokkaan sinä kuulut? Scriver sanoo: „Hyvä Jumala kirjoittaa kirjaansa, mitä me ihmiset hänen tähtensä kärsimme ja teemme, ja on luvannut, ettei hän unohda wikipisaraakaan, joka on Jesuksen nimeen annettu.“ Miksi me emme tee samoin häntä kohtaan? Miksi emme pane muistiin ja sydämellemme ne lufemattomat hyvät työt, joita hän jokapäivä tekee? Ihmissydän on kewytmielinen ja ylpeä, eikä tahtoisi ottaa vastaan mitään armolahjana. Semmoinen oli Israel. Es. 1: 3 walittaa Herra: Häikä tuntee omistajansa ja aasi isäntänsä seimen; mutta Israel ei tunne ja minun kansani ei ymmärrä. Mikä häpeä, että järjetön eläin on kiitollisempi kuin ihminen. — Yhden seikan vielä opimme Jesuksen käyntösfestä, sen, että hän ei anna ihmisten kiittämättömyyden estää häntä tekemästä heille hyvää, waikka hän walittaa. Kuinka sinun tulee olla hänen kaltaisensa sinä suhteessa?

Jumalaa kunnioittamaan. Jeesus walittaa warsinfin, että he eiwät antaneet Jumalalle kunniaa. Kun kiittää Jumalaa, antaa siis hänelle kunnian eikä itselleen tahi muille. (1 Kor. 3: 6): Minä olen istuttanut, Apollo on kastanut. Jos tahdot kunnioittaa Jumalaa ja tehdä Jesuksen sydämen iloiseksi, niin iloitse hänen hyvistä töistään ja kiitä häntä. Mukakaa jo lapsuudessa!

Kananealainen waimo.

Math. 15.

„Tämä pieni kertomus näyttää meille nöyrän, uskowaisen sydämen ihmetyttävää voimaa hawaannollisesti ja sywemmästi, kuin kaikki selitykset woisimat tehdä.“ Mutta on toinenkin asia, joka meidän tässä on huomioon ottaminen. Se antaa meidän luoda filmäyksen Jumalan hallitustapaan ja

antaa sentähden ikäänkuin awaimen moneen armoitukseen ihmiselämässä. Raamattu ylistää Jumalan rakkautta, lempeyttä, laupeutta. Jumala on ensimmäinen, joka ilmoittaa tätä itsestään (2 Mos. 34) ja siihen yhtyvät ne, joissa Jumalan henki vaikuttaa, esim. Ps. 103. Mutta toiselta puolen puhuu raamattu myöskin Jumalan vihaisista kasvoista; ja silloin tuntuu hurstkaista, ikäänkuin taiwas olisi waskea ja Jumala kuuro. Emme ole nähneet Jesuksen näyttäntyvän niin kowalta ketäkään kohtaan kuin alussa Kananealaista waimoa kohtaan. Tästä hän on Jän kaltainen, joka (Gj. 54: 8) wähäkki silmänräpäykseksi kaswonja kätkee; joka myös profetan kuwan mukaan werhottaa itsensä pilwellä, ettei rukous pääse sen läwitse (Wal. 3: 44). Semmoista näemme joka päivä elämässämme, ja tarkoitus on, että jokaisen kristityn uskonelämä on kehitettävä ja wahvistettava. — Ei ole helppoa puhua lasten kansa siitä, miten ja miksi Jumala kätkee kaswonja, sillä siitä oikeastaan ainoastaan hurstasten kokemus voi puhua. Kuitenkin owat lapset jo kodussaan nähneet ja kuulleet puhuttaman yhtä ja toista, joka tähän kuuluu. Mitä enemmän opettaja tietää kristityistä, jotka owat saaneet kärsiä wuofikausia, wahingoista, jotka kiviwydäntäkin liikuttawat, mutta joiden Jumala kumminkin on antanut tapahtua; sitä paremmin keskustelu onnistuu, warsinkin jos tapahtumat jo tässä elämässä owat hyväksi kääntyneet. Se tosin ei aina tapahdu; mutta me elämme täällä uskossa emmekä näkemisessä.

Keskustelu.

Jumalan tyly kohtelu.

1) Kuinka se näyttäntyy. 2) Miksi se näyttäntyy. 3) Kuinka se voitetaan.

1) **Jumalan tyly kohtelu.** Kananealainen waimo s. o. Kanaan alkuasukasten jälkeinen, pakana, tuli, lankei Jesuksen jalkain juureen (Mark. 7) ja rukoili: Herra, Dawidin poika Mutta Jesus ei wastannut hänelle sanaakaan. Kun ihminen näin kääntäntyy, sanomme häntä tylyksi, kowaksi. Silloin astuivat hänen opetuslapsensa esiin ja sanoivat hänelle: erota

häntä sinustas . . . ; he ikäänkuin tahtoivat sanoa: auta häntä, ettei meidän tarvitsisi kuulla hänen huutoansa. Mutta Jeesus vastaa: en ole minä lähetetty, vaan . . . Tämä on meistä vielä suurempi kovuus, että ihminen voi auttaa, mutta ei tahdo. Mutta vaimo yhä rukoili: Herra, auta minua! Silloin hän vastasi, sanoen: ei ole sovelias . . . Kovuus on korkeimmallaan, kun puhuttelee kurjaa raukkaa koviilla, tyhillä sanoilla. Semmoisena emme vielä koskaan ole nähneet Jeesusta, jonka sydän on ollut täynnä laupeutta ja sääliväisyyttä, jonka sanat ovat osoittaneet ystävällisyyttä ja lempeyttä, jonka käytös aina on ollut auttavainen. Niinkuin Kristus nyt teki, niin Jumala usein on tehnyt ja tekee vieläkin. Katselkaamme nyt, miten hurstkaat usein ovat saaneet kokea tätä Jumalan tylyä kohtelua. Job. (30: 20, 21): Jos minä huudan sinun tykösi, niin et sinä vastaa minua . . . (Wert. Luku 16: 12 ff. 19: 7 ff.) Dawid (Ps. 69: 4): Minä wäsyn huutamisesta . . . Asaf (Ps. 77: 8): Heittäneekö Jumala pois ijankaikkisesti . . . Esaias (63: 15): Kussa nyt on sinun kiwautes ja woimas? sinun suuri sydämellinen laupeutes kowetaan minua vastaan. Samoin käy vieläkin. On pieniä lapsia, jotka päiväkausia saavat kärsiä semmoisia tuskia, että, niinkuin sanotaan, se woisi kiveä liikuttaa; on kietumia, jotka eivät voi elää eivätkä kuolla, niinkuin on tapa sanoa; on sairaita, joiden tuskahuutoja voi kuulla kadulle saakka; olette warmaankin kuulleet puhuttawan tulipaloista, joissa koko ihmisten omaisuus on häwinnyt, eläimiä ja lapsia on palanut y. m. Kertokaa, jos olette kuulleet semmoisista! Semmoisissa tilaisuuksissa näyttää Jumala olewan enemmän kowasydäminen kuin joku ihminen; hän tekee niinkuin hän ei ollenkaan huolisi meistä, ei kuulisi rukouksiamme, ei näkisi tuskaamme ja kynneliämme. Silloin Jumala, niinkuin raamattu sanoo, kätkee kaswonja meiltä; taiwas näyttää olewan waskea (tylmä, tunnoton). Nyt te vielä, lapseni, tiedätte tämän ainoastaan muitten puheesta; mutta te saatte kyllä itse sitä kokea, jos kauan saatte elää tässä maailmassa.

2) **Miksi Jumala kätkee kaswonja?** Olisitteko tyytyväisiä, jos tähän pysähtyisin? Te tahdotte warmaankin tietää, miksi Jumala näin tekee. Tämä kertomus tuottaa meille waloa siihen. Markus kertoo (7: 25), että vaimo oli kuullut puhuttawan Jeesuksesta, hänen lawattomasta woimastaan ja

suuresta auttawaisuudestaan. Silloin hän pyytää lähteä rukoilemaan tyttärensä puolesta. Tämä on usko, joka lähestyy Jesusta sitte, kun hän ensin on lähestynyt. Jesus meni (w. 24) huoneesen eikä tahtonut sitä kenellekään antaa tietää. Tämä ei estä waimoa; hän menee sisälle; hänen uskonsa on woi-
mallinen: hän ajattelee: „ei hän minua lähetä pois, sillä hänellä on rakastawa sydän.“ Nyt hän rukoilee — mitä? Mutta Jesus on waihi. Opetuslapset puhuwat kylmästi ja wälinpitämättömästi, Jesus vielä kylmemmästi: En minä ole lähetetty, waan ikäänkuin hän tahtoisi sanoa: en minä pakanoista huoli. Mutta waimo rukoilee vielä kerran: Herra, auta minua! Hän on siis vielä wahwa uskossaan. Jesus antaa nyt hänelle vielä kowemman wastauksen ja sanoo pakanoita koiriksi. Lutherus sanoo tästä: „Jos hän olisi puhunut minulle sellaisia sanoja, niin minä olisin juossut tieheni ajatellen: kaikki on turhaa, minkä teet; ei täällä ole mitään toiwomista.“ Emmeköhän kaikki olisi ajatelleet ja tehneet samoin? Mutta waimo ei mene pois; hän sanoo: totta, Herra, syöwät kuitenkin Hänen ajatuksensa on: en minä tahdo mitään riistää Juutalaisilta. Mutta niinkuin koiratkin kuuluvat taloon ja niistä woi pitää huolta, ilman että lapset siitä kärsiwät, niir Kuinka ihana on tämän pakanawaimon sydän. Siinä on rohkeutta, nöyryyttä, uskoa, tunnustusta ja rukousta. Todistakaa minulle, että hänessä on kaikkea tätä! Mutta tämä ihanuus ei olisi koskaan tullut ilmi, jos ei Jesus olisi näyttänyt niin kowalta ja tylyltä. Miksi hän sen teki? Sentähden, että waimon sydämessä asuwa wahwa usko tulisi ilmi. Samasta syystä Jumala näyttänyt tylystä hurskaita kohtaan. Jumalan aikomus onnistui myöskin Job'in suhteen: Herra antoi ja Herra otti . . . Dawid'in kanssa (Ps. 18: 30): Sillä sinun kauttas minä sotawäen murren ja minun Jumalassani karwaan muurin ylitse. Koko Ps. 91. Assaf (Ps. 73: 23): Kuitenkin minä pysyn alati sinun tykönä . . . , waikka (w. 2—14) jumalattomille käy niin hywin ja minulle niin pahoin. Kaikki ne miljoonat ihmisiä, jotka owat lufeneet tämän kertomuksen Kananealaisesta waimosta, owat nähneet, mikä wahwa usko woi olla sydämessä, waikka hätä on suurimmallaan ja awun toiwu mitä heikoin. Jospa teillä olisi tämän waimon usko! Ja osoittakaa sitte uskonne: kärsiwällisyydessä, alttiiksiantawaisuudessa, nöyryydessä

ja taimaallisten lahjain halajamisessa; ja älkää unohtako kiittää, kun Jumala on johtanut kaikki niin hyvään päätöfseen kuin tässä. Mina emme voi nähdä Jumalan ajatuksia. Pan-ka emme sentähden muistiin kaikki raamatunlausetta (Joh. 13: 7): Minä minä teen, et sinä sitä nyt tiedä, mutta tästedes saat sinä sen tietää; ja (Ef. 55: 8, 9): Minun ajatukseni eivät ole teidän ajatuksenne . . . Kun tapahtuu jotakin, jonka tarkoitusta te ette voi käsittää, niin muistakaa nämä la seet!

3) Kuinka se voitetaan. Silloin Jeesus vastaten sanoi hänelle: o waimo, suuri on sinun uskos, tapahtukoon sinulle niinkuin sinä tahdot (w. 28). Waimo on voittanut Jeesuksen: kaikki hänen tylyhtensä on poisja; hän kiittää häntä, hän auttaa häntä. Millä on waimo hänet voittanut ja saanut hänet lempeäksi. Sen sanoo Wapahtajamme itse sanoilla: suuri on sinun uskos. Miin, hänen uskonsa, joka ei horju, ei lakkaa rukoilemasta. Wäsymätön rukous, joka osoittaa hänen uskoansa, on muuttanut Jeesuksen tylyhden lempeudeksi. Wäsymätön rukous on Jumalan käsky ja hänen apunsa saamisen ehto. Jos te etsitte minua kaikesta sydämestänne, niin minä tahdon antaa itseni löytää teiltä (Jer. 29: 13, 14). Ja tämän waimon esimerkistä näemme, mitä se on: etsiä Jumalaa kaikesta sydämestä. Waikka hätä tulisi yhä suuremmaksi; waikka kului päiviä ja vuosia, ennenkuin apua näkyy, niin meidän tulee kumminkin joka päivä rukoilla pelastusta. Kuitenkin mirä pysyn alati sinun tykönäsi . . .; tahi niinkuin toisessa paikassa raamatussa seisoo: En minä päästä sinua, ellet sinä siunaa minua. Kuka tämän sanoi? Milloin? Kuinka se tähän sopii? Milloin näiden sanain tulee johtua muistiin? Olkaa alati rukouksessa! Mina tulee rukoilla eikä wäsyä. Miin, (2 Mos. 34): Herra on laupias ja armollinen. (Ef. 49: 15): Unhottaako waimo lapsensa. (Ps. 103): Niinkuin Jä armahaa lapsiansa . . . (Ps. 23): Jos minä waeltaisin . . . (Ps. 91): Joka korkeimman warjeluksessa istuu . . . Wirsi 243: Hloitse, sielun Herrassa j. n. e.

Semmoisia raamatunlausetta ja psalmia tulee teidän, rakkaat lapset, oppia ja panna sydämellenne, sillä ne voivat vielä tulla hyväksi awuksi. Jumalan Henki johdattakoon ne teidän muistienne oikeassa hetkessä!

Lopuksi ferron teille kertomuksen, joka osoittaa, mitä wäsymättömät ja uskosta lähtewät rukoukset wai-

kuttawat Jumalaan. Vuonna 1812 ryntäsi Napoleon, Franskan keisari, Wenäjään. Silloin koko Wenäjän kansa nousi vastarintaan, ja sitä wahmistivat pappien rukoukset. Kiiwanhassa Moskowan kaupungissa rukoili eräs pappi seuraavalla tavalla: „Herra Sebaot, sotajoukkojen Jumala, sinä, joka upotit Faraon Bunaiseen mereen, sinä, joka löit pilkkaajan Goliatin paimenpojan Dawidin lingolla ja nöhryytit kopean Nebukadnetsarin hulluudella; katso nyt tätä ylpeätä Napoleonina, tempaa hänet wäkewällä käsiwarrellasi, joka kantaa taiwaan ja maan, ja muserra hänet niinkuin sawenwalaja lyö sawiastian kappaleiksi! Voittoa tulee taiwaasta. Niin anna, Herra, meidän keisarillemme voittoa ja hänen waltokunnallensa rauha!” — Kun keisari Napoleon kuuli puhuttawan näistä rukouksista, sanoi hän: „He aikowat siis lyödä minut rukouksilla! Mutta eiwät rukoukset, waan aseet, päättää asiat minun ja keisari Aleksanterin wälillä. Ja minä tungen Moskowaan 500,000 pajonetilla ja saatan heidän rukouksensa häpeään.” Kun w. 1816 kiitettiin Jumalaa voitetusta rauhasta, seisoi sama pappi taas seurakunnan edessä ja rukoili näin: „Ihmisten woima oli vähäinen; mutta toinen woima nousi ja sanoi: „tähän asti pitää sinun tuleman ja ei edemmä: tässä pitää sinun korkeat aaltosi asettuman.” Sentähden pitää kaikkein kansain maan päällä huomaamaan, että Herra on Jumala eikä kukaan muu, joka woimalliset alentaa ja alhaiset ylentää. Hänelle ei ole mitään liian pientä, ettei hän sillä woisi apua hankkia, olkoon se tuli, rakeet, lumi, sawu tahi myrsky, kaiken tulee totella hänen sanaansa. Sentähden kiittäkää Herraa, sillä hänen neuwonsa on ihmeellinen ja sen jalosti toimittoa.

Sofeana syntynyt.

Soh. 19.

Jesuksen sanat: Minä olen maailman walkeus (w. 5 ja 8: 12) on usein selitetty näin: minä olen etewin opettaja. Mutta sillä ei ole läheskään satuttu lauseen sywimpään tarkoitukseen. Walo on nimittäin: 1) olentonsa puolesta selittämätöntä, 2) se tuo ilmi suloisimman, ihanimman; mutta

3) se näyttää myöskin rumimman; 4) se on *lainen* elämän ensimmäinen ehto; 5) se vaatii, jotta me voisimme sen huomata, omituisen aistimen eli elimen, terveen, kirkkaan filmän. Kaikki tämä soveltuu Jeesukseen, maailman walkeuteen, niin kuin näemme tästä kertomuksesta. Me näemme hänen ihannuutensa siinä, että hän on valmis auttamaan pyytämättäkin, siinä, että hän pelastaa sokeana syntyneen kunnian, sekä hänen sanoistaan: Me, jotka ei näe, pitää näkemän. Mutta Kristuksen ja hänen ihmeensä ihannuuden kautta tulee farisealaisten sisällinen rumuus ilmi. Jotta Kristuksessa voisimme nähdä maailman walkeuden, waaditaan uskoa. Farisealaiset eivät näe mitään; ainoastaan sokeana syntynyt näkee, sillä hän sanoo: Herra, minä uskon.

Keskustelu.

Jeesuksen tuomio. W. 1. Ja Jeesus käyden ohitse näki ihmisen, joka oli sokeana syntynyt. Tämä tapahtui Jeesuksen kävellessä eräällä kadulla Jerusalemissa. Herra ei woinut käydä ohitse auttamatta onnettomia, waikka ei kukaan rukoillut hänen puolestaan. Hän näki hänet; ja „jo hänen katseessaan on apu, sillä hänen filmänsä ovat walon ja näön lähteitä.“ Sama jumalallinen lempens, rakkaus ja laupeus esiintyy Herran kaikissa ihmeissä. — Opetuslasten kysymykseen: „Mestari, kuka syntiä teki . . . ?“ vastaa Herra: „ei tämä syntiä tehnyt, eikä hänen vanhempansa; mutta että Jumalan työt hänessä ilmoitettaisiin.“ Opetuslapset arwelewat, että syynä sokeana syntyneen onnettomuuteen olisi joku vanhempain erityinen synti tahti että hän olisi tehnyt syntiä jo ennen syntymäänsä. Jeesuksen vastaus osottaa, ettei sokeana syntynyt ollut tehnyt enemmän syntiä kuin muut, joilla on näkewät filmät, eivätkä hänen vanhempansa enempää kuin muut vanhemmat, joilla on näkewät lapset. Mekin pidämme mielellämme tawattoman suuria kärsimisiä ja onnettomuuksia tawattoman suurten syntien seurauksina. Mutta tässä opinme Jeesukselta, että tämä arwelu on wäärä. Samaa hän sanoo toisessa tilaisuudessa (Luukk. 13): Luuletteko, että nämä Galilealaiset olivat syntiset kaikkein Galilealaisten juhteen, että heidän senkaltaista

täytyi kärsiä? Ei suinkaan, sanon minä teille. Tosi on kyllä, että kaikki kärsiminen on synnin rangaistusta; ellei olisi syntiä, ei myöskään olisi kärsimistä. Sinun pahuutes tähden sinua nuhdellaan ja sinun tottelemattomuutes tähden sinua kuritetaan (Jer. 2: 19). Mutta sinä teet syntiä lähimmäistäsi kohtaan, jos pidät ruumiillisia wikoja, pitkällisiä tautia tahti suurta köyhyyttä erittäin suurten rikosten seurauksina. Sen kautta sinä ylpeilet lähimmäisesi rinnalla, riistät häneltä ihmisten osanoton, hänen kunniansa ja lohdutuksen onnettomuudessa. Katso paremmin itseäsi, niinkuin Herra sanoo: „Ellette paranna teitänne, niin te kaikki niin hukkaan tulette.“ Sen hän sanoo kaksi kertaa. Miksikä hän? Itsensä unohtaa niin helposti! — Jeesus sanoo toisen synn, miksi tämä mies on sokeana syntynyt: Jumalan työt piti hänessä ilmoitettaman. Kuinka? Sen pitää ilmi tuleman, kuinka laupias Herra on, kun hän auttaa pyytämättäkin; kuinka voimallinen hän on; kuinka Jumalan työt herättävät uskon tässä sokeassa. Raiken kärsimyksen tulee tulla Jumalan ylistykseksi. Abraham'issa, Job'issa, Daniel'issa, Jeesuksessa on tullut ilmi, kuinka voimallinen Jumala on auttamaan, kuinka armollinen ja laupias hän on, kuinka ihanaksi ihmisyyden voi tulla Jumalan edessä uskon, toivon, kärsivällisyyden, alttiiksi antavaisuuden, uskalluksen kautta. Näyttäkää minulle tämä mainittujen ihmisten elämänvaiheista! Niin tulee sinun ajatella muiden kärsimisistä. Mutta varsinkin tulee sinun itse ylistää Jumalaa, kun sinun kärsimisesi päivät tulevat. Kuinka sinun tulee tehdä? — Minun tulee tehdä hänen töitänsä, joka minun lähetti, niin kauan kuin päivä on. Jö tulee, koska ei kenkään taida työtä tehdä (w. 4). Herra tarkoittaa: minä olen lähetetty ilmoittamaan Jumalan töitä; ja sitä minä teen joka paikassa, lakkaamatta, sillä minulla ei ole pitkä aika enää täällä alhaalla. Samoin tulee sinun sanoa ja tehdä Jumalan töitä: kärsimisesi — miten? ilopäivänä — miten? lapsena — miten? oppilaana — miten? ihmisenä ihmisten seassa — miten?

Sokeana syntynyt ja farisealaiset. W. 5. Niin kauan kun minä olen maailmassa, olen minä maailman walkeus. Tämä ihme ilmoitti Jumalan ihmeellistä woimaa ja rakkautta; mutta se toi myöskin ilmi sokeana syntyneen sisällistä ihannuutta ja farisealaisten sisällistä rumuutta, niinkuin jo wanha

Simeon oli ennustanut: „Tämä on pantu lankeemiseksi ja nousmiseksi monelle Israelissa.“ Ratsomme nyt ensin, miten farisealaisten turmeltunut sydän tässä näyttäytyi. Jeesus oli parantanut sokeana syntyneen. Farisealaiset kysyvät: „Kuinka sinun silmäsi aukenivat?“ Sokea vastaa siihen totuuden mukaan. Silloin he eivät tahdo uskoa, että hän on sokeana syntynyt, mutta hänen vanhempansa todistavat sen. Kumminkin päättävät he: Me tiedämme, että tämä mies on syntinen. Näin paha voi ihmissydän olla. Tekisi mieli kysyä näiltä farisealaisilta: Tiedätkö sen todella? Sitte kysyivät he vielä kerran: Mitä hän sinun teki? Varmaankin he tahtoivat tuomita häntä kaksikielisydestä. Mutta ei tämäkään onnistu. Sitte he sanovat: Kusta tämä on, emme tiedä. Kun sokeana syntynyt tähänkin vastaa, vihastuvat he ja sanovat: Sinä olet pääänäsi synnissä syntynyt ja sinä opetat meitä! Ja niin he ajoivat hänet ulos s. o. he julistivat hänet pannaan, jonka kautta hän suljettiin pois rukouksesta ja saarnasta synagogassa ja häneltä kiellettiin seurustelu muiden Juutalaisten kanssa. Ei mitään Wapahtajamme ihmetystä ole niin tyystin tutkittu, kuin tätä sinä tarkoituksessa, että siinä löydettäisiin jotakin moitittavaa. Kun ei sitä löydetty, on farisealaisten pahuus sitä suurempi, koska he eivät tahdo uskoa Jeesukseen. Sentähden teidän syntinne pysyy, sanoo Jeesus heille, w. 41. Painaakamme mekin mieleemme sanat: „Tänä päivänä, jos te hänen äänensä kuulette, niin älkää paaduttako sydämiänne“, ettei Wapahtajamme tulisi meille lankeemukseksi, niinkuin hän tuli näille farisealaisille ja heidän sielunheimolaisilleen: Juudaalle, Kaifaalle, Pilatukselle y. m.

Ratselkaamme nyt, kuinka tämä ihme tuo ilmi sokeana syntyneen sisällisen ihanuuden, sekä kuinka Herra tulee hänelle nousmiseksi. Wapahtajamme tahtoo koetella hänen uskoansa ja sanoo: mene ja pese itses siinä lammikossa Siloam. Hän usko ja menee. Farisealaiset sanovat: Tämä mies ei ole Jumalasta, koska hän ei pidä sabbattia. Mutta sokeana syntynyt ei anna tämän ennakkoluulon estää häntä vastaamasta: „Hän on profeta“, kun he kysyivät: „Mitä sinä hänestä sanot.“ Tämä oli suora tunnustus Kristuksen ihanuudesta; vielä (w. 11) sokea oli pitänyt Jeesusta tavallisena ihmisenä. Farisealaiset yhä waan wakuuttawat, että he, jotka owat oppineita, paremmin ymmärtävät, että tämä mies on syntinen.

Sofeana syntynyt vastaa: „Jos hän on syntinen, sitä en minä tiedä, vaan sen minä ainoasti tiedän, että minä, joka sofia olin, nyt näen.“ Tässä piilee ajatus: syntinen ei voi tehdä semmoisia asioita. Tämä sofea kerjäläinen tunsi raamattunsa, sillä hän sanoo: „Me tiedämme, että Jumala ei kuule syntisiä“, ja „jos hän ei olisi Jumalasta, niin hän ei voisi mitään tehdä.“ Kun Jeesus sitten tapasi pannaan julistettun, kysyi hän häneltä: „Uskotko sinä Jumalan Pojan päälle?“ Silloin hän sanoi: „Herra, minä uskon“; ja hän rukoi häntä. Tämän halvan miehen, tämän sofean kerjäläisen sydämessä löydämme jalon yksinkertaisuuden. Minä olen oppineempi kuin kaikki minun opettajani, sillä sinun todistukses ovat minun puheeni (Ps. 119: 99).

Jeesus. W. 39. Minä tulin tuomioksi tähän maailmaan: — tuomioksi, eroitukseksi. Jokainen, joka hartaasti haluaa valoa, totuutta, armoa, rauhaa liittyy Jeesukseen. Mutta se, joka enemmän rakastaa pimeyttä kuin valkeutta, eikä tule valkeuteen, se ei tule yhtenteen Jeesuksen kansja (Joh. 3: 19, 21). Mistä näet tämän kertomuksesamme? Ne, jotka näkevät, tulevat sokeiksi. Tällä tarkoitetaan oppineita, jotka luulevat heillä olevan ymmärrystä. Ne, jotka eivät näe, tulevat näkemään. Sillä tarkoitetaan semmoisia, jotka tunnustavat, että he eivät itse mitään tiedä eivätkä voi, ja sentähden nöyryydessä kääntyvät Jeesuksen puoleen. Näille koittaa valkeus Jumalan Pojassa. U. S. W. Chd. 360: 1—3 w.

Satfaruksen herättäminen.

Joh. 11.

Tämä kertomus näyttää meille perheen, joka on waipunut suruun ja huoliin. Miitä tulee Herra Jeesus avulla ja pelastuksellaan poistamaan.

W. 3. **Herra, katso, se sairastaa, jotas rakastat.** Tämä sisarten rukous on hyvin hieno ja hellä. He olivat wakuutetut siitä, että Jeesuksen ainoastaan tarvitsee saada kuulla ystävänsä taudista tullaksensa auttamaan. Eräs sairastantoi kerran kirjoittaa nämä sanat wuoteensa yli, että hänellä

aina voisi olla ne filmäinsä edessä. Mikä lohdutus niissä fitten on sairaille?

W. 4. Tämä tauti ei ole kuolema. . . . Tämä vastaus tuotti varmaan suurta iloa Latsaruselle ja hänen sisarilleen. He käsittivät sen niin, että Latsarus Jesuksen ihmeitä tekemän voiman kautta, parani Jumalan ja Jumalan Pojan kunniaksi. Mutta missä taroituksessa Vapahtajamme ne lausui? Hän tahtoi riistää kuolemalta sen saaliin, joka sillä jo oli hallussa. Jokaisen taudin pitäisi tuleman kunniaksi Jumalalle, jota rukoilemme avuksi hädässä ja jota kiitämme saadusta avusta.

W. 5. Mutta Jeesus rakasti Marttaa ja hänen sisartaan ja Latsarusta. Mutuas se perhe, joka tietää olevansa Jesuksen rakkauden esineenä; sillä tämä on suurin kiitos, mikä ihmisestä voi sanoa. Kun eräs hurstkas pappi kerran makasi sairaana, rukoili hänen seurakuntansa näin: „Herra, auta häntä, hän rakastaa sinua.“ Kun sairas sai tämän kuulla, sanoi hän: „Ei niin ystävänä, vaan rukoilkaa niin kuin Maria ja Martta: „Herra, katso, se sairastaa, jotas rakastat.“ Miksi jälkimmäinen on lohdullisempi? Halwinkin ihminen on korkeaa ja ihana, kun kunnian Herra häntä rakastaa.

W. 6. Hän viipyy siinä paikassa kaksi päivää. Jos me olisimme olleet Jesuksen sijassa, niin me olisimme heti lähteneet matkalle; mutta Jeesus ajatteli toisin, niinkuin ylipäänsä Jumalan ajatukset eivät ole meidän ajatuksiamme. Jeesus viipyy niin, että kaikki toivo näytti olevan hukassa. Latsarus kuoli ja oli Vapahtajan tullessa jo maannut neljä päivää haudassa. Miksi teki Jeesus tämän? Koska hän rakasti näitä kolmea sisarusta ja tahtoi valmistaa heille autuaimman ilon katkerimmista kärsimisistä. — Tästä tulee teidän oppia jotakin, rakkaat lapset. Kun tulet hätään, niin älä usko, että Jumala auttaa sinua sillä tapaa, kuin sinä ajattelet; älä määrää hänelle aikaa, paikkaa eikä tapaa; älä lankee epätoiveon, jos apu viipyy kaksi päivää tahti ehkäpä kaksi vuotta. Jumala antaa usein hädän tulla suurimmilleen, että olisi oikein selvä, ett'ei ihminen voi auttaa.

W. 11. Ystävämme Latsarus makaa. Jumalan Poika nimittää Latsarusta ystäväkseen, omaksi ja opetuslastensa ystäväksi. Ja kunninkin antaa hän hänen kuolla, huolimatta sisarten rukouksista. Tästä näemme, että kuolema ei liene

niin hirmuinen Jeesuksen ystäville. Jobin kirjassa sanotaan kuolemaa hirmuisuuden kuninkaaksi; mutta Jeesus sanoo kuolleesta ystävästään: hän makaa. Se on suloinen sana, joka tarkoittaa kaiken pelon. Kuolemalta riisutaan kaikki sen hirmuisuus, ja se saa suloisen muodon. Mutta ainoastaan Jeesuksen ystäville on kuolema uni. Tämä sana osoittaa myöskin, että Jeesukselle on yhtä helppoa herättää kuollut kuin meille herättää nukkuvainen.

M. 17. Niin Jeesus tuli ja löysi Miten nyt olivat asiat Betaniasa? Oi, hywin surullisia. Jeesuksen vastaus oli lohduttanut sifaria ja elähyttänyt heidän toivoansa saada welsensä terveeksi. He olivat hartaasti odottaneet Jeesusta; mutta hän ei tule, ja Satsarus — kuolee. Mikä taistelu ja lewottomuus olikaan wallinnut heidän sydämissään! Ennen hän aina on auttanut, ja hän tietää kumminkin hätämme. Nämä hyvät ihmiset eivät voineet ymmärtää syytä hänen menetystapansa, waan he eivät kumminkaan luopuneet uskostaansa häneen. Sen näemme Martan sanoista (w. 29): Herra, minä uskon, että sinä olet Kristus Jumalan Poika, joka tulewa oli maailmaan. Wapahataja ei warmaanakaan eläessään maailmassa saattanut ketäkään ihmistä niin murheelliseksi kuin Marttaa ja Mariaa; ja winkätähden? Sen tähden, että hän rakasti heitä. Kaikki Herran tiet owat hywyns ja totuus niille, jotka hänen sanansa ja liittonsa pitävät (Ps. 25: 10).

M. 21. Herra, jos sinä olisit täällä ollut, niin ei minun welsjeni olisi kuollut. Näissä sanoissa on paljon uskoa; mutta niissä on myöskin tämä lempeä nuhde: miksi et sinä ennen tullut?

M. 22. Mutta minä tiedän vielä, että kaikki, mitä sinä anot Jumalalta, ne Jumala sinulle antaa. „Wielä“ hän sanoo, „waikka Satsarus on kuollut, waikka et ennen auttanut, voit vielä auttaa.“ Hän uskoo Jeesuksen woivan rukouksellaan herättää kuolleen. Warmaankin hän tiesi, kuinka Herra ennen oli herättänyt kuolleita. Sittemmin hänen uskonsa kyllä horjuu, niinkuin kohta saamme nähdä. Mutta siinä on Martan sydän ainoastaan muiden sydänten kaltainen. Siinä on alituinen nouseminen ja laskeuminen. Satsaruksen herättäminen, koska hän oli maannut neljä päivää haudassa, näyttää hänestä warmaankin monta wertaa waikeammalta, kuin Jeesuksen entiset ihmeet; sentähden hän ei selwään lausu rukoustaan.

W. 23. Sinun weljeäsi on noustawa ylös. Suuri ihmeteltävä sana, jota ei ihminen milloinkaan woisi lausua. Kun Jeesus ei määrää aikaa, ja Martta arvelee, että on puhe viimeisestä päivästä, lisää Jeesus:

W. 25. Minä olen ylösnousemus ja elämä Minä olen ylösnousemus: se, joka on noustawa ylös, nousee ylös minun kauttani. Sillä niinkuin Isä herättää kuolleet ja tekee ne eläviksi, niin tekee Poikakin eläviksi, kenen hän tahtoo (Joh. 5: 21). Minä olen elämä. Joka nimittää itseänsä elämäksi, hän nimittää samalla itseänsä Jumalaksi, sillä ainoastaan Jumalalla on elämä itsessään. Mutta hän antoi myös Pojalle elämän itsessäänsä olemaan. Joka uskoo minun päälleni, hän elää, vaikka hän kuollutkin olisi. Jokainen uskomainen menee elämästä uskon kautta elämään; jokainen, joka ei usko, menee kuolemasta kuoleman kautta kuolemaan.

W. 26. Uskotko sinä sen? Jeesus tahtoo tällä kysymyksellään osoittaa murheelliselle Martalle viimeksi lausuttujen sanojensa tärkeyttä; hän tahtoo, että hän paniisi ne oikein sydämelleen ja ajattelisi, mitä ihanaa ja tärkeää hän hänelle on sanonut. — Sinä olet täällä koulussa oppinut paljon Jumalan sanasta, sinä tiedät sen, ja se on sinulla muistissa. Mutta se ei ole kyllin. Uskotko sinä sitä? s. o. luotatko sinä myös siihen? Saako se uudistaa sinua?

W. 27. Jaa, Herra, minä uskon sinun Kristukseksi Jumalan Pojaksi, joka tulewa oli maailmaan. Tämä on ihana tunnustus, joka sisältää koko kristillisyyden. Jos Jeesus on Jumalan Poika, niin hän voi antaa kuolleillekin elämän.

W. 32. Maria laukesi Jeesuksen jalkain juureen. Maria ei ymmärtänyt Jeesuksen menetystä; mutta se ei vähennä hänen kunnioitustaan ja rakkauttaan. Hän ei myöskään pelkää julkisesti Juutalaisten edessä sitä osoittaa.

W. 35. Ja Jeesus itki. Tässä tarkoitetaan rauhallista, hiljaista itkua, joka lähtee syvästä tunteesta. Hänen kyynelensä olivat rakkauden ja sääliwäisyyden kyyneleitä. Hän itki sitä kurjuutta, että ihmiskunta on langennut syntiin ja kuolemaan. Kun sinä ferran tulet hätään, niin muista Jeesuksen kyyneleitä, muista että hän niin syvästi on säälinnyt ihmisten hätää.

W. 40. Entö minä sanonut sinulle, että jos sinä

uskoisit, niin sinä saisit nähdä Jumalan kunnian? Siis meidän tarvitsee uskoa saadaksemme nähdä Jumalan kunnian. Tämä kysymys sisältää lempeän nuhteen siitä, että Martta ei luottanut hänen sanoihinsa. Ollihan Herra heti sanonut, että Latsaruksen tauti ei olisi kuolemaksi, vaan Jumalan ja Jumalan Pojan kunniaaksi. Hän oli sanonut: sinun veljesi nousee jälleen ylös, oli sanonut olevansa ylösnousemus ja elämä. Ja nyt päättävässä hetkessä horjuu Martan usko: „Herra, jo hän haisee, sillä hän on neljä päivää kuollunna ollut.“ Kuinka usein me olemme Martan kaltaisia! Jumalan sana on meille annettu. Jos me uskoisimme, niin saisimme nähdä Jumalan kunnian.

W. 41, 42. Niin Jeesus nosti silmänsä ylös ja sanoi: **Isä, minä kiitan sinua, ettäs minua kuulit.** Hän kiittää; sillä, kun hän rukoilee, että Jumala herättäisi Latsaruksen, niin hän on aivan warma siitä, että hänen rukouksensa täytetään, sentähden hän kiittää. Hän näkee rukouksen täyttämisen siinä, missä me emme näe mitään. Tämä on täydellinen usko meille heikkouskoisille esikuvaksi. — Jumalan kunnia piti Latsaruksen herättämisessä nähtämän, mutta myöskin Pojan kunnia. (Että he uskoisivat minun sinua lähettäneeksi), että he kunnioittaisivat Poikaa, niinkuin he kunnioittavat Isää (Joh. 5: 23) ja tässä uskossa Jumalan Poikaan saivat elämän.

W. 43. Niin helposti kuin hän herättäisi nukkuwaisen, herättää hän elämään neljä päivää haudassa maanneen. Kuka voi selittää sisärien iloa! Oppikaamme tästä kertomuksesta löytämään lohdutusta, iloa ja toivoa uskossa Jeesukseen, joka on totinen Jumala, ylösnousemus ja elämä.

Pleinen keskustelu Jeesuksen ihmetöistä.

1) Mitä ihmeet ovat. 2) Niiden tarkoitus.

1) Mitä ymmärretään ihmetöillä? Nyt kun tunnemme tärkeimmät Jeesuksen ihmeistä, tahdomme niitä vielä yleisesti katsella. Ensiksi kysymme: mitä tarkoitetaan ihmetöillä? Katselkoamme esim. Latsaruksen herättämistä. Se

oli työ, teko, jota ei kukaan ihminen voi tehdä, vaan ainoastaan Jumala. Ihmetyöt ovat siis töitä, joita ainoastaan Jumala voi tehdä. Samasta syystä puhumme ihmeistä luonnossa ja sanomme, että lumi, sade, kylmyys, kuumuus ovat Jumalan ihmeitä. Kumminkin on raamatun ihmisten laita ihan toinen. Me tunnemme ainakin ylimalkain sateen, tuulen y. m. synt. Mutta jos kysymme: kuinka voi sairas, jota neljä ihmistä kantoi, tulla terveeksi yhdellä Jeesuksen sanalla? — kuinka voi kuollut, joka on maannut neljä päivää haudassa, nousta ylös? — niin puutumme vastausta; sillä me emme tunne syitä. Mikä on siis eroitus luonnonihmeitten ja Jeesuksen ihmeitten välillä?

Mitkä Jeesuksen ihmetöistä olemme maininneet? Kertokaa ne lyhyesti! Neljä ewangelistaa kertovat 34 Jeesuksen ihmetyötä. Mutta Johannes sanoo 20: 30: Teki myös Jeesus monta muuta merkkiä, jotka eivät tässä kirjassa ole kirjoitetut. Ja Matheus sanoo, että hän teki kaikki sairast terveeksi. Joh. 7: 31 sanoo kansa: Koska Kristus tulee tehnekö hän enemmän ihmeitä, kuin tämä on tehnyt. Farisealaisetkin todistavat: Tämä tekee monta ihmettä. Jeesus teki kahtena vuonna useampia ihmeitä, kuin ennen häntä oli 4000 w. tehty.

2.) **Mitkä Jeesus teki ihmeitä?** Mikä oli niiden tarkoitus? Jeesus lausui suuria ja erinomaisia itsestään. Mainitkaa jotakin! „Minä ja Isä olemme yhtä.“ „Joka minun näkee, hän näkee Isän.“ „Ennenkuin Abraham oli syntynyt, olin minä.“ Mutta kuinka voi uskoa jotakin niin erinomaista, jos ei Jeesus tehnyt jotakin erinomaista? Vapahtaja lausuu itse lyhyesti ja voimakkaasti ihmetöittensä tarkoituksen (Joh. 5: 36): Ne työt, jotka minä teen, todistavat minusta, että Isä on minun lähettänyt. Ihmetyöt todistavat siis, että Jumala oli Jeesuksen lähettänyt. Kun Johannes oli wankeudessa, lähetti hän kaikki opetuslastansa Jeesuksen tykö kysymään: „Oletko sinä se, joka tulewa on . . .“ Siihen vastasi Jeesus: „Menkää ja sanokaa Johannekselle takaisin, mitä olette nähneet ja kuulleet: sokaat näkewät, ontuwat käywät . . .“ Hänen ihmeensä piti siis todistaman, että hän oli maailman Vapahtaja, sillä B. T:ssä (Es. 35: 4 ff.) oli takitilaan sanottu, että Messiaan piti tehdä ihmeitä. Tämän tarkoituksen saavuttivatkin ihmetyöt monessa. Niin

sanoo Nikodemus (Joh. 3: 2): Rabbi, me tiedämme, että sinä olet tullut Jumalalta todistajaksi, sillä ei kenkään voi tehdä niitä merkkiä, kuin sinä teet, ellei Jumala ole hänen kanssaan. Jeesuksen ihmetöistä tekee hän siis päätöksen hänen opistaan. Jokainen Jeesuksen sana, joka on meille niin suuresta tärkeydestä, on käynyt samasta suusta, joka huusi: „nouste ja käy!“ Muita esimerkkiä: Joh. 6: 14; Joh. 9: 17; Joh. 11: 45; Math. 8: 27; Luukk. 11: 16; Joh. 12: 18; Joh. 15: 24.

Jeesuksen ihmeillä oli vielä toinenkin tarkoitus. Joh. 2: 11: Hän ilmoitti kunniansa, ja hänen opetuslapsensa uskoivat hänen päällensä. Jeesus oli Jumalan Poika, se oli hänen kunniansa. Mutta sitä ei voinut nähdä hänessä; se oli salattu; sillä hän söi, joi, nukkui, niinkuin muutkin ihmiset. Tämä sisällinen kunnia ilmoitettiin nyt ihmeissä. Se ilmoitettiin voimassa ja rakkaudessa. Voimassa: „Waikeine ja ole hiljaa!“ „Minä sanon sinulle, nuori mies, nouste ylös!“ — Rakkaudessa: W. T:n ihmeet olivat useimmiten rangaistusihmeitä. Mainittakaa joitakin Mooseksen ja Elian rangaistusihmeistä! Kaikki Jeesuksen ihmeet läksivät rakastamisesta sydäimestä. Luukk. 9: 54 pyyhivät opetuslapset rangaistusihmettä, mutta Jeesus vastasi: Ette tiedä, minäkäaltaisen hengen te olette. Sillä ihmisen Poika ei ole tullut kadottamaan ihmisten sieluja, vaan wapahtamaan. „Minä tahdon tulla häntä parantamaan.“ „Kun Herra hänen näki, armahdi hän häntä.“ Pyyntämättä hän usein auttoi; mutta hän ei milloinkaan tehnyt ihmettä tyhdyttääkseen ihmisten uteliaisuutta.

Mikä merkitys on Jeesuksen ihmetöillä meille? Joh. 20: 31: Mutta nämä (merkit) ovat kirjoitetut, että te uskoisitte, että Jeesus on Kristus, Jumalan Poika ja että te saisitte elämän uskon kautta hänen nimeensä. Missä tarkoituksessa ovat siis Jeesuksen ihmetöt kirjoitetut. Jeesuksesta sanotaan, että hän on sama eilen ja tänä päivänä ja niin ijankaikkisesti. Siis hänellä on vielä sama voima ja rakkaus kuin ennen: „Minulle on annettu kaikki voima taiwaassa ja maan päällä.“ Kenen puoleen tahdot siis kääntyä, kun tulet hätään? Miksi Jeesuksen luo? Hän on auttanut (esim. halwaton) ruumiillisesta ja hengellisestä hädästä. Miksi tuo sairas, josta mainitsimme viime keskustelussa, sai niin paljon lohdutusta sanoista: „Herra, katso, se jotas rakastat on sairaana?“

Jesus ja samarialainen vaimo.

Joh. 4.

Kun nyt olemme katselleet Jesuksen tärkeimpiä ihmetöitä, kerromme muutamia muita tapauksia hänen maallisesta elämästään.

Samarialaiset olivat sekakansaa, pakanoita Babelista y. m., joiden Assyrian kuningas oli antanut muuttaa maahan niiden Israelilaisten sijaan, jotka hän oli wienyt pois Babeliin. Nussa he wielä palveliwat epäjumaliaan ja niiden ohessa Jehowaa, jota he pitivät maan kuninkaana. Myöhemmin he luopuivat epäjumalijumaluuksistaan ja liittyivät liiemmin Juutalaisten jumalanpalvelukseen. Garitsimin wuorelle he rakensivat itselleen Saneballat'in johdolla temppelin, jonka Johannes Hyrkanyš häwitti w. 109 e. Kr. Kumminkin oli Garitsim yhä edelleen heidän rukouspaikkansa. Wanhasta Testamentistä hywäksyiwät Samarialaiset ainoastaan 5 Moosoksen kirjaa. He olivat kauan koettaneet päästä Juutalaisten maanmiehiksi; mutta turhaan. He olivat kaikkinä aikoina Juutalaisten katkeran wihan esineinä, ja sana „samarialainen“ pidettiin haukumasanana; siitä waimon ihmetteleminen, kun Jesus pyysi häneltä wettä.

Sitar on wanha Sikem, joka oli kappaleen matkaa Garitsim'ista. Se oli wanha, pyhä kaupunki. Sinne tuli Abraham ensin, kun hän läksi Mesopotamiasta Kanaan'in maalle. Täällä Josua piti kansankokouksen, joka mainitaan Jos. 24. Garitsimin ja Ebal'in wuorilla lausuttiin siunaus ja kirous, johon kaikki kansa wastasi: amen.

Jesus. Tässä kertomuksessa on aina ihmetelty Herran suurta wiisautta opettajana. Wesi antaa hänelle tilaisuutta keskusteluun waimon kanssa; ja tästä ulkonaisesta, näennäisesti satunnaisesta kohdasta käy hän huomaamatta hengelliseen, ijankaittiseen, ainoaan tarpeelliseen, jonka kuwaksi hän ottaa weden. Kun waimo pysyy ainoastaan ulkonaisessa, puhuu Herra hänen omalle tunnonleen: „Sinulla on ollut wiisi miestä.“ Sillä hän tahtoo häntä herättää ja saattaa häntä tuntemaan syntiänsä. Sen jälkeen hän ilmoittaa olewansa Mesias. Kuinka hienosti ja samalla kuinka peittämättä Jesus

näyttää waimolle hänen elämänsä! — B. 35 ff. on seuraava tarkoitus: luonnossa on aina väliaika kylwön ja leikkuun välillä; tässä ne ovat yhdenaikaisia. Jeesus saarnaa ja Samarialaiset uskovat. Tavallisesti toinen saa hengellisellä alalla toimittaa waiwaloisen kylwön ja toinen saa osalleen iloisen niittämisen. Sentähden on toisella yhtä wähän syntä tulla alakuloiseksi kuin toisella ylsäksi.

Keskustelu.

Kuinpa Jeesus tässä etsii ja löytää syntisen.

Anna minun juodakseni. Jeesus on yksin kaiwolla, hän on wäsynenä, ja päivä on puolessa. Silloin tulee samarialainen waimo Sikemistä wettä noutamaan. Wapahattajamme alkaa keskustelun hänen kanssaan, mikä ei muutoin ollut tavallista Juutalaisilla. Miksi ei? Mutta miksi Jeesus sen tekee sitte? „Ihmisen Poika on tullut etsimään ja wapahtamaan sitä kuin kadonnut oli.“ Nämä sanat hän lausui juuri miehen luona, jota hän tahtoi wapahtaa, nimittäin Sakeuksen luona. Tässä on Jeesuksella ihan sama tarkoitus. (Mikä?) Waimon tietämättä, hänen sitä ajattelematta, tahtoo Jeesus häntä wapahtaa. Jeesus on tässä niinkuin kaitissa Jhän näkyvä kuwa, hänen, joka myöskin kaitenlaisten näennäisesti wäähäpätöisten elämän koftien kautta koettaa kääntää syntistä, s. o. jokaista ihmistä. Jumala ei tahdo, että kenenkään pitäisi hukkuman; sentähden koettaa hän saattaa heidän näkemään syntinsä ja etsimään pelastusta ja autuutta. Johanneksen täytyi sanoa Herodekselle: „Ei sinun ole luvallista pitää welijesi emäntää.“ Feliks aikoi nauttia Baawalin kaunopuheliasuudesta; mutta apostolin täytyi saarnata hänen omalle tunnonleen wanhurskaudesta, puhtaudesta ja tulewasta tuomiosta. Toisten omalle tunnonlelle puhuu Jumala saarnan, wirren wärsyn, raamatunlauseen, jonkun suuren tustan eli hädän kautta. Sen kautta tahtoo Jumala herättää ihmistä s. o. saattaa häntä huomaamaan sielunsa waaran, niin että hän etsii sen pelastusta. Mitä siis tarkoitetaan herättämisellä? Kun nyt Jumala etsii teitä, rakkaat lapset, jonkun

elämänne tapahtuman kautta, jolla hän puhuu teidän omalle tunnolenne, niin antakaa löytää teitäne niinkuin tämä vaimo älkääkö tehkö niinkuin Herodes ja Feliks. Sillä (Job. 33: 29, 30): Katso nämä kaikki tekee Jumala itseksellään kolme kertaa, tuodaksensa heidän sielunsa jälleen turmeluksesta ja walaistuksensa eläwitten walkeudella. — „Tänään, jos te hänen äänensä kuulette, niin älkää paaduttako sydämiänne.“

Joka siitä wdestä juo, kuin minä hänelle annan, ei hän janoa iankaikkisesti. Jeesus alkaa wähäpätöisellä sanalla, mutta mikä oli hänen todellinen tarkoituksensa? Sentähden hän tulee waimoa yhä lähemmäksi, sanoen: „Jos sinä tietäisit Jumalan lahjan ja kuka se on, joka sinulle janoa: anna minun juodakseni! niin sinä anoisit häneltä ja hän antaisi sinulle eläwätä wettä.“ Näistä kahdesta seikasta se riippuu. Jumalan lahjoja, nimittäin hengellisiä lahjoja ymmärretään yhtä wähä kuin Jumalan Poikaa, joka yksin voi antaa elämää ja autuutta. Maallisia lahjoja, niinkuin tawaraa ja rahaa, voi käsiinsä ottaa; sentähden ymmärtää niiden arwon niin hyvin; niissä on monelle kyllin, sentähden he eivät etsi eiwättä ymmärrä Kristusta. Tämä sana: „jos sinä tietäisit“ sijältää samalla, että waimo ei vielä tiedä. Sentähden Herra tahtoo kiinnittää hänen tarkkaavaisuutensa hengellisiin ja taiwaallisiin lahjoihin. Kun hän ei kumminkaan käsitä hänen tarkoitustaan, koettaa hän herättää hänen halunsa näiden lahjain perään sillä, että hän kuwaa niiden ihanuutta: „jokainen kuin tästä wdestä“ Sadewettä kääntää Jeesus maallisten etujen ja iloaineitten kuwana, lähdewettä taas taiwaallisten lahjain ja riemujen kuwana, niiden, jotka hän yksin voi antaa. Niinkuin sadewesi pian kuiwuu, niin maalliset ilot kestävät waan wähä aikaa. (Kuinka kauan korkeintaan?) „Maailma katoa ja hänen himonsa.“ Lähdewesi taas ei koskaan ehdy, waan wirtaa lakkaamatta; sama on Jeesuksen lahjain laita. Mitä hän sitten antaa? Rom. 5: 1: Koska me nyt olemme uskosta wanhurskaaksi tulleet, niin meillä on rauha Jumalan kanssa meidän Herran Jeesuksen Kristuksen kautta. Paawali ymmärsi tämän rauhan ihanuuden ja arwasi sen korkeammaksi kaikkea, mitä kuningas voi omistaa. Hän sanoi Agripalle (Ap. T. 26): Minä toivoisin Jumalalta, että kaikki, jotka minua tänäpänä kuulewat, tulisiwat senkaltaiseksi kuin minäkin olen, paitsi näitä siteitä. „Kuka voi eroittaa meitä Kristuksen rakkaudesta . . .“

Tämä lepo ja rauha kuohuu ijankaikkiseen elämään (w. 14) kestää siis toiselle puolen hautaa aina ijankaikkisuuteen, vaikka maailman meno katoa. Se, jolla on nämä hengelliset tavarat, ei janoa ijankaikkisesti, sillä hänellä on niissä kyllin, eikä hän muuta halua. „Herra, kun sinä ainoastaan minulla olisit . . .“, sanoo jo Usfas; ja samanlaista kuulimme äsken Paawalilta. — Mutta miksi Jeesus tämän lausuu waimolle? Hän tahtoo herättää hänen halunsa taivaallisten lahjain perään. Ja tämä onnistuu, sillä hän sanoo: Herra, anna minulle sitä wettä . . . Sentähden antaa Jumala meidän kokea kaitenlaista, että me oikeassa walossa näkisimme maalliset edut ja taivaalliset, jotka ovat rakkaus, ilo, rauha y. m. (Gal. 5: 22), maallisten turhuuden ja Kristuksen armolahjain autuuden. Kuinka finun, kättäen waimon sanoja, tulee rukouksessa lausua halusi näiden wiimemainittuin lahjain perään? Mitä sinä tarkoitat näillä sanoilla? Miin Jumala sinua etsii, ja niin sinä annat hänen löytää itsesi.

Sinulla on ollut wiisi miestä . . . Saadaksensa nämä taivaalliset lahjat täytyy ihmisen käydä parannuksen tietä. Tiedätekö, mitä tarkoitan? Synnin tuntoa, sen katumista, sitä wihaumista. Siihen tahtoo nyt Jeesus wiedä waimon antaaksensa hänelle sitte taivaalliset lahjat. Sentähden hän sanoo: Miene, kutsu finun miehes . . . Wiisi miestä on sinulla ollut, ja se, kuin sinulla nyt on, ei ole finun miehes. Miksi sanoo hän tämän? Että waimo huomaisi ja tunnustaisi olewansa syntinen, joka on rikkonut kuudetta käskyä vastaan. Jos hän nyt tahtoi tulla osalliseksi niistä taivaallisista eduista, joiden perään Herra äsken oli hänessä herättänyt halua, niin hän rupeaisi kammomaan syntistä elämätään ja tekisi sen päätöksen: minun pitää tuleman toisenlaisiksi. Samaa tietä tulee meidän mennä. Lakatfoon jokainen wäärnydestä, joka Kristuksen nimeä mainitsee (2 Tim. 2: 19).

Minä olen se, joka finun kanssas puhun. E. o. minä, joka puhun finun kanssas olen Wapahtaja (Messias). Kun Jeesus oli heittänyt näin tarhan silmäilyn hänen syntiseen sydämeensä ja elämänwaiheihinsa, sanoo hän wapaasti: Herra, minä näen, että sinä olet profeta. Senjälkeen tekee hän kysymyksen, joka painoi hänen sydäntään: Meidän isämme owat tällä wuorella kumartaneet . . . Kun hänen ajatuksensa nyt olivat kääntyneet Wapahtajaan, ilmoitti Jeesus itsensä hänelle, vaikka hän

ei ollut ilmoittanut vielä yhdellekään Juutalaiselle. Waimo uskoo hänen sanansa suurella ilolla. Mistä voisitte sen huomata? Hän jätti wesiastian ja meni kaupunkiin ja sanoi kansalle: Tulkaat katsomaan sitä ihmistä. . . . ?

Minulla on ruokaa syödä, jota ette tiedä. Minun ruokani on se, että minä teen hänen tahtonsa, joka minun lähetti ja täytän hänen tekonsa. Nämä sanat näyttävät, millä halulla ja innolla Jeesus tahtoo wapahtaa meitä. Minun ruokani s. o. minun riemuni, tyydytykseni, tarpeeni on tehdä Jumalan tahtoa. Ja se on juuri Jumalan tahto, ettei kenenkään pidä hukkuman, waan että jokainen . . . Tätä tahtoa pyrki Jeesus joka silmänräpäys täyttämään. Mikä uskollisuus, mikä rakkaus! Ja samankaltainen on Jeesus vielä. Miten on Jeesus sinua etsinyt? Rasteella, Jumalan sanalla. Harwat tuntewat, mikä onnellisuus se on syntistä kääntää. „Olenko minä welsjeni wartija?“ sanoo moni vielä tänä päivänä. Mitä nämä sanat merkitsewät? Kun Judas etsi lohdutusta ylimmäisiltä papeilta, wastasiwat he: „Mitä se meihin koskee?“ Niin ei meidän tule tehdä, sillä me kannamme kristityn nimeä, ja meidän tulee olla Kristuksen seuraajia. Kuinka siinä suhteessa seuraat hänen esimerkkiänsä. Ja nyt raamatunlause, jonka käsken teidän oikein panna sydämellenne. (Mat. 5: 19, 20): Rakkaat welsjet, jos joku teistä etsii totuudesta ja joku palauttais hänen, se tietäkään, että joka syntisen palautta tiensä erehdyksestä, se wapahtaa sielun kuolemasta, ja peittää syntein paljouden.

Me olemme itse kuulleet ja tiedämme, että hän on totisesti Kristus, maailman Wapahtaja. Nyt he olivat itse kuulleet ja tiesiwät; ennen he tiesiwät sen ainoastaan waimon kertomuksesta. Te olette myöskin täällä koulussa kuulleet kerrottawan Jeesuksesta, että hän on maailman Wapahtaja. Kuulkaa se nyt itse hänen omasta suustaan! Kuinka se tapahtuu? Kun te annatte Jeesuksen sanoa teille, ettette ajatusten, sanain taikka tekein puolesta ole semmoisia, kuin teidän Jumalan edessä tulisi olla. Tahji misjä on teissä hänen lempeytensä, nöyryytensä, auttawaisuutensa, hurstkautensa? Kun tämän tunnette, rakkaat lapset, niin teidän tulee käsittää, että Jeesus woi antaa teille kaiken, mikä teiltä puuttuu. Hän on rakastanut teitä kuolemaan saakka ja antanut elämänsä teidän synteinne tähden. Antakaa tämän rakkauden herättää teissä

wastarakkautta, joka kehoittaa teitä hyviin töihin. Lyhyesti: Kristus etsii teitä; antakaa hänen löytää teidät. Jumala sanoo (Sananl. 23: 26): Anna minulle, poikani, sydämesi.

Sinua Jeesus, haluan,
Sinulle owen awajan,
Käy sydämeeni voimalla,
Se tähtä rakkaudella!

Sun nimes suurta kunniaa,
Suo töillä myös mun julistaa,
Mua päästä synnin wioista
Ja auta tiusaukista!
U. S. W. Ohd. 353c): 2, 3.

Syntinen waimo woitelee Jeesusta.

Luukk. 7: 35—50.

Tämä tapahtui eräässä Galilean kaupungissa, ja se on tarkoin erotettava siitä woitelemisesta, jonka Latfaruksen sisar Betaniasa toimitti. Tarun mukaan pidetään tämän tässä mainitun syntisen waimon olleen Maria Magdalenan — siitä synystä, että seuraawan luvun 2 w. puhutaan sen nimellisestä waimosta ja että Herra hänestä oli ajanut ulos seitsemän perkelettä, joita on tahdottu selittää suuriksi synneiksi. Mutta kun tällä mielipiteellä ei ole warmempaa perustetta, emme voi pitää todenmukaisena, että tämä syntinen waimo oli Maria Magdalena. Jeesuksen sanat (w. 47): Sentähden, että hänelle paljo syntiä anteeksi annettiin (tarkemmin: että hänen monet syntinsä anteeksi annettiin) niin hän paljon rakasti — täntyn selittää yhteydessä edellisen wertauksen kanssa kahdesta welfamiestä. Ensin welat annetaan anteeksi sekä suurempi että pienempi; siitä seuraa welfamiesten rakkaus. Samoin waimossakin syntein anteeksi saamisen tunto käy ennen rakkautta Jeesukseen: jalkimmäinen tunto on edellisen seuraus.

Keskustelu.

Kertomuksen kolme päähenkilöä: 1) Farisealainen Simon. 2) Jeesus. 3) Syntinen waimo.

1) **Farisealainen Simon.** Hän rakasti Jeesusta. Hän sanoo häntä (w. 40) mestariksi, pitää häntä siis viisaana opettajana. Sentähden hän varmaan ei kutsunut Jeesusta sillä tarkoituksella, että hän olisi tahtonut kietoa häntä keskustelulla. Tämä oli parempia Farisealaisia, joiden joukkoon Nikodemuskin kuului. Mutta Simonilta puuttui vielä paljon. Hän piti Jeesusta profetana, mutta epäili sitä kunninkin (w. 39). Hän oli mielestään osoittanut Jeesukselle tarpeeksi kunniaa sillä, että hän kutsui hänet pöytänsä. — Simonilla on vielä monta kaltaistaansa. He elävät kunniallisesti, he seuraavat ulkonaisesti Jeesusta ja pitävät häntä suurena opettajana, vaikka he eivät siinäkään suhteessa ole epäilyksiä mailla. Näin he elävät levollisina ja arwelewat, että he tällä rakkaudellaan ovat osoittaneet hänelle kaiken kunnian.

Mutta ei kyllin. Jeesus ei ollut tyytyväinen tähän Simonin rakkauteen, vaan tahtoi häneltä enemmän. W. 44—46 sanoo Jeesus, että syntinen waimo oli osoittanut hänelle suurempaa rakkautta kuin Simon. Mutta mistä tulee farisealaisen pienempi rakkaus? Sen selittää meille wertaus. Toinen welfamies, joka oli 500 penninkää welfaa, merkitsi syntistä waimoa, toinen taas, joka oli welfaa 50 penninkää, merkitsi Simonia. Simonilta puuttuu tunto suurten welfainsa anteekfisaamisesta.*) Ja tämä puute on syynä hänen pieneen rakkauteensa. Jeesus tahtoo olla sinulle paljon enemmän kuin opettaja eli profeta. Mitä? Hän tahtoo antaa anteekfi sinun syntisi. Mutta sitä ennen tulee sinun huomata, että sinä tarvitset häntä siinä suhteessa. Jos sinä tunnet syntisi ja tiedät, ettet missään muualla kuin hänen luonaan woi saada niitä anteekfi, niin sinä myös huomaat, että ne ovat monet ja suuret. Missä on wähä rakkautta Jeesukseen, sinä on myös wähäinen tieto synnistä; sinä waltitsee tämä tunne: minä olen kyllin hywä, ei minulta puutu paljoa. Mistä se siis tulee, että moni kristitty niin wähä rakastaa Wapahtajaansa?

Hän ylenkatsoi muita, jotka olivat paremmat kuin

*) Sillä jos sinä oletkin welfaa ainoastaan 50 penninkää, mutta et woi sitä maksaa, waan sinä heitetään wankuteen, niin sinä olet samassa asemassa kuin se, joka on 500 penninkää welfaa. Sentähden tulee sinun kiitollisuutesi welan anteekfisaamisesta olla yhtä harras kuin toisen.

hän itse. Totta on, nimmun vertaus 50 ja 500 pennungista osoittaa, että Simonin welfa oli pienempi kuin syntisen waimon. Semmoisia syntiä, joita waimo oli tehnyt ja joista koko kaupunki tiesi, ei hän ollut harjoittanut. Semmoinen oli laita kuluneesen aikaan katsoen. Mutta kun katsellemme nykyistä aikaa, niin saamme nähdä, että waimo nyt oli paljoo parempi kuin Simon. Hän itki syntejään, tunnusti ne, katui ja halusi anteeksi saamista. Lyhyesti: hän oli katuvainen. Niin ei ollut Simonin laita. Waimon usko ja rakkaus oliwat paljoo suuremmat kuin hänen. Näitä kolmea: katumusta, uskoa, rakkautta katso Jumala, waikka Simon ei niille arwoa pannut. Simonilla on tässäkin suhteessa monta sielunheimolaista meidän seassamme. Me olemme esim. totuneet ajattelemaan, että huonoimmat ihmiset olisimat wanlien joukossa ja rangaistushuoneissa. Onhan siellä warkaita, wäärän walan tekijöitä, murhaajia, murhapolttajia ja muita yhteiskunnan heittiöitä. Mutta uskotteko, rakkaat lapset, että wanlien joukossa voi olla semmoisia, jotka owat kaikkia meitä hurstaampia? Minkä kolmen seikan suhteen he woivat olla rikkaampia? — Monta esimerkkiä woisin tuoda esiin siitä. Katsokaamme siis, etteiwät meissä tule tähtetyiksi Jesuksen sanat (Math. 21: 31): Publikanit ja portot käywät teidän edellänne Jumalan waltakuntaan. Sentähden sinun tulee itsessäsi ja muissa tarkata näitä kolmea: katumusta, uskoa, rakkautta. Vielä tulee sinun riemuita, jos ihmisessä, joka ennen on ollut syntinen, hawaitset nämä kolme seikkaa.

2) **Jesus.** Hän esiintyi tässä warkainaisessa kutsuudessaan, joka on etsiä ja wapahtaa sitä, kuin kadonnut oli. Hän esiintyy tässä syntein anteeksi antajana, syntein poistajana: ja millä ystävällisyydellä, millä rakkaudella hän antaa sywästi murheelliselle sielulle armoa, rauhaa ja lohdutusta! W. 47 hän sanoo juhlaallisesti: Minä sanon sinulle: hänelle annetaan paljon syntiä anteeksi. Sitte hän sanoo waimolle itselleen nämä lohdulliset sanat: Sinun syntis owat anteeksi annetut. Ja että waimo ei läsnäolewain keskustelujen ja wastawäitteiden johdosta rupeaisi epäilemään hänen oikeuttansa ja woimaansa antaa syntejä anteeksi, sanoo hän vielä kerran (w. 50): Sinun uskos on sinun wapaaksi tehnyt: mene rauhaan! Tarkeemmin: mene rauhassa, rauhaan sisälle; sinun sydämesi ei pida enää oleman lewottomana suuresta welastasi, waan kun olet

saanut synnit anteeksi, saat olla lewossa ja rauhassa Jumalan kanssa. Niinhän on kirjoitettu (Rom. 5: 1): Koska me nyt olemme uskosta vanhurskaaksi tulleet, niin meillä on rauha Jumalan kanssa meidän Herran Jesuksen Kristuksen kautta. Waimo oli vanhurskas Jumalan edessä uskonsa kautta, että Jeesus woi antaa anteeksi hänen syntinsä ja oli ne antanut anteeksi; sentähden hänellä oli rauha. — Tämä kertomus on muistiin kirjoitettu sentähden, että me turvaisimme Jesukseen, kun me olemme murheellisia synneistämme. Vielä alituisesti kaituvat Jesuksen sanat katuwaisille syntisille: sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi.

3) **Syntinen waimo.** Että waimo oli syntinen, se oli tiettyä koko kaupungissa; hän oli luultawasti julkisesti elänyt haureudessa. Mutta tässä suuressa syntisessä esiintyy kolme seikkaa, jotka tekewät hänet otolliseksi Jumalalle: katumus, usko ja kiitollinen rakkkaus. Hänen katumuksensa näemme hänen kyyneleistään; hänen uskonsa siitä, että hän sai syntinsä anteeksi. Hän oli luultawasti ennen kuullut Jesukselta sanoja syntein anteeksiantamisesta; ehkä hän oli nykyään kuullut Jesuksen lausuman (Math. 11: 28): Tulkaat minun tyköni kaikki, jotka työtä teette ja olette raskautetut, minä tahdon teitä wirwoittaa. Hän usko, että Jeesus woi wirwoittaa häntä ja wapahtaa häntä hänen syntiturmeluksestaan. Rakkautensa osoittaa hän sillä, että hän tuo mukaansa lasin kallista woidetta, että hän kiitollisuudesta suutelee hänen jalkojaan, joka oli ollut hänelle niin hyvä. — Hän on jo warma siitä, että hän on synnit anteeksi saanut; mutta Jeesus toistelee vielä: „sinun syntisi owat anteeksiannetut“, että farisealaisten käytös ei saattaisi häntä epäilemään.

Tämän katuwaisen syntisen käytös on koko kristityn elämän esikuwa. Siinäkin tulee ilmi: jokapäiväinen katumus ja murhe synneistämme, joilla olemme wihoitaneet Jumalaa; jokapäiväinen usko, että Jumala Kristuksessa antaa meille anteeksi; ja jokapäiväinen kiitollisuus rakkauksessa, tottelewaisuudessa armorikasta Wapahtajaamme kohtaan.

Jesus ja avioliitonrikkoja.

Joh. 8: 1—11.

Keskustelu.

1) Vaimon päällekkantajat 2) Jesus.

1) **Päällekkantajat.** Heidän pahanillisyhtensä Jesta kohtaan. He wiewät huoruudesta sytytetyn waimon Jesta tykö, että hän häntä tuomitsi. Mutta w. 6 seisoo, että he tämän tekivät koetellaksensa häntä, saadaksensa kantaa hänen päällensä. Päällekkantajat, jotka oliwat kirjanoppineita ja farisealaisia, uskoivat warmaankin, että Jesus sääliwäisyydestä julistaisi waimon wapaaksi. Mutta tämä waimo oli otettu kiinni, kun hän itse työssä teki huorin; hänen rikoksensa oli siis julkinen, ja Moseksen lain mukaan piti hän kivitettämän. Jos nyt Jesus olisi wapaaksi julistanut semmoisen julkisen syntisen, niin hänen wihollisensa olisimat woineet wähentää hänen arwoansa kansan kesken sanomalla: hän opettaa Moseksen lakia vastaan. Tämöinen oli se ansa, jonka he wirittiwät Wapahantajalle.

Heidän salaiset syntinsä. W. 6. Mutta Jesus kumarfi itsensä ja kirjoitti formellansa maahan. Tämä on ainoa tilaisuus, jonka U. T. kertoo meille, jossa Jesus on kirjoittanut. Tällä kirjoittamisella oli warmaankin erinomainen arwo, muutoin ei Jumalan Henki olisi sitä maininnut. Jesus wastasi alussa heidän kysymyksensä waikenemisella. Hän tahtoi wai tiolollaan opettaa heitä hiljaisuudessa tutkimaan omia sydämiään. Mitä hän kirjoitti maahan, sitä emme tiedä. Woimme ehkä arvata sen, jos wertaamme tämän kertomuksen toiseen, niistä Galilealaisista ja kahdeksastatoista, joiden päällä Siloan torni lankefi (Luukk. 13). Opetuslapset luulimat, että nämä oliwat erittäin suuria syntisiä; mutta Jesus johtaa heidän ajatuksensa heihin itseensä, sanomalla: Jos te ette paranna teitä . . . Tässä sanotaan: tämä on syntinen, joka on kivitettävä. Mutta siinä tapauksessa piti esiwällä tutkia ja tuomita, ja siihen waadittiin todistajia. Jesus ei tahtonut

tunkeutua esivallan wirkaan. Hän käsitteli asiaa sen wiran mukaan, joka hänellä oli: Ihmisen poika on tullut etsimään ja vapautamaan sitä, kuin kadonnut oli. Hän tahtoi armahtavassa rakkautessaan etsiä myöskin näitä farisealaisia ja kirjanoppineita, jotka tahtoivat kufistaa häntä. Sentähden hän warmaankin kirjoitti jotakin, joka johdattaisi heidän ajatuksensa waimon rikoksesta heidän omiin synteihinsä. Tämä näyttää warsinkin todenmukaiselta, kun hän heti lausuu: „Joka teistä on synnitön, hän heittäköön ensin häntä kiveillä.“ Mitki nämä sanat? Ja hän kumarfi taas itsensä ja kirjoitti maahan. Wanhassa käsitkirjoituksessa seisoo: „Hän kirjoitti ne synnit, jotka itsekukin heistä oli tehnyt.“*) Jeesuksen kirjoituksella oli se vaikutus, että päällekantajat yfsi toisensa perästä menivät pois. Näyttää siltä kuin Jeesus olisi kirjoittanut jokaisen nimen ja sen wiereen hänen salaisen syntinsä. Koska he poismenollaan itse todistiwat Jeesuksen sanain totuuden, niin näemme, mitä lajia ihmisiä nämä päällekantajat oliwat. Synnitiset ja awioliitourikkojat ottawat tässä hurstkaan muodon päälleensä, ikäänkuin he Moosoksen lain pitämistä harrastaisiwat. He tahtowat syntisiä kiveittää eiwätkä muista, mimmoisia he itse owat. Sitä Jeesus tässä nuhtelee.

2) **Jeesus.** Hänen käytöksensä päällekantajia kohtaan olemme jo osaksi nähneet. Hän tahtoi sanoa jokaiselle heistä: katso ensin itseäsi, ennenkuin muita tuomitset. Samoin kuin nämä päällekantajat teemme me usein. Muiden syntejä me helposti huomaamme ja tuomitsemme, emmekä ajattele, että meidän syntimme Jumalan edessä woiwat olla yhtä suuret. Samasta kuin Jeesus nuhtelee myöskin apostoli (Rom. 2: 1): Sentähden, o ihminen, et sinä taida itseäs synttömäksi tehdä, taikka kuka sinä olet, joka tuomitset; sillä jossa sinä toista tuomitset, siinä sinä itses tuomitset, ettäs niitä teet, kuin sinä tuomitset. Gal. 6: 1 sanoo apostoli, että jos joku ihminen on langennut syntiin, niin meidän muiden tulisi ojentaa häntä siwenyden hengessä, ja lisää: Katso itseäs, ettet sinä myös kiusattaisi. Sananlasku sanoo: Lakaise ensin oman oweji edusta. Moni, joka päiwittelee toisten huonoutta, voi itse olla huonompi kuin he, waikka hänen huonoutensa ei ole julkinen eli tuttu. Mutta Jumala sanoo semmoiselle ulkokullatulle (Ps. 50: 21):

*) Besser, Bibelstunden, 1852. S. 469.

Näitäs teet, ja minä olen wait (s. o. sinun pahuutesi ei ole tuttu); mutta minä nuhtelen sinua ja asetan näitä silmäis eteen. Ja (Ef. 57:11). Luuletkos minun ijäti olewan ääneti, ettes minua ensinkään pelkää? Mitä olet pimeydessä tehnyt, josta ainoastaan sydämesi ja omatuntosi tietää, sen hän antaa tulla julkisuuteen ja ilmoittaa sen koko maailmalle. Dmien syntiemme katseleminen on monessa suhteessa hyödyllistä meille. Se tekee meidät ensikifin lempeämmiksi langenneita syntisiä kohtaan. Toiseksi voit wafawasti ja hyödyllä nuhdella toisia heidän synneistään wasta silloin, kun olet nuhdellut ja parantanut itseäsi. Kolmanneksi opit tästä etsimään pelolla ja wapistuksella että autuaaksi tulisit. Näethän tästä fertomuksesta, että Jumala kirjoittaa jokaisen synnin, jonka olet tehnyt, omaantuntoosi, josta et woi sitä pyyhkiä pois. Nämä päällekantajat meniwät pois pahalla omalla tunnolla. Mutta anna sinä synnintunnon ajaa sinua etemmä, apua etsimään armonajassa.

Kuinca Jeesus kohtelee waimoa. Kun päällekantajat Jeesuksen kirjoituksen ja pahan oman tuntonsa ajamina oliwat menneet pois, jäi Jeesus yksin waimon kanssa. Pyhä Augustinus sanoo tästä hywin sattuwasti: „Tähän jätettiin kaikki jäljelle, nimittäin kärsimys ja sääliwäisyys“ (miseria et misericordia). Mitä hän sillä tarkoittaa? — Usken oli Jeesus tähtännyt warkawollisuutensa päällekantajia kohtaan siten, että hän koetti saattaa heitä tuntemaan omat syntinsä, että hän woiisi tulla heidän Wapahatajaksen. Nyt hän harjoittaa wapahatajatointaan waimoa kohtaan (w. 11): En minä myös sinua tuomitse. Mene, ja älä silleen syntiä tee. Samoin kuin hän, niinkuin näimme, woi silmätä päällekantajien sydämeen, samoin woi hän katsoa tämän waimonkin sydämeen. Ja hänen sanoistaan: „en minäkään sinua tuomitse“ woimme päättää, että hän waimon sydämessä warmaankin oli nähnyt katumusta ja surua sekä uskoa häneen, Wapahatajaan. Nämä kaikki kohtaa Jeesus aina panee syntein anteeksisaamisen ehdoiksi. Päällekantajat, jotka myöskin oliwat nähneet syntinsä, menewät tiehensä uskotta, anteeksisaamista etsimättä; mutta waimo jää. Sanoilla: „en minä sinua tuomitse“ wapauttaa Jeesus waimon. Mutta hän waatii myöskin, että kiitollisuuden häntä kohtaan tulee jotakin waiikuttaa waimossa, kun hän sanoo: „Mene, ja älä silleen syntiä tee.“ — Tätä samaa tietä wie Jeesus meitä kaikkia.

Ensin parannus s. o. mielen muutos; sitte anteekfiantamus. Mutta vielä vaatii hän jotakin meiltä: ett'emme silleen syntiä tekisi.*)

Johannes kastajan murha.

Mark. 6.

Tässä mainittu Herodes Antipas oli Herodes suuren poika ja neljännesruhtinas (tetrarkka) Galileassa ja Pereassa. Herodias oli Herodes suuren pojantytär. Tämä naitti hänet pojalleen, Herodes Filippukselle (ei Luukk. 3: 1 mainittu neljännesruhtinas), joka eli Romassa rikkaana yksityishenkilönä. Herodias hylkäsi puolisonsa ja eli setänsä Herodes Antipaan kanssa sukurutsaisessa avioliitossa. Hänen tyttärensä, joka tässä tanssii, on ensimmäistä avioliittoa, ja hänen nimensä on Salome. Herodes Antipas, joka rakkaudesta Herodiaasen oli hylännyt laillisen puolionsa, Arabialaisen kuninkaan Aretaan tyttären, erotettiin virastaan w. 39 e. Kr. ja ajettiin ynnä Herodiaan kanssa maanpakolaisuuteen. Markus kertoo tapahtumat laiveimmasti. Raikki luonteet ovat tarkkaan piirretyt, ja koko kertomus antaa meille aihetta syvään filmätä jumalattomien sydämiin. Keskustelu näyttää tämän lifemmin.

Keskustelu.

Katjelkaamme hentilöitä.

1) Herodes. 2) Herodias. 3) Tytär. 4) Johannes.

1) Herodes. Hänen pelkonsa. Herodes pelkäsi Johan-

*) Jumalan käskyt ovat lupauksia samalla. Kun hän sanoo: „nouse ja käy“, niin hän antaa siihen tarpeellisen woiman. Kun hän sanoo: „älä silleen syntiä tee“, niin on hän tähänkin woimamme. Emme kiitollisuuden tunnosta, omasta woimastamme milloinkaan voi tätä vaatimusta täyttää; se on armon vaikutusta, uuden elämän hedelmiä, Jukäänt. muistutus.

nestä, totteli häntä monessa asiassa ja kuunteli häntä mielellään. Kumminkin oli hän antanut panna Johanneksen wankuteen. Herodes oli ruhtinas, Johannes wanki; mistä siis pelko? Hän tiesi, että Johannes oli hurstas mies. Kun hän wertasi Johanneksen hurstasta ja pyhää elämää omaan jumalattomaan elämäänsä, niin Johanneksen suuruus oikein pisti filmään, ja hän arasteli ja häpesi tätä pyhää miestä. Hän totteli häntä monessa asiassa, ehkäpä oikeusasioissa, ainoastaan yhdesessä asiassa hän ei tahtonut häntä totella. Mikä se oli? Ja miksi? Niin voimallinen on synti, rakkaat lapset, ja niin kuuroksi se tekee ihmisen. Niinkuin Herodes, kuulemme kaikkea muuta ja tottelemme kaikissa muissa, paitsi kun on puhe helmasynneistämme. — Vielä Johanneksen kuoleman jälkeen näemme Herodeksessa pelkoa. Hän sanoo nimittäin howikansalleen, kun hän on kuullut puhuttavan Jesuksesta: „Se on Johannes, jonka kaulan minä annoin leikata, hän on kuolluista nousnut.“ Hän oli antanut surmata pyhän miehen. Mikähän tunne hänessä silloin nousi? Hirvuihin omantunnontuska, johon liittyi taikauskoa: hän on kuolluista nousnut. Herodes ajatteli ehkä: jos hän on nousnut ylös, niin hän helposti voi yön kuluessa tulla linnaani, mafuuhuoneeseni. Seuratkaa minua, rakkaat lapset, hetkinen ajatukfillanne ja astukaamme Herodeksen kuminkaalliseen linnaan Cesareassa eli Tiberiassa. Mikä loisto, komeus, uhkaus! Mitä sanoisitte siitä? — „Tässä on ilon asunto.“ Mutta iloisten vieraitten keskellä, keskellä juhlan loistoa näkee Herodes alituisesti filmäinsä edessä totisen muodon, täynnä wiattomuutta, pyhyyttä, hurstautta. Mikä se on? Kuninkaan omasatunnossa kaituu sana, jota ei wiini voi tukehuttaa eikä howikansan pilapuhe ja iloisuus karkoittaa. Se sana kuuluu: „Hänet minä tapoin.“ Tahtoisitko waihtaa Herodeksen kanssa — hylätä toivo päästä taiwaasen ja alituisesti pelätä helwettiä, johon tulee, kun käy synnin tietä?

Hänen lupauksensa. Puolen waltakuntaani. Mistä? Hyppystä! Ei ollut ainakaan tärkeä asia, jostko tytär osasi tanssia taikka ei. Ajattelematonta oli luvata jotakin niin suurta niin wähäpätöisestä. Ja vielä walalla! Eikö hänen kuminkaallinen sanansa ollut kylliksi? Luultawasti oli hän sen usein rikkonut, muutoin hänen ei olisi tarwinnut käyttää walaa. Teidän sananne olkoon: „on, on; ei, ei . . .“ Me woimme kaikki oppia tästä jotakin. Mitä? Että punnitsem-

me tarkoitan, ennentuin mitään lupaamme. Niille teistä, jotka kenties tulette rikkaiksi, on tässä vielä eriyinen opetus: ettette tuhlaisi rahaa tanssiin ja muuhun joutavaan. „Waan tehkää teille ystäviä väärästä mammonasta“

Hänen murheensa. Kuningas tuli sängen murheelliseksi (w. 26), kun hän kuuli, että tyttö pyysi Johannesen päätä. Miksikä hän murheellinen? Hän tiesi, että Johannes oli pyhä mies ja hyvä neuvonantaja; ja tämä piti hänen tappa. Hän tuntee omassa tunnossaan, että se oli rikos. Hänen sielunsa kauhistuu sitä tehdä. Mistä tulevat tällaiset ajatukset? Raamattu sanoo, että Jumalan Henki etsii meitä semmoisissa tilaisuuksissa; ja nyt Hän etsii Herodesta viimeisen kerran. Jos tulette tämänlaatuisen tilaisuuteen, niin pitäkää sitä Jumalan ojennettuna formena. Mitä tarkoitan?

Hänen häpeämisenä. Kuitenkin walan tähden ja niiden, jotka ynnä atriotsivat Siis kaksi syytä. Katselkaamme niitä lähemmin. 1) Wala. Se oli jo synty, että hän wanoi. Mutta murhata vielä sen lisäksi olisi ollut koota syntiä synnin päälle. Hänen olisi tullut sanoa tyttärelle: „sinä pyydät, että tekisin syntiä wiidettä käskyä vastaan; mutta sitä en tohdi. Walan olen tehnyt, ja sen tahdon pitää; mutta älä pyydä mitään, joka on wäärin.“ 2) Wieraat. Hän häpeesi ehkä sanoa wieraille: „huomaan, että olen antanut ajattelemattoman lupauksen; walani oli syntiä.“ Tämä olisi ollut synnintunnustus, ja semmoista ei tarvitse hävetä. Tässä taas on wäärä häpeäminen. Wäärä häpeäminen wie vielä monta syntiin. Oi kuinka waikea on sanoa: „Tulkaamme ystäviksi jälleen! Minä olen puhunut ja tehnyt wäärin.“ Miksi on niin waikea saada nämä sanat suustaan?

Herodias. Hänen kostonhimonja, w. 19. Ja Herodias wäijyi häntä tappa. Johannes oli hänen mielestään loukannut häntä. Millä sanoilla? Olikohan Johannes niillä tahdonut loukata häntä? Miksi hän oli ne lausunut? Hän oli sen tehnyt rakkaudesta, jumalallisesta rakkaudesta, joka niinkuin Jumala koettaa kääntää syntistä. Mutta synty oli Herodiaalle rakas; hän ei tahdonut siitä luopua. Se mies on poistettava, joka koettaa estää minua syntitielläni! Kuinka hirvittävä hänen kostonhimonja olikaan, koska hän halveksii puolen waltakuntaa, saadakseen se tyydytetyksi! Tämä muistuttaa Isebelin kostonhimoa Eliaa kohtaan. Herodias oli

etsinyt tilaisuutta kostoon, murhaan. Nyt hän oli sen löytänyt, ja hän tekee syntiä uhallansa, tiedolla ja tahdolla.

Hänen wiettelystensä. Tytär kysyy häneltä: „mitä minä pyydän?“ — „Johannes kastajan päätä!“ Tässä näemme synnin, joka on hirmuisempi kuin hänen avioliitonrikoksensa, hänen koston- ja murhanhalunsa. Hän wiettee omaa tyttärensä. „Mitä minä pyydän?“ Tytär pyytää neuvoa, johdatusta. Ja äiti neuwoo lastansa syntiin. Niin pitkälle voivat hekuma ja kostonhimo wiedä ihmisen. Pelättää, lapset, syntiä, joka syöfsee meidät niin sywään turmelukseen!

Tytär. Hänen tottelewaisuutensa. Hän tekee niinkuin äiti on sanonut; hän on tottelewainen. Lapsellinen kuuliaisuus on kaunis ja sillä on jumalallinen lupaus. Mikä? Pitääköhän se tässäkin paikassansa? Wapauttajamme sanoo (Math. 10: 37): Joka rakastaa isäänsä taikka äitiänsä enämpi kuin minua, ei se ole minulle sowelias. Ja apostoli sanoo: Enämpi tulee kuulla Jumalaa kuin ihmisiä. Sitä ei tytär tehnyt. Ja wiides käsky. Mitä hänen olisi tullut sanoa äidilleen?

Hänen kiiruunsa. W. 25, Ja hän kohta meni sisälle kiiruusti kuninkaan tykö. Ei siis wastawäitettä, mieltimistä, punnitsemista. Se olisi kumminkin ollut tässä paikallaan. Kostihan kysymys ihmishenkeä. Minä lienee tyttö pitänyt tätä asiaa, koska hän niin arwelematta täyttää ätinsä tahdon? Hän pyytää werta, profetan werta. Ja hän tekee sen ikäänkuin pilalla, punehtumatta ja woi wihdoin ottaa käteensä wadin, jolla werinen pää on, ja wiedä sen äidilleen. Rauhistuksella käännämme selkämme kuninkaalliseen palatsiin: olemme nähneet synnin wallan hirmuisimmassa muodossaan.

4) **Johannes.** „Sinun ei ole luwallista pitää welfes waimoa.“ Nämä sanat saattoiwat hänelle kuoleman. Miks hän ei ollut waiti? Katsokaamme, mitä Jumala tästä sanoo. Kuulkaa, mitä nyt luen! Hes. 3: 17—19. Sinä ihmisen lapsi, minä olen pannut sinun Israelin huoneen wartijaksi... Tätä waatii Jumala profetalta, papilta. Jos joku teisti tulewaisuudessa astuu papinwirkaan, niin älköön hän unhotako näitä sanoja. — Johannes siis ei millään muotoa woinut olla waiti. Sama oli Elia laita. Katso 1 Kun. 18: 18: En minä willitse Israelia, mutta sinä Meidän sielumme owat (Hes. 3: 17—21) paimenemme omallatunnolla

Semmoisen lopun sai U. T:n Elia, suurin profetoista

jotka Herralle tietä valmistivat. Toiset, jotka tässä kertomuksessa ovat mainitut, ovat menneet sijallensa; ja se, minkä he ovat puhuneet, kaikuu historiassa heidän iankaikkiseksi häväistyksekseen. Sinä, pyhä mies, olet mennyt toiseen sijaan. Sinun opetuslapsesi ovat haudanneet sinun ruumiisi; mutta kunniaan herättää sinut hän, josta todistit, ja sinä saat kofea: Joka usko Bojan päälle, hänellä on iankaikkinen elämä.

Omena. (Vertaus.)

Runingas Herodeksen linnassa oli rikas mies, joka oli kuninkaan ylin kamreeri. Hän pukeutui purppuraan ja kallisen liinawaatteeseen ja eli joka päivä komeudessa ja ilossa. Tämän luokse tuli kerta kaukaisesta maasta hänen lapsuuden ystävänsä, jota hän ei ollut nähnyt moneen vuoteen. Kamreeri valmistti hänen kunniaukseensa pidot, joihin hän kutsui kaikki ystävänsä. Pöydät olivat täynnä ihania ruokia kulta- ja hopea-astioissa, ja siellä oli monta kallista maljaa täynnä useanlaisia viinejä. Kunniasijalla istui rikas mies ja hänen oikealla puolellaan ystävä, joka oli tullut kaukaisista maista, ja he söivät ja joivat kylliksensä. Silloin sanoi kunniamieras isännälleen: „semmoista loistoa, kuin sinun huoneessasi, en ole nähnyt missään omassa maassani.“ Ja hän kiitti tätä komeutta ja ylisti ystävänsä onnellisemmaksi kaikkia muita ihmisiä maan päällä. Silloin otti rikas mies, kuninkaan kamreeri, omenan kultawadilta. Se oli suuri, kaunis, purppuranpunainen omena. Ja hän otti omenan ja sanoi: „katso, tämä omena hohtaa kullalta, ja se on hywin kauniin näköinen“; ja samalla hän antoi omenan vanhalle ystävänsä. Tämä leikkasi sen halki, mutta katso — sen keskessä oli toukka. Silloin heitti vieras sivukatsahduksen kamreeriin. Mutta tämä loi filmänsä alas ja huokasi.

Krummacher.

Katso kysymystä kirjallisesti vastattaviksi: Mitä merkitsee kaunis omena? Ja mitä merkitsee toukka, joka siinä on?

Jesuksen kirkastuminen.

Luukk. 9: 28—36.

Tässä kertomuksessa näemme Jesuksen maallisen elämän korkeimmallaan. Paljon on kirjoitettu ja saarnattu Jesuksen kirkastumisesta; mutta täysin voinemme käsittää tämän tapahtuman vasta siellä, ja jos kerran saamme tulla yhteen Pietarin kanssa, niin lienee meillä paljon häneltä kysymistä. Me iloitsimme siitä, niinkuin riemuitsimme lukiesamme Krummacherin „Elias Tisbitiläistä“, jonka kirjan neljä viimeistä saarnaa puhuvat Wapahtajan kirkastumisesta. Kunninkin olemme aivan vähä siitä woineet ottaa keskusteluumme; ja syynä on se, että waikka tämä woimakas kotta kantoi meidät yli historian alojen, emme kumminkaan ole tahtoneet waihtaa tätä wakawaa pohjaa tuntemattomiin waloisiin ilmakerroksiin. Jos opettaja itse tahtoo sywempään tunkea, niin antakoon kielillä puhuvan Krummacherin awata tämän kertomuksen tielen siteet.

Wanhan, luotettawan tarun mukaan, joka on säilynyt kristillisessä kirkossa on kristuksen kirkastuminen tapahtunut Taborilla, joka on suurin ja kauniin wuori Galileassa. „Tämä kuffula kohoaa rehoittawine, upeine metsineen Jesreelin awaralla alangolla lähellä Natšaretin ja Ranaan kaupunteja, ja myöhemmänkin ajan matkustaja sanoo tästä, että jos jotakin kaunista on luonnossa, niin se on tämä Palestinan wiheriä, keilannuotoinen wuoripyramidi. Sen huippu, joka kohoaa rohkeasti pilwiin saakka ja jota pistasipuut ja mahtawat tammet peittävät, on puoli suomen peninkulmaa ympärimitaten ja tarjoo näköalan niin suurenmoisen ja sulaisen, että tuskin woi sen wertaista löytää.“ Krummacher. — Pietari, joka oli yksi Jesuksen kirkastumisen todistajia, nimittää tätä wuorta pyhäksi wuoreksi (2 Piet. 1) — lause, joka osoittaa, että täällä ei tapahtunut jotain jokapäiwäistä ja tawallista. Usein on kielletty tämän tapahtuman historiallista totuutta, koska kertomuksessa sanotaan, että „Pietari ja ne, jotka hänen kanssansa olivat, olivat unesta raskautetut.“ Tähän annamme seuraawan wastauksen. Ollisiwatkohan apostolit, joilla ei omain sanainsa mukaan ewankeliumeissaan ollut sija monelle Herran

töistä, kertoneet unen, mielikuvituksen? Vielä kerrotaan, että Jeesus puhui opetuslastensa kanssa tästä tapahtumasta, kun he tulivat alas vuorelta. Olisiko hän, joka on totuus, jättänyt opetuslapsensa väärään luuloon? Jeesus sanoo itse (Math. 17: 9) tätä tapahtumaa näyksi, ilmoitukseksi ja puhuu siitä niinkuin todellisesta tapahtumasta kieltäen opetuslapsiansa siitä puhumasta ennen hänen ylösnousemistaan. Pietari riemuitsee vielä vanhoina päivinään tämän tapahtuman muistosta ja panee sen (2 Piet. 1: 16—18) „kavalaita juttuja“ vastaan. Tämä kirkastuminen tuntuu meistä ihan luonnolliselta, kuta paremmin opinme tuntemaan Jeesuksen sisällistä ihanuutta. „Sydämen pyhyys, jolla ei voi täpliä löytää; suuruus ja yleisyys, joka ei ole tästä maailmasta; nöyryys ja rakkaus, jota ei koskaan ole ollut ihmispuolella: uskon rauha ja lepo, jota ei mikään voinut häiritä; totuus ja maltti, joka ilmoitti he joka sanassa.“*) Mikä ihme, jos tämä sisällinen kirkkaus kerran läpäisi ruumiillisen verkonsa ja samalla kirkasti ruumiin!

Keskustelu.

Jeesuksen kirkastuminen.

1) Kuinka se tapahtui. 2) Miksi se tapahtui.

1) Voidaksemme vastata kysymykseen: kuinka? täytyy meidän tarkoin punnita yksittäiset kohdat.

Jeesus rukouksi, w. 28. Mitähän tapahtajamme rukouksi? Sitä ei kertomus ilmaise. Mutta jos tutkimme pääsisältöä keskustelusta Moosesin ja Elian kanssa (w. 31), niin saamme aavistuksen hänen rukouksensa aineesta. Mikä se siis oli?

Hän kirkastettiin heille Math. 17: 2, tahti Luukk. mukaan: Hänen kasvonsa muuttui. Hänen ulkomuotonsa oli muutoin niinkuin muiden ihmisten: Hän tuli muiden ihmisten vertaiseksi ja löyttiin menoissa niinkuin ihminen. (Fil. 2). Mutta me tiedämme myöskin, että hänessä asui koko jumaluisuden täydellisyys ruumiillisesti s. o. myöskin ruumiin puo-

*) Hasjelmann, Die Herrlichkeit Jesu Christi.

lesta waikka näkymättä, kätkettynä. Tämä näkymätön jumalallinen luonto tuli nyt ilmi. Kuinka se tapahtui? Hänen ruumistansa peitti säteilevä valo; hänen kaswonsa loistivat kuin aurinko. Semmoisena emme koskaan tähän saakka ole nähneet Ihmisen Poikaa, eikä hän näyttänytmytkään semmoisena ennen ylösnousemistaan. Mutta ylösnousemisen ja taiwaasen astumisen jälkeen tuli hänen ruumiinsa senkaltaiseksi. Hän ilmoittihe äkkiä ruumiillisesti ja katosi yhtä äkkiä. Hän walaisi säteillään Paawalin ikäänkuin taiwaan walolla, ja Paawali näki Jesuksen muodon. Niin kirkastettuna, kuin Jesuksen ruumis tässä näyttihe, on hän nyt taiwaassa, ja niin kirkastettuna pitää Ihmisen Pojan esiintymän, kun „hän tulee kunniassaan.“ Saman kirkkauden, mikä Jesuksen ruumiilla tässä oli, saawat meidänkin ruumiimme kerran. Math. 13: 43: Wanhurstaat loistawat Fil. 3: 21: Joka meidän heikon ruumiimme kirkastaa, että se hänen kirkkaan ruumiinsa kaltainen olifi. Emme siis pelkää kuolemaa, emmekä mätänemistä; sillä me tiedämme sen warmaan, ja Herran kirkastuminen näyttää sen meille esikuwana, että „se kylwetään huonona ja nousee ylös kunniassa“ (1 Kor. 15: 33).

Ja katso heille näkyivät Moses ja Elia puhuen hänen kanssaan. Heidän esiintymisensä lisäsi Wapahtajamme kirkastumista, sillä hänen tähtensä he ilmestyivät. He näkyivät „kunniassa“ (w. 31). Heidän ruumiitaan ympäröi siis myöskin taiwaallinen loisto. Moses oli elänyt 1500 w. ennen Kristusta. Ja raamattu sanoo hänen kuolemastaan (5 Mos. 34: 5, 6): Moses kuoli ja Herra hautasi hänen laaksoon Moabin maalle. Ja ei ole yksikään saanut tietää hänen hautaansa tähän päivään saakka. On siis jotakin hämärää Moseksen kuolemassa ja hautaamisessa. Elia eli 900 w. e. Kr. ja hän otettiin elävänä ylös taiwaasen. Kuinka nyt opetuslapset voivat tuntea nämä kaksi henkilöä. Mark. 9 ferrotaan, että Jesus keskusteli heidän kanssaan tästä tapahtumasta, kun he menivät alas vuorelta. Mikä lienee heidän ensimmäinen kysymyksensä luonnollisesti ollut. Missä yhteydessä olivat Moses ja Elia Kristuksen persoonaan ja töihin? Moseksen kautta oli Jumala perustanut wanhan liiton. Moseksen kautta on laki annettu. Kun tämä liitto Jsraelin puolelta oli hajota (Milloin? — Uhab. — Kuinka?) silloin Elia sen uudisti. 1 Kun. 19: 10. Minä olen kii-

vaufella kiivannut Herran Jumalan Sebaotin tähden; sillä Israelin lapset ovat hyljänneet sinun liittos. Mutta nyt sanoo Jeesus itse (Matth. 5: 7): Minä en ole tullut päästämään lakia ja profetaita, vaan täyttämään. Jonka Moses (Jumala hänen kauttaan) perusti, jota Elia harrasti, sen on Jeesus päättänyt, täydellisesti täyttänyt; ja sen kautta saamme armon. Moseksen kautta on laki annettu; armo ja totuus ovat Jeesuksen Kristuksen kautta tulleet. Tässä yhteydessä ovat Moses ja Elia Kristukseen. Kun he tässä näyttävät hänelle, tunnustavat he hänet sifsi, josta Moses ja profetat ovat kirjoittaneet.

Ja ääni kuului. Jo kasteesjakin oli sama ääni kuulunut: Tämä on minun rakas poikani, johon minä mielistyin. Jeesus lausui Herran (Joh. 5: 34): Mutta en minä ihmiseltä todistusta ota, (w. 37): Jkä joka minun lähetti, todistaa minusta. Tässä Jeesus siis ottaa todisteeksi yllämainitun Jumalan todistuksen. Wähää ennen hänen kärsimistään sanoi ääni taivaasta (Joh. 12: 28): Minä olen sen kirkastanut ja tahdon vielä nyt kirkastaa — mikä sitten täytettiin ylösnousemisen ja taivaasen astumisen kautta. Kuinka Jeesus siis kirkastettiin? Kuinka Moseksen ja Elian kautta? Kuinka Jksän kautta? Kirkastuminen on siis korkein Jeesuksen maallisesa elämässä.

2) **Minätähden kirkastuminen tapahtui.** Ensimmäinen Jeesuksen itsensä tähden. He puhuivat (w. 31) hänen menostaan, jonka hän oli täyttävä Jerusalemissa. Tämä „meno“ oli kärsimistä ja kuolemaa, mutta sen jälkeen ylösnousemista ja taivaasen astumista. Mitähän Wapahtajamme rukoili? Hänen kärsimisensä aika lähestyi lähestymistään, ja tämä kärsiminen oli suuri. Silloin hän tarvitsi voimaa; sillä Wapahtajamme oli todellinen ihminen, joka ihmisellisen luontonsa puolesta tunsi kiusausta aivan kuin me. Aivan kuin me tunsi hänen kärsimisen tuskaa ja on „siitä, kuin hän kärsi, kuuliaisuuden oppinut.“ Kirkastumisen piti nyt edeltäpäin antaa Wapahtajallemme voimaa kestää tätä hirmuista sielun tuskaa. Hänen ruumiillisuutensa muuttui ja tuli myös osalliseksi jumalallisesta luonnosta; sillä Jumala ikäänkuin tahtoi sanoa hänelle: katso tämä on olewa sinun palkkasi työsi täytettyä! Jeesuksen ruumiillisen luonnon kirkastuminen onkin todella hänelle annettu hänen lunastuksensa palkinnoksi. Sil.

2: Ja oli kuolemaan saakka kuuliainen; sentähden on Jumala hänen myös korottanut ja antanut hänelle nimen, joka kaikfia nimiä suurin on. Kristuksen piti häväistynä, ristiinnaulittuna kumminkin olla tietoinen siitä, että hän oli Jumalan rakas Poika. „Isä rakastaa Poikaa ja ilmoittaa hänelle kaikki, mitä hän tekee.“

Opetuslasten tähden. Myöskin niiden tähden tuli Jeesus kirkastetuksi. Kun Jeesus puhui kärsimisestään, (Math. 16) otti Pietari hänet erikseen ja rupesi nuhtelemaan häntä sanoen: Armahda itseäs, Herra, älköön sinulle se tapahtuko. Opetuslasten mielestä ei ollenkaan sopinut yhteen olla Jumalan Poika ja kuoleman alainen samalla. Niin oli kumminkin Jumalan tahto: kärsimisen kautta kunniaan. Jeesuksen kirkastumisen muiston piti wahwistaa heidän uskoansa, kun he sittemmin näkivät hänen alentumisensa. Tiedämme kyllä, että he eivät Jeesuksen kärsimisen päiwinä tästä saaneet wahwistusta. Mutta kuinka merkittäväksi kirkastuminen sittemmin tuli heille, sen näemme Pietarin ja Johanneksen todistuksista. Pietari oli wanha jo, kun hän kirjoitti toisen kirjeensä. Siinä hän kirjoittaa 1: 16—18: Sillä emmepä me ole kawaloita juttuja noudatelleet teille tietäväksi tehdesämme meidän Herran Jeesuksen Kristuksen waimaa ja tulemista; waan me olemme itse nähneet hänen suuren kunniansa, koska hän Isältä Jumalalta sai kunnian ja ylistyksen, äänen kautta, joka hänelle näin siltä suurelta kunnialta tapahtui: tämä on minun rakas Poikani, johon minä mielistyin. Johannes sanoo (1: 14): Ja me näimme hänen kunniansa niinkuin ainoan Pojan kunnian Isästä täynnä armoa ja totuutta. Johannekselle ja Pietarille oli tämä tapahtuma warsinkin suuresta arvosta sentähden, että heidän piti tulla kristillisen kirkon perustajiksi ja pylwäiksi.

Meidän tähtemme. Mark. 9: 9. Mutta koska he menivät alas wuorelta, kielsi hän heitä kellenkään niitä sanomasta kuin he näkivät, waan sitte kun Ihmisen Poika on kuolluista nousnut. Tätä kieltoa noudattivatkin apostolit. Ja tämä kertomus on kirjoitettu samassa tarkoituksessa kuin kaikki muu, mikä puhuu Jeesuksesta: Mutta nämä owat kirjoitetut, että te uskoisitte, että Jeesus on Kristus Jumalan Poika ja että te saisitte elämän uskon kautta hänen nimeensä. Tämä tapahtuma on siis uusi todiste siitä, että Jeesus on Kristus Jumalan

Poika. Toinen lause sanoo (Fil. 3: 20, 21): Meidän me-
nomme on taivaissa, josta me myös Lunastajaa Herraa Je-
susta Kristusta odotamme, joka meidän heikon ruumiimme
kirkastaa, että se hänen kirkkaan ruumiinsa kaltainen olisi.
Missä yhteydessä on tämä lause Jesuksen kirkastumisen kanssa?
Kuinka riemullista tämä on? Mitä sanoimme tästä keskustelumme
alusssa? Mutta lopuksi koskivat meitä varsinkin sanat: Häntä kuulkaa!
Me kuulemme niin paljon: laulua, soittoa, puheita ja uutisia. Emme juuri tahdo sanoa sitä
synniksi. Mutta toivottavaa olisi, että kormamme maailman
melussa paremmin havaitsisivat äänen taivaasta: Häntä kuulkaa!
Pari omantunnon kysymystä! Mitä kuuntelet mie-
luisemmin: uutisiako, wai wanhaa Jumalan sanaa? Lystil-
listä lauluako, wai kristityn seurakunnan ylistyswirttä? Mutta
häntä kuulkaa, sillä hän on Jumalan Poika, hän on osallinen
Isän kunniaasta ja hän antaa meillekin kunniaansa. Kris-
tuksen kirkastuminen antaa meille opetuksen: että Jeesus on
Jumalan Poika; lohdutuksen: että meidän heikko ruumiimme
kerran tulee hänen kirkastetun ruumiinsa kaltaiseksi; ja käskyn:
häntä kuulkaa! Kun Jumala sanoo: häntä kuulkaa! niin was-
taamme: niin, häntä tahdomme kuulla.

Kun he menivät alas wuorelta, eivät he nähneet ke-
täkään, waan Jesuksen yksinänsä. Me tahdomme myöskin seu-
rata Wapahantajaa ja nähdä Jesuksen yksinänsä. Amen.

Jeesus siunaa lapsia.

Math. 18: 1—14. Mark. 10: 13—16.

Keskustelu.

1) Jeesus rakastaa lapsia. 2) Lapsen mieli on paras kaunistus. 3) Mikä tekee lapselle, sen tekee Jesukselle. 4) Korkeimpien enkelien tulee palwella lapsia. 5) Jeesus on tullut heidänkin tähtensä. — Siis: pidä itsemi arwoissa; anna arwo muillekin lapsille.

1) Jeesus rakastaa lapsia. Mitä meivät lapsia Wa-

pahtajan luo, että hän pani kätensä heidän päällensä ja siunasi heitä. Opetuslapset koettivat sitä estää ehkä sentähden, että heidän mielestään oli Wapahtajalle liian vähäpätöistä wietää aikaansa pienten lasten kanssa. Siitä Jeesus närkästyti. Ei muutoin mainita missään raamatussa, että Jeesus olisi närkästynyt. Jeesus tahtoi siis mielellään olla pienten lasten kanssa. Hän kutsuikin äidit luoksensa (Luukk. 18: 16) ja sanoi: Sallikaat lasten Sitte hän otti ne syliinsä — niinkuin hän teki sen lapsen kanssa, jonka hän pani (Mark. 9: 36) esimerkiksi opetuslapsille —, pani kätensä heidän päällensä ja siunasi heitä. Jeesus rakasti siis näitä lapsia. Niin, sen ajan lapsia; mutta nyt? Jeesus Kristus on sama eilen ja tänä päivänä ja niin ijankaikkisesti. Samanlainen mieliala kuin maan päällä on hänellä taivaassakin. Jeesus rakastaa vielä lapsia. Heti syntymänsä jälkeen wiedään ne hänelle kasteessa. Sentähden kuulettekin jokaisessa kasteessa sanat: Sallikaat lasten

2) **Lapsenmieli on paras kaunistus.** Kun opetuslapset riitelivät, kuka heistä etewin olisi, asetti Wapahtaja heidän keskellensä lapsen ja sanoi (Matth. 18: 3): Totisesti minä sanon teille: ellette käänny ja tule niinkuin lapset, niin ette suinkaan tule sisälle taivaan waltakuntaan. Siis on lapsenmieli, pienten lasten mieliala, Jumalan waltakuntaan pääsemisen pääehto. Minkälainen mieliala on yhden- ja kahdenwuotisella lapsella? Jeesus sanoo (w. 4): Joka itsensä alentaa niinkuin tämä lapsi Siis nöyrä. Toinen pienten lasten kaunistus on wilpittömyys: he sanovat mitä tarwoittawat, eivät teeskentele. Vielä he uskawat, luottawat siihen, mitä heille sanoo, eivät epäile. Tosin olivat nämäkin pienet lapset syntisiä ja tarwoitsivat Wapahtajaa, jonka wuoksi Jeesus sanookin tässä (w. 11): Ihmisen Poika on tullut autuaaksi tekemään He olivat siis kadotettuja, ellei Jeesus olisi lunastanut heidät. Mutta kolme äsken mainittua kohtaa tekivät heidät suuriksi Jumalan edessä — Onko teissä vielä tämä mieli? Joka elää yspendessä, walheessa ja epäuskossa, hän kääntyköön ajoissa saamaan jälleen lapsen mielialan.

3) **Minkä tekee lapselle, sen tekee Jeesukselle.** W. 5: Ja joku holhoo senkaltaisen lapsen minun nimeeni, hän holhoo minun. Jos kuninkaamme lähettäisi tänne jonkun ja hänen mukanaan kirjjeen, jossa seisoi: „Ottakaa tämä henkilö was-

taan aiwan kuin hän olisi minä itse;" oi kuinka Tämääinen puolustuskirja on joka lapsella. Keneltä? Tahtoisitko valmistaa Wapahantajallei iloa, palwella häntä? Miten sen voit tehdä? Jos näet köyhän lapsen, anna hänelle wanhoja waatteita; jos kuulet puhuttaman sairaasta lapsesta, niin toimita hänelle keitos j. n. e.

4) **Korkeimpien enkelien tulee palwella lapsia.** Math. 18: 10: Heidän enkelinsä taimaassa näkewät aina Se on tavallisesti ylhäinen mies, joka joka päivä näkee kuniin-kaan kaswot; ja ne enkelit, jotka joka päivä näkewät Jumalan kaswot, owat korkeimmat luoduista. „Heidän enkelinsä“ ei woi muuta tarkoittaa, kuin että ne owat määrättyt heidän palvelukseensa. Jos kuningas lähettäisi sen, jonka kanssa hän joka päivä seurustelee, sinua palwelemaan, etkö päättäisi siitä, että kuningas tuntee suurta rakkautta sinua kohtaan? Sowita tämä Jumalaan!

5) **Jesus on tullut lastenkin tähden.** W. 11: Sillä Ihmisen Poika on tullut wapahamaan sitä kuin kadonnut oli. Jumala ei ole ainoastaan antanut enkeliensä palwella ja wanjella lapsia; hän on myöskin lähettänyt rakkain Poikansa maailmaan heidän lunastukseksen. Enempää Jumala ei ole woinut tehdä teille.

Muista siis, kuinka kallis olet! Koska Jumala pitää minua suuressa arwossa, niin olen korkea ja suuri; sillä Jumala arwostelee kaikki todellisen arwonsa mukaan. Ihmiset sanowat usein: siihen olen liian hyvä. Samaa tulee lapsen usein sanoa. Milloin? Kun paha himo kuiskaa: „kosta; nyt on sopiwin tilaisuus“, kuinka silloin vastaat? Kun pahat ihmiset koettawat wietellä sinua walheesen tabi muihin syn-teihin, mitä vastaat heille? Minkä merkityksen woitte tämän johdosta antaa Josefän sanoille: „Kuinka minä niin paljon pahaa“ Kuinka minä alentaisin itseni niin sywään?

Pida arwosja muita lapsia! W. 6: Mutta joka pahentaa yhden näistä pienimmistä Miksi ei pida wietellä lapsia? Koska heillä on suuri arwo Jumalan edessä. Tämän panen wanjinkin teidän sydämillenne, joilla on nuorempia siskokkia. Pienet kuulewat teidän walehtelewan, pettävän, puhuwan sopimattomia sanoja. Wanhempi ihminen ei itse tahdo tehdä syntiä, waan wiettee alaikäistä siihen. Rangaistus: „myllynkiwi“ siis tapaturmainen kuolema. Je-

jus tahtoo sanoa, että semmoisen ihmisen tulee saada kova rangaistus. Miksi? Sillä wiettelijä tekee kassinkertaisen synnin. Raamattu sanoo, että „hän tekee itsensä osalliseksi toisen miehen syntiin“. — Kymmenen wietellyn kautta woi sata muuta tulla wietellyksi.

Safeus.

Luukk. 19.

Keskustelu.

Hywäksi tekeminen.

- 1) Mikä on hywäksi tehtävä? 2) Miten hywäksi tekeminen tapahtuu?

Ihmisen Poika on tullut etsimään ja wapahtamaan sitä kuin kadonnut oli, w. 10. Semmoisena osoittaisse Jesus tässä. Hän etsii, ja se, joka kadonnut oli, on Safeus, rikas mies, joka oli publikanein päämies. Kanssa pitää Safeusta syntisenä, pettäjänä. Safeus ei sitä kiellä waan sanoo: Katso, Herra, puolet . . . ; ja jos olen jonkun pettänyt . . . Hän tahtoo siis hywäksi tehdä, mitä on rikkonut. Se osoittaa katumusta. Hän palkitsee nelinkertaisesti; se osoittaa hänen katumuksensa totuutta. Semmoista mielialaa Jesus etsii, ja semmoisille ihmisille hän antaa synnit anteeksi. — Koska Wapah-tajamme pitää hywäksi tekemisen niin suuriarwoisena, niin kannattanee, että siitä puhumme muutamia sanoja.

1) Mikä on hywäksi tehtävä? Pettäminen s. o. se wahinko, minkä olen matkaan saanut lähimmäiseni omaisuudelle. Esimerkkiä: warkaus, petos, (palwelijain) huolettomuus, kaupan tahi sopimuksen peruuttaminen woiton tähden, palkollisten palkan pidättäminen tahi vähentäminen, lainaaminen tatakaisin maksamatta, eläminen ylellisesti toisten kustannuksella y. m. — Arwokkaampi tawaraa ja rahaa on hywä nimi ja maine. Myöskin tämän suhteen woin muita

wahingoittaa. Kunnian puolesta wahingoittaa lähimmäistä, jos walehtelee hänestä tahi syyttä saattaa hänet epäluulonlaiseksi, panettelemisella, sen liioittelemisella, mitä on kuullut. Kaikki tämä on taas hyväksi tehtävä. — Koska Sakeus oli koko Jerikossa tunnettu syntiseksi, oli hän warmaan pitemmän aikaa elänyt rikoksellisista elämää. Hän oli wahingoittanut itseään sillä, ettei hän ollut tehnyt hyvää. Meidän tulee palkita kaikki wahinko, jonka olemme saaneet aikaan laiminlyömisellä. Ajatellaamme joitakin laiminlyömiä! Lapsi laiminlyö läksynsä; oppipoika on huoleton harjoituksessa; moni laiminlyö oikean ajan ja tilaisuuden. Semmoisella saattamme usein wahinkoa muille, esim. vanhemmille, jotka siitä surewat ja saawat nähdä puutettakin.

Missä kolmessa tilaisuudessa tulee siis hyväksi tekeminen kysymykseen? Onko lapsellakin jotakin hywittämistä? Moni teistä on yhtä lahjakas kuin towerinne ja on kumminkein heitä jäljessä; hänen tulee koettaa oppia, minkä hän on laiminlyönyt. Jokainen katsokoon asemaansa ja kutsu- mustansa. Mikä kysymys tulee tehdä itselleen? Minkä: maanwiljelijä? kauppias? wirtamies? lääkäri? opettaja? pappi? renki? lapsentyttö? j. n. e. Jokaisen on tarwis tutkia itseään.

2) **Kuinka hyväksi tekeminen tapahtuu?** Sakeus antoi nelinkertaisesti takaisin. Ehtä ne, joille wääränyttä on tapahtunut, eivät enää ole elossa. Tyhjä esteleminen; onhan heillä perillisiä, lapsia, ja onhan muutoin aina köyhä. — Muistattekö nyt, miten woi wahingoittaa toisen kunniaa? Kuinka sen woimme hyväksi tehdä? Peruuttamalla, mitä olemme sanoneet, ilmoittamalla, miten asian oikea laita on. — Kuinka woimme hyväksi tehdä ne wahingot, jotka laiminlyömisellä olemme saaneet aikaan? Emme woi saada takaisin aikaa, joka on mennyt; mutta sinä, joka olet kadottanut wuoden laiskuudessa, voit lukea moninkertaisella ahteruudella tulewana vuonna. Jos olet laiminlyönyt tilaisuuden, niin käytä se paremmin wasta, kun semmoinen ilmaantuu. Wapahtaja tahtoo tulla myöskin sinun tykösi. „Katsi, minä seison owessa ja kolkutan.“ Mitä se merkitsee? Millä tavoin moni on laiminlyönyt awata Jesukselle? He owat kuulleet monta wakuuttawaa saarnaa, mutta He owat usein päättäneet. . . . Kuinka woi niin paljon kuin mahdollista hyväksi tehdä tämän laiminlyömisin?

Toinen keskustelu tästä kertomuksesta.

W. 3. Ja hän pyysi nähdä Jeesusta. Koska Jeesus sanoo opetuslapsilleen: „Autuaat ovat ne silmät, jotka näkivät, minkä te näette,“ niin on ollut suurta, ihanaa ainoastaan nähdäkin Jeesusta. Sakeus pyrki päästäkseen Jeesuksen läheisyyteen ja nousi puuhun. Pyri sinäkin näin hartaasti Jeesuksen läheisyyteen. Ruumiillisesti tämä ei nyt voi tapahtua, vaan kumminkin, niinkuin apostoli sanoi (1 Piet. 1: 8): Jota te rakastatte, vaikka ette häntä näe, jonka päälle te myös usotte Siis tulemme tapahtajan läheisyyteen, kun uskomme hänen päällensä. Jos sinä häneltä toivot opetusta, lohdutusta, voimaa syntiä voittamaan, niin sinulla on halu tulla hänen läheisyyteensä; jos uskot häneen, niin olet autuaampi kuin ne, jotka näkivät hänet silmillään, mutta eivät kääntyneet.

W. 5. Minun pitää tänäpäinä oleman sinun huoneessasi. Näillä sanoilla tulee Jeesus publikanin hiljaista ikävoittamisesta vastaan. Tässä meille on todistus siitä, että Jeesus myöskin tuntee ja tydyttää meidän ikävoittamisemme. Ei hän lähetä meitä tyhjin käsin takaisin. Joka minun tyköni tulee, häntä en minä heitä ulos (Joh. 6: 37). — Meillä on tässä toinenkin kohta huomioon otettava. Sakeus ei halunnut enempää kuin saada nähdä Jeesusta; mutta hän saa äärettömän paljon enemmän.

W. 6. Hän otti hänen iloiten vastaan. Edellisen johdosta voimme päättää, millä ilolla Sakeus otti Jeesuksen vastaan. Sama tunne on elähtänyt kaikkia hurstkaita, jotka uskossa ja rakkaudessa ovat tulleet Jeesuksen läheisyyteen. „Kuin on Jeesus sydämessän’, Niin on mulla ilo suur’, Joka sielun’ täyttää juur’, Lohduttaa mua synkendesjän’, Surus’, murhees’ ainian, Jeesus paras tavarän’. U. S. W. Ohd. 134: 3.

W. 9. Tänapäinä on tälle huoneelle autuus tapahtunut, että hänkin on Abrahamin poika. Abrahamin oikeat lapset ovat nimittäin ne, joilla on Abrahamin usko. Uskonsa Jeesukseen oli Sakeus osoittanut sillä, että hän ikävoitti häntä (tämä on usko sinapin siemenenä, Math. 17: 20), ja ilolla, jolla hän otti hänet vastaan. Sitä oli seurannut synnintunnustus, ja parannuksen ensimmäiset hedelmät oli hän osoittanut hyväksi tekemällä, minkä oli rikkonut. Sen-

tähden antaa Jeesus hänelle ja koko hänen huoneelleen autuuden tapahtua s. o. antaa heille synnit anteeksi.

W. 10. Sillä Ihmisen Poika on tullut etsimään ja wapahtamaan sitä kuin kadonnut oli. „Sillä“ s. o. tämä on syy, miksi Jeesus näin kohteli Sakeusta. Koko maailman pitää tietämän, että hän on tullut tänne etsimään kadonnutta. Kadonneita ovat syntiset, koska he tulewat ijankaikeksi kadotetuiksi. Herra etsii meitä vielä joka päivä sanallaan ja sakramenteillaan. Rakkaat lapset, antakaa Jeesuksen löytää teidät!

Ken sinun kerran löysi waan,
Ei mielly enää maailmaan;
Ken rakkauttas tuta saa,
Se tyfös täältä haluaa.

Di Jeesus, kaiken aikamme
Armollas asu kanssamme,
Meit' täytä suloiisuudellas,
Ravitse rakkaudellas!

U. S. W. Chd. 251 b): 4, 6.

Weroraha.

Matth. 22: 15—22.

Keskustelu.

1) Farisealaisten kawaluus. 2) Jeesuksen rehellisyys.

1) Tämä tapahtuma tapahtui pari päivää ennen Jeesuksen kuolemaa.

He pitivät neuwoa, kuinka he hänen sanoisja solmeisivat. Me näemme 21: 45, että farisealaiset huomasiwat, että Jeesuksen wertaukset, warsinfin viimeinen pahanillisistä peltomiehistä, tarkoittivat heitä. Sentähden he pyysivät häntä kiinni ottaa (w. 46), mutta he pelkäsivät kansaa, joka piti häntä profetana. He eivät woineet kärsiä sitä totuutta, jolla Jeesus paljasti heidän syntinsä. He eivät kumminkaan rohjenneet julkisesti häntä tappa. Sentähden he päättivät solmita häntä hänen sanoihinsa. Heidän tarkoituksensa oli saada

häntä lausumaan jotakin, joka saattaisi hänet turmioon. Sitä warten he pitivät neuwoa, tulivat yhteen, miettivät ja punnitsevat, kuinka he parhaimmalla tavalla saisivat Jeesuksen häwidön. Kuinka syntistä! Semmoista sanotaan ilkeydeksi, wietkaudeksi, kawaluudeksi. Sitte he lähettivät opetuslapsensa, palvelijansa (eiwät menneet itse, ettei Jeesus muka mitään aawistaifi), jotka, niinkuin Luukas sanoo, olivat vanhurskaita olewinaan s. o. tulivat rehellisistä syistä totuutta etsimään. — On wieläkin semmoisia, jotka koettawat riistää lähimmäiseltään hänen kunniansa, wälkappaleena käyttämällä wiatonta sanaa, joka jostus on häneltä pujahtanut. Se, että tämä usein tapahtuu ehdollisesti ja päätöksestä, todistaa sydämen wiheliäisyydestä ja synnin suuruudesta.

„Mestari, me tiedämme sinun todistukseksi“ y. m. He kiittävät Jeesusta edessä saadaksensa häntä puhumaan mieltensä mukaan. Niin tekewät imartelijat ja ulkokullatut wieläkin. Ps. 55: 22: Heidän suunsa on liukkaampi kuin woi, ja sota on heidän sydämesänsä; heidän sanansa owat filiammat kuin öljy, ja ne owat paljaat miekat. Sunajaa suussa ja sappea sydämessä — mitä se merkitsee? Jeesus ei ole niin ankarasti puhunut kenestäkään ihmisestä kuin ulkokullatuista, jotka koettawat pettää Jumalaa ja ihmisiä wäärällä näöllä. Wakainen ja ankaru uhkaus on Ps. 50: 19 ff. kawaloille: Sinun suus sallit sinä pahaa puhua ja kieles saattaa petosta aikaan. — Näitäs teet, ja minä olen wait; niin sinä luulet, että minä olen sinun kaltaises; mutta minä nuhtelen sinua ja asetan näitä sinun filmäis eteen. Ymmärtäkää siis näitä te, jotka Jumalan unhotatte; etten minä tempaifi jostus pois, ja ei olisi wapahtajata. — Sentähden, rakkaat lapset, ottakaa waari kaikesta, mitä puhutte. Ukäämme rakastako sanalla ja kielessä, niin kuin farisealaiset, waan työllä ja totuudella. „Hursteaus ja oikeus warjeko minua“, rukoilee Dawid. Sama olkoon sinun jokapäiwäinen rukouksesi. Muistakaa myös, että Jumala tutkii sydämet ja munastuut ja tietää hywin, mitä sydämessä asuu. Kuinka wähä ihmiset tätä muistawat! Sentähden panettelu, kawaluus ja ulkokullaisuus owat niin yleisiä.

Sopiiko keisarille antaa weroa taikka ei? Juutalaiset maksuivat Jumalalle temppeleweron omassa juutalaisessa rahassa. Mutta Jumalan wapaana kansana eiwät he luulleet, että heidän tarwitsiji maksaa weroa pakanalliselle esiwallalle, roomalaiselle keisarille. Tällä kysymyksellä aikoivat he nyt pyytää

Jesuksen ansaan. Jos Jeesus olisi suoraan sanonut: Kyllä teidän täytyy maksaa vero keisarille; niin he olisivat voineet sanoa: Hän ei ole profeta, sillä hän pitää roomalaisten puolta eikä välitä Jumalan kunniaa. Jos hän taas olisi vastannut „ei“, niin he olisivat maaherralle syyttäneet häntä kapinan nostajaksi. Jos hän olisi ollut aivan waiti, niin hän ei olisi ansainnut sitä kiitosta rohkeamielisyhdestä, jonka he äsken olivat lausuneet.

2) Silmäänpiistävän vastakohtaan tälle kavaluudelle ja ilkeydelle tekewät Wapahtajan rehellisyys ja totuuden rakkaus.

Mitä te uskotullatut kiisaatte minua? Wapahtaja ei antanut itseänsä pettää, vaan tutki heti läpitunkewalla katseellaan heidän sydämensä. Hän näki, että he puhuivat ja ajattelivat toista, eikä hän epäillyt sitä suoraan sanoa. Tämä on rehellisyhttä, ja se ominaisuus on Jumalalle mieleen. Kun Jumala waatii Abrahamilta: „Waella minun edessäni ja ole wakaa“, niin tämä waatimus koskee ensi sijassa rehellisyhttä. Ja Dawid sanoo (1 Mik. 29: 17): Minun Jumalani, minä tiedän, että sinä tutkistelet sydämen ja tahdot wakuutta. Paawali sanoo kauniisti (Rom. 15: 18): Sillä en minä rohkene mitään puhua niistä, kuin ei Kristus minun kauttani wai kuttanut. Rakkaat lapset, olkaa suorat ja rehelliset niinkuin Wapahtajanne. Alkaa koskaan sanoko: „olen iloinen nähdesjäni teitä,“ kun se ehkä surettaa teitä.

Osoittakaa minulle weroraha. Kun Wapahtaja näin oli farisealaisille sanonut totuuden, tahtoi hän myöskin suoraan ja peittelemättä wastata heidän kysymyksenjä. Kun roomalaiset tulivat Judan maan herroiksi, toiwat he myöskin maahan roomalaisen rahan, jolla werot tuli maksaa. Semmoinen raha se oli, joka tässä näytettiin Jeesukselle.

Antakaa keisarille, kuin keisarin owat ja Jumalalle, kuin Jumalan owat. Tämä oli puhdas ja selwä wastaus, joka osoitti samalla Wapahtajan rehellisyhttä, suurta wiisautta ja sydämellistä hywyyhttä. Katsekkaamme tätä likemmin! 1) Hänen rehellisyhttensä eli suorutensa. Se on Jeesuksen tahto ja käsky, että esiwallalle tulee maksaa weroa; sen hän sanoo suoraan, kysymättä, mitä wiholliset siitä ajattelewat. Niin apostolikin (Rom. 13: 1—7): Jokainen olkoon esiwallalle . . . 2) Hänen wiisautensa. Sen näemme siitä, miten hän puolustaa mielipidettänsä: Teidän tulee maksaa weroa sentähden, että keisarin raha on teidän rahanne, ja hän siis

tehdän herranne. Tätä vastaan ei voitu mitään sanoa, niinkuin Luukaskin sanoo: Ja ei he taitaneet hänen puhettansa kansan edessä laittaa. 3) Hänen rakkautensa. Herra oli puhunut ilman katkeruutta. Vihollisetkin hän tahtoi vapauttaa ja autuaaksi tehdä. Antakaa Jumalalle, mikä Jumalan on! Jumala oli Israelin oikea Herra. Mutta koska he olivat hylänneet Jumalan, oli hän jättänyt heidät pakanain käsiin; niin ennen, niin nytkin. Ainoa tapa, miten tästä päästä, oli kääntymys Jumalan tykö. Kääntykää, tahtoo Vapauttaja nyt sanoa. Näyttihän tämäkin tapahtuma, etteivät he olleet pyhittäneet Jumalalle sydämensä, sanansa ja työnsä. Antakaa Jumalalle, mikä Jumalan on!

Kuinka ylevänä seisot edessämme, Herra Jeesus! Ja kaikki, mitä olet sanonut ja tehnyt, kuinka se on täynnä suoruutta, totuutta, miisautta ja rakkautta! Anna meillekin armoa, ettemme puhuisi muuta kuin mitä sinä waikutat! Amen.

K ä r s i m i s e n h i s t o r i a .

Jeesus woidellaan Betaniasja.

Joh. 12. Mark. 14.

Waiikka Herran kärsiminen oikeastaan alkoi vasta Getsemanessa, niin luetaan se tawallisesti alkawaksi woitelemisesta, sentähden, että kaikki tapahtumat tästä hetkestä liittyvät toinen toiseensa. Jeesuksen kärsiminen kestää wiikkokauden, jota nimitetään kärsimiswiikoksi eli piinawiiikoksi. Woiteleminen tapahtui Lauantaina; seuraavana päivänä (Palmusunnuntaina) tapahtui ratsastaminen Jerusalemiin. Nardus on eräs laji walerianaa. Tämän hywänhajuisen woiteen, joka Marialla oli alapasteriastiasja, wuodatti hän Jeesuksen pään yli ja woiteli sillä hänen jalkansa. 300 penninkiä ei ollut wähäinen summa ja vastaa meidän rahassamme noin 140 marikkaa. Merkiklistä on, ettei koko ewankelisessa historiassa yksikään waimo osoita tylyä mieltä Jeesusta kohtaan.

Raikkialla häntä kohtaa helluus ja osanottavaisuus naisluvun puolelta: waimot seuraawat häntä hänen waelluksillaan, Jerusalemin tyttäret itkewät häntä, Pilatuksen puoliso säälii häntä, waimoja on läsnä hänen hautaamisessaan j. n. e.

Tapahtumat. Latfarus oli herätetty kuolleista. Tämä ihmetyö oli woimallisesti waikutannut kansaan. Raati päättää, että Jesuksen pitää kuoleman. Silloin Jeesus meni (Joh. 11: 54) Efraimiin, joka oli 1½ peninkulmaa Jerusalemistä. Sieltä hän waeltaa viimeiset rasfaat askeleensa Jerusalemiin ja julistaa juhlallisesti opetuslapsilleen kärsimisensä. Ensi kerran hän julistaa kärsimisensä, kun Pietari tunnustaa häntä Jumalan Pojaksi, (Matth. 16); toisen kerran kirkastumisensa jälkeen (Matth. 17: 22, 23). Tämä julistaminen tiellä Jerusalemiin on kolmas. Tällä matkalla hän meni Jerikon läpi ja wieraili Sakeuksen luona; sieltä hän meni eteenpäin Betanian kylään, puoli peninkulmaa Jerusalemistä, jossa woitelemisen tapahtui.

Reskustelu.

Jesuksen woitelemisen.

- 1) Maria. 2) Judas. 3) Jeesus.

1) **Maria.** Hänen kunnioittamisensa ja rakkautensa. Itämaisissa oli tapana woidella wieraita, kun he tulivat taloon. Sillä tahdottiin osoittaa heille kunniaa. Koska Maria käytti niin paljon rahaa tähän, lienee hän suuresti kunnioittanut Jeesusta. Mistä tämä tuli? Hänen sisarensa Martta oli ihanasti tunnustanut (Joh. 11: 27): Herra, minä uskon, että sinä olet Kristus Jumalan Poika, jonka piti tulla maailmaan. Tähän on Maria warmaankin yhdistynyt. Tämän uskonsa hän nyt osoittaa käytöksellään. — Jeesus oli herättänyt hänen welsensä kuolleista. Woitelemisen tapahtui siis kiitollisuudesta, rakkaudesta. Hän oli ennen istunut Jesuksen jalkain juuressa ja kuunnellut hänen sanojaan (Luukk. 10: 39). Siis hän oli niinkuin Martta tunnustanut hänet Wapahantajseen. Tämäkin herätti rakkautta. — Hän ei mi-

tään nyt sanonut; teki waan hiljaisuudessa tehtävänsä. Mutta mitä hän lienee ajatellut? Korkea raati oli käskennyt, että sen, joka tiesi, missä Jeesus oleskeli, tuli ilmoittaa se, että he saisivat ottaa hänet kiinni. Tämä oli luultavasti Marialle tuttua. Mikä aavistus hänellä nyt ehkä oli? Tämä hiljaisuus tekee hänen käntöksensä, hänen rakkaudenosoituksensa waan paljoa kauniimmaksi.

2) **Judas.** Hänen ulkokullaisuutensa. Judas arvosteli ankarasti Marian käntöstä, kun hän arweli: mitä warten tämä tuhlaawaisuus? Marian käntös harmitti häntä siis. Hän puhui köyhäin puolesta. Suu ja sydän eivät wätäneet yhtä: ulkokullaisuutta. Mikä oli sitte hänen tarkoituksensa? Hän oli waras (w. 6) ja hänellä oli kuffaro. Hän olisi tahtonut saada rahat omaan taskuunsa. Hän oli waras: hän oli siis ennenkin ottanut yhteisestä kassasta, ja se oli ehkä nytkin hänen tarkoituksensa.

3) **Jeesus.** Hän kiittää Mariaa, sanoen: Hän on tehnyt hyvän työn. Muut opetuslapset olivat (Matth. 26 mukaan) yhtyneet Judaan moitteesen, warmaankaan ei teeskennellen waan sentähden, että he todella pitivät woitelemisen tuhlaamisena ja arwelivat, että olisi ollut parempi käyttää nämä rahat köyhii warten. He nimittäin näkiwät ainoastaan ulkonaisen teon, eiwätkä nähneet Marian sydäntä. Opetuslasten sanat loukkasivat Mariaa. Jeesus sanoi ensin: „Mitä te häntä waiwaatte?“ ja sitte: „Hän teki hyvän työn minun kohtaani.“ Sitte hän sanoi: „Tämä teki mitä hän woi.“ Tämä on suurin kiitos, minkä Wapahtaja milloinkaan on lausunut mistäkään työstä. Jokainen teko eli työ saa alkunsa sisästä. Ulkonaisesti woivat teot olla toistensa kaltaisia. Monella teolla on kaunis ulkonainen näkö, waikka sisällisesti on huono niinkuin farisealaisten käntös. Onko-han myöskin tekoja, joissa laita on päinwastainen? Herra katsoo sydämeen. Mitä oli siis Marian teko hyvä? Koska se osoitti hänen suurta rakkauttaan. Nyt tiedät myöskin, mitä sinun tulee tehdä, että Jeesus sanoisi tekojasi hyviksi. Tee kaikki, minkä teet, rakkaudesta Jeesukseen, joko autat köyhää, rukoilet, kuulet Jumalan sanaa, osoitat kärsiwällisyyttä tahi kartat syntiä. Tästä lähteestä tulee kristityn kaikkien hyvien töiden lähteä.

Jeesus sowittaa Marian teon kuolemaansa: Hän

ennätti voitelemaan minun ruumistani hautaamiseksi; tahti tarkemmin sanain mukaan: hän palsamoit minua hautaamiseksi. Maria osoitti hänelle viimeisen kunnian, ja sitä hän ei tahtonut estää.

Jesús ennustaa, että Marian käyntös ilmoitetaan yli koko maailman. Hän sanoo: totisesti s. o. se warmaan tapahtuu. Ja se on tapahtunut. Jokainen kristitty tuntee Marian, hänen tekonsa ja rakkautensa.

Lopuksi. Sinä et saa rakastaa Jesúsista vähemmän kuin Maria. Miksi et? Koska hän on kuollut sinunkin tähtesi. Jesús otti vastaan Marian suuren lahjan. Hän tahtoo saada paljon rakkautta. Miksi? Sillä hän on ensin meitä rakastanut. Kreivi Zinzendorf huomasi kerran matkoillaan kuwan, Kristuksen ristillä, jonka alla seiso: „Tämän minä tein sinulle, mitä sinä teet minulle?“ Mitä tarkoitti ensimmäinen lause? Mihin kehoitti toinen? Tämä tunki sydään jalon kreivin sydämeen. Jesús haluaa warsinakin sydämiä, jotka rakkaudesta häneen karttavat syntiä. Lakatkoon jokainen wäärnydestä, joka Kristuksen nimeä mainitsee (2 Tim. 2: 19).

Hän on kallein tawarani,
 Mutuuteni ainoa;
 Hän on yksin turwanani,
 Muist' ei mitään apua;
 Maailmassa kaikki muu,
 Niinkuin savu hajoontuu.
 Siis hänt' etsin myöhään, warhain,
 Hän on ystävänä parhain.

U. S. W. Chd. 152 b) 2.

Jesús ratjastaa Jerusalemiin.

Math. 21.

Keskustelu.

Tämä tapahtui Palmusunnuntaina, joka siitä on saanut nimensä. Wanhassa kristillisessä kirjossa säädettiin, että tästä tapahtumasta piti saarnattaman kaffi kertaa wuodessa, Ad-

wenttifunnuntaina ja Palmusunnuntaina. Se suuri, tärkeä, ihana aine, joka aina tulee tuottamaan kristityille lohdutusta ja iloa on tämä: Sinun kuninkaasi tulee sinulle. Kuinka suuri ja ihana tämä saarna on Jumalan filmissä, sen näemme siitä, että Jumala vuosifatoja ennen antoi julistaa sen profetan kautta. Sak. 9: 9, 10: Ilotse, sinä Sionin tytär suuresti (Hän on siis olewa kuningas, joka vaikuttaa rauhaa, — ja koko maailmaan.) Johannes ewankelista lisää (12: 16), että opetuslapset vasta hänen kuolemansa jälkeen muistivat, että tämä oli hänestä kirjoitettu.

Katselkaamme nyt tätä tapahtumaa tarkemmin ja tutkikaamme, mikä merkitys sillä on Jeesuksen elämälle. Ransa oli jo ennen tahtonut tehdä Jeesuksen kuninkaaksi (Joh. 6: 15); mutta hän oli wälttänytynyt semmoisesta kunniaasta. Miksikähän? Joh. 6: 26 sisältää syyn: Jeesus ei tahtonut olla kuningas heidän mieltensä mukaan, maallinen kuningas, joka aina woisi hankkia heille leipää. Wapahattajamme on kumminkin totisesti kuningas; siitä hän ensin puhuu ennen kärsimistensä ja sen kestäessä. „Silloin kuningas sanoo niille, jotka hänen oikealla puolellaan ovat . . .“ Pilatuksen edessä: „Minä olen kuningas.“ Tässä hän myöskin antaa itseään palwella (palmun oksat, waatteet tiellä), hän, joka ei ole tullut palweltawaksi waan palwelemaan. Mutta nämä ulkonaiset kunnianosoitukset, jotka hän ottaa vastaan, näyttävät meille kuwaannollisesti, että me saamme elää hänen waltakunnassaan ja häntä palwella wanhurskaudessa ja autuudessa. Hän on, niinkuin profeta sanoo, kuningas, joka tuo rauhaa (Jumalan kanssa). Hän ottaa myös vastaan terwehdyksiä, ikäänkuin hän olisi kuningas. Ransa huutaa riemuiten (Joh. 12: 13): Siunattu on se, joka tulee Herran nimeen, Israelin kuningas. Jeesus ottaa muitakin kuninkaallisia kunnianosoituksia vastaan estämättä niitä, esim. Hosianna (s. o. auta, Herra) Dawidin Poika! Hosianna korkeudessa (s. o. auta sinä, Herra, joka korkeudessa asut). Rauha taivahassa ja kunnia korkeuksissa! Luukk. 19. Kun farisealaiset harmistuivat näistä huudoista, wastasi Jeesus heille: Jos nämä waikenewat, niin tiwet pitää huutaman. (Jos ihmiset kylmyydessään eiwät tunnusta sitä rakkautta, jonka Jumala Poikansa lähettämisellä on osoittanut, niin hän antaa elottomalle luonnolle äänen, sillä se on tunnustettava.) Ofsin lapsetkin puhkeawat ilossaan sanoihin: Hosianna Dawidin Poika! Siis näemme, että Jeesus, joka

oli nöyrä ja sanoo, että meidän häneltä tulee oppia nöyryyttä, että hän, joka muutoin aina eli hiljaisuudessa ja koetti välttää huomion herättämistä, tässä ottaa vastaan ihmisten kunnianosoituksia. Hän tahtoo, että me pitäisimme häntä sinä, mikä hän todella on. Meidän tulee kunnioittaa Poikaa, niin kuin me kunnioitamme Isää; ja Jeesuksen nimeen pitää kaikkien polvien kumartaman ja kaikkien kielten tunnustaman, että Jeesus Kristus on Herra.

Mutta hän on kuningas, joka on voittanut ruunun ristin kautta sekä voiton taistelun kautta kuoleman ja helvetin kanssa ja nyt Golgatalla ottaa valtakuntansa haltuunsa. Tässä, niinkuin usein Herran elämässä, näemme korkeuden ja alentumisen liikeimmässä yhteydessä; niin esim. hänen syntymisensä kurjuus ja enkelein kiitosvirsi; hänen nälkänsä ja kiusauksensa ja enkelein palvelus sen jälkeen; kärsimisen julistaminen ja firkastuminen. Rohkeutensa ja kuninkaallisen voimansa osoittaa hän sillä, että hän heti ratsastettuaan kaupunkiin ajaa ulos myyjät ja ostajat temppelistä, kenenkään estämättä. Mutta riemuisevan kansan odotusta hän ei täytä. He odottivat, että Kristus Davidin poikana nyt uudistaisi vanhan kuninkaahuoneen loiston. Mutta hän astuu, vaikka koko kaupunki on liikkeessä, hiljaisesti alas, menee temppeliin, katselee kaikkea, eikä tee sinä päivänä muuta (Mark. 11: 11). Siis ei mitään maallisia aikomuksia. Mutta toiselta puolen Wapahtaja toivoi, että koko Jerusalemin hänet huomaiksi, että joku saisi tilaisuutta kääntyä hänen puoleensa ja kuulla tarkemmin hänestä, niinkuin tapahtuikin. Sillä Math. 21: 10 mukaan „nousi koko kaupunki ja sanoi: kuka on tämä?“ Silloin kansa sanoi: „tämä on Jeesus se profeta Galilean Natsaretistä.“ Mutta valitettavasti he eivät sen enempää tahtoneet kuulla hänestä. Kuinka ihmiset vieläkin ovat samanlaisia! Vaikka 1800 w. on todistettu, että Kristus on kuningas, joka hallitsee vihollistensa keskellä, vaikka siitä saarnataan kouluissa ja kirkoissa, niin on vielä monta, jotka sulkevat korwansa, ovat wälinpitämättömiä ja puuttuivat mielemmin maallisiin asioihin. Jeesuksen ratsastaminen Jerusalemiin todisti, että hän rakasti sitä kaupunkia. Kuinka niin? Mutta sen asukkaat eivät huolineet siitä rakkaudesta. Miten? Kuinka Jeesus osoittaa meille samaa rakkautta? Kuka sen ylenkatsoo? — „Katsa sinun kuninkaas tulee sinulle!“ Se, mikä

äskēn olemme esitelleet, osoittaa meille Wapahantajamme hiljaisuutta, lempenttä ja rakkautta. Itsekkäisyys ja turhamielisyys olivat kaukana hänen sydämeästään. Kuinka hän muutoin olisi käyttäntynnyt? Jotakin aivan toista oli hänen mielessään: Ihmisen Poika on tullut etsimään ja wapahutamaan sitä, kuin kadonnut oli. Hän itkee Jerusalemiä ja sanoo (nämät sanat [Luukk. 19: 42—44] teidän tulee oppia ulkoa): Jos sinä tietäisit... Tämä oli Jesuksen viimeinen koetus saada Jerusalem'in kansa parannukseen ja uskoon. Mutta he eivät tahtoneet, waan waelisimat edelleen maallisilla ja syntisillä teillään kysymättä Jesuksesta. Sentähden kohtasi heitä pari päivää sen jälkeen Herran wihansana (Matth. 23: 37 ff): Jerusalem, Jerusalem, sinä, joka tapat profetat ja kiwillä surmaat ne, jotka sinun tyköś lähetetyt owat! kuinka usein minä tahtooin koota sinun lapses, niinkuin kana kotoo poikansa siipeinsä ala? ja ette tahtoneet. Katso teidän huoneenne pitää teille jäämän kylmille. Sillä minä sanon teille: ette suinkaan minua tästedes näe, siihen asti kuin te sanotte (kun Herran olette kääntyneet minun puoleeni ja tunnustatte minut kuninkaaksenne): kiitetty olkoon se, joka tulee Herran nimeen! — Jerusalemin lopun te tunnette. Tulkoon tämä meille waroitukseksi!

Älkää, rakkaat lapset, antako sen sanan tulla teille hebelmättömäksi, joka tänään on teille puhuttu: Oloitse sinä... katso sinun kuninkaas tulee sinulle wanhurstas ja auttaja... Antakaa Herran Jesuksen hallita teitä! Antakaa hänen hallita teidän sydämiänne, että olette sen mielisiä, kuin Kristus Jesus oli: totisia, nöyriä, hiljaisia, auttawaisia, ystäwällisiä, puhtaita! Hallitkoon hän teidän sananne, että ne owat lempeitä, kuin hänen, ja tosia, kuin hänen, jonka suussa ei wäärnyttä löydetty! Hallitkoon hän teidän tekonne, niin että aina katsotte häntä, joka uskon on alkanut ja sen päättää!

Jesus pesee opetuslastensa jalat.

Joh. 13.

Maanantaina, Tiistaina ja Reskiwiikkona opetti Jesus

paljon varsinkin vertauksissa. Sillä aikaa pitivät viholliset yhä neuvoa, kuinka he hänet tappaisivat. Silloin (Math. 26: 14, 15) meni Judas pois ylimmäisten pappein luo ja sanoi: „Mitä te annatte minulle.“ Tämä tapahtui Keskiviikkona. Torstaina lähetti Vapahtaja Pietarin ja Johanneksen kaupunkiin valmistamaan Pääsiäislammasta, jonka jälkeen he illalla söivät sen lain tavan mukaan. Mutta sitä ennen syntyi riita opetuslasten kesken, kuka heistä etewin olisi, ja sen yhteyteen tulee warmaankin panna jalkainpeseminen.

„Sokrateen hyvästijätö maailmalle oli kaunis ja liikuttava; samoin se, että hänen opetuslapsensa itkivät ja heittänsivät maahan, kun suuri opettaja oli laannut puhumasta ja ottanut myrkkypikarin, tyhjentääksensä sen. Mutta tässä on enemmän kuin Sokrates. Tässä näemme Jumalan kunnian. „Minä olen“, sanoi Jeesus opetuslapsilleen, „suuresti halunnut syödä tätä pääsiäislammasta teidän kansanne, ennenkuin kärsin.“ Ja niinkuin hän oli rakastanut omiansa, niin hän loppuun asti rakasti heitä. Ei voi koskaan wäsyä lufemasta ja uudestaan lufemasta, kuinka hän, jolla oli semmoinen työ tehtävänä, semmoinen kalffi juotavana, vielä tänä viimeisenä ateriana antoi Johanneksen maata hänen rinnallaan sekä fasti ja antoi leiwän opetuslapsille; millä huolella hän puhuu siitä opetuslapsesta, joka oli hänet pettävä, sanomatta hänen nimeään ainoastaan wiittaamalla pettäjälle itselleen, että hänen salaisuutensa oli tunnettu; kuinka hän ilmoittaa liian rohkealle Pietarille, että hän tulee kieltämään mestarinsa; kuinka hän nimittää opetuslapsia ystävikseen; sanoo että hän menee pois valmistamaan heille sijaa, että he taas saawat nähdä häntä, että heidän sydämensä saa riemuita, eikä kenkään voi ottaa heidän riemuansa heiltä pois.“

Keskustelu.

Jeesuksen palwelewa rakkauts.

1) Sen syh. 2) Sen fuuruus. 3) Sen torfoitus.

1) **Syh.** Jo silloin, kun Jeesus viimeistä kertaa waelsi Efraimista Jerusalemiin, syntyi riita opetuslasten kesken siitä, kuka heistä etewin olisi (Math. 20: 20—28). Se uudistettiin,

kun Jeesus viimeistä kertaa aterioitsi opetuslastensa kanssa. (Luukk. 22: 24—30). Tämän riidan ratkaisee Jeesus jalkain pesemisen kuvaannollisella toimituksella, joka luultavasti tapahtui heti sen jälkeen.

Jeesus pesee opetuslasten jalat. Tämä oli muutoin orjien ja halvimpien palvelijain tehtävä; sentähden ei Pietari olisiikaan sallinut Jeesuksen sitä tehdä. Miksi wapahtaja sen fitten teki? „Niinkuin hän oli rakastanut omiansa“ Sen piti oleman hänen palwelewan rakkautensa todiste. Miksi hän tahtoi osoittaa tätä palwelemaa rakkautta? Usken oliwat opetuslapset kysyneet, kuka heistä suurin olisi. Jalkain pesemisen piti antaman wastauksen siihen. Jeesus tiesi, että hän oli Jumalasta lähtenyt ja että hän oli opetuslastensa Herra ja Mestari. Hän teki kumminkin halvimman orjan työn. Tämä on nöyryyttä. Ja Kristuksen palwelewan rakkauden peruste on nöyryys. Joka teidän seasanne tahtoo suurin olla se olkoon teidän palvelijanne. Ja joka tahtoo tulla ensimmäiseksi, se olkoon kaikkein orja. Sillä ei myöskään Ihmisen Poika ole tullut, että häntä palweltaisiin, mutta palwelemaan ja antamaan henkensä lunastuksen hinnaksi monen edestä (Mark. 10: 43—45). Sentähden puhutaankin Kristuksen alentumisen tilasta, johon luetaan hänen syntymisensä kurjuudessa, hänen alhainen elämänsä, hänen monet kärsimisiensä, hänen ristiinnaulitsemisensa ja kuolemansa.

2) **Suuruus.** Johannes huomauttaakin tämän palwelewan rakkauden suuruudesta. Sitä hän osoitti viimeisenä iltana ennen kuolemaansa Judastakin, suurinta wihamiestänsä kohtaan (w. 2), waikka hän tiesi korkeutensa ja jumalallisen luontonsa (w. 3): hän tietää, että kaikkein korkein tässä tekee halvimman toimen. Sen huomaa Pietarikin (w. 6). Sinä, elävän Jumalan Poika, ja minä syntinen ihminen j. n. e. Katoolisessa kirkossa on paawilla tapana joka tiirastorstai pestä 12 papin jalat; katooliset ruhtinaat pesewät samoin 12 köyhän jalat. Se olisi kaunist, jos se tapahtuisi Jeesuksen mielessä.

3) Tämän toimituksen **tarloituksen** lausuu Herra sanoisensa (w. 14, 15): Niin pitää myös teidän toinen toisenne jalat pesemän. Sillä minä annoin teille esikuwan . . . Roomalais- ja kreikkalaiskatooliset kirkot ottawat nämä sanat puustawin mukaan, mutta me emme niin. Wanhimmassa kristillisessä kirkossa emme löydä mitään jälkiä siitä, että Jeesus olisi sitä

vaatinut. Ja Raahattaja on sanonut: „Ne sanat, jotka minä teille puhun, ovat henki ja elämä.“ Mitä on siis näiden sanain: „Niin pitää myös teidän . . .“ warfinainen merkitys? Meidän tulee siis oppia Jesukselta rakastamaan ja miellellämme palvelemaan toinen toistamme. Oppikaa minulta, sillä minä olen nöyrä sydäimestä. Samoin w. 34: Uuden käskyn minä annan teille, että te rakastatte teitänsä keskenänne, niinkuin minä teitä rakastin Kristuksen rakkaus on olewa meidän weljellisen rakkaudemme esikuwa. Tätä esikuvaa ei oltu nähty W. T:ssä; sentähden se oli uusi käsky. Pitäen tätä silmäänsä edessä waatii apostoli (Fil. 2: 4): „Mikään jokainen omaa parastansa katsoko waan myös toisen parasta. Siis jos joku kysyy: kuinka pitkälle tulee minun mennä palvelewaisuudessa? — niin wastaus on: niin pitkälle kuin Kristus. Siitä pitää kaikkien ymmärtämän, että te olette minun opetuslapseni, jos teillä on rakkaus keskenänne (w. 35). Kristuksen rakkaus on siis kristityn tuntomerkki.

Jos te nämät tiedätte, te olette autuaat, jos te niitä teette. Dieto yksin ei siis riitä. Te tiedätte tämän, tehkää se myös, rakkaat lapset. Ei ole sanottu, että ahkerin oppilas koulussa aina on paras. Waan kuka? Koettakaa siis auttaa neuwolla ja työllä, valmistaa muille iloa.

Mit' yksin tehdä hyvää
 Voi oma woimani,
 Jos Herran armo synvä
 Ei johtaa tahtoisi?
 Jumala laupias
 Taluta aina mua,
 Ett'en saa hairahtua
 Dikeelta polulta.
 (U. S. W. Chd. 267: 1).

Pyhä Ghtoollinen.

Math. 26: 26—29.

Keskustelu.

Ajetus sanat.

Kuinka asetussanat kuuluvat? Missä ne löytyvät? 1

Kor. 11: 23—25. Nämä sanat sisältävät kaiken, mitä pyhä ehtoollinen on ja mitä sen tulee olla meille.

Herra Jeesus siinä yönä, jona hän petettiin
 Nämä sanat sanovat ajan, jolloin ehtoollinen asetettiin; ja meidän kirkkomme wiettää sen muistoa Palmusunnuntaina. Tätä sakramenttia sanotaan: ehtoolliseksi sentähden, että se asetettiin ehtona, yönä ennen Wapahhtajan kuolemaa. Sitä sanotaan myöskin: Herran pöydäksi (1 Kor. 10: 21) sentähden, että Kristus siinä rawitsee meitä hengellillä lahjoillaan: synteinanteekfiantamisella, elämällä ja autuudella; communioniksi s. o. yhteys, liitto, koska me ehtoollisen nauttimisessa tulemme sekä Jeesuksen että toinen toisemme yhteyteen (1 Kor. 10: 16). Vielä yfki ehtoollisen nimi on alttarin sakramentti, sentähden että sitä nautitaan alttarin ääressä. Leiwän murtamiseksi sanotaan sitä esim. Ap. T. 2: 42, 46. Se oli pääsiäisaterian lopussa, kuin Wapahhtaja asetti ehtoollisen, jonka nyt piti tulla entisen esikuwansa sijaan (1 Kor. 5: 7).

Otti leiwän. Leipä, jonka syömme, yhdistyy käsittämättömällä tavalla ruumiisemme, rawitsee ja wahvistaa sitä. Jeesus sanoo itseään (Joh. 6: 35) elämän leiwäksi. Pyhässä ehtoollisessa tahtoo Herra Jeesus tehdä samaa meidän sielullemme, minkä leipä tekee ruumiillemme. Mitä siis? Yhdistyä siihen, wahvistaa sitä.*) Wiini myöskin wirwoittaa ja wahvistaa; se on esikuwa siitä wirwoituksesta, jonka Jeesus syntein anteekfiantamisella antaa. Joka janoo hän tulkoon minun tyköni ja juokoon (Joh. 7: 37).

Riitti. Sillä hän pyhitti sen nautittawaksi. Saman tekee pappi Herran pöydän ääressä, kun hän lukee asetusanat ja Jsa meidän leiwän ja wiinan yli. Tätä toimitusta sanotaan konsekrationiksi s. o. w:hkimiseksi.

Murji leiwän. Se tarkoittaa, että Jeesuksen ruumis piti samalla tavalla murrettaman.

Ottakaa, syökää ja juokaa tästä kaikki! Jeesus tahtoo siis, että kaikkien pitää syömän ja juoman. Mutta tätä Jeesuksen käskyä ei katoollinen kirkko tottele, se näet kieltää maallikoilta kalfin.

Tämä on minun ruumiini, ja tämä on minun wereni. Jeesus ei anna heille ainoastaan näkywäistä lahjaa, lei-

*) Ehtoollisleipää sanotaan meillä oblatiksi s. o. jotakin esiin- tuotua, mutta katoollisessa kirkossa hostiaksi s. o. uhrattu.

pää ja wiiniä, waan myöskin näkymättömän lahjan näkymäisesä ja sen kanssa, nimittäin ruumiinsa ja werensä. Pyhä ehtoollinen ei siis ole ainoastaan wertauskuwallinen toimitus, waan siinä jaetaan myöskin näkymättömiä kappaleita: Kristuksen ruumis ja veri. Kysymykseen: Mikä on alttarin sakramentti? vastaa sentähden Lutherus: Se on meidän Herran Jesuksen Kristuksen totinen ruumis ja veri Wasta tämän kautta tulee pyhä ehtoollinen sakramentiksi, johon kuuluu kolme seikkaa: 1) että Herra itse on sen asettanut; 2) että siinä on jotakin näkymäistä, joka tarkoittaa jotakin näkymättöntä; 3) että siinä annetaan näkymätön armolahja.

Tämä kaikki on se uusi testamentti minun weressäni s. o. minun wereni kautta tulee uusi testamentti, uusi liitto perustetuksi. Testamentti tulee woimalliseksi ainoastaan sen perustajan kuoleman kautta; samoin tuli U. Testamentti woimalliseksi Jesuksen kuolemassa ja sen kautta.

Joka teidän edestänne muodotetaan; joka „monen edestä muodotetaan“ s. o. kaikkien, koko ihmiskunnan, sekä niiden edestä, jotka sen tietävät että niiden, jotka eivät sitä tiedä; sekä niiden, jotka uskovat että niiden, jotka eivät usko; myöskin teidän edestänne.

Syntein anteeksiantamiseksi. Tässä Jesus siis selwään lausuu kuolemansa tarkoituksen. Tarkeä ja merkillinen sana. Lutherus sanoo oikein: „Jotka sanat ynnä sen ruumiillisen syömisen ja juomisen kanssa ovat pääasiat tässä sakramentissa.“ Minkätähden menet ehtoolliselle? Lyhyt, mutta paljon sisältävä vastaus tähän on: saadakseni siellä syntini anteeksi. „Mutta missä syntein anteeksiantamus on, siellä on“ Olemme kunninkin jo ennen kuulleet, että meissä pitää oleman katumusta ja uskoa saadaksemme syntimme anteeksi. Sentähden waatii apostoli, että ihminen koettelee itseänsä (1 Kor. 11: 28). Jotta sellainen itsensä koetteleminen ennen ehtoollista tapahtuisi, on meidän kirkkomme säätännyt ripin. Likeisesä yhteydessä tämän kanssa on synnintunnustus. Kun tämä on luettu, lausuu pappi kolmiyhenteisen Jumalan nimeen syntein päästön kaikille katuvaisille ehtoolliswieraille. Raamattu puhuu (1 Kor. 11: 26—29) kelwollisesta ja kelwottomasta pyhän ehtoollisen nauttimisesta. Kelwoton on se ehtoolliswieras, joka käy ilman katumusta ja ilman uskoa, että hän siinä saa syntinsä anteeksi. Hänen rangaistuksensa on, että hän tulee „wikapääksi Herran ruumiisen ja we-

reen“, koska hän ei ole erottanut Herran ruumista ja werta.
 „Hän syö ja juo itsellensä tuomion.“

Se tehkää. Se on siis Jesuksen käsky, että meidän tulee käyvä ehtoollisella. Jos Jesuksen sanoilla on joku merkitys teidän mielestänne, niin kuulkaa, mitä hän sanoo: **Se tehkää.** Tässä herää kysymys: ovatko semmoiset kristityitä, jotka eivät käy ehtoollisella. Me emme voi pitää niitä semmoisina, sillä pyhässä ehtoollisessa tunnustamme yhtenemme Kristuksen kanssa; mutta he eivät sitä tunnusta. Mutta jos joku väittää: „minun wanhempani eivät käy Herran pöydällä, sentähden en minäkään voi mennä“, niin voimme wastata tällä Jesuksen selwään sanotulla käskyllä sekä näillä sanoilla: „Joka rakastaa isää taikka äitiä enemmän kuin minua, hän ei ole minulle otollinen.“ Kuinka usein tulee käyvä Herran ehtoollisella? „Niin usein kuin te sen teette . . .“; tästä voimme päättää, että sen tulee tapahtua usein. Uskottu waisen kristityn kiitollinen rakkaus ei sallikaan hänen kauan olla käymättä. Moni käy kaksi kertaa vuodessa; se on hyvä kristillinen tapa, jota ansaitsi seurata. Mitä tarkoittaa morsiuspari sillä, että he käyvät ehtoollisella? Että Jeesus on kolmas heidän liitossaan. Minkätähden käyvät lapset, joiden tulee jättää isäntöti? Saadaksansa voimaa wastustaa maailman wiettelystä. Miksi sairaut nauttiwat ehtoollista? Ylipään, lapset, kun tulette uusiin elämän waiheihin, tulee teidän käyvä ehtoollisella; sillä uudet waiheet tuomat uusia kiusauksia. Jospa saisit kokea, niinkuin minä olen kokenut, mikä siunaus ehtoollisesta on.

Minun muistoksieni. Sillä niin usein, kuin te syötte tästä leiwästä, pitää teidän Herran kuolemaa julistaman siihen asti kuin hän tulee (1 Kor. 11: 26). Siis Jesuksen kuoleman ja rakkauden muistoksi. Muista Jeesusta Kristusta! (2 Tim. 2: 8).

Täällä koulussa woiitte, rakkaat lapset, saada ainoastaan muutamia wiittauksia pyhästä ehtoollisesta. Mutta säilyttäkää ne uskollisesti muistissa, että Jumalan Henki Herran woifi puhalttaa niihin ja oikeassa ajassa tehdä ne eläwiksi, kun te astutte Herran pöydän ääreen.

Tässä tulee lasten kanssa lukea ja tutkia muutamia ehtoolliswirsjiä.

Jesuksen kärsiminen Getsemanessa.

Matth. 26: 36—56.

Tätä osaa Herran elämässä on vanhastaan nimitetty hänen sieluntaistelukseensa eli sielunkärsimisukseensa. Waikkea on mitään lausua tästä kärsimisestä Getsemanessa; sillä ewankelistain yffinkertaista kertomusta lukiessa tuntee ikäänkuin itsensä siirretyksi pyhään, tuntemattomaan maahan. Mikä oli tämän tuskan, tämän hirmuisen kuolemantuskan sywempi syy? Historia on siitä waiti. Jksi ainoa paikka U. T:ssä, Ebr. 5: 7 walaisee hiukan tätä sieluntaistelua. Jos wertaamme tätä paikkaa Herran persoonaan ja töihin, niin woinee seuraawan käsityksen pitää oikeana. Kaikki kärsiminen on rangaistusta, sillä kuolema on tullut synnin tähden. Mutta koska Kristus oli wiaton, puhdas ja pyhä, niin ei woi tulla kysymykseen, että hän kärsisi rangaistukseksi; ei mainita hänen millloinkaan olleen sairaana. Koska nyt tässä näemme hänen hirmuisimmassa tuskassa, täntyn meidän siis etsiä toinen syy siihen. Ensimmäisessä filmäntuksessa woi näyttää siltä, että kuoleman pelko synnytti tämän tuskan. Tähän wastaamme aluksi: warmaankin myös se. Hän oli itse Herran lausunut (Luuk. 12: 50): Mutta minun pitää kasteella kastettaman, ja kuinka minä ahdistetaan siihen asti, että se tapahtuu! Tämä tuska pakoitti häntä tässäkin rukoukseen. Kristus sanoo olewansa totuus; ja kärsimisen kammoominen, toivo päästä siitä on toinen, ihmisellinen tunne. Kun kreikkalaiset filosofit, Stoalaiset, opettiwat toisin, niin heidän siwensoppinsa oli walheellinen, koska he wäkiwaltaisesti tyhjäksi tekivät sydämen hellimmät tunteet, niinkuin surun, osanoton, rakkauden. Kun kuulemme puhuttawan pahantekijöistä, jotka nauraen ja leikkiä puhuen owat menneet kuolemaan, niin me selwään ymmärrämme, mistä he owat saaneet tämän lewon. Tämä on ulkonainen lohdullinen puoli Wapahdamme sieluntaistelusta Getsemanessa, että meidän surumme rakaitten ystäwiemme kuolemasta, häwinneestä maallisesta onnestamme ja kaikki muu katteruus on pyhitetty Jesuksen tuskan kautta. — Mutta se, minkä olemme sanoneet, ei riitä selittämään tätä Wapahdamme suurta ja hirmuista tuskaa. Sillä ei sopisi Jumalan Pojan niin kauhistua ruumiillista kuolemaa; ja moni

martyri, jolle ensin uhkauffilla fitte todellisuudessa on tuotettu yhtä suuria tuskia, kuin Herra kärsi Golgatalla, olisi suurempi meidän filmisämme. Sentähden täytyy tähän tuskiaan ja kuoleman olla vielä toinen syy, jonka raamattu myöskin selwään esittää. „Totisesti hän kantoi meidän sairautemme ja meidän kipumme hän sälytti päällensä. Rangaistus on hänen päällensä.“ „Joka ei synnistä tiennyt, hänen on Jumala meidän tähtemme synniksi tehnyt.“ Kristus seisoo jo täällä Getsemanessa koko ihmiskunnan sijassa, ja tuntee täällä iankaikkisen kuoleman, josta hän tahtoi meitä wapahtaa; ja hänen täytyi tuntea se — sen waati Jumalan wanhurskaus — wapahtaaksensa ihmiskunnan synnin seurauksista. Mutta nämä seuraukset olivat äärettömiä alan sekä suuruuden suhteen. Mikä on hengellinen ja iankaikkinen kuolema? Eräs kirjailija lausuu siitä: „Hän näkee sen tuskian ja kadotuksen tuliwirran, joka wuotaa ensimmäisestä synnistä, lewiävän maan yli, raiwoaman ihmisten sydämissä, wetävän lukemattomia mukansa näkymättömän maailman synnyteen ja siellä piirittävän niitä sammumattomilla liekeillä. Hän näkee sen rangaistuksen, minkä uskomattomat saawat kärsiä; hän näkee senkin rangaistuksen, mikä uskowaisia kohtaisi, jos ei hän wapahtaisi heitä siitä. Hän kuulee helwetin mustasta pimyydestä iankaikkisen hammasten kiristytksen. Waiheaita pyhän Jumalan ja syntisen, kadotetun ihmiskunnan väliltä särkyä: tuskian aallot wirtaawat hänen sydämeensä. Tätä hän ei kestä. Jumalihminen waipuu alas maahan; sanomaton surkeus synnyttää hänessä sanomattoman tuskian.“ — Siis jo Getsemanessa meidän tähtemme, meidän sijasämme. — Jesuksen wawistus on syntisen tuskia, joka seisoo tuomarin edessä.

Keskustelu.

Herran Jesuksen kärsiminen Getsemanessa.

1) Sen suuruus. 2) Sen syy. 3) Se voitetaan rukoiffella.

1) Kärsimisen suuruus. Weisataan joku wirsi Jesuksen kärsimisestä. Jeesus sanoo: Minun sieluni on murheisjansa

kuolemaan saakka s. o. kuolemantuskassa, „sangen suuressa ahdistuksessa,” niin kuin Luukas sanoo (22: 44). Hän tunsi siis saman tuskän kuin ihminen, joka taistelee kuoleman kanssa. Hän vapisi ja kauhistui, ja hänen hikensä oli kuin werenpisarat, jotka maan päälle putosivat.*) Hän rukoili, että tämä kalffi otettaisiin häneltä pois. Niin hän ei koskaan tähän saakka ollut rukoillut. Enkelin täytyi vahvistaa häntä (ehkäpä ruumiillisesti, koska hänen ruumiinsa myöskin kärsi tästä sieluntuskasta, joka yli kaiken mielikuvituksen käy,) ja kuitenkin Jeesus voi vielä 15 tuntia, ilman ruumiillista lepoa ja virvoitusta kestää).

Kolmelle opetuslapselle, jotka olivat nähneet hänen kiiskustumisensa Taborilla ja tulivat olemaan hänen sielun kärsimisiensä todistajia, lausuu hän tämän toivon: Olkaa täällä ja valvotkaa minun kanssani! Se on ikäänkuin hän tahtoi vahvistaa ja virvoittaa itseänsä katsomalla niitä, jotka hänen piti luncastaa; mutta heidän uneliaisuutensa teki waan kärsimisen kalffin katkerammaksi. Hän ei ainoastaan langennut polvilleen, niin kuin me teemme suuressa hädässä, waan hän lankefi kasvoilleen alas maahan. Mainitsemme tässä toisen raamatunpaikan (Hebr. 5: 7), joka luultavasti puhuu tästä sieluntaistelusta: Joka on hänen lihansa päiwinä uhrannut rukoukset ja nöyrät anomiset wäfewällä huudolla ja kyyneleillä sen tykö, joka hänen woi kuolemasta pelastaa, ja on myös kuultu, että hän Jumalata kunnioitti (tahi tuskastansa, niinkuin viimeiset sanat oikeastaan ovat käännettävät). Siis niinä päiwinä, jolloin hänellä oli inhimillinen luonto, on hän kerran rukoillut wäfewällä huudolla ja kyyneleillä. Woimme kyllä ajatella, että hänen sielunsa eiwät olleet kuivat, kun hänen hikensä kuolemantuskasta wuosi werenpisaroina alas maahan. Tämä oli otollinen uhri hänen taiwaalliselle Isälleen, jonka kanssa hänen ykfin oli tekemistä. Mutta hän tuli kuulluksi tuskastansa; ei niin että hän säästettiin kuolemasta, mutta hän wapahtettiin pelosta ja kuolemantuskasta, kun hänen taiwaallinen Isänsä lähetti hänelle wahvistawan enkelin niin, että hän lewollisesti ja rohkeasti woi mennä

*) Ei woi tekstistä warmaan päättää, onko tuskän hiki juosjut maahan raskaina pisaroina niinkuin wedenpisarat, tahi onko hien oheissa wirrannut werta. Toiset raamatun tulkitsijat owat edellistä, toiset jälkimmäistä mielipidettä. Opettaja woi jättää asian selittämättä etenkin kun tässä on paljon tärkeämpiä asioita, mistä puhua.

joukkoa vastaan ja kysyä: Ketä te etsitte?

2) **Syy.** Mistä tämä hirvuisen tuska, jota emme voi käsittää? Lause Ebrealaisepistolasssa sanoo, että se tuli kuoleman pelosta. Ei se kumminkaan woinut olla ainoastaan pelko, joka koski ruumiillista kuolemaa. Synnin palkka on kuolema. Mutta Jeesus ei ollut yhtään syntiä tehnyt, hänen ei siis tarvinnut kuolla. Mutta hän kärsi ja kuoli meidän tähtemme; sillä (2 Kor. 5: 21): Hän on sen, joka ei mitään synnistä tiennyt, meidän edestämme synniksi tehnyt, s. o. rangaistut, kohdellut niinkuin syntistä. Rangaistus on hänen päällänsä, että meillä rauha olisi (Ef. 53). Siis näki Jeesus kuolemassa synnin firouksen, ja koska hän oli synnittä, näki hän kuoleman suurimmalla kauhistuksella kuin me. Häntä, Pyhää, hirvittää kuolema, synnin palkka, jota hän ei ole ansainnut. Hän kauhistuu sitä hirmuista rangaistusta, jonka pyhä ja vanhurskas Jumala oli päättänyt syntiselle maailmalle ja jonka hän oli pois ottawa. Koko maailman syntisurkeus oli hänen päällänsä; hän ei ainoastaan näe sitä niinkuin Jumala sen näkee; hän tuntee sen koko sen hirmuisuudessa. Ja Jumala jättää hänet siihen tustaan ja tuomiin, kunnes hän tempaa hänet siitä (Ef. 53). — Nyt emme enää ihmettele tätä hirmuista tustaa. Mutta me tahdomme tästä oppia, mikä synti ja synninrangaistus on. Hänen, joka ei sitä tiedä, tulee mennä Getsemaneen. Mitä minä tarkoitan? Jumala uhkaa (Rom. 2: 9) lähettää murhetta ja tustaa jokaiselle ihmisielulle, joka pahaa tekee. Kuinka suruttomia ja huolettomia ovat kumminkin monet ihmiset! Herra pelkää meidän syntejämme; mutta on monta, jotka eivät ollenkaan pelkää walhetta, petosta, kostonhimoa. Älkää, te lapset, olko heidän kaltaisiaan. Waan kun kuulette ja luette Herran kärsimisestä Getsemanessa, niin pitäkää Jeesus silmäinne edessä ja kuulkaa hänen sanansa (Ef. 43: 24): Sinä sait minun työtä tekemään sinun synnissäs ja olet tehnyt minulle waiwaa sinun pahoissa teoissas. Älkää antako Wapahatajan työn ja waiwan teidän edestänne hukkaan mennä.

3) **Jeesuksen rukous.** Mitä nyt Wapahatajamme teki tässä suuressa sielunhädässä? Hän rukoi. Ja sillä hän on opettanut sinulle, mitä sinun pitää tekemän, kun kärsiminen sinua kohtaa. Häntä ja tustaa älkööt wietö sinua toiwottomuuteen, niinkuin ne Judaan weiwät, eikä edemmäksi syntiin, waan niin-

kuin Jeesuksen rukoukseen. — „Hän rukoili kauan“, sanoo Luukas. Siis mitä suuremmaksi tuska tuli, sitä hartaammasti hän rukoili häntä, joka voi hänet kuolemasta vapauttaa. Hän teki kuin Jakob, ei päästänyt Herraa, ennenkuin hän oli hänet siunannut. Muistakaa tätä, lapset, kun aallot kerran uhkaavat hukuttaa teitä! Mitä tarkoitan? Hän rukoili samoilla sanoilla. Rukouksessa ei tarvita kauniita sanoja, vaan ennen kaikkea totuutta. Hän vahvistasi omalla esimerkillään opetuksensa (Luukk. 18), että meidän tulee aina rukoilla eikä väsyä. Hänen rukouksensa kuuluu: „Isäni, jos mahdollinen on, niin menköön pois minulta tämä kalppi: ei kuitenkaan niinkuin minä tahdon, vaan niinkuin sinä.“ Ensimmäiset sanat sisältävät rukouksen Jumalalle (mistä?) ja osoittavat, että Jeesuksella oli inhimillisiä tunteita. Tuntien ääretöntä kärsimistä, toivoi hän, että Jumala, jos mahdollista, vapauttaisi häntä kalppia tyhjentämästä. Samoin saamme mekin valittaa Jumalalle hätämme ja rukoilla vapautusta siitä. „Ei kuitenkaan niinkuin minä tahdon, vaan niinkuin sinä.“ Tässä osoittaa Jeesus suurimmassa ihmisellisyssä tuskassa jumalallisen tahdon. Isänsä Poikana hän tahtoi kunnioittaa Jumalaa tottelevaisuudella ja usko vastoin inhimillistä tuntoaan, että Isän tahto oli paras. Vuonnostaan on meidän tahtomme vastakohtainen Jumalan tahdolle varsinkin kun kaikkinaisen onnettomuus ja hätä meitä kohtaa. Hänen isänsyhdämensä ei milloinkaan unhota niitä, jotka ovat hänen lapsensa. Taistele tuskassa ja taudissa, että voisit antaa Jumalalle tahtosi uhrina, lahjana (alttiiksi-antavaisuus) ja ainoastaan tahtoa sitä, mitä hän tahtoo (kuuliaisuus). Tämä on kyllä niin vaikea asia, että se ainoastaan Kristuksen hengen kautta on mahdollinen („Minä olen wiinapuu, te olette oksat“). Mutta se on sen kautta mahdollinen, niinkuin näemme pyhien esimerkistä. Herra on opettanut meitä joka päivä rukoilemaan: Tapahdukoon sinun tahtosi!

Vietarin kieltäminen.

Matth. 26: 57—75.

„Tässä näyttänyt suuri vastakohta: toiselta puolen Je-

sus, joka walppaudella ja rukouksella meni kiusausta vastaan ja joka oli jo sisällisesti sen voittanut, ja toiselta puolen Pietari, joka röyhkeänä ja valmistumattomana etsi waaraa. Pietarin lankeemus on warmaankin sywin, minkä raamattu mainitsee Jumalan palvelijoista. Häntä oli ensikkökin voimallisesti waroitettu, mutta kumminkin rohkeni hän wapaasehdoisesti mennä waaraan; vielä hän oli juuri tätä ennen nähnyt Jesuksen katkerimman kärkimisen ja hylännyt hänet hänen tuskassaan. Lopuksi hänellä oli oivallisin tilaisuus asian punnitsemiseen sen kautta, että kiusaukset seurasiivat pitkien wäliaikain perästä, ja kumminkin hän lankei yhä sywemmä syntiin." Gerlach. — Muutamissa raamatunhistorian oppikirjoissa ei mainita sanaakaan niistä tärkeistä sanoista, jotka Wapahdaja edellisellä iltana lausui Pietarille (Luukk. 22: 31): Simon, Simon, katso saatana on pyytännyt . . .

Keskustelu.

Pietarin kieltäminen.

- 1) Itse teko. 2) Syy. 3) Ratumus.

1) **Pietarin teko.** Kun Herra ensi kerran näki Pietarin, antoi hän hänelle nimen Kefas, Pietari s. o. kallio, luja kuin kallio (Joh. 1). Ennen oli hänen nimensä Simon. Lujana kuin kallio oli Pietari monta kertaa näyttänyt. Kerran luopuivat useat Jesuksen opetuslapset hänestä (Joh. 6: 66). Silloin sanoi Jeesus kahdelletoista: „Ettekö te myös tahdo mennä pois?“ Simon Pietari wastasi häntä: „Herra, kenenkäs tykö me menemme? sinulla on iankaikkinen elämän sanat.“ Toisen kerran: „Herra, mene pois minun tyköni, sillä . . .“ Milloin se oli? Kolmannen kerran: „Sinä olet Kristus . . .“ Missä tilaisuudessa lausui Pietari tämän? Kiirastorstain iltana nimitti Wapahdaja häntä ainoastaan Simoniksi; sillä silloin hän ei suinkaan ollut kallion kaltainen. Hän teki teon, jota sanotaan kieltämiseksi. Se tapahtui kolme kertaa. Ensi kerran hän wakuutti: En tunne häntä. Tämä oli jo walhe. Toisen kerran hän kielsi walalla — siis wäärä wala. Kolmannen kerran hän sadatteli itseänsä. Tämä on peittää syn-

tiä synnillä. Sen, jolla peitetään, tulee olla suuremman kuin se, joka on peitettävä. Samoin Pietarin kolminainen synty. Niin on ylipään joka synnin laita. „Anna synnille formi, niin se pian ottaa koko käden.“

Me voimme helposti langeta samaan syntiin kuin Pietari — kieltää Vapahtajamme. Miten? Muutamia esimerkkiä! Josjakin seurassa lasketaan leikkiä tahti puhutaan pilkallisesti jumalallisista asioista; me hymyilemme sille tahti olemme waiti. Joku pilkkaa meitä siitä, että rukoilemme, emme tahdo elää niin kuin muut, luemme ja mietimme ahkerasti Jumalan sanaa, puhumme siitä mielellämme j. n. e. Jos tämä vaikuttaa meissä sen, että me lakkaamme näitä harjoittamasta, niin me olemme kieltäneet Kristuksen. Ylipään me kiellämme häntä synnillä. Mutta Matth. 10: 32, 33 luemme: Sentähden jokainen kuin minun tunnustaa ihmisten edessä, sen tunnustan myös minä minun Isäni edessä, joka on taiwaisissa. Mutta joka minun kieltää ihmisten edessä, hänen minä myös kiellän minun Isäni edessä, joka on taiwaisissa. Kuinka hirveää, jos kerran saamme kuulla nämä sanat: „En tunne minä teitä.“ Rukoilkaamme siis, että Vapahtaja varjeli meitä, ettemme niinkuin Pietari luottaisi itseemme ja heittäntyisi waaraan ja että hän rukoilisi meidän puolestamme ja wahvistaisi uskoamme.

2) **Kieltämisen synt.** Hän laiminlöi sen, mikä Jeesus oli käskennyt: walwomisen ja rukouksen, ettei hän kiusaukseen lankeisi. Joka walwoo, hän huomaa waaran, niin sotamies, niin yöwartijakin. Se waara, mikä tässä on, on synty, joka warkaan tawalla koettaa hiipiä sydämeen ja alkaa vähäpätöisyydestä, niinkuin tulipalo pienestä kipinästä. Pietarin puuttuvan walwowaisuuden seuraukset olivat röyhkeys, epäusko ja ihmispelko.

Pietari oli sanonut: „Waikka kaikki suuttuifivat sinuun...; waikka vielä kuolifin sinun kanssafi . . .“ Tässä näemme, kuinka hän piti lupauksensa. Hän luuli olevansa voimallisempi kuin hän oli. Kun luulee liian suuria itsestään, joutuu kiusauksiin ja ansoihin. Esim. joku ihminen, joka menee pelihuoneeseen, ajatellen: kyllä minä olen waroillani . . .; tytöt, jotka menewät maailmalliseen huwitukseen, sanoen: pitäähän minun kerran katsoa, minmoista se on; lapset, oppipojat, jotka tekewät tuttavuutta huonojen towerien kanssa y. m.

Evänsko. Jeesus oli sanonut Pietarille: Tänä yönä, ennenkuin kukko kahdesti laulaa, sinä kolmasti minut kiellät. Pietari ei uskonut, että se tapahtuisi. Evänsko oli siis toinen syy hänen lankeemiseensa. Raamattu puhuu monessa paikassa siitä, kuinka helposti ihminen lankee syntiin ja kuinka heikko hän on. Pietarin esimerkki todistaa sen selvään. Kumminkin arvelemme, että synti kyllä jättää meidät rauhaan. Kuinka nuorukainen tiensä puhdistaisi (Ps. 119: 9). Vastaus kuuluu: Kun hän pitää itsensä sinun sanas jälkeen.

Ihmispelko. „Tämäkin oli Jeesus Natsarenuksen kanssa.“ Pietari käsitti, että jos hän olisi sen myöntänyt, niin hän olisi tuomittu kuolemaan; ja tämä pelko — ihmispelko oli kolmas syy hänen kieltämisensä. Mutta olihan tässä nähtävä waa-
ra. Oli kyllä, mutta vielä waarallisempaa on tehdä syntiä. Hengellinen kuolema on vielä waarallisempi kuin ruumiillinen. Pietarin olisi pitänyt johdattaa mieleen monta Jeesuksen sanaa ja työtä: esim. „Älkää peljätkö niitä, jotka tappawat ruumiin . . .“; ja merellä: „Te heikkoukskoiset, miksi te olette pelkurit?“ Meidän oli Jeesus pelastanut kuolemasta. — Samoin on ihmispelko vielä usein syynä siihen, että me kiellämme Jeesuksen, menettelemme niin kuin emme tuntisi häntä emmekä hänen käskyjään. „Sinä et saa olla palveluksekseni, jos et tahdo auttaa minua lausumalla tämän walheen tahi tekemällä wihamiehelleni tämän wahingon. Minä olen niin usein sinua auttanut, ja sinä et tahdo kirjoittaa nimesi tämän wäärän todistuksen alle.“ Tämmoisissä tilaisuuksissa, rakkaat lapset, älkää antako ihmispelon voittaa Jumalan pelkoa, waan päin wastoin. Esimerkkejä: Josef. „Kuinka minä niin paljon pahaa.“ Kolme miestä (Dan. 3: 17, 18): Katso meidän Jumalamme, jota me palvelemme, voi auttaa meitä . . . ja apostolit: „Enemmän tulee kuulla Jumalaa kuin ihmisiä.“

Hän ei rukoillut. Rukous saattaa meidät yhteyteen Jumalan kanssa ja tekee meidät wäkeviksi hänen woimassaan, niin että voitamme kiusauksissa: „Arwuses huuda minua häädässä, niin“ . . . Jumala tahtoo siis auttaa meitä voittamaan kiusauksia, mutta sitä apua ei Pietari pyytänyt. Hän ei walwonut eikä rukoillut. Kun siis synti tuli taistelemaan hänen kanssaan, niin hän kufistui taistelussa ja lankefi.

3) **Ratumus.** Synvä oli Pietarin lankeemus, sillä hän oli kieltänyt kaiken yhteyden Kristuksen kanssa. Millä sanoil-

la? Mutta Jeesus katsoo häntä ja solmii taas yhteyden. Tämä katse sanoi Pietarille: 1) että Herra oli puhunut totta; (Missä suhteessa?) 2) että hän vielä oli Jeesuksen rakkauden esineenä. Minä olen rukoillut sinun edestäsi, että sinun uskosi ei puuttuman pitä; ja kun kääntynyt olet, niin vahwista weljiäs. Näille ihanille sanoille ei Pietari silloin pannut arvoa. Mutta mitä ne nyt sanoivat hänelle? Että Jeesus jo silloin tiesi, mitä hän nyt teki; hän, jota hän niin hämnyttömästi oli kieltänyt, oli rukoillut hänen puolestaan. Kuinka hän oli häntä saattanut synvästi murheelliseksi. Tätä ajatellessa pakahtuu sydän Pietarin rinnassa. Hän meni ulos ja itki katkerasti. Tämän hetken perästä Hän ei koskaan tehnyt sitä syntiä, waan sanoo päin vastoin: Kuinka me voimme olla julistamatta, minkä olemme nähneet ja kuulleet. — Yhtä ystävällisesti ja lempeästi katsoo Jeesus meitä jokaista, jotka olemme kieltäneet häntä synneillämme. Se katse sanoo: Minä kuolin sinun edestäsi, ja sinä ylenkatsot minun, ylenkatsot minun syntielämälläsi! Tahdotko sinäkin mennä pois? — Waikuttakoon tämä katse meissä niinkuin Pietarisä katkeran katumuksen ja totisen kääntymisen.

Jeesus Raifaan luona.

Math. 26: 57—75.

Keskustelu.

Jeesus ja hänen wihollisensa. Koko tutkistelun aikana Raifaan luona osoittawat Jeesuksen wiholliset pahuuttansa. Joh. 18: 19—21 mukaan kysyi ylimmäinen pappi Jeesukselta hänen opetuslapsistaan ja hänen opistaan. Tätä kawalaa kysymystä ei tehty sentähden, että ylimmäinen pappi olisi halunnut niitä tietoja. Hän, samoin kuin muut Jeesuksen wastustajat, tunsi kyllä Jeesuksen opetuksen. Raifas ymmärsikin heti tähdätä pääkohtaan Jeesuksen opetuksessa, että hän oli Jumalan Poika. Mutta hän tahtoi warmaankin Jeesusta lausumaan jotakin, josta woisi häntä tuomita. Jeesus wastaa, että muut tuomit-

kootti hänen opistaan, jonka hän julkisesti on julistanut. (Huomaa Jeesuksen hiljaisuutta!) — Mutta ylimmäiset papit ja vanhimmat ja koko raati etsivät väärää todistusta häntä vastaan, että he hänet tappaisivat. Sana etsivät osoittaa heidän ilkeyttään. Tuomarin tulee etsiä oikeutta, ja hänelle pitäisi siis olla tärkeää kuulla oikeaa todistusta. Heidän silmämääränsä on saada Jeesukselta elämä pois ja sen kautta tulee koko keskustelu paljaaksi ulkoollaisuudeksi. — Jeesus ei vastannut sanaakaan kaikeksi heidän syyttöksiinsä ja pysyi yhä hiljaisena, vaikka ylimmäinen pappi kehoitti häntä puolustamaan itseään; eihän se olisi mitään hyödyttänyt, kun viholliset jo olivat päättäneet hänen kuolemansa. Tämä hiljaisuus waiuttikin hänen tuomareihinsa enemmän kuin mitkään sanat olisivat tehneet. Salomo sanoo: Puhumisella on aikansa ja waitiololla on aikansa. Mutta ei ole helppoa, warsinkaan waitiolon suhteen tietää oikeaa aikaa. Jeesus on waitisentähden, että vihollisten oma omatunto voi antaa heille parhaimman vastauksen, nimittäin, että heidän tekonsa on väärä. Jeesus woi syytä sanoa: „Oppikaat minusta, sillä minä olen siwiä.“ Hän kärsii suurimman wääräyden wihastumatta, sillä hän tietää Jumalan tahtowan, että hän kärsisi, ja sentähden hän tahtoo samaa. Mitä lähemmäs kuolemaa Jeesus tuli, sitä wähemmin hän puhui: wähä raadin edessä, wähemmän Pilatuksen luona, ei ollenkaan Herodeksen luona ja ruostittuna. Kristillä hän ei puhunut yhtään sanaa wihollisilleen, mutta muutamia harwoja ystäwilleen ja taiwaalliselle Jällelleen. — Ylimmäinen pappi sanoi: „Minä wannotan sinua elämän Jumalan kautta, että sanot meille, oletko Kristus, Jumalan Poika.“ Tähän kysymykseen olivat kaikki profetiat ja warsinkin Jeesuksen ihmetyöt antaneet selwän vastauksen; mutta „näkemillä he eiwät nähneet ja kuulewilla korwilla eiwät kuulleet“ ja „walkeus paistaa pimessä ja pimeys ei sitä ole käsitännyt“ (Joh. 1: 5) Jeesus wastasi (Mark. 14: 62): Minä olen. Hän tiesi, mikä seuraus tällä tunnustuksella olisi, mutta nyt oli puhumisella aikansa. Niiden sanain, jotka seurasivat tätä tunnustusta: „Ja teidän pitää näkemän Ihmisen Pojan istuwan Woiman oikealla kädellä ja tulewan taiwaan pilwissä“ piti näyttämän tämän tunnustuksen totuuden. Sillä Wapahtaja tahtoo sanoa, että hän kerran on esiintymä heidän tuomarinaan. Ylimmäinen pappi repi rikki waatteensa. Sillä hän tahtoi osoittaa sywän surunsa Jeesuksen sanoista. Mutta

kaikki oli walhetta ja ulkokultaisuutta. Olihan jo päätetty, että Jeesus piti tapettaman, ja kun eivät wäärät todistukset riittäneet, piti tämän Jeesuksen tunnustuksen olla näennäisen syyn kuoleman tuomion julistamiseen. „Hän on Jumalaa pilkannut. Mitä teistä nähy?“ Jumalan pilkkaamisesta oli laissa (3 Mos. 24: 15) julistettu kuoleman tuomio. Ja nyt kaikki tuomarit äänestivät kuolemanrangaistusta. Kuinka syvään ulkokultaisuus ja walhe voivat ihmisen upottaa! Ja nämähän ovat hirmuisinta pilkkaa häntä kohtaan, joka ymmärtää „taampaa meidän ajatuksemme.“ — Nyt Herra jätetään kärsimään kowimmat kidutukset. He pilkkasivat häntä, sylkivät häntä kaswoihin ja löivät häntä nyrkeillä. Hänen kätensä olivat sidotut; hänen kaswonsa peitettiin, niinkuin kuolemaan tuomituille oli tapana. Nyt täytettiin profetiat (esim. Es. 50: 6) ja Jeesuksen oma ennustus: Hän annetaan ylönn pakanoilta ja pilkataan ja häwäistään ja syljetään (Luukk. 18: 32).

Juudaan pettäminen ja loppu.

Math. 27.

Kaikkia todistuksia Jeesuksen wiattomuudesta, joita warsin kärsimishistoriasa on runsaasti, on Juudaan todistus mitä tärkein. Ei ole mahdollista todistaa woimalisemmin kuin hän todisti epätoiwonsa ja kuolemansa kautta. Paitsi sitä lausui hän todistuksensa: „Minä pahoin tein, että petin wiattoman weren“, julkisesti ja ääneen Jeesuksen wihoillisten edessä.

Keskustelu.

Juudas.

1) Hänen käntönsä. 2) Sen syyn. 3) Sen seuraukset.

1) Juudaan käntös. Dikein nähkäsemme tämän apostolin hirmuisen pahuuden ja rikoksen, tahdomme ensin katsella,

Kuinka paljon rakkautta Herra oli hänelle osoittanut. Heti opettajatoimensa alussa sanoi Jeesus jo: „Enkö minä ole teidät 12 valinnut? Ja yksi teistä on perkele.“ Tähän Johannes lisää (6: 71): Mutta sen hän sanoi Juudas Iskariotista. Siis tunsi Jeesus Juudaan, mutta piti hänen kumminkin luonaan kolme vuotta. Miksi tätä tahtoissitte nimittää? Ja mitä enemmän pettäminen lähestyi, sitä suurempaan osoittautui Herran rakkaus Juudaasen. Viimeisenä iltana hän palvelewasssa rakkaudessa pesi hänenkin jalkansa. Viimeisessä ateriasssa hän vielä varoittaa häntä, että hänellä olisi tilaisuus kääntymiseen. Ylinnäispapillisessa rukouksessaan nimittää hän häntä „kadotuksen lapseksi.“ Hän etsi kadonnutta; hän kaiwoi hedelmättömän puun ympäri kolme vuotta. Semmoista jumalallista rakkautta ei ole kukaan ihminen osoittanut koko maailmanhistoriasa.

Kuinka Juudas nyt maksaa tämän Herran rakkauden? Petoksella (Mitä te minulle annatte...), uskottomuudella, kiittämättömyydellä, röyhkeydellä (Mestari, en minä ole?); ulkokultaisuudella, (edellinen kysymys ja suunanto); paatumuksella.

2) **Syy:** Ahneus, rahan himo. Miksi häntä jo ennen sanotaan warfaaksi? (Joh. 12: 6). Mikähän rikos on suurin, mikä milloinkaan rahanhimosta on tehty? Ahneus on kaiken pahuden juuri. Paljoko rahaa sai Juudas sitte pettämisestään? Noin 56 markkaa! Vanha Scriwer sanoo: Ihmiset eivät myy mitään niin halvasta kuin sielunsa. Mainitkaa muutamia esimerkkiä! Murha, väärä wala, haureus...

3) **Seuraukset.** Kuinkahan Juudas ajatteli asian päättyvän? „Jeesus on niin usein suoriunut waarassa, kyllä hänen nytkin tekee; olen waan saanut hyvän woiton.“ Mutta toisin kävi, kuin Juudas oli arvellut; ja hän katui. Hän tunnustaa rikoksensa. Hän todistaa Jeesuksen wiattomuutta. Mihin hän nyt kääntyy? Hän etsii lohdutusta rikosweljiensä luona. Minkä wastauksen ne hänelle antawat? „Mitä meidän siihen tulee? Katso itseäs.“ Juudas heittää pois hopearahat, mutta sillä ei hänen sielunsa ole pelastettu, hänen omatuntonsa puhdas. Mihin hänen olisi tullut paeta? Mutta Juudas ei pakene Wapahhtajan luo. Hän katuu; mutta ei usko. Nyt Juudas hirtti itsensä, ja raamattu sanoo, että hän meni pois omaan sijaansa (Ap. T. 1: 25 alkuteksti). Tästä

näyttää, että Juudas teki tämän Veripellolla, joka ostettiin hänen 30 hopearahallaan.*)

Jesus Pilatuksen edessä.

Math. 27. Luukk. 23. Joh. 18. 19.

Tahdomme tässä esittää muutamia piirteitä Pontius Pilatuksen elämästä, jotka todistavat sitä, mitä ewangelinen historia hänestä kertoo. Hän tuli maaherraksi w. 29 j. Kr. Kohta hän asetti roomalaista sotajoukkoa Jerusalemiin ja koetti, mitä ei kukaan ennen ollut tohtinut koettaa, salaa wiedä kaupunkiin keisarin kuwan, joka oli sotajoukon lipussa. Kun Juutalaiset tämän huomasiwat, kiiruhtiwat he Cesareaan, jossa maaherra asui. Mutta Pilatus ei tahtonut antaa perään. Hän antoi sotamiesten piirittää heitä ja uhata heitä kuoleamalla. Kaikki heittäntyivät alas ja paljastawat itsensä vastaanottaakseen kuoleman iskun; — silloin Pilatus antaa perään. Toisen kerran hän tahtoi jonakin uhrina ripustaa kultaisia kilpiä, joissa oli kirjoitus: „Jerusalemiin, Herodeen linnaan“; mutta tästä nousi myös suuri huuto, uhattiin walittaa keisarille. „Silloin pelkäsi Pilatus“ — sanoo Filo — „että lähetys Tiberiolle myös paljastaisi hänen muut rikoksensa: että hän otti lahjoja tuomarina, hänen wäkiwaltaiset työnsä ja ryöwäyksensä, hänen loukkauksensa ja pilkkansa, hänen tiheät, mieliwaltaiset mes-
tauksensa ja hänen loppumattoman julmuutensa.“ Hän horjui, ja kansan wanhimmat toimittiwat Tiberiolta käskyn kilpien poisottamisesta. Me näemme, että Pilatus koh-
teli Juutalaisia kowuudella, julmuudella, wlenkatseella, mutta että hän samalla oli heikko ja pelkäsi heidän uhkauksiaan. Kun hän oli ollut kymmenen vuotta maaherrana, pantiin hän wihdoin pois wiralta uuden julmuuden tähden.

*) „Sijallensa“ (Ap. T. 1: 25) on myös selitetty merkitsemään sitä sijaa, johon hänen sielunsa joutui.

Keskustelu.

1) Päällekantajat. 2) Tuomari Pilatus. 3) Jeesus.

1) **Päällekantajat**, jotka veivät Jeesuksen Pilatuksen luo, olivat ylimmäiset papit, papit, vanhimmat ja koko kansanjoukko.

He eivät menneet sisälle raatihuoneeseen; sillä he pelkäsivät tulewansa ulkonaisesti saastaisiksi. Mutta kun he tuomitsivat wiattoman Jeesuksen, tulivat he sisällisesti saastaisiksi. On vieläkin samanlaista kansaa, esim. ne, jotka ahkeraan käyvät kirkossa ja puhuvat mielellään saarnasta ja Jumalan sanasta, mutta joiden sydän ei muutu — lyhyesti semmoisia, joilla on jumalinen meno olewansa, mutta sen woiman he kieltävät pois (1 Tim. 3: 5).

Hän willitsee kansan ja kieltää antamasta keisarille weroa ja sanoo olewansa Kristus, kuningas. Miksi nyt tämä syytös, waikka heillä oli toinen Kaiaan luona? He arvelivat, että Pilatus paremmix ottaisi tämän huomioon. Oliko tämä syytös yhtä pitävä totuuden kanssa? Pari päivää ennen oli Jeesus sanonut: Antakaa keisarille, mikä keisarin on.

He pyysivät Jeesusta ristiinnaulittawaksi ja Barrabaan irti! Muutamia päiviä sitten olivat he huutaneet „Hosianna.“ Miksi? He toivoivat, että Jeesus täytäisi heidän toiwomuksensa ja wapahtaisi heidät roomalaisista. Kun ei tämä tapahtunut, huusivat he: „Ristiinnaulitse häntä!“ Niin muuttuwainen on joukon ajatus; älä koskaan siihen luota! Pyhy lujana kuin Jeesus, äläkä milloinkaan tee mitään wäärää saawuttaaksesi ihmisten suosiota.

2) **Pilatus**. Hän näkee, että Jeesus on wiaton ja lausuu useita kertoja wakuutuksensa siitä kansalle. Ensi kerran keskusteltuaan Jeesuksen kanssa: En löydä mitään syytä hänessä. Kun Jeesus oli palannut Herodeksen luota: En löydä yhtään niistä pahoista töistä tässä mieheessä, josta te häntä syytätte. Kun he huusivat: „ristiinnaulitse“: Mitästä hän pahaa teki? Ja taas ruoskimisen jälkeen: En löydä yhtään syytä tässä ihmisesä.

Jeesus teki syvän waiikutuksen Pilatukseseen. Hän ih-

motteli sitä, että Jeesus ei mitään vastannut. Hän tiesi, että Juutalaiset olivat kateudesta hänen ylönnantaneet, ja kumminkin hän on waiti. „Kuinka forkea ja suuri“ — niin hän warmaan ajatteli — „on tämä Jeesus.“ Hänen waimonsa waroitti häntä: „Mä mitään tee sille hurkskaalle!“ Kun hän pesi kätenjä kansan edessä, sanoi hän: „Wiaton olen minä tämän wanhurkskaan miehen wereen.“ Myöskin hämmästyttää häntä sana: „Jumalan Poika.“ („Hän on tehnyt itsensä Jumalan Pojaksi“). Jeesuksen sanat: Sinulla ei olisi mitään waltaa minun ylitseni, jos ei se olisi . . .“ waituttaa myöskin häneen, sillä „siitä ajasta etsi Pilatus auttaaksensa häntä irti.“ Kaikki tämä oli Jumalan käden, Jumalan Hengen waroituksia, että hän ei langettaisi wäärää tuomioa. Mikä rakkaus!*) Sentähden hän ei tahdo tuomita Jeesusta kuolemaan, waan koettaa kaikin tawoin päästä asiasta. „Ottakaa te ja ristiinnaulitkaa häntä.“ Hän lähettää hänet Herodeksen luo. Hän mainitsee pääsiäisjuhlan wallitsewan tawan. Minkä? Ja misjä tarkoituksessa? Hän antaa ruoskia häntä, koettaaksensa tyndyttää kansaa. Hän koettaa herättää sen sääliä, sanomalla: Katso ihmistä.

Ja kuitenkin — hän langettaa kuoleman tuomion. Hänen omatuntonsa sanoi: päästä hänet irti! Mutta hän ei kuullut omantunnon ääntä. Hän ei tahtonut julkisesti pitää Jeesuksen puolta, senwuoksi hän asettui häntä vastaan. Mutta hän sanoo tahtowansa olla wiaton Jeesuksen wereen. Mikä siis oli syy hänen wäärään tuomioonsa? Hän tahtoi tehdä Juutalaisten mieliksi. Hän pelkäsi, että he syyttäisiwät häntä keisarin edessä ja hän siten menettäisi wirkansa. Siis oli syy: halu kelwata ihmisille ja ihmispelko. Hän tahtoi ennen olla maailman ystäwä. (Sak. 4: 4). „Mutta mitä jumalaton pelkää, se hänelle tapahtuu“, sanoo raamattu. Tämä käwi toteen myöskin Pilatuksen suhteen. Kolme, neljä vuotta sen jälkeen hän pantiin pois wiraltaan ja karjoitettiin Ranskaan. Semmoinen on maailman palkka, rakkaat lapset, siitä, että sen mieliksi ollaan; se on niin rehelligesti palkinnut Juudaan, samoin Pilatuksen. Oi kukaan woi tahta Herraa

*) Se oli samalla myöskin Jumalan kutsumusta pelastukseksi Pilatukselle itselleen; mutta hän paadutti sydämensä, waikka hän kuuli Herran äänen. Suoment. muisti.

palwella. Mä siis poikkea rahtuakaan totumdesta ja oikeudesta, waikka henkesikin olisi maarassa.

3) **Jesus.** Hän on tässä vielä hiljaisempänä kuin Juutalaisten suuren raadin edessä. Hän lausuu ainoastaan kaksi wakawaa lausetta Pilatukselle. Ensin: „Minun waltakuntani ei ole tästä maailmasta:“ niin että hän ainakin woi aawistaa, mitä sanat: „Minä oley kuningas“ eivät merkinneet ja mitä ne merkitsiwät. Ja sitte: „Sinulla ei olisi mitään waltaa minun ylitseni . . .“ Ruostimisen ja sotamiesten pilkat hän kestää aivan hiljaa ja ääneti*) — niinkuin karitsa, joka teuraaksi wiedään ja niinkuin lammas, joka keritsijänsä edessä waikenee (Ef. 53: 7).

Jesuksen ristiinnaulitseminen ja kuolema.

Math. 27: 32—56. Luukk. 23: 26—50. Joh. 19: 17—30.

Wapahtajamme ristiinnaulitseminen tapahtui roomalaisen tawan mukaan seuraawalla tavalla. Risti pystytettiin, ja kuolemaan tuomittu riisuttiin ja nostettiin ristinpuulle; kädet ojennettiin, sidottiin köysillä ja kiinnitettiin nauloilla; jalkoihin lyötiin samoin kumpaiseenkin naula. Juutalaisen lain mukaan piti ristiinnaulittu otettaman alas illalla. Tämä kuolemantapa oli hirwittävä, ja Juutalaiset pitivät sitä häpeällisenä: Sillä se on firottu Jumalalta, joka hirtetty on (5 Mos. 21: 23). Sentähden sanoo Paawali että Kristus tuli firotukseksi meidän tähtemme. Wapahtaja riipui ristillä kello 9:stä e. p. p. kello 3:n j. p. p. Markus sanoo, että hän ristiinnaulittiin kolmannella tunnilla, ja Johannes, että Pilatus istui tuomioistuimelle kuudennella tunnilla. Johannes seuraa roomalaista wuorokauden jakoa, joka, niinkuin meidän, alkaa keskijöstä. Markus seuraa juutalaista, joka alkaa päivännoujusta. Siis alkoi tutkistelu Pilatuksen luona kello 6 aamulla ja ristiinnaulitseminen tapahtui kello 9.

*) Zielämättänsä ja tahtomattansa muodostiwat ra'at sotamiehet orjantappuruunussa kauniin, sywämielisen symbolin: kärsimisen kautta kuningas. Tähän on suljettuna profetia kärsiwästä Messiaasta, jota Juutalaiset niin wähan käfittiwät.

Keskustelu.

Jesuksen seitsemän sanaa ristillä.

Viiden tärkeys. Ne ovat kuolevaisen sanoja, joilla aina on suuri merkitys niille, jotka ovat häntä lähinnä. Ne ovat Jumalan Pojan, meidän Vapahtajamme, sanoja hänen, joka puhui niin vähä kärsimisensä aikana.

Ensimmäinen sana (Luuk. 23: 34): Isä anna heille anteeksi . . . Oli ennustettu, että Messiaan piti rukoileman pahantekijäin puolesta, ja tämän täytti nyt Jeesus. Ennen Kristusta ei ole kukaan rukoillut murhaajainsa puolesta. Ainoastaan Jumalan Pojan sydän voi sisältää niin äärettömän rikkauden rakkautta; ja ainoastaan kristitty voi rukoilla saman rukoituksen. Esim. Stefanus, ja 1 Piet. 2: 21.

Toinen sana. (Joh. 19: 25—37): Vaimo, katso sinun poikaas. Koska Jeesus tässä antaa äitinsä Johanneksen haltuun, huomaamme, että hän itse tähän saakka oli pitänyt hänestä huolta. Niinkuin hän oli rakastanut omiansa, niin hän rakasti heitä loppuun asti. Niin täytti Jeesus keskellä suurimpia kärsimisiä, kuoleman läheisyydessä, neljännen käskyn kaikille lapsille esikuvaksi.

Kolmas sana. (Luuk. 23: 43): Totisesti sanon minä sinulle: tänä päivänä.... Miksi Jeesus sanoi nämä sanat? Koska ryöväri puhuu Kristuksen valtakunnasta, niin hän varmaankin ennen oli kuullut Vapahtajan saarnaavan ja kutsuvan syntisiä luoksensa. Tämän miehen usko oli suuri. Hän uskoi mitä ei kukaan apostoleista silloin uskonut, että Jeesus voi herättää häntä kuolleista, kun hän keran oli ottanut valtakuntansa haltuunsa, ja hän rukoili semmoista, joka hänen kanssaan riippui ristillä ja joka oli pappein ja kansan pilkan esineenä. Hän katui (me kärsimme toitemme ansion jälkeen). Hänessä oli katumus ja usko, ja semmoiselle Jeesus antaa enemmän kuin hän on toivonut; hän lupaa täyttää hänen rukouksensa jo tänään. Ensimmäinen siis, jonka Kristus vei valtakuntaansa, ei ollut apostoli, ei Maria, ei Latzarus, vaan ryöväri, suuri syntinen. Ihmisen Poika on tullut etsimään ja vapahtamaan sitä kuin kadonnut oli. Saako siis tehdä syntiä ja toivoa taiwaan autuutta,

kun aikoo kuolemanhetkenä kääntyä? Se, joka näin ajattelee, ei tiedä, mitä katumus ja usko on. Ensimmäinen, minkä ne matkaansaattawat, ei ole halu syntiin vaan wiha siihen.

Neljäs loma (Math. 27: 46): Minun Jumalani . . . Samoilla sanoilla alkaa 22 psalmi, joka ennustaa sitä, mitä Jeesus tässä kokee. Pimeyden, jota kesti puolipäivästä kello 3:n j. p. p. kuvasi tätä. W. T:stä sanotaan: Herra, kun sinä ainoastaan minuulla olisit, niin en minä fitte ensinkään taivaasta enkä maasta tottelisi. Omistaa Jumala (ystävänään) on siis enemmän kuin taivaan ja maan omistaminen; se on ihaninta, autuaallista, mitä woi olla. Sen wastakkaisuus on olla hyljättyä Jumalalta. Ja tämä on syntisen hirmuinen tunne helvetissä. Sitä tunsi Wapahtaja tässä (samoin kuin Getsemanessa). Rahdenkertainen huudahdus: Minun Jumalani, minun Jumalani! osoittaa kuinka suuri Jeesuksen tuska oli, ja kuinka hirmuinen Jumalan tuomio on. Nämä Herran sanat sisältävät syytöksen meitä vastaan. Itsensä puolesta ei Jeesuksen milloinkaan olisi tarwinnut tuntea olevansa hyljättyä Jumalalta. Mainitkaa kaikki syyt tähän, jotka perustuvat hänen kaksinkertaiseen luontoonsa. Hän oli Jumalan Poika ja hän oli pyhä ihminen. Näistä syistä hän oli mitä kirkkaimmässä yhteydessä Jumalan kansa. Mutta Jumala hylkäsi hänet meidän tähtemme sentähden, että me olimme hyljänneet Jumalan. — Mutta nämä sanat sisältävät myöskin lohdutuksen meille: Kuka on, joka tahtoo tuomita? Kristus on se, joka on kärsinyt kuoleman.

Viides loma (Joh. 19: 28): Minä janoon. Oli ennustettu, että Messiaan piti kärsimän polttawaa janoa. Tämän kautta tunsi Wapahtaja ruumiillisessa suhteessa olevansa Jumalalta hyljätty samoin kuin äsken hengellisessä. Häneltä puuttui kaikki wirwoitus.

Kuudes loma (Joh. 19: 30): Se on täytetty! Tuskaallinen jano oli viimeinen kärsimys, minkä Jeesuksen profetian mukaan piti kärsimän. Kun tämäkin oli ohi, sanoo hän: Se on täytetty. 1) Täytetty on kärsiminen, joka on Messiaasta ennustettu. Lufekaamme tärkeimmät ennustukset ja katsokaamme, miten ne owat tulleet täytetyiksi Jeesuksen elämän historiasa. Ps. 41: 10. Sak. 11: 12, 13. Luku 13: 7. Ps. 35: 11. Es. 50, 6. Psalmi: 22, 19, 8, 9, 2. Ei ollut muuta jäljellä kuin kuolema, joka hetken kuluttua seurasi 2) Täytetty

on laki. Saastaton, pyhä ihmiselämä on kulunut; Kristus on sillä täydellisesti täyttänyt Jumalan lain. 3) Täytetty on lunastus. Jeesuksen täydellinen lunastus sekä vaikuttava että kärsivä tulee meidän hyväksymme.

Seitsmäs sana. (Luukk. 23: 46). Jä sinun käsiis... Sanat luetaan Ps. 31: 6: Sinun käsiis minä annan minun henkeni, sinä olet minun lunastanut, Herra, sinä totinen Jumala. Tässä näemme, että Jeesuksen kuolema on tapahtunut samalla tavoin kuin kaikkien ihmisten. Hän kadotti tietonsa ja antoi henkensä Jumalalle, jota hän tässä Jäksen nimittää. Sitte hän kumarfi päätänsä ja heitti henkensä. Wapahtajan viimeinen sana olkoon meidänkin viimeisemme! Lutherus lausui kuolemanhetkellään useita kertoja nämä sanat Ps. 31: 6.

Keskustelu.

Jeesuksen kärsiminen.

1) Se oli vapaatahtoinen. 2) Se oli syytön. 3) Se tapahtui meidän sijassamme.

1) **Wapaatahtoinen.** Joh. 10: 18: Ei ota kenkään sitä minulta, vaan minä panen sen itsestäni. Minulla on valta sitä panna ja minulla on valta sitä taas ottaa. Kaikki vihollisen voima ja kiukku ei olisi voinut häntä wahingoittaa, jos hän ei olisi tahtonut kuolla. Jeesus tiesi mennessään Jerusalemiin, Getsemanessa, mikä häntä oli kohtaawa; mutta hän ei paennut.

2) **Syytön.** Tarkeätä on tietää, että Jeesus oli syytön. Muutoin olisi kärsiminen ja kuolema ollut rangaistusta hänelle. Wäärät todistajat eivät woineet mitään todistaa. Juudas, joka tunsi hänet niin hyvin, sanoi häntä syyttömäksi. Pilatuksen emäntä sanoo häntä wanhurskaaksi mieheksi. Pilatus itse lausuu samaa ja pesee kätensä. Ryöwäri sanoo: „Tämä ei ole mitään pahaa tehnyt.“ Päämies sanoo: „Totisesti tämä oli wanhurskas mies ja Jumalan poika.“ Jumala itse todistaa hänen wiattomuudestaan luonnonilmiöillä: kolmen tunnin pimeys, maanjäristys, kallion halkeaminen.

Sentähden saattoi Jeesus synllä kysyä wihollisiltaan (Joh. 8: 46): Kuka teistä nuhtelee minua synnistä? Katso vielä 1 Piet. 1: 19. 1 Piet. 2: 22.

3) **Meidän sijasjamme.** Jumala sanoo: Kirottu oloon jokainen, joka ei pidä kaikkia lain sanoja. Mutta: Kristus on meitä lunastanut lain firouksesta, koska hän tuli firoukseksi meidän edestämme Gal. 3: 13. Hän on pyyhkinyt pois sen käskikirjoituksen, joka säätyi kautta meitä vastaan oli (Kol. 2: 14). Hän kärsei, hurstas wäärin edestä. Piet. 3: 18. Tätä Jeesuksen työtä sanotaan lunastukseksi. 1 Piet. 1: 18: 19: Tieten, ettette ole katoowaisella kullalla eli hopealla lunastetut.... Usko on wälitappale, jonka kautta tulemme osalliseksi Kristuksen lunastuksesta. Sen kautta tulemme Hänen omaisuudekseen, ja yhteys Hänen kanssaan waituttaa eroa synnistä. 1 Joh. 5: 18: Me tiedämme, että jokainen, joka Jumalasta syntynyt on, ei hän syntiä tee, waan joka Jumalasta syntynyt on, se warjelee hänensä. Lunastajan rakkaus synnyttää lunastetussa wastarakkautta.

Jeesuksen hautaaminen.

Tapahduma ja muutamia muistutuksia. Kun Wapahdajamme perjantai-iltapäiwänä kello 3 heitti henkensä, tapahduiwat ihmeet, että maa tärisi ja kalliot halkesiwat y. m. Kello 6 alkoi sabbatti. Tällä kolmen tunnin wälitajalla rifottiin ryöwäreitten luut, Jeesuksen kylki läwistettiin miekalla; Jeesuksen ruumis oli jätetty Josefille ja Nikodemukselle, ja he oliwat fen lastkeneet hautaan. Waan sabbattina (lauantaina) he oliwat alallaan, niinkuin laissa oli käsketty. Samana päiwänä pyysiwät ylimmäiset papit, että Pilatus antaisi panna wartijat haudalle. — Tämä kertomus todistaa ensiksikin, että Jeesus todella on kuollut. Kun Johannes (Luku 19) oliertonut, että sotamies oli läwistänyt Jeesuksen kyljen miekalla, lisää hän (w. 35): Ja joka tämän näki, hän on sen todistanut, ja hänen todistuksensa on tosi ja hän tietää hänensä totta sanowan, että te myös uskoisitte. Hän sanoo tässä selwään, miksi hän kertoo tämän. Toinen merkittäwä on se, että Ju-

malan johdatuksen kautta Jeesuksen ruumista ei murettu. Jos se olisi tapahtunut, niin Jeesuksen ruumis olisi tullut tuntemattomaksi, eivätkä hänen ystävänsä emmekä me olisi voineet olla varmat siitä, että se todella oli Jeesus, joka nousi ylös kuolleista. Mutta nyt sanoo Johannes 21: 12: Mutta ei yksikään opetuslapsista uskaltanut häneltä kysyä: kuka olet? sillä he tiesivät sen olevan Herran. Jeesuksen hautaaminen tapahtui niinkuin siitä oli ennustettu. Josef Arimathiasta oli hyvä ja vanhurskas mies sekä muuten rikas ja korkean raadin jäsen. Kun otamme huomioon, miten Jeesuksen asian laita oli perjantaina, niin täytyy myöntää, että waadittiin paljon uskoa ja itsensä voittamista tekemään sitä, minkä Josef ja Nikodemus tekivät. He olivat Jeesuksen opetuslapsia, vaikka salaa. Nyt oli Jeesus kuollut häpeällisimmän kuoleman. Eikö siis näyttänyt siltä, että hän oli petturi? Ja kuitenkin uskoivat nämä raatiherrat. Tästä näemme, että usko on välitön varmuus ja luottamus, jota ei saavuteta todistuksilla, vaikka ne olisivat kuinka järjellisiä. Heidän rakkauden työntä oli hyvin suuri. Mikä yhteys sillä on Marian voitelemisen kanssa? Jo ulkonaisessa suhteessa 100 leiwiskää maksavat hyvänhajuiset ryydit. Siljaisuus toimituksessa. Tämä todistaa heidän suurta kunniotustaan ja rakkauttaan. Noudattakaamme elämässämme heidän uskon ja rakkauden töitään pitämällä silmämme edessä Jeesuksen sanat (Mark. 8: 38): Mutta joka häpee minua, ja minun sanojani — — sitä pitää Jhmiisen Pojan häpeemän. Nimmäiset papit ja fariseukset pyysivät warioita haudalle. He tunnustivat sillä Jeesuksen ylösnousemisen suurta merkitystä.

Jeesuksen ylösnouseminen.

Tapahtumat. Me esittelemme ensin nämä yhdistämällä neljän ewangelistan keskenään vähä eroavaiset kertomukset. Warhain sunnuntai-aamuna tulivat Maria Magdalena, Maria (Jeesuksen äiti) ja Salome haudalle voitelemaan Jeesuksen ruumista. Matkalla he sanoivat: Kuka meille myöryttää kiven

haudan ovelta? Kun he tulivat perille, oli kivi pois. Wähää ennen oli nimittäin tapahtunut maanjäristys. Enkeli oli astunut alas taiwaasta, wyörntännyt kiven pois ovelta ja istunut sille. Hän oli nähä niinkuin pitkäisen tuli, ja hänen waatteensa olivat walkeat kuin lumi. Wartijat, jotka olivat pelosta hämmästyneet ja ensin mafasiwat kuin kuolleina, olivat sitte paenneet. Kuinka Jesuksen ylösnouseminen tapahtui, ei mainita. Waimot, jotka eivät mitään tästä tiedä, tulewat nyt, ja kun Maria Magdalena näkee kiven pois wyörntetyksi, juoksee hän takaisin ilmoittaakseen siitä Pietarille ja Johannekselle. Muut waimot seisoiwat alussa hämmästyneinä, mutta meniwät sitte sisälle hautaan, josta he kumminkaan eivät löytäneet Jesuksen ruumista. Sen sijaan he näkiwät siellä enkelin, joka sanoi heille: „Mikää peljätkö; te etsite Jesusta, joka oli ristiinnaulittu. Hän ei ole täällä; hän on nousut ylös, niinkuin hän sanoi j. n. e. Vielä näkiwät waimot pari muuta enkeliä kiiltäwissä waatteissa, jotka sanoiwat: Miksi te etsite eläwää kuolleitten joukosta? Hän ei ole täällä, hän on nousut ylös. Muistakaa, miten hän sanoi teille, kun hän vielä oli Galileassa, sanoen: Ihmisen Poika pitää heitettämän syntisten ihmisten käsiin ja ristiinnaulittaman ja kolmantena päivänä nouseman ylös. Silloin alkoiwat he muistaa hänen sanojansa. Ja he meniwät pelolla ja suurella ilolla haudalta, kiiruhtaen julistamaan tätä opetuslapsille. Tämä oli ensimmäinen ylösnousemisen julistaminen. Sill’ aikaa oli Maria Magdalena etsinyt Pietarin ja Johanneksen ja sanonut: „He owat ottaneet pois minun Herrani, ja minä en tiedä, mihin he owat hänet panneet.“ Silloin he menewät yhdessä kolmen haudalle. Johannes, joka oli kiiruhtanut edelle, katsoo hautaan ja näkee sen tyhjänä. Pietari tulee perässä ja menee sisälle hautaan; mutta kun hän näkee lafanat ja hiiliinan käärittyinä, tulee hän wakuutetuksi siitä, että Jesuksen ruumista ei ollut warastettu. Pietari ja Johannes ihmetteliwät sitä, mikä oli tapahtunut, ja palasiwat takaisin. Sitte tuli Maria Magdalena haudalle, seisoi siellä ja itki. Kun hän kumartui hautaan, näki hän kaksi enkeliä, jotka sanoiwat hänelle: „Waimo, mitäs itket?“ Hän sanoi: „He owat ottaneet pois minun Herrani ja minä en tiedä, mihin he owat hänet panneet.“ Kun hän tämän sanoi, kääntyi hän ja näki Jesuksen seisowan; mutta hän ei tiennyt, että se oli

Jesus. Jesus sanoi hänelle: „Waimo, mitäs itket? Ketä etsit?“ Hän arweli, että se oli yrttitarhan mestari ja sanoi: „Herra, jos sinä olet ottanut hänet pois, niin sano, mihin olet hänet pannut, minä tahdon hänet ottaa.“ Jesus sanoi hänelle: „Maria.“ Silloin hän kääntyi ja sanoi: Rabboni. Jesus sanoi hänelle: „Mä minuum rupee j. n. e. Maria meni ja ilmoitti opetuslapsille, että hän oli nähnyt Herran, ja kaikki, mitä hän oli hänelle sanonut. Tämä oli Jesuksen ensimmäinen ilmestys ylösnousemisen jälkeen. Myöskin toisille waimoille näytti Jesus itsensä (toinen ilmestyminen), kun he palasivat haudalta kaupunkiin ilmoittamaan opetuslapsille, että hauta oli tyhjä. Jesus sanoi: „Terwe, teille!“ He lankeasivat maahan ja rukoussivat häntä. Jesus sanoi: „Mkää peljätkö! Menkää ilmoittamaan minun weljilleni, että he menewät Galileaan; siellä he saawat minut nähdä.“ Nyt Maria Magdalena ja muut waimot ilmoittivat tästä yhdelletoista apostolille, jotka surisivat ja itkiwät. Kun he kuuliwät, että Mestari eli ja oli ilmestynyt, niin he ensin eiwät uskoneet. — Wartijat, jotka oliwät paenneet, tuliwät nyt kaupunkiin (Math. 28: 11 ff).

Jesuksen ylösnouseminen on tapahtuma, josta on ewangelisessa historiassa niin kerrottu, että sitä on mahdoton epäillä. Wiholliset wartioiwat hautaa, siis ei woinut petosta tapahtua; Jesus ilmestyi usein; kaikki hänen opetuslapsensa näkiwät hänet; samalla kertaa näki häntä enemmän kuin 500 henkeä, joiden todistukseen Paawali woi wedota, koska monet niistä silloin vielä eliwät (1 Kor. 15); he kosketteliwät häntä; hän söi heidän kanssaan; apostoleita ei milloinkaan woiu vastustaa, kun he saarnasivat Jesuksen ylösnousemisesta. — Wapahtajan ylösnouseminen oli hywin tärkeä. Juutalaiset ristiinnaulitsi wät Jesuksen; Jumala herätti hänen ylös: tälle totuudelle on Kristuksen kirkko perustettu. — Mutta Jesuksen ylösnouseminen oli myöskin wälttämätön. Usian täytyi näin päättyä, jos Jesus oli se puhdas, pyhä, joka wapaahetoisesti meni kuolemaan. Sentähden ei kuolema woinut häntä pidättää, waan hän meni kärsimisen kautta kunniaan. — Reskustelun johdoks ei siis woi olla parempaa kuin Jesuksen ylösnousemisen tärkeys.

Keskustelu.

Jesuksen ylösnousemisen tärkeys.

1) Se vahvistaa sen totuuden, että Jeesus on Jumalan Poika. 2) Se todistaa, että me olemme lunastetut Jesuksen kuolemalla. 3) Se on wakuutus meidän ruumiillisesta ylösnousemisestamme.

1) **Se vahvistaa sen totuuden, että Jeesus on Jumalan Poika.** Suurella ilolla ilmoittawat opetuslapset: Herra on totisesti nousnut ylös. Ensimmäiset kristityt tervehtiwät toisiaan näillä sanoilla, kun he pääsiäisenä menivät kirkkoon; ja tätä tapaa noudatetaan vielä kreikkalais-wenäläisessä kirkossa. Apostolein puheet (esim. helluntaina) sisältäwät ainoastaan nämä kaksi ainetta: Jesuksen kuolema ja ylösnouseminen. Se todistaa, minkä arvon kristillinen kirkko antaa tälle tapahtumalle. Tutkikaamme, miksi.

Tämä tapahtuma oli ennustettu jo W:ssa T:ssa. Ps. 16: 10 sanoo: Sinä et anna sieluani ylönn helwettiin (kuolleitten waltakuntaan) etkä sallii, että sinun pyhäsi näkee turmelusta. Jeesus oli myöskin puhuessaan kärsimisestään aina lisanut: Ja kolmantena päivänä on hän noustawa ylös. Kerwan (Math. 12: 38) pyysiwät farisealaiset merkkiä. Silloin wastasi Jeesus, ettei heille muuta merkkiä annettaisi kuin Jonaan profetan merkki. Tässä Wapahdaja siis sanoo ylösnousemisen ja jumalallisen luontonsa merkkiä (todistukseksi). Tosin oli paljon Jesuksen elämässä mikä todistaa, että hän oli Jumalan Poika: todistukset taivaasta, hänen pyhä waelluksensa, hänen ihmetyönsä; mutta kaikki tämä tuli woimattomaksi, kun Jeesus kuoli. Sillä jos hän olisi kuollut ja mädännyt niinkuin jokainen muu ihminen, niin olisi ensin woinut sanoa: hänen omat sanansa eivät ole toteutuneet ja sitten lisätä: kuka tietää, miten taivaasta tulleiden todistusten ja ihmetöidenkään laita on. Jos hän olisi kuollut, niin hän myöskin olisi ollut syntinen, sillä kuolema on synnin palkka. Waan ylösnouseminen vahvistaa kaikki muut todistukset. Sentähden apostoli sanoo (Rom. 1: 4): Ja on wälewästi ilmoitettu Jumalan Pojaksi pyhityksen hengen jälkeen, että hän on nousnut ylös kuolleista.

2) **Se todistaa, että me olemme lunastetut Jeesuksen kuolemalla.** Jos Jeesus olisi jäänyt hautaan, niin me emme olisi tienneet, ottiko Jumala vastaan hänen sovitusuhrinsa. Sentähden sanoo apostoli (1 Kor. 15: 17): Jos ei Kristus ole nousnut ylös, niin on teidän uskonne turha ja te olette vielä teidän synneisjänne. Ylösnouseminen osoittaa, että Vapahtaja ei kärsinyt omiensa vaan meidän synteimme edestä. Hän voitti viimeisenkin vihollisen: kuoleman. Jumala otti vastaan hänen uhrinsa; me olemme lunastetut.

3) **Se on wakuutus meidän ylösnousemisestamme.** Ap. T. 26: 23 sanoo, että Kristuksen piti olla ensimmäinen kuolleitten ylösnousemisessa. Ennen häntä oli muutamia herätetty kuolleista n. k. lesken poika Sarpat'isja, Latsarus y. m. Mutta kaikki nämä olivat jälleen kuolleet. Kristus oli ensimmäinen, joka nousi ylös eikä sitte enää kuollut, vaan elää iankaikkisesti möskin ruumiinsa puolesta. Kristus on nousnut ylös kuolleista ja tullut uutiseksi nukkuneitten seasja (1 Kor. 15: 20). Uutisella tarkoittivat Juutalaiset vuoden ensimmäistä satoa, joka uhrattiin Jumalalle. Jotakin saman kaltaista on Kristuksen ylösnouseminen. Lufekaamme tämä paikka! Kaikki ovat siis seuranneet Adamia kuolemaan ja kaikki tulevat seuraamaan Kristusta elämään myöskin ruumiillisesti. Sen oli Jeesus edellä sanonut: „Minä elän teidän pitää myös elämän;“ ja apostolit todistavat monta kertaa, että ruumiimme tulevat nousemaan ylös, sillä perustuksella, että Jeesus nousi ylös kuolleista. Katselkaamme paria jemmaista kohta. Rom. 8: 11 ja 1 Tess. 4: 14; Piet. 1: 3. Tässä sanotaan ylösnousemisemme toivoa eläväksi toivoksi sentähden, että se jotakin vaikuttaa; ja tämä vaikutus on se, että uskowaiset eiwät tahdo synneillä saastuttaa sitä ruumista, jonka kerran tulee nousta ja iankaikkisesti elää. Ja minä kautta saadaan viimeisen lauseen mukaan tämä elävä toivo? „Joka meitä on synnyttänyt jälleen elävään toivoon Jeesuksen Kristuksen ylösnousemisen kautta kuolleista.“ Edellisessä lauseessa puhutaan „niistä, joilla ei toivoa ole.“ Mitkä ne ovat? Ja mikä toivo heiltä puuttuu? Miksi heillä ei ole elävää toivoa? „Jumalalle olkoon kiitos, joka meille voiton antanut on meidän Herran Jeesuksen Kristuksen kautta.“

Maellus Emaukseen.

Luukk. 24.

Tästä kertomuksesta pitävät lapset paljon, jonkätähdhen se, jos malldollista, on eroitettava Herran muista ilmestymisistä. Kleofas oli Marian, Jesuksen tädin mies (Joh. 19: 25) siis likeinen sukulainen Jesukselle. Tapahduman aika ylösnousemispäivän iltapäivä. Emaus oli wähä yli penikulman päässä Jerusalemissa. Opetuslasten kysymyksestä: Oletko sinä ainoa muukalainen Jerusalemissa, joka et tiedä, mitä siellä näinä päiwinä tapahtunut on? — näemme minkä huomion nämä tapahtumat oliwat herättäneet. Sekin oli Jumalan wiisas johdatus, että Jesuksen sowinto-uhri tapahtui Juutalaisten suurena juhlapäiwänä. Sentähden oliwat nämä tapahtumat monelle tutut kaikkialla, mihin apostolit tuliwat.

Keskustelu.

Molemmat opetuslapset ja Herra.

1) Opetuslapset; heidän surunsa, heidän todistuksensa Jesuksesta, heidän toivonsa. 2) Herra; hänen ilmentymisensä, hänen nuhteensa.

1) **Opetuslapset.** He keskustelivat (oikeastaan wäittelivät) keskenään. Jesus, woimallinen töissä sekä sanoissa, ja nyt ristiinnaulittuna — tätä arwoitusta koettiwat he selittää toisilleen; mutta tämä ei ollenkaan onnistunut, koska he eiwät uskoneet ylösnousemista. He oliwat surullisia siitä, että Jesuksen ihana työ oli saanut niin surullisen lopun. Mainittakaa joitakin woimallisia töitä, jotka Jesus on tehnyt! — Hänen sanansa owat woimallisia kahdessa suhteessa: ulkonaisten vaikutusten (sairasten parantaminen j. n. e.) ja sisällisten vaikutusten aikaansaamisessa. — Wiimeksi he lausuwat, mitä oliwat toiwoneet hänestä, mutta että nämä oliwat tulleet tyh-

jäksi tehdynksi hänen kuolemansa kautta. Kaikki on selittämätöntä, kun he eivät usko hänen ylösnousemistaan.

2) **Jesus** ilmoittaa itsensä heille. Heidän surunsa osoittaa, että he olivat häntä rakastaneet; sen Jesus tietää ja tahtoo nyt lohduttaa heitä. Tässä on historiallinen todistus näiden Jesusen sanain totuudesta: Missä kaksi tai kolme ovat koossa minun nimeeni, siellä minä olen heidän keskellänsä. Ja minä olen teidän kanssanne maailman loppuun asti, Math. 28: 20. Sovittakaamme nämä sanat meihin. Kaikki ystävä keskustelee Jumalan suurista töistä: Jesus näkee heidän rakkautensa. Sairas murheellinen ihminen rukoilee toisen kanssa. Jesus kuulee heidän huokauksensa, huomaa heidän rufouksensa.

Sanoilla: „O, te tomppelit“ j. n. e. nuhtelee Herra heitä heidän tuhmuudestaan ja hitaudestaan. Te tomppelit j. o. te ymmärtämättömät. Profetat olivat selvään puhuneet Messiaan kuolemasta sekä sen tarkoituksesta kuin myös hänen ylösnousemisestaan. Paitti sitä oli Jesus useita kertoja tahtilaan sanonut jamaa. Semmoisessa tilaisuudessa Pietari lausuu: Armahda itseäs, Herra, älköön sinulle se tapahtuko. Jesus nuhteli häntä siitä ankarasti, ja kumminkin oli asia niin käsittämätön heille. — Sitte sanoo Jesus heitä hitaiksi sydäimestä uskomaan. He eivät ymmärtäneet asiaa; mutta he olisivat voineet sen ymmärtää, jos olisivat ahkeroineet — siis hitautta. Nyt Jesus selittää heille ne W:n T:n ennustukset, jotka olivat hänestä. Jo ennen oli Jesus, herättääksensä Juutalaisia heidän hitaudestaan, kehoittanut heitä (Joh. 5: 39): Tutkikaat raamattuita; sillä ne ovat, jotka todistavat minusta. Siis on meillä tässä todistus Jesusen omasta suusta, että W. Testamentti sisältää ennustuksia Jesusesta ja hänen töistään. Älkäämme olko hitaita raamattujen tutkimisessa! — Sitte esittää Herra vielä, kuinka hänen kärsimysensä ja ylösnousemisensä ovat wälttämättömässä yhteydessä keskenään: Eikö Kristus on pitänyt semmoista kärsimän ja sitte menemän kunniaansa sijalle? Kärsiminen oli siis wälttämätöntä ei ainoastaan meidän sowingimme waan Jesusen itsensäkin tähden. Jos hän ei olisi kärsinyt, niin hän ei olisi voinut mennä kunniaansa. (Fil. 2: 9): Sentähden on Jumala hänen korottanut. Ja niinkuin Kristus on, niin olemme mekin tässä maailmassa. Siinä moni vielä pettyy, että tahtoo

autuutta ilman edellä käypää kärsimistä. Se on mahdotonta. Raamattu puhuu usein siitä, että meidän tulee kärsiä Kristuksen kanssa j. o. yhtä viattomasti ja kärsivällisesti kuin hän. Se, joka niin kärsii hänen kanssaan, tulee myöskin kruunattuihin hänen kanssaan, (Rom. 8: 17, 18). Raamali sanoo (Rom. 5: 3): Me kerstaamme murheessa. Miten sen ymmärrämme? Jos me ynnä kuolemme, niin me myös ynnä elämme. Tämäkin kertomus osoittaa, että se, joka kärsii Kristuksen kanssa (ja sitä tekivät nämä opetuslapset), hän saa ihanan lohdotuksen häneltä. Eikö meidän sydämemme palanut meissä . . . ? Jesuksen sanoilla oli niin voimakas vaikutus heidän sydämiinsä ja koski heihin syvästi. Samanlainen voima on Jesuksen sanoilla vieläkin.

Muita Jesuksen ilmestymisiä hänen ylösnousemisen jälkeen.

Kun lähemmin tarkastamme ewankelistain kertomuksia, niin huomaamme, että merkittävä muutos on tapahtunut Jesuksen ruumiissa hänen ylösnousemisen jälkeen. Monessa suhteessa se on sama, yhtäläinen ruumis: siinä on lihaa ja luuta (Luukk. 24: 39); haavoja (Joh. 20: 27); hän voi syödä (Luukk. 24: 42); opetuslapset sen tuntevat. Mutta monessa suhteessa se on erilainen kuin entinen. Opetuslapset eivät heti tunne Jesta; hän esiintyy ja katoaa äkkiä; hän käy lukittujen owien läpi. Apostoli puhuu Fil. 3: 21 Jesuksen kirkastetusta ruumiista, jonka kaltaiseksi meidän ruumiimme kerran on tulewa. Hänellä ei ole enää maallinen, luonnollinen, katoowainen, puuttuwainen ruumis (1 Kor. 15) vaan kuolematon, katoomaton, voimallinen, ihana, taiwaallinen, hengellinen ruumis. Siis kävi Herra taiwaalliseen elämään jo ylösnousemisessaan, eikä vasta taiwaastumisesissaan. Usein on sanottu taiwaastumista ylösnousemisen täyttämiseksi. Tämän Kristuksen kirkastetun ruumiin kaltaiseksi on meidän ruumiimme tulewa. (Fil. 3: 21).

Jesuksen tarkoitus sillä, että hän ilmestyi ylösnousemi-

senja jälkeen oli osaksi wakuuttaa opetuslapsia uuden elämänsä todellisuudesta osaksi liiemmin opettaa heille kärfimisenä, kuolemansa ja ylösnousemisenä tarkoitusta. Heidän piti todistaa siitä niinkuin he itse sanoivat: „Johon me kaikki todistajat olemme.“

Erityiset ilmestymiset sekä muutamia muistutuksia. Kun ne kaikki opetuslasta palasivat Emauksesta ja tulivat yhdentoista luo, kuuliwat he: Herra on totisesti nousnut ylös ja on nähty Simonilta. Tästä Herran ilmestymisestä emme tiedä sen enempää. Kaikki opetuslasta kertowat nyt, mitä heille oli tapahtunut. Ja kun he vielä oliwat yhdessä lufittujen owien takana, astuu Jeesus heidän eteensä (Luukk. 24: 36—43. Joh. 20: 19—23). Ensin he uskowat, että hän on henki. Saadaksensa heidät siitä uskosta sanoo Jeesus: Katsokaa minun käsiäni ja minun jalkojani, että se olen minä; kosketelkaa minua. Mutta kun he vielä eiwät uskoneet, niin hän sõi heidän nähtensä. Sille apostolit panewat suuren arwon: Me, jotka söimme ja joimme hänen kanssaan sitte kuin hän nousi ylös kuolleista (Ap. T. 10: 41).

Joh. 20: 24—29. Tuomas ei ollut läsnä tässä tilaisuudessa. Kun asia kerrottiin hänelle, niin hän ei tahtonut uskoa, waan tahtoi itse nähdä ja tuntea. Kahdeksan päivää sen jälkeen astuu Jeesus taas sisään, kun owet oliwat suljetuina, ja sanoo Tuomaalle ikäänkuin hän olisi kuullut hänen sanansa: „Ojenna sormes ja katso minun käsiäni.“ Tuomas wastasi ja sanoi: „Minun Herrani ja minun Jumalani!“ Tämä huudahdus osoittaa: 1) kuinka vähä uskoa Tuomaalla ennen oli ollut, 2) hänen nykyisen täydellisen warmuutensa, 3) hänen wakuutuksensa Jeesuksen jumaluudesta. Jeesus antaa hänelle lempeän nuhteen.

Joh. 21. Jeesus ilmestyy Genetsfaretin järwen (Tiberiaan meren) luona ja keskustelee kauniisti, hellästi Pietarin kanssa. „Simon Jonaan poika, (ei siis Pietari, waimallinen kuin kallio — tässä jo lempeä nuhde) rakastatko minua enemmän kuin nämä? Huomattaamme sana: enemmän. Pietari oli ennen sanonut: „Waiikka kaikki suuttusiwat, niin en minä kumminkaan suutu.“ Siis hän oli werrannut itseään toisiin, ajatellen, että hänellä olisi lujempi usko ja hartaampi rakkaus kuin heillä. Mutta todellisuudessa oli ollut päin wastoin. Tämä Jeesuksen kysymys sisältää hienoa iwaa, mutta sillä on korkeampi tarkoitus: johdattaa Pietarin ajatukset häneen itseensä

ja näyttää hänen siällisen ihanuutensa sekä toisille opetuslapsille että kaikille, jotka kuulevat tämän kertomuksen. Mitenkä lienee hänestä tuntunut, kun hän itki katkerasti eikä edes voinut rukoilla Herralta anteeksi! Miten lienee kaikunut hänen korvissaan, kun hän sai tervehdyksen: sanokaa opetuslapsille ja Pietarille! Mitä tunteita hänellä lienee ollut, kun Jesus ilmestyi hänelle! Pietari vastasi: Jaa, Herra, sinä tiedät, että minä rakastan sinua. Nyt hän ei rupea vertailemaan; kokemus on hänelle opettanut, kuinka heikko ihmisydän on. Tämän kauniin vastauksen jälkeen, jonka Herra varmaankin hyväksyi, hän sanoo: „Kuofi minun karitsoitani“, s. o. pidä erittäin huolta semmoisista, jotka ovat heikkoja, niinkuin minä olen holhonnut sinua heikkoudestasi. Toisessa ja kolmannessa kysymyksessään jättää Herra pois sanan „enemmän“, koska Pietari jo oli ymmärtänyt, mitä hän sillä tarkoitti. Mutta Herran uudistettu kysymys suretti Pietaria, koska tuntuu, niinkuin ei Jesus häntä uskoisi. Synvästi murheellisena hän lausuu: Herra, sinä tiedät kaikki (edeltäpäin minunkin kieltämiseni); sinä tiedät, että minä rakastan sinua. Pietarin synti oli ollut suuri: kolmenkertainen kieltäminen waati kolmenkertaisen tunnustuksen. Kun tämä nöyrästi oli tehty, ottaa Jesus langenneen opetuslapsensa taas armoihinsa ja ilmoittaa hänelle hänen tulevaisuutensa silloin vielä hämärässä ennustuksessa: Sinun pitää ojentaman kätesi (ristinnaulitsemiseen) ja toisen pitää wyöttämän sinua. Wanhan tarinan mukaan tuli Pietari ristiinnaulitukseksi Roomassa (pää alaspäin, niinkuin hän nöyryydessä oli pyytännyt, ettei hän kuolisi samalla tavoin kuin Herra).

Math. 28: 16—20. Luukk. 24: 44—49. 1 Kor. 15: 6. Jesus ilmestyy opetuslapsille sillä wuorella Galileassa, jossa hän oli sanonut heitä kohtaavansa. Se ilmestys oli tärkein kaikista. Siellä näki häntä enemmän kuin 500 opetuslasta, joista moni vielä eli Paawalin aikana. Jesus kutsui siellä apostolia olemaan hänen ylösnousemisen ja todistajia koko maailmassa. Hän näytti heille myöskin kärsimisen ja ylösnousemisen wälttämättömyyden. Siten he nyt voivat tulla uuden seurakunnan perustajiksi, kun he selwään ovat nähneet Jumalan neuwon ihmisten pelastuksesta ja autuudesta.

1 Kor. 15: 7 mukaan on Jesus vielä ilmestynyt apos-

toli Jakobille. Wihdoin hän näyttäntyi kaikille apostoleille Betaniassa Oljymäellä, jolta hän astui ylös taiwaasen Mark. 16: 19. Luukk. 24: 50—53). Erityiset ilmestykset owat siis seuraawat: 1) Maria Magdalenalle, 2) toisille waimoille, 3) Pietarille, 4) kahdelle opetuslapselle Emauksen tiellä, 5) kaikille apostoleille paitsi Tuomaalle, (kaikki nämä ylösnousemisen päivänä), 6) 8 päivää sen jälkeen kaikille apostoleille, Tuomas heidän joukossaan, 7) Genetsaretin järvellä, 8) Galilean wuorella 500:lle, 9) Jakobille, 10) Oljymäellä taiwaasen astumisessa.

Jesuksen taiwaasen astuminen.

Luukk. 24. Ap. T. 1.

Keskustelu.

Tapahtuma. Ap. T. 1: 13: Joille hän myös kärsimensä jälkeen oli itsensä eläväksi osoittanut moninaisilla merkeillä ja nähti heille neljäkymmentä päivää ja puhui heille Jumalan waltatunnusta. Ylösnousemisen kautta oli Wapahtaja woittanut kuoleman ja astunut uuteen elämään. Mihin kuului hänen kirkastettu ruumiinsa jos ei taiwaasen? Sen tähden täytyi taiwaasen astumisen seurata ylösnousemista. Wapahtaja oli jo ennen wiitannut tähän (Joh. 6: 62): Mitä sitte, jos te näette Ihmisen Pojan sinne menewän ylös, kussa hän ennen oli (Joh. 16: 28): Minä läkin Ilästä ja tuln maailmaan: taas minä jätän maailman ja menen Ilän tykö. Molemmissa näissä lauseissa wiittaa Jesus taiwaasenastumiseensa, joka hänelle on palaamista Ilän tykö. Taiwaasenastumisen kautta meni Jumalan Poika, joka oli ottanut meidän lihamme ja weremme, takaisin taiwaasen, wieden meidän inhimillisen luontomme mukanaan. Tämä tapahtui Oljymäellä, jossa Jesus myös oli kärsinyt. Kun hän vielä oli puhunut opetuslastensa kanssa (että he wiipyisivät Jerusalemissa ja kastettaisiin Pyhällä Hengellä) korotti hän kätensä ja siunasi heitä; ja tapahtui, kun hän heitä siunasi, erosi hän heistä ja meni

ylös taivaaseen. Viimeinen, minkä hän teki täällä alhaalla oli, että hän siunasi. Niinkuin koko hänen elämänsä oli ollut rakkautta, siunausta, lohdutusta, niin se oli loppuun asti. Tässä on suuri lohdutus ja ilo: Herra Jeesus, joka elämässään maailmassa osoitti tällaista mielialaa omilleen, osoittaa samanlaista kunnianistumellakin. Ja Jeesuksen siunaus on todellinen osalliseksi tekeminen hänen olennostaan. — Markus sanoo: „Hän tuli otetuksi ylös taivaaseen ja istuu Isän oikealla kädellä.“ Näillä sanoilla lausuu ewangelista korkeimman, minkä ihmiskielellä voi lausua. Ei ole mitään korkeampaa; ei voi ajatella mitään korkeampaa. Tällä osoittaa raamattu sitä tilaa, missä Kristus on erottuaan maailmasta. Ef. 1:20,21. 1 Piet. 3:22. Hän ottaa nyt ihmillisenkin luontonsa puolesta osaa jumalalliseen voimaan, hallintoon ja kunniaan. Mitä se siis merkitsee, että Kristus istuu Jumalan oikealla kädellä? Eyn hänen ihmillisen luontonsa ylentämiseen on (Fil. 2:9.) hänen vapaaehtoinen, syvä alentamisensa kuuliaisuudesta Isälle. — **Hänen pitää niin tuleman, kuin te näitte hänen astuvan ylös taivaaseen,** sanoivat enkelit. — Opetuslapset kumarjivat ja rukoilivat häntä (Luukk. 24:52) korotettuna Jumalan poikana, kuninkaanansa, jolle on annettu kaikki voima taivaassa ja maan päällä, ja menivät sitte Jerusalemiin suurella ilolla.

Sen merkitys meille. Jeesuksen taivaaseen astuminen vaikuttaa vielä iloa kaikissa, jotka ovat hänen opetuslapsiansa. Me tiedämme nyt, mistä meidän tulee etsiä Wapahantajamme. Sentähden on taivaaseen astuminen ilojuhla. Tämän ilon oheksa on meillä siinä suuri lohdutus, että Wapahantajamme taivaaseen astumisen kautta on koroitettu kaikkien luotujen herraksi. Kaiken hengellisen ja ruumiillisen hädän hän voi ottaa pois, poistaa kaikki autuutemme esteet ja edistää waltakuntaansa maan päällä. — Tähän yhdistyy halajaminen sinne ylös, jossa Kristus on. Etsikää niitä, jotka ylhäällä ovat, jossa Kristus istuu Jumalan oikealla kädellä (Kol. 3:1). Hän on mennyt ylös taivaaseen ja tahtoo rakkautensaan wetää meitä perässään. „Minä menen pois valmistamaan teille sijaa.“ „Jä, minä tahdon, että kussa minä olen, siellä pitää niidenkin oleman minun kansiani, jotka minulle annoit, että he näkijivät minun kirkkauteni.“ „Minä annan omilleni ijankaikkisen elämän, eikä yhdenkään pidä re-

wäisemän heitä minun kädestäni." Di, mitkä kalliit lupaukset! Lausu ne vielä kerta! Sentähden nimitetään Jesta autuutemme pääruhtinaaksi. Paawali (Jil. 1:23): Minä halajan täältä eritä ja olla Kristuksen kanssa. Yksi syy, miksi Melanchton halusi kuolla, oli, että hän saisi nähdä Kristuksen. Tähän halajamiseen yhdistyn myöskin pyrkiminen. Taiwaasen ei woi mikään saastainen, eikä syntinen tulla. Meidän täytyy saada taiwaallinen mieli.— Miksi woimme siis sanoa, että Jesuksen taiwaasen astuminen antaa syytä iloon? ja miksi lohduitukseen? Minkä halajamisen se herättää? Ja minkä pyrkimyksen? Olkaamme joka hetki walmiit kuninkaamme ja tuomarimme tulolle!

Pyhän Hengen muodattaminen.

Ap. T. 2.

Apostolit saivat Pyhän Hengen muodattamisen kautta sen lahjan, että woivat puhua wieraita kieliä. Kreikan kielen taito olisi tosin riittänyt kaikissa tässä luetelluissa maissa; mutta tämä kieli oli ulkoa tuotu eikä kansan oma, alkuperäinen kieli. Jos tähän vertaa 1 Kor. 14, niin oli kielillä puhumisen lahja kenties jotakin enemmän kuin taito puhua wieraita kieliä.

Keskustelu.

Hengen muodattaminen. Pyhän Hengen muodattaminen tapahtui heiluntaijuhlanä, joka oli yksi Suutalaisten suurimmista juhlista, 50 päivää Wapahujan ylösnousemisen ja 10 päivää hänen taiwaasen astumisensa jälkeen. Hengen muodattuksessa huomattiin sekä kuultawia että nähtäviä merkkiä, nimittäin jyminä taiwaasta ja tuliset kielet, jotka merkit kuwaawat sitä, mikä tapahtui apostolein sisäsiä. Ilma eli tuuli kuwaawat nimittäin elämää, tässä sitä jumalallista elämää, (hebrean kielessä merkitään ilma, tuuli ja henki samalla sa-

nalla), joka Pyhän Hengen vuobattamisen kautta annettiin apostoleille. Tuli kuvaa voimaa ja voimallisia vaikutuksia; se valaisee (niin pitää opetuslasten tässä tuleman hengellisesti valaistuiiksi), voittaa esteet (ei mikään voi vastustaa kristillisyttä), puhdistaa (ottaa pois sen, mikä on saastaista ja kelmotonta). Tässä tapahtui se, josta Johannes Kastaja jo oli puhunut (Math. 3: 11): Hän kastaa teitä Pyhällä Hengellä ja tulella. Tässä täytettiin, mitä Herra oli luvannut opetuslapsilleen taivaasen astumisessa (Ap. T. 1: 8): Te saatte Pyhän Hengen voiman.

W. 4: Ja he täytettiin kaikki Pyhällä Hengellä. Sama asia lausutaan kahdella tavalla: 1) Pyhän Hengen vuobattaminen ja 2) kastaminen Pyhällä Hengellä. Jumalallinen elämä, jumalalliset voimat vuodatettiin täydellisyhdessä, ilman mittaa ihmiskuntaan. Heille lahjoitettiin kaikinainen jumalallinen voima j. n. e. 2 Piet. 1: 1 ff. Meille kaikille, jotka kautana olimme (j. o. pakanoina, kautana Jumalasta) lahjoittaa Jumala myöskin Pyhän Hengen kasteessa. Millä tavoin? Pyhä Henki on perjoona kolmiyhteisessä Jumalassa, joka on ulkopuolella ihmistä; mutta hän antaa itsensä hänelle siten, että jotakin Pyhästä Hengestä tulee ihmisen henkeen ja vaikuttaa siinä. Ihmisen luonnollinen henki on synnin turmelema, hän puuttuu voimaa hyvään, puuttuu jumalallista elämää; waan kasteessa antaa Jumalan Henki meidän hengen taas voimaa, valoa, lohdutusta, toivoa ja kaikkea, mikä „elämään ja jumaliseen menoon sopivat.“ Jumalan lohdutus surun päiwinä, kärsivällisyys kurjuudessa, rauha ja ilo taudissa, köyhyydessä, kuoleman hetkellä ja kaikki, mitä apostoli Pietari äsken luetteli, on lahja Pyhän Hengen kautta. Apostolit eivät sentähden tiedä kirjeisjään parempaa, korkeampaa, jalompaa toivottaa seurakunnille ja yksityisille kuin Pyhän Hengen osallisuutta. Mitä sillä tarkoitetaan? Että heillä olisi osaa Jumalan elämästä, Pyhän Hengen lahjoista ja voimista. „Pyhän Hengen osallisuus olkoon kaikkein teidän kansanne!“ — He rupesivat puhumaan muilla kielillä sen jälkeen kuin Henki antoi heidän puhua. He lausuiwat, mitä Pyhä Henki oli vaikuttanut heissä: tietoa, voimaa, lohdutusta, rauhaa, riennua; he ylistiwät Jumalan suuria tekoja: Jesuksen lähettämistä, ylösnousemista, taivaasen astumista sekä Pyhän Hengen vuobattamista. — Ukonaiset merkit (mitkä?) saattoi-

wat paljon kansaa yhteen. Ensin mainitaan Jerusalemissa asuvia jumalisia Juutalaisia, sitte Juutalaisia kaukaisista maista, jotka kuuliwat yhden tahi toisen opetuslapsista julistawan Jumalan suuria tekoja heidän omalla kielellään. Se, mikä tässä tapahtui pienissä, on nyt tapahtunut suurissa, ja jokainen woi sen nähdä: Jumalan suuria tekoja julistetaan nyt kaikilla maailman kielillä. Kuudes osa ihmijistä maan päällä on kristityitä; raamattu on käännetty 160 kielelle;*) kaikkia kristityitä elähyttää yksi henki, Pyhä Henki.

Pietarin saarna. Kun kansanjoukko kuuli apostolein julistawan Jumalan suuria tekoja, ihmettelivät he kahta asiaa: vierailta kielillä puhumista ja sitä, että oppimattomilla Galilealaisilla oli semmoinen taito. Apostolit olivat tarkkaan kätkeneet Jesuksen sanat; waan paljon hänen kärsimisesään, ylösnousemisessaan, ylipään hänen lunastustyösään oli heillä vielä käsittämätöntä. Sentähden olikin Jeesus sanonut (Joh. 14: 29): Lohduttaja se Pyhä Henki, jonka Isä on lähettävä minun nimeeni, hän opettaa teille kaikki ja muistuttaa teille kaikki, kuin minä olen teille sanonut. Ja toisen kerran (Joh. 16: 13): Kun hän tulee, totuuden Henki, hän johdattaa teitä kaikkeen totuuteen; hän ei puhu itsestään, waan mitä hän kuulee, sen hän puhuu, ja mitä tulewa on, sen hän julistaa teille. Tämä täytettiin nyt. — Hurstkaat ihmettelivät, jumalattomat pilkkausivat — kyllin syntyä apostoleille puhumaan. Pietari sanoo kuulijoilleen ja samalla muille, että meidän Pyhän Hengen muodattamisessa tulee nähdä lupauksen täyttämystä, jonka Jumala jo vuosijatoja takaperin on lausunut profeta Joel'in kautta, ja mainitsee sitte Joel'in sanat. „Wiimeisinä päiwinä“ s. o. aika Kristuksen ihmiseksi tulemisesta tuomiopäiwään. Tämä on Jumalan wiimeinen ilmestys, sillä (Ebr. 1: 1): näinä wiimeisinä päiwinä on hän meille puhunut Boikansa kautta. Profeta ennustaa [w. 20] näiden wiimeisten päiwän loppua [Kristuksen takaisin tuloa]. Tässä merkellisessä ja hirmuisessa ajassa, jossa me kaikki elämme, on ainoastaan yksi autuuden wälkappale [w. 21]: Jokinainen, joka awuksi huutaa Herran nimeä, tulee autuaaksi. Sitte näyttää Pietari [wärsyystä 22], että juuri Jeesus Natsaretista on se Herra, josta

*) Meidän aikanamme on raamattu käännetty ainakin 250 kielelle, ja kristittyjen määrä pakanain keskellä lisääntyy päivä päiwältä.

Käänt. muist.

profeta Joel puhuu. Tätä todistaaksensa esittää Pietari kolme todistusta, joista ensimmäinen on Jeesuksen ihmetyöt, jotka he itse tunsiivat. Ett'ei Jeesuksen häpeällinen kuolema kumoisi tätä todistusta, esittää Pietari, että se tapahtui „Jumalan aivotun neuvon ja säännön jälkeen.“ Toinen todistus on Jeesuksen ylösnouseminen, „johon me kaikki todistajat olemme,“ sillä apostoleille oli Jeesus näyttänyt. Ja että heidän todistuksensa oli tosi, oli silminnähtävää kolmannelta todistuksesta [w. 33—35]: Pyhän Hengen muodatus apostolein päälle „niin kuin te kuulette ja näette.“ Nämä todistukset [luetelkaa ne vielä!] voivat wakuuttaa jokaista, joka tahtoo antaa pelastaa itsensä, että Jeesus on Herra ja Wapahtaja.

Pietarin saarnan vaikutus. Se kävi läpi heidän sydämensä. Mistä syystä? Rahdesta syystä. Ensiksi oli Pietari sanonut heille, että he elivät viimeisinä päivinä, jolloin kaikkien loppu on käsisä; tämä herätti heidät heidän suruttomuudestaan. Jospa sillä olisi sama vaikutus meihin! Toiseksi hän oli näyttänyt heille, että he olivat ristiinnaulinnut ainoan, jossa apua ja wapaudesta oli, Herransa ja Kristuksensa ja hyljänneet Jumalan wapahtawan käden. Usian laita on vielä tänä päivänä samanlainen kuin silloin. Ei yhdesäkään toisessa ole autuutta. Joka ajattelee kuolemaa ja tuomioa, mutta hylkää Wapahtajan, hänellä on syntä hämmästyä. Mutuas se, joka huomaa tilansa ja sanoo Pietarin kuuntelijain kanssa: Te michet, rakkaat weljet, mitä minun pitää tekemän? Pietari sanoo sen (w. 68). — Tämän suuren lupauksen perästä lausuu hän seuraawan rukouksen ja kehoituksen: Antakaa teitäne autettaa! Tämäkin koskee meitä. — Tämän yhteydessä kuvataan ensimmäisen kristillisen seurakunnan ihana tila ja elämä. 1) Jäsenten järkähtämätön pysyminen apostolein opissa. 2) Heidän „osallisuutensa“, yhteishenkensä, joka osoittautui siinä, että he tawaroillaan edistivät yhteistä hyvää, varsinkin köyhiä kristiweljiä. 3) Leiwänmurtaminen s. o. yhteiset ateriat, jolloin Herran ehtoollisenkin nautittiin. 4) Rukouksensa. 5) He riemuitsivat ja kiittivät Jumalaansa. — Tässä meillä on oikean kristillisen seurakunnan kuwa kaikille ajoille!

Naamman parantaminen.

Ap. T. 3, 4.

Keskustelu.

1) Itse ihmettyö. 2) Pietarin saarna. 3) Pietarin ja Johanneksen wangitseminen ja heidän tutkintonsa oikeuden edessä. 4) Seurakunnan rukous. 5) Seurakunnan tila.

1) **Ihmettyö.** Minkälainen oli tila ensimmäisessä, nuoressa kristillisessä seurakunnassa, kun tämä ihmettyö tapahtui? 3000 sielua oli kääntynyt, heillä oli kaikki yhteistä; he nauttivat ehtoollista, olivat hartaat rukouksissa, ja seurakunta lisääntyi joka päivä. Jo ennen tätä ihmettyötä olivat apostolit tehneet monta ihmettä, mutta ei mitään niin julkista, jolla olisi ollut niin suuret seuraukset kuin tällä (5000 tuli sen johdosta kääntyneeksi). Pietari ja Johannes menivät yhdessä tempeliin rukoilemaan. He ottivat siis, niinkuin Herra itse, osaa yhteiseen jumalanpalvelukseen. Pietari sanoo: Hopeata ja kulta minulla ei ole; mutta sitä mitä minulla on annan minä sinulle. Siis voi sekin, joka ei ole rikas, kumminkin antaa jotakin. Mitä sinulla on? Terveyttä, jolla voit olla avuksi ja hyödyksi; ymmärrystä, jolla voit antaa hyviä neuvoja. Palvelkaat toinen toistanne kufin sillä lahjalla, jonka hän saanut on. Ajattele, minkä lahjan sinä olet saanut; se ei aina ole rahaa. Niin sanoo apostoli (2 Kor. 6: 11): Niinkuin köyhät ja kuitenkin monta rikkaaksi tekemäiset, niinkuin ne, joilla ei mitään ole, (rahaa, maallista voimaa tahi kunniaa) ja joiden kumminkin kaikki omat ovat. — „Jesuksen Kristuksen Matfareuksen nimesä nouse ja käy“; ei niinkuin Jeesus: „Minä sanon sinulle, nuori mies.“. Jeesus omalla voimallaan; apostolit Mestarinsa voimalla.

2) **Pietarin saarna.** Miksi tämä ihmettyö oikeastaan tapahtui? „Kansa juoksi heidän peräänsä.“ Tämän ihmettyön piti siis kiinnittää kansan huomio Pietarin saarnaan, aiwan niinkuin pamauksen ensimmäisenä helluntaina. Mutta eikö Pietarille ollut vaikeaa näin yhtäkkiä saarnata. Math. 10:

20 vastaa tähän: Ette ole te, jotka puhutte, vaan teidän isänne henki puhuu teissä. — Katselkaamme nyt tärkeintä Pietarin saarnasja. Hän sanoo: „Mitä katsotte meitä ikäänkuin me omasta voimastamme eli ansiostamme olisimme tämän käymään saattaneet.“ Jesukselle kaikki kunnia. Hän sanoo Jესusta elämän pääruhtinaaksi. Mitä? Hän on elämän lähde (Joh. 1: 4. Joh. 5: 26). Apostoli puhuu Jесuksen kärsimisestä. Kun Jесus siitä kerran puhui, sanoi hän: „Herra, ei tämän pidä sinulle tapahtuman.“ Selittäkää nyt tämän johdosta Jесuksen sanat: „Pyhä Henki johdattaa teitä kaikkeen totuuteen.“ Jесuksen maailmaan tulon tarkoitus on, että ihmiset kääntyisivät pahuudestaan. Saarnan vaikutus oli voimallinen: noin 500 miestä uskoi.

Tutkisteleminen. Kohta tämän saarnan perästä pantiin Pietari ja Johannes wankuteen toiseksi päiväksi, jolloin heitä piti tutkittaman. Warsinkin olivat sadduseukset toimellisia, sillä ne eivät uskoneet kuolleitten ylösnousemista, ja apostolein pääoppi oli juuri se, että Kristus on nousnut ylös. Nyt saivat apostolit kokea sitä, mitä Pietari itse ylistää (1 Piet. 2: 20): Koska te hyvin teette ja kuitenkin waiwataan, ja te sen kärsitte, niin se on armo Jumalan edessä. Seuraavana päivänä wiettiin he raadin eteen. Silloin tapahtui mitä Jесus oli sanonut (Math. 10: 13): He ylönantawat teitä heidän raastupiinsa. Eiwätkö he hämmästyneet niiden korkeain miesten seurassa? Sillä (Math. 10: 19): Koska he teitä ylönantawat, älkääät wurehtiko, kuinka eli mitä teidän pitää sanoman, sillä teille annetaan sillä hetkellä, mitä teidän pitää puhuman. Tässä näemme tämän lupauksen täytettynä. Wapahtaja oli sanonut: Teidän pitää oleman minun todistajani, ja nyt antoi hän heille tilaisuutta todistamaan hänestä niille, jotka olivat hänet tappaneet. Pietarin wastaus (w. 8—12) on hyvin ihana. Minä luen sen teille pari kertaa. Me seisomme nyt oikeuden edessä hyvän työn eikä rikoksen tähden w. 9. Jесuksen Kristuksen Matsarenuksen kautta on tämä rampa nyt terve teidän filmäinne edessä w. 10; te olette ristinnaulinneet Jесuksen; Jumala on hänet herättänyt ylös. Hän on (w. 11) se kulmatiwi, jolla koko Jumalan waltakunnan rakennus seisoo. Eikä (w. 12) yhdesjäään toisessa ole autuutta. Pietarin rohkea, woimallinen wastaus ihmetytti hänen tuomarejaan. He olisivat tah-

toneet tämän ihmisen kieltää, mutta eivät voineet. He valitsivat sentähden toisen keinon: tahtovat väkivallalla tufehduttaa asian ja luulevat woivansa säikähdyttää apostoleja uhkauksilla. Mutta („älkää peljätkö niitä, jotka ruumiin tappavat“) Pietari ja Johannes vastasivat (w. 19): Tuomitkaa itse, jos se on oikea Jumalan edessä, että me kuulemme teitä enemmän kuin Jumalaa. Mitä huomaamme tässä apostoleissa? Rohkeutta, suoruutta, totuutta, uskoa. Mitä vihollisissa? Woimattomuutta, väkivaltaa, halpamielisyyttä. Kuinka apostolein käytöksessä seuraavat raamatunlauseet toteutuivat? Minä uskon, sentähden minä puhun. Minä en häpee Kristuksen ewankeliumia. Olkaa aina valmiit vastaamaan jokaista, joka teidän toiwonne perustusta tutkistelee, mikä teissä on.

4) **Seurakunnan rukous.** Raadin edestä menivät apostolit omiensa luo ja kertoivat koko asian. Silloin seurakunta rukoili ihanan rukouksen (w. 24—30), jonka luemme pari kertaa. He rukoilivat „taiwaan ja maan Herraa,“ jonka wallassa vihollisetkin ovat. He pyytävät Jumalan warjehusta, rohkeutta sanan julistamiseen ja woimaa ihmetöitä tekemään. Sitte seuraa rukouksen kuuleminen: huone liikkuu niinkuin ensimmäisenä helluntaina. Tämä merkitti: Herra on teidän keskellänne. He tulivat kaikki täytetyiksi Pyhällä Hengellä ja saivat juuri sen, jota olivat rukoilleet: rohkeutta sanan julistamiseen.

5) **Seurakunnan tila.** 1) He olivat yksi sydän ja yksi sielu, s. o. heidän välillään wallitti hartain, luottawaisiin yhteys. Paikat sanoivat ensimmäisistä kristityistä: Katso, kuinka he rakastawat toisiaan! Seurakunnalla oli se tuntomerkki, jonka Kristus oli asettanut omilleen: Siitä pitää kaikkein ymmärtämän, että te olette minun opetuslapseni, jos teillä on rakkaus keskenänne. 2) Ei kenkään sanonut mitään omakseen, kuin hänellä oli, waan heillä olivat kaikki yhteiset s. o. he eivät käyttäneet tawaroitaan ainoastaan omaksi hyödykseen waan myöskin muiden. 3) He todistivat suurella woimalla Jesuksen ylösnousemisesta. Usko ja rakkaus teki todistuksen woimalliseksi ja Pyhä Henki wahwisti sen. 4) Ja juuri armo (Jumalan ja kansan) oli heidän kanssaan.— Ahkeroitkoon jokainen, että tila meidän keskellämme tulisi samanlaiseksi! Siihen antakoon Herra Jesus Pyhän Hengensä! Amen.

Ananias ja Safira.

Ap. 5. 5.

Me olemme nähneet, kuinka Herran seurakuntaa on uhannut ulkonainen wätiwalta ja waino. Tässä kertomuksessa näemme ensimmäisen esimerkin, kuinka sitä sisällisesti saastutti ulkokullaisuus ja tefopnyhys. Ananias oli myynyt pellon ja määrännyt koko myymänsinnan kristittyihin yhteiseen köyhäin kassaan; mutta antoi — waimonsa Safiran tietten — ainoastaan osan rahoista, waikka hän tahtoi, että ihmiset luulisivat hänen antaneen kaikki. Apostoli harjoittaa tässä itse firkon kuria Herran nimesä. — Tämän tapahtuman jälkeen wangittiin kaikki apostolit. Mutta Jumala wie heidät enkelinsä kautta yöllä saarnaamaan. Sanat (w. 33) „se käwi läpi heidän sydämensä“ eiwät merkitse että se liikutti heitä, waan että he tulivat raiwoon, joka herätti heissä ajatuksen tappa apostolit. Tämän Jumala esti Gamaliel'in, firjanoppineen farisealaisen kautta. Hänen neuwonsa oli: jos tämä neuwo eli teko on ihmisistä, niin se tyhjään raukee. — Apostoleja ruoskittiin; Jesuksen ennustus (Math. 10: 17): Ja heidän synagogissansa he hosuwat teitä, täytettiin ensi kerta. Mutta he meniwät iloiten raadin edestä, että he oliwat mahdolliset kärsimään pilkkaa Jesuksen nimen tähden. Math. 5: 11, 12.

Keskustelu.

1) Heidän syntinsä. 2) Heidän rangastuksensa.

1) **Heidän syntinsä.** Näiden puolisojen synti oli siinä, että he sanoiwat apostoleille annettuun rahain olewan koko myynnin pellon hinnan. Ja tämä ei ollut mitään hetkellistä, waan Ananias oli sen päättänyt waimonsa kanssa. Heidän syntinsä oli walhetta ja ulkokullaisuutta. Ulkonaisessa suhteessa he pitiwät itsensä seurakuntaan; mutta sisällisesti he eiwät siihen kuuluneet, koska Kristuksen seurakunta on puhdas.

Pietari pitää (w. 3) Ananiaan tekoa saatanan tekona, sillä hän on walheen isä [Joh. 8: 44] ja oli wietellyt Ananiaan herättämällä ahneuden pahan himon, jota Ananias ei wastustanut waan seurasi. Kuinka monta Ananiasta ja Safiraa onkaan meidänkin seurakunnassamme! Mitä tarkoitan? Kuinka moni sanookaan synnintunnustuksessa olewansa köyhä syntinen, mutta sydämessään: „Minä kiitän sinua, Jumala, etten ole...“ Raamattu waroittaa [Eyr. 1: 3]: Älä etsi kiitosta ihmisten tykönä ulkofullaisesti ja katso, mitä sinä puhut, uskot ja ai'ot. [2 Tim. 3: 5]: Joilla on jumalisuuden meno olewinansa, mutta sen woiman he heittävät pois. Mikä on jumalisuuden woima? Jesuksen waroittaa: Kawahatakaat teitänne farisealaisten hapatuksesta, joka on ulkofullaisuus. Mutta miksi Ananias ja Safira noudattivat pahaa himoa. Luwussa 4: 34 mainitaan, että moni wapaatahtoisesti möi peltoja ja huoneita ja antoi rahat apostoleille. Ananias ei tahtonut olla näitä hunompi. Hän tahtoi ihmisten kiitosta. Mutta toiselta puolen rakasti hän myöskin rahaa paljon: hän oli ahne. Kunnianhimo ja ahneus weiwät hänet ulkofullaisuuteen.*)

2) **Heidän rangaistuksensa.** Pietari näyttää Ananiasalle hänen sydämensä pahuuden: Miksi saatana täyttää sydämes Pyhän Hengen edessä walhettelemaan. Et sinä ole ihmisten, waan Jumalan edessä walehdellut. Heitä kohtasi Jumalan tuomio. Tässä toteutuivat Dawid'in sanat (Ps. 5: 6): Sinä häwität walheelliset. Ihmisiä voi pettää; mutta ei Jumalaa (2 Tess. 1: 7, 8). Niinkuin Ananias tässä seisoi Pietarin edessä, niin sinun kerran pitää seisoman Kristuksen tuomioistuimen edessä.

Stefanus.

Ap. T. 6: 7.

Tämä tapahtui luultawasti vuonna 36, siis kolme vuotta Kristuksen ylösnousemisen jälkeen. Luwussa 6: 1

*) Heuman. Ananias tahtoi jataa sydämensä ja Kristuksen saatanan välillä, olla kristitty ja samalla saituri. Se ei käy päinsä (Math. 6: 24). Kristus tahtoi koko sydämen, perkele myös. Kun nyt ei Kristus tyytynyt Ananiaan puoleen sydämeen, niin sai perkele sen kokonaan.

tehdään eroitus grekiläisten ja hebrealaisten välillä. Edellisillä ymmärretään semmoisia Juutalaisia, jotka asuivat ulkomailla ja käyttivät siihen aikaan tavallista kreikan kieltä. Hebrealaisilla tarkoitetaan niitä Juutalaisia, joilla oli koti Palestiinassa ja jotka käyttivät syrialais-kaldealaista eli aramealaista kieltä, jota U. T.:ssa sanotaan hebrean kieleksi ja jota Kristuskin käytti. „Jokapäiväisellä palveluksella“ tarkoitetaan jokapäiväistä almujen jakamista köyhille. W. 4 esittää apostoli lyhyesti kristityn opettajan, myöskin koulunopettajan kutsumuksen: rukous ja Jumalan sanan julistaminen. W. 7 mainitaan se merkillisyys, että monet papit nyt jo olivat menneet Herran seurakuntaan. Libertineillä eli vapautetuilla tarkoitetaan semmoisia Juutalaisia, jotka ennen olivat olleet roomalaisia wankkeja, mutta sitte saaneet vapauden; heidän jälkeentulewaisensakin säilyttivät tämän nimen. Näillä libertineillä samoin kuin kyrenialaisilla ja aleksandrineilla oli omat synagogansa Jerusalemissa, ja he tutkivat kreikkalaista wiisautta. Nämä ne olivat, jotka nyt riitelivät Stefanuksen kansja.

Keskustelu.

- 1) Hänen persoonansa ja syntyökset häntä vastaan. 2) Hänen saarnansa. 3) Hänen kuolemansa.

1) **Hänen persoonansa.** Stefanus oli almujen jakaja kristillisessä seurakunnassa, jotenkin samaa kuin köyhäin hoidon päällismies. Tämmöiseen kutsumukseen waadittiin ja waaditaan vieläkin kolme ehtoa: että sillä, joka siihen kutsutaan on hyvä todistus, että hän on täynnä Pyhää Henkeä ja wiisautta. Parhaa muistiin tämä, jos Herran saisitte semmoisen kutsumuksen. Vielä seisoo Stefanuksesta, että hän oli täynnä uskoa ja voimaa sekä teki ihmeitä ja suuria tuntuksia kansan seassa. Muukalaiset Juutalaiset eivät woineet vastaanseisoo sitä wiisautta ja henkeä, joka hänessä puhui. Silloin he weivät hänet raadin eteen ja syyttivät häntä kahdesta rikoksesta: että hän puhuu pilkkasanoja Mosesista ja lakia vastaan ja että hän sanoo Jesuksen maahan jaottawan

temppelein. Vuultavasti oli Stefanus puhunut Kristuksen taikaisintulosta ja Jerusalemin hävityksestä, Jesuksen sanain mukaan Math. 24.

2) **Hänen saarnaansa.** (7: 2—53). Siinä on kaffi osaa. Ensiksi hän näyttää, millä rakkaudella Jumala alusta pitäen on holhonnut kansaansa Israelia. Sitte hän osoittaa, kuinka Israel aina on ollut kiittämätön. Lopussa hän ottaa kuulijansa ahtaalle ja lausuu: Te niskurit ja ympärileikkamattomat sydämeistä ja kormista: Te olette aina Pyhää Henkeä vastaan niinkuin teidän isänne. Te olette tappaneet Kristuksen, sen vanhurskaan.

3) **Hänen kuolemansa.** Kun he tämän kuuliivat: „Te olette aina Pyhää Henkeä vastaan“ (joka on samaa kuin Jeesus sanoo Math. 24: Te ette tahtoneet) ja „Ette pitäneet lakia“; niin he eivät antaneet hänen enää puhua, vaan kirisivät hampaitansa. Mutta Stefanus katsoi ylös taivaasen ja sai nähdä Jumalan firkkauden. Nyt totentui ensi kerran Wapahhtajan rukous (Joh. 17: 24): Että he näkisivät minun firkkauteni, jonka sinä minulle annoit. Stefanus näki korotetun Wapahhtajan ihanuuden ruumiillisilla filmillä ja näki hänen seisovan Jumalan oikealla kädellä: ikäänkuin walmiina auttamaan todistajaansa. Stefanus kertoo näkynsä raadille. Mitkä wastakkaisuudet! Itään kuin taivas ja helwetti tämän tuomioistuimen edessä: woimalliset, raiwoisat wiholliset ja tuonäennäisesti woimaton Stefanus, joka kuitenkin wiattomuudessaan oli niin lewollinen, koska hänen apunaan oli Kristus, joka hänelle näytti, mikä häntä odotti hetken perästä. Wiholliset huusivat, etteivät he kuulisi häntä, ajoivat hänet wäkiwallalla ulos kaupungista ja kivitivät hänet. Ei siis mitään tutkintoa, oikeutta, tuomioa: se oli murha. Meille on säilynyt kaffi lyhyttä Stefanuksen rukousta: „Herra Jeesus, ota minun henkeni“ ja „Herra, älä lue heille tätä syntiä.“ Edellisellä hän osoittaa uskonsa, jälkimmäisellä rakkautensa. Wihdoin hän nukkui s. o. hän ei tuntenut kuoleman tuskia; niinkuin ihminen waiuu uneen, niin Stefanus meni tästä maailmasta Kristuksen ihanuuteen, jonka hän äsken oli nähnyt. — Stefanus merkitsee kruunu. Kristus sanoo (Jlm. 2: 10): Ole uskollinen kuolemaan saakka, niin minä sinulle elämän kruunun annan.

Noita Simon. Etiopialainen kamaripalvelija.

Ap. T. 8.

Käykäämme läpi luvun sisältö! 1 w. mainitaan suuri waino, joka tapahtui noin vuonna 36. Tämä waino wai-
futti, että kristinusko lewisi Jerusalemin ulkopuolelle. Pa-
fenewaiset kristityt weivät ewankeliumin ensi sijassa muihin
Juudaan ja Samarian kaupunkiin, ja siis täytyi wainoojain
wasten tahtoansa olla apuna kristillisyyden lewittämisessä,
waikka he tahtoivat sitä tutehduttaa. 5 w. mainittu Philip-
pus on diakoni eikä apostoli, jolla on sama nimi. Todista-
kaa se w. 1. Apostolit jäiwät Jerusalemiin ja tulivat wasta
jäljestäpäin tuoden Pyhän Hengen lahjan. W. 12 näemme,
että Samariassa kylwetty siemen heti kantoi hedelmän niin
kuin ennen oli tapahtunut, kun Wapahtaja siellä itse saarnasi.
Kylwö ja niitto owat tässä samanaikaisia. Samariassakin oli
tarpeen ulkonainen herätys aiwan niin kuin helluntaina ja
ramman parantamisessa. Jesuksen ja hänen todistajainsa ihana
woima näyttäytyy tässä ihmeissä ja merkeissä sekä Pyhän
Hengen lahjan antamisessa, aiwan eri tavalla kuin Simonin
noitatempu, ja muistuttaa Moseksesta ja Egyptin tietäjistä.
Simon luuli, että Apostolit ajattelivat samoin kuin hän ja
tekee sentähden pyyntönsä. Hän arweli, niinkuin apostoli sa-
nos (1 Tim. 6: 5), että jumalisuus on witto. Pietarin
wastaus on ankara. Minoastaan se woi saada osaa Kristuk-
sen sowinnossa, jonka sydän on oikea Jumalan edessä.

Etiopialainen kamaripalvelija. W. 27 näyttää meille
oikein kaikki, mitä hänellä oli woitettawana päästäkseen
Jumalan waltakuntaan. Hän oli 1) mies Etiopiasta
(Meroe) nykyinen Nubia, jonka kuningattaria nimitettiin
Kandace. Hänen isänmaansa oli wähintään 100 penikulman
päässä Israelista. Hän oli mies „maailman ääristä“ (Ap.
T. 1: 8). — 2) Etiopialainen, nekeri, Ham'in jälkeisiä.
Hän oli kaukana Jumalan kansasta. 3) Mies, jolla oli suuri
walta maansa haltijattaren luona. 4) Hänen kamaripalvelij-
jansa, jolla oli hänen aarteensa hallussaan. Ja Herra sanoo
(Math. 19: 23, 24): Rikkaan on waikea käyda taiwaan wal-
takuntaan sisälle.

Kaikki nämä esteet hän voittaa. Hän oli tullut Jerusalemiin rukoilemaan. Jumalallinen rakkaus oli niin joutanut, että hän kaukaisessa kotimaassaan oli kuullut puhuttavan Jehovan nimestä. Mutta hän ei pysähdä, ei tyydy siihen. Pitkä matka ei estä häntä etsimästä likempää tuttuutta Jumalan kanssa. Ei hänen suuri valtansa eikä hänen rikkautensa estä häntä kumartamasta taivaan ja maan elävää Jumalaa. Hän ei levähdä, ennenkuin hän tulee Jumalan kansan, Jumalan kaupungin, Jumalan pyhyyden luo. Tästä näemme, että hänen rukouksessaan, hänen uskossaan on todellisuutta. Tämä näkyy vielä selvemmin w. 28: Hän luki profeta Esaiasta. Hän on nyt paluumatkalla Jerusalemistä, hänellä ei ole enää temppeliä eikä sen ylentävää jumalanpalvelusta; mutta hänellä oli toinen Herran huone mukanaan: Moses ja profetat. Filippus kuuli hänen lufewan: hän luki ääneen, hän tutki; se oli rakasta hänelle se, mitä hän luki. Hän aawisti warmaankin, että jotakin pyhää ja autuasta oli kätkeytyneenä näihin raamattuihin, waikka hän ei ymmärtänyt kaikkea. Näin ihana on tämä mies siällisesti. Eikä hänessä toteutuisi se, mistä Salomo rukoili temppelin vihkimisessä 1 Kun. 8: 41 ff.? Lufekaamme nämä sanat. — Tahi me kysymme kristittyinä: Woiko kieltää kastetta tältä etiopialaiselta, joka warmaankin jo kuuluu Israelin seurakuntaan? Wapahtaja sanoo: „Jolla on, hänelle pitää annettaman, että hänellä kyllä olisi.“ Kamaripalvelija oli uskollisesti käyttänyt kaikki Jumalan antamat tilaisuudet pelastukseen ja woittanut kaikki waikkeudet. Nyt hän saa toiwonsa täytetyksi. Minkä kautta? Hän lufee Es. 53 lufua, jota on sanottu W. T:n ewankeliumiksi. Tämän johdosta Filippus saarnasi hänelle ewankeliumia Jesuksesta. Kun kaste oli tapahtunut, otetaan Filippus pois ihmeellisellä tawalla; mutta kamaripalvelija jatkoi iloisena matkaansa. Hän oli tullut välittömään yhteyteen Herransa ja Wapahtajansa kanssa.

Käyttäkäämme yhtä uskollisesti, kui: tämä pakana, armon välitappaleita niin, ett’ei meitä kohtaa sanat: „Valtakunnan lapset heitetään ulkonaiseen pimeyteen.“

Paawalin kääntyminen.

Ap. T. 9.

Paawali ei tullut niinkuin muut apostolit wähitellen wiedyksi kristinussoon, waan äffinäinen muutos teki hänen Kristuksen opin uutterimmaksi tunnustajaksi. Keskukselun tulee rajoittua seuraamaan kertomuksen menoa, koska suuret tapahtumat siinä tekewät n. k. kääntymisen eli sowingin elämään tarpeettomaksi. Paawali puhun tässä ikäänkuin itse välittömästi meille, ja lapset tunterwat, että he owat pyhällä alueella. Että Paawali on nähnyt Herran omin silmin ja on häneltä persoonallisesti tullut kutsutuksi apostoliksi, on huomautettava. W. 23 ss. kansa täytyy werrata kaikki muuta raamatun paikkaa, nim. Gal. 1: 17—19 ja 2 Kor. 11: 32, 33. Asian juoksu on nimittäin seuraawa. Kääntymisensä jälkeen wiipyi apostoli luultawasti pitemmän ajan Damaskussa, jossa monta Juutalaista asui. Sitte hän warmaankin jossikin aikaa läksi Arabian korpeen (autioon Arabiaan, nykyiseen Syrian korpeen ja palasi sieltä sitte takaisin Damaskuun, jota Arabian kuningaan maaherra Arete silloin hallitsi. Siellä aikoimat Juutalaiset hänet tappa, mutta hän päästettiin muurilta korissa ja läksi Jerusalemiin. Kääntymyksen ja 26 wärsyessä mainitun Jerusalemiin tulon wälillä on 3 vuotta. Niin kauan oli siis Paawali julistanut ewankeliumia, ennen kuin hän oli nähnyt apostolit Jerusalemissa. Nyt hän warsinikin halusi tawata Pietaria. Jerusalemissa hän wiipyi ainoastaan 15 p., ja sillä aikaa tapahtui se, joka kerrotaan w. 26—30. Siellä hän myöskin sai Herran kutsunuksen apostoliwirtaan, josta luemme luvussa 22: 17—21, joka paikka siis on tähän werrattawa. Paawalin kääntyminen tapahtui vuonna 36 ja hänen tuloinsa Jerusalemiin vuonna 39.

Keskukselu.

Paawali.

- 1) Ennen kääntymistä. 2) Sen kääntymisestä. 3) Sen jälkeen.

1) **Baawali ennen kääntymistä.** Saulus oli wainonnut kristityitä jo Jerusalemissa. Hän sanoo itse käntöföestään (24: 4): Sitoin ja antain ylöön wankteuksiin sekä miehet että naiset. w. 19: Piieksin synagogissa niitä, jotka sinun päälles uskoivat. Ja koska se tapettiin, mielistyin minä heidän tuomioonsa (26: 10). Hän oli kuin petoeläin. Jerusalemi ei ollut hänelle kylliksi. Hän hantki kirjeen Damaskun synagogaan, wiedäkseen sieltä kristityt sidottuina Jerusalemiin. Hän oli jo lähellä maaliansa. Mutta mistä tämä julma wiha? Minä tein sitä tietämättä epäuskossa. (1 Tim. 1: 13). Tämä tietämättömyys on siis rikosta, jonka myös näemme lisäyksestä: epäuskossa. Pelastus oli mahdollinen; mutta se ei tullut Baawalista; se tuli Herralta (1 Tim. 1: 16), että Jeesus Kristus ensin minusa osoittais kaiken pitkämielisyhyden niille esikuwaksi, jotka hänen päälle pitää uskoman ijankaikkiseen elämään. Tämä on sana meille. Wielä yksi Baawalin lause (Rom. 2: 4): Katsotkos ylöön hänen hywynytensä, pitkämielisyhytensä ja kärsiwällisyhytensä rikkauden, ettes tiedä että Jumalan hywynys wetää sinua parannukseen? Kuinka nyt näemme Baawalin historiasta tämän Jumalan kärsiwällisyhyden rikkauden? Milloin me saamme kokea tätä rikkautta. Silloin kun me usein walehtelemme, kostamme, puhumme sopimattomia sanoja, ja rangaistus ei heti seuraa. Jumalan hywynys tahtoo wetää meitä parannukseen. — Jumala armahti suurta syntistä Saulusta. Damaskun luona hän kuuli äänen, joka sanoi: Saul, Saul...? Sen oheisa hän näki Herran, joka heti ilmoittihe olewansa Jeesus. Barnabas kertoo apostoleille „kuinka hän (Baawali) oli nähnyt Herran tiellä.“ Myöskin myöhemmin on Baawali nähnyt Herran (22: 17): Niin tapahtui, koska minä Jerusalemiin palasin ja rufoilin temppeleissä, että minä tulin horrokseen ja näin hänen... (23: 11): Ja yöllä sen jälkeen seisoi Herra hänen tykönsä ja sanoi... Sentähden woi apostoli todella sanoa (1 Kor. 9: 1): Enkö minä ole apostoli? Enkö minä meidän Herraa Jeesusta Kristusta nähnyt; (1 Kor. 15: 8): Waan kaikkein wiimein on hän minulta nähty niinkuin kesken syntyneeltä. Wielä yhdestä Herran ilmestymisestä (aikaa ei tunneta) kertoo hän 2 Kor. 12: 1—4. Kaikki nämä ilmestymiset todistiwat Baawalille ja todistawat meille, että Kristus itse oli hänet apostoliksi kutsunut. W. T:ssa on tämmöisestä äkillisestä pelas-

tuksesta kaunis kuwa, että tulee temmatukki kuin kelaule tullesta (Mm. 4: 11. Sak. 3: 2). Somittakaa tämä kuwa Paawaliin! — „Mitki wainoot minua!“ Tämä minua osoittaa, kuinka liikeisesti Herra on yhdistynyt seurakuntaansa, aivan kuin pää ja jäsenet toisiinsa. Hän tuntee tuskaa, minkä hän pienemmillä weliilleen saattaa. 5 w. on kuwa otettu siitä tawasta, että wetohärkiä kiihoitettiin terävällä sauwalla, ja kun he ponnistivat tätä vastaan, koski se heihin yhä enemmän. Tarkoitus on, että Paawalin wastustus ei ainoastaan ollut hyödyttömiä waan myöskin waarallista hänelle itselleen.

2) **Kääntymyksessä.** Kristus käfitti (eli otti kiinni) Paawalin ensin. Millä sanoilla? Sitte hän wastasi pelwolla ja wapistuksella: Herra, mitä sinä tahdot, että minun pitää tekemän? Hän tahtoo totella. Semmoinen oli hänen ja semmoinen on jokaisen kääntymisen alku. Nämä sanat hän lausui pelolla ja wapistuksella, siis tuskaa tunteella. Hän tuntee syntinsä. Nyt hän kadottaa näkönsä kolmeksi päiväksi, että hän yksinomaisesti kääntäisi ajatuksensa kaikesta ulkonaisesta sisäänsä. Mitähän ajatuksia hänellä tällä ajalla lienee ollut? Näin olen riehunut taivaan kuningasta vastaan, joka on etsinyt minua ja tahtoo wapahtaa minut. Minä olen suurin syntinen, mutta minulle on laupeus tapahtunut (1 Tim. 1: 15. 1 Kor. 15: 9, 10). Sitte hän rukouli (w. 11). Hän oli siis antautunut Herralle, seurusteli hänen kanssaan. W. 12 neuwotaan hän juuri niiden luo, joita hän oli wainonnut. Heidän kauttaan hänen piti saada waloa pimeydessään. Mitä nöyryyts! Mutta hän alentuu, tottelee. Kaste ja Pyhän Hengen lahja täydensiwät sitte hänen kääntymisensä. Nyt Paawali todella woi sanoa omasta kokemuksestaan (Rom. 5: 20): Kussa synti on suureksi tuttu, siinä on armo ylönpaltiliseksi tuttu. Paawalin kääntymisessä näemme siis hänen puoleltaan: kuuliaisuutta, (misjä?) katumusta, (misjä?) nöyryyttä, rukousta ja altiikfiantawaisuutta.

3) **Kääntymisen perästä.** Kääntymisen kestäessä ja sen perästä oli warjinkin kalli esinettä, jotka oliwat eläwänä hänen edessään. Toiselta puolen hän itse: Minä olen suurin syntisten seassa, en ole kelwollinen apostoliksi kutsuttua; toiselta puolen Herra Jeesus, joka on etsinyt niin sywään langennutta ihmistä, ilmoittanut itsensä hänelle ja näyttänyt hänet oikeaan. Tämä antoi hänelle eläwän tunnon Jumalan

armosta ja laupeudesta. Hyvin kauniisti hän sanoo itses-
tään ja muista (Rom. 9: 23), että Jumala on tahtonut tiet-
täväksi tehdä kunniansa rikkauden laupeutensa astioille, jotka
hän kunniahan on valmistanut. Hän panee astiaan jotakin,
täyttää sen jollakin kalliilla. Herra nimittää itse häntä tässä
walitukseksi aseeksensa s. o. aseeksi eli astiaaksi, jossa ewankeliumi,
pelastuksen iloinen sanoma kannetaan. W. 15. Kantamaan
minun nimeni (minun personani, minun olentoni ilmestyksen)
pakanoille, kuninkaille ja Israelin lapsille. Tämä tapahtui jo
Damaskuksessa, jossa hän ei jaarnannut siitä tahi tuosta asi-
asta waan että Kristus on Jumalan Poika; samoin Jerusa-
lemissa. Ja minä näytän hänelle (w. 16), kuinka paljon hän saa
kärsiä minun nimeni tähden. Katso ww. 23 ja 29. He tah-
towat häntä tappaa Damaskussa ja Jerusalemissa. Mitä
muutos. Wainooja on nyt tullut wainoomisen esineeksi ja
iloitsee, kun hän saa kärsiä Kristuksen tähden. Lukkaamme
lopuksi 1 Tim. 1: 12—17, joka lyhyesti esittää tämän ta-
pahtuman sijällisen historian: Ja minä kiitan Herraa
Olistys ja kunnia ijankaikkisesti!

Kornelius.

Ap. T. 10.

Keskustelu.

Kornelius ja Pietari.

1) Kornelius. 2) Pietarin näky. 3) Pietarin was-
taanotto ja saarna. 4) saarnan vaikutus.

1) **Kornelius.** Hän asui Cesareassa, jossa diakoni Fi-
lippus jo oli saarnannut ewankeliumia (8: 40). Pietari sa-
nookin (w. 37): Te tiedätte sen sanan. Siis oli Kornelius jo
jotakin kuullut ewankeliumista. Hän oli sikäläisten rooma-
laisten sotamiesten päällikkö, siis pakana. Mutta hän oli ju-
malaapellekääväinen s. o. profelyti, joka tunnusti Juutalaisten

uskontoa muutamissa suhteissa n. k. epäjumalan palveluksen kieltämisessä. Hänestä sanotaan myöskin, että hän oli jumalinen, ja tämän hän osoitti kahdella tavalla: rukouksella ja almujen jakamisella; edellinen oli mielen osoitus Jumalaa, jälkimmäinen ihmisiä kohtaan. Mitä hän mahtoi rukoilla? Voimme kenties arvata sen. Ewankeliumi oli lewinnyt Cæsareaan, ja Kornelius oli varmaankin kuullut siitä jotakin, mutta myöskin Juutalaisten vihasta siihen. Juutalaisuudessa hän näki totuutta ja oli sentähden liittynyt siihen; mutta se ei kenties häntä enää tyydyttänyt. Koska enkeli sanoo hänelle (w. 6): Hän sanoo sinulle, mitä sinun pitää tekemän, — niin oli Kornelius kenties kysynyt Herralta rukouksessa: Herra, mitä minun pitää tekemän? Missä, miten löydän lepoa? Mitä nyt Jumala tekee, kun hän näkee tällaisen totisen eufimisen rukouksessa ja tällaisen harrastamisen rakkauden töissä? Hän tekee niin kuin sanotaan Joh. 3:21: Joka tekee totuuden (siihen määrään kuin hän sen tuntee), hän tulee walkeuteen. Sowittakaa edellinen osa Korneliukseen! Kertomus on osoittawa jälkimmäisen totuuden. 9:s hetki s. o. kello 3 oli yksi Juutalaisten rukoushetkiä, jona Korneliuskin rukoili. Silloin hän näki Herran enkelin. Mitä tämä sanoi hänelle? Sinun rukoukses on kuultu, ja Jumala on ajatellut sinun almujas. Kuinka kauniisti sanottu! Siis ei Jumala ainoastaan näe ja kuule, waan hän, taiwaan ja maan Herra, ajatteleekin sitä, jota hurstas ihminen yksinäisyydessään rukoilee. Herra on lähellä kaikkia niitä, jotka häntä rukoilewat Ps. 145: 18. Herra tyydyttää hurstkaan sydämen halun, esim. Simeon'in.

2) **Pietarin näky**, w. 9—16. Tämä näky oli tarpeellinen. Juutalaisten ja pakanain välillä oli nimittäin leveä rajamuuri, niinkuin Pietari sanoo (w. 28). Paawali sanoo pakanoista (Ef. 2: 12) että ne owat muukalaiset Israaelin kyläkunnasta ja wieraat lupauksen testamentista. Mitä hän sillä tarkoittaa? Sentähden luultiin, ettei yksikään pakana saanut tulla kristittyksi, ennenkuin hän ensin ympärileikkauksen kautta tuli Juutalaiseksi. Tämä oli luultavasti Pietarinkin mielipide. Mutta oliko se Jumalankin? Miksi oli siis näky tarpeellinen? Mikä merkitys sillä nyt on? Ensin ei Pietari ymmärtänyt sen merkitystä, mutta kun ne kolme miestä Korneliuksen luota tulivat, oli kaikki selvänä hänelle. Pakanoil-

lekin piti saarnattaman ewankeliumia ja he tehtämän kristityiksi. Mikä vaikutus sillä oli Pietariin? Hän tottelee ja seuraa lähettäjiä.

3) **Pietarin vastaanottaminen ja saarna.** Pietari lähtee matkalle 6:den weljen s. o. Juutalaisen kanssa. Kornelius odotti heitä ja oli koonnut kaikki ystävänsä ja tuttavansa. Hän halasi siis kuulla, mitä Pietari hänelle sanoisi. Kysymys teille: Onko teilläkin tällainen halu kuulla Jumalan sanaa? Kornelius lankefi polvilleen ja rukoili Pietaria. Hän näki hänessä Jumalan lähettilään. Herra on sanonut: Joka ottaa vastaan sen, jonka minä lähetän, hän ottaa vastaan minun. Kuka Herra lähettää? Pietarin vastauksessa: nöyryyttä. W. 33: Niin olemme nyt täällä kaikki Jumalan edessä kuulemassa Me olemme Jumalan edessä, kun me kuulemme Jumalan sanaa. „Missä kaikki tahi kolme on koossa minun nimesäni, siellä minä olen heidän keskellensä.“ Muistakaa tätä: me olemme Jumalan edessä koulussa (milloin?) kirkossa, Jumalan sanaa kuullessamme. „Kaikea kuin sinulle Jumalalta on käsketty“ (w. 33). Mitä käskyjä Jumala on antanut papille, opettajalle? Kuunnella tarkasti, kun luen Hes. 33: 7—9. Siis on hänelle käsketty varoittaa ja kehoittaa syntisiä sekä julistaa heille Jumalan rangaistuksia; sentähden ylenkatsomme Jumalan, jos me ylenkatsomme saarnan. Antakaa siis minun lukea filmisänne joka aamu: Niin olemme siis kaikki nyt Jumalan edessä kuulemassa kaikea kuin sinulle Jumalalta käsketty on. — Nyt Pietari pitää saarnansa, jossa hän todistaa Kristuksesta. Missä wärshyissä hänen rauhan-sanomastaan? Hänen työstään? Hänen kärsimisestään ja tuolemastaan? Hänen ylösnousemisestään? Hänen tulostaan tuomiolle? Hänen kutsumuksestaan olla kaikkein Wapahtaja?*)

4) **Hänen saarnansa vaikutus.** Pietarin viimeiset sanat olivat (w. 43): Jokainen kuin uskoو hänen päällensä pitää hänen nimensä kautta synnit anteeksi saaman. Ja kuulelijat lienevät sanoneet itselleen: me uskomme. Kun Pietari

*) W. 35 on usein väärin käsitetty. Tarkoitus on, että Jumala ei tee eroitusta kutsuessaan kristinuskoon. Jos nämä sanat merkitsivät, että on sama mitä usko, kun waan pelkää Jumalaa ja tekee wanhurskautta, niin se suorastaan sotisi kertomustamme vastaan. Ei Jumalan silloin olisi tarwinnut ryhtyä yllämainittuihin puuhiin wiedänsä Korneliusta kristinuskoon; olisihan hän sinä tapauksessa yhtä hywin woinut jäädä pakanaksi.

wielä puhui, lankefi Pyhä Henki kaikkein niiden päälle, jotta puheen kuulivat, ja wakuutti heitä sen kautta syntein anteeksisaamisesta. Mitä Jumala tämän kautta näytti? Nyt sanoo Pietari: Taitaako joku kieltää näitä . . . Mistä hän siis oli täydellisesti tullut wakuutetuksi? Siis oli rajamuuri Juutalaisten ja pakanain välillä rikottu.

Jakobin kuolema. Pietari wankeudessa.

Ap. T. 12.

Keskustelu.

Aristityt tässä maailmassa.

- 1) Maailman wiha heihin.
- 2) Kristittyin käytös.
- 3) Herran warjelus.

1) Se, mikä tässä kerrotaan, tapahtui vuonna 44, siis 11 vuotta ensimmäisen helluntain jälkeen. Tässä mainittu kuningas Herodes*) on sen Herodeksen pojanpoika, joka tahtoi tappaa Jeesuksen hänen lapsuudessaan. Hän antoi surmata Jakobin, joka siis tuli ensimmäiseksi marttyriksi apostoleista. Tämän oli Wapahtaja ennustanut. (Math. 2: 23): Minun kalkkini te tosin juotte, ja sillä kasteella, jolla minä kastetaan, te kastetaan. Mainitut sanat lausui Wapahtaja siinä tilaisuudessa, jolloin Jakob ja Johannes toimowat osaa hänen kirkkaudessaan. Jeesus kysyi heiltä silloin (w. 22): Voitteko juoda sen kalkin, jonka minun pitää juoman, ikäänkuin hän tahtoisi sanoa: silloin saatte myös osaa minun kunniaistani. Weljet wastasivat: me woimme. Jakob oli siis halullinen hartaasta rakkautesta Herraan ottamaan kärsimyksiet, — ja hän oli mestarilleen kuulainen kuolemaan saakka.

*) Herodes Agrippa, Aristobulon poika ja Herodes Suuren pojan poika. Hänellä oli Cesarea pääkaupunkina, mutta hän oli tullut Jerusalemiin pääsiäisjuhalle. Josefus kuwaa hänen mieheksi, joka mielellään etsi sekä Juutalaisten että pakanain suosioa.

Kun Herodes näki, että se kelpasi Juutalaisille hywin
 Mikä kelpasi heille? Kristittyin wainoominen. Jos
 Herodes olisi kysynyt heiltä: millä woin olla teille mieliksi? —
 mitähän he silloin olisivat vastanneet? Oi, miten paljon pa-
 haa on tehty sitä warten, että voitettaisiin joukon suosio!
 Esim. Pilatus. Missä tilaisuudessa?

Hän pyysi myös **Pietaria käsittää.** Herodes jatkoi
 alettua uraa. Voitteko itsestänne sanoa, mitä ajatuksia ku-
 ninkaalla mahtoi olla? „Kyllä se onnistuu; olen niin wi-
 saasti kaikki ajettanut. Jos apostolit kerran saadaan pois,
 kyllä koko kristillisyyks pian kufistuu. Ei kukaan minua estä.“
 Semmoinen on jumalattomain tie, rakkaat lapset. Jo kou-
 lussakin se woi alkaa. Opettaja kenties ei joskus huomaa jo-
 takin laiminlyömistä — ja sinä jatkat sitä. Waras onnistuu
 warkaudessaan. Wääristelemiset eiwät ensimmäisinä kertoina
 tule ilmi . . . Tahdotteko saada niin hirweän lopun kuin He-
 rodes (madot hänet söiwät)? Alkää siis jatkako, waan pysäh-
 tykää, kääntykää!

Ja se oli markianleiwän päivänä, siis suurina juhla-
 päiwinä. Mihin tarkoitukseen ovat juhlapäiwät annetut?
 Hyvän, jumalallisen, ijankaikkisen tutkimiseen, Jumalan nimen
 kunniaaksi. Muista, että lepopäiwän pyhittäisit.

Hän pani **Pietarin wankuteen.** Pietari oli nyt kol-
 mannen kerran wankudessa; ensi kerran Johanneksen, toisen
 kerran muiden apostolein kanssa. Herra oli sanonut: Katso,
 minä lähetän teidät kuin lampaat sutten keskelle. Pietari oli
 nyt wangittuna, ja hänen mestauksensa oli määrätty seura-
 waksi päiwäksi. Eikö hän woinut paeta? Kuusitoista sota-
 miestä wartioitsi häntä alituisen ja hän oli kumpaisellakin
 puolen witjoilla sidottu sotamieheen. Sudella oli jo lammas
 hammasten välissä; mitä minä tarhoitan? Niin ajatteli He-
 rodes; mutta kristitty seurakunta ei niin ajatellut. Muutoin
 se ei olisi tehnyt sitä, jota nyt saamme kuulla.

2) **Seurakunta rukoi hänen puolestaan.** He etsiwät
 apua Jumalalta, siis ei ihmisiltä esim. lahjoittamisen tahti
 jonkun etewän miehen kautta. Heidän rukouksensa edellyttää
 uskoa, niinkuin jokainen rukous; ja kumminkin näyttää tässä
 olewan niin wähä toiwomista. Miten niin? Tarkka war-
 tioiminen; lyhyt aika, ainoastaan muutamia tuntia; ei apua
 Herralta, kun Jakob surmattiin. Seurakunta rukoi Pieta-

rin pelastusta, ja kun se tapahtui, niin he eivät voineet sitä uskoa. Miten ihmeellistä! Mutta kun he rukoilivat, niin he eivät katsoneet asian mahdollisuutta, vaan ainoastaan Jumalan lupauksista rukouksesta, esim. „Avuksi huuda minua hädässä.“ Kaikki ovat sille mahdolliset, joka uskoo, s. o. se, mikä on mahdotonta meille, on mahdollista uskowaiselle. Niin oli tässäkin laita.

Lakkaamatta, oikeastaan: hartaasti, voimallisesti. Rukous voi myöskin olla ihan hiljainen, ja semmoista sanotaan huokaukseksi. Dawid sanoo: Minun huokaukseni ei ole sinulta salattu. Tämmoisellä hartaalla, palawalla rukouksella, kuin seurakunnan nyt, on raamatussa suuret lupaukset. Niin rukoillaan hädässä ja tuskassa, ja se osoittaa suurta uskoa. Jumala kuulee sen tässäkin. Mutta hädän piti ensin nousta korkeimmalleen, että seurakunta selwään näkisi, ett'ei sattumus pelastanut apostolia, vaan elävä Jumala, joka kuuli seurakuntansa rukouksen.

3) **Herran warjelus**. W. 7. Ja katso, enkeli seisoi hänen edessään. Meidän pitäisi enemmän kuin sitä teemme iloita enkeleistä. On niin paljon hätää elämässä: köyhyyttä, sairautta, maailman wietelyksiä, luonnon häwityksiä; ja me olemme heikot. Kuinka iloista silloin ajatella itseksseen: minä en ole silmänräpäystääkään yksin. Enkelit, joita raamattu sanoo wäkeviksi sankareiksi, ovat meitä läsnä. Niinkuin enkeli walwoi, kun Pietari nukkui, niin enkelit wartioiwat sinua ja ovat valmiit auttamaan. — Ja kuinka huolellisesti enkeli tässä menettelee, aivan kuin hellä äiti. Hän herättää hänet hiljaa, ja sanoo: sonnusta ja kengitä sinus ja pue itjes waatteisiis.*) — Te ette ole halwempia Jumalan silmissä kuin Pietari oli; sillä Wapahtaja on itse sanonut, että lasten enkelit taiwaassa aina näkewät hänen Jhänsä kaswot, joka on taiwaassa. Jos te tulette pelastetuiksi jostakin waurasta n. k. taudista, tulipalosta, putoamisesta, hukkumisesta j. n. e., niin sanokaa ensiksi: Jos ei hyvä Jumala olisi warjellut minua . . . ja sitte Paawalin kanssa (w. 11): Nyt minä totisesti tiedän, että Herra on enkelinsä lähettänyt ja päästänyt minut. **Älkää unhotako sitä!**

*) Menten sanoo suoraan: Enkeli tahtoi estää Pietaria wilsutumasta kylmässä yössä.

Pietari meni toiseen paikkaan. M. 17. Äsken pelastettu kuolemasta ja nyt pelkääväänä? Ei suinkaan! Kyllä hän olisi jäänyt Jerusalemiin, jos Herra olisi sanonut hänelle niinkuin hän sanoi Paavalille (18: 9): Älä pelkää, vaan puhu. Sen näemme luvussa 4: 18—20. Mutta tässä hän seurasi Jeesuksen sanoja (Math. 10: 23): Kun he vainoovat teitä yhdessä kaupungissa, niin paetkaa toiseen. (Mitä on kiusata Jumalaa? Mitä Jeesus siitä sanoi (Math. 4) perkeleelle? Kuinka Pietari olisi tehnyt, jos hän olisi kiusannut Jumalaa?) — Herodes antoi (w. 19) tutkia wartijat ja rangaista heitä. Kansa huusi: Jumalan ääni tämä on eikä ihmisten w. 22. Me olemme äsken nähneet, kuinka Herra pelastaa oman sa kuoleman kourista. Ratsokaamme nyt: 1) Kuinka jumalattomat täyttävät syntinsä määrän. 2) Kuinka ne saavat ansaitun palkkansa. M. 21 mainittu tuninkaallinen hame oli, niinkuin juutalainen historian kirjoittaja Josefus kertoo, kokonaan tehty silkistä ja loisti auringon paisteessa ihmeellisellä, häikäisewällä walolla. Juutalaisista mah toi tämä imartelu tuntua naurettavalta, vaan Herodes piti sen hyvänään. Mitä vastakkaisuus: Pietari (nouse minä olen ihminen) ja Herodes tässä!

Ja Herran enkeli löi kohta häntä, ettei hän kunniaa Jumalalle antanut. Ja hän syötiin madoilta ja antoi hentsensä (w. 23). Josefus kertoo: Hän ei oikaisut imartelijoita ja sai sentähden, vielä puhuessaan, äkillisiä tuskia ruumiisensa; hänen mätänewään lihaansa kasvoi matoja, jotka söivät hänet eläwältä, ja hän kuoli wiiden päivän kuluttua. „Jokainen istutus, jota ei minun taimaallinen Isäni ole istuttanut, pitää juurinsensa rewittämän ylös (Math. 15: 13).

Mutta Jumalan sana kasvoi ja lisääntyi, w. 24. Sana „mutta“ on tässä hywin tärkeä; se näyttää jyrkän eroituksen Herodeksen ja Jumalan sanan välillä. Herodes on woimallinen kuningas; hän onnistuu ensi hyökkäyksessään kristinuskoa vastaan; hän jatkaa ja saa Pietarin haltuunsa; hän näkee woimallisten kaupunkien (Tyron ja Sidon'in) laskeuman hänen waltansa alle; mutta keskellä woittorataansa — madot hänet syöwät. Jumalan sana on pieni, wainottu, ilman puolustusta, mutta — se elää ijankaikkisesti suurena ja ihanana, joka päivä kasvawana. Me iloitsemme, kun me olemme tul-

leet osallisiksi Jumalan sanasta, ja käymme kunnian kautta ja pilkan, panetuksen ja kiitoksen kautta j. n. e. (2 Kor. 6: 8—10).

Apostoli Paawalin ensimmäinen lähetysmatka.

Ap. T. 13, 14.

Näiden keskustelujen tekijä on tässä ja seuraavissa luvuissa kertonut tapahtumat yhdessä jaksossa ja heti tehnyt ne muistutukset, jotka hän on nähnyt tarpeelliseksi.

Lähtö Antiokiasta. (w. 1—3). Tästä Apostolitten tekein loppuun on meillä pääasiallisesti tekemistä Paawalin kanssa. Yksi syy on (1 Kor. 15: 10): Minä olen enemmän työtä tehnyt kuin nämä kaikki. Tässä saamme nyt nähdä apostolin työn ja hänen vaiheensa sen kestäessä. Näitä matkoja sanotaan lähetysmatkoiksi. Lähetysjaarnaajiksi sanotaan erityisesti niitä, jotka pakanaille ewankeliumia julistawat. Ennen olivat apostolit saarnanneet ainoastaan satunnaisesti, kun Jumala antoi heille tilaisuutta; mutta nyt he warta wasten lähtewät sowintojaarnaama julistamaan. — Paawali on Ap. T. mukaan tehnyt kolme lähetysmatkaa; ensimmäisen wuosina 45—47. Pyhä Henki sanoi: Eroittakaa minulle Barnabas ja Saulus siihen työhön, johon minä heitä kutsun. Siis on Pyhä Henki itse lähetysten perustaja. Sen tähden woi sanoa, että lähetys on jumalallinen asetus*) W. 4 seisoo myöskin: Ja kun he Pyhäältä Hengeltä lähetetyt olivat . . . ; siis ei seurakunnan mieliwallasta. Samaa tekee Pyhä Henki wielä nytkin: hän warustaa lähetysjaarnaajat, walmistaa pakanain sydämet ja tuottaa siunausta. Tule sentähden lähetysseuran jäseneksi! Mutta miksi minun tulee sitä tehdä, kun asia on Pyhän Hengen työtä? Tässäkin ensimmäisessä lähetysyrittäksessä ottaa seurakunta osaa Pyhän Hengen työhön. He paastosivat ja rukoili-

*) Tässä on lähetystoimen suuri merkitys näytetty, ja tästä seuraava jokaisen kristityn, jokaisen opettajan welwollisuus kaikin woinin edistää lähetysten asiaa. Tätä ajatellaan tawallisesti liian wähä.

wat, panivat kätensä heidän päälleen ja päästivät heidät menemään. He pitivät erityisen paastopäivän lähetysasian tähden. Miten voisimme me tehdä samoin? Kiellä itseltäsi laulajaiset, ylellinen ruoka, kallis puku, suurten pitoin pitäminen tai niihin osaa ottaminen, matka, jonka tekisit huvin vuoksi — ja lahjoita näin säästetyt rahat lähetykseen. Kun apostolit sitte palasivat (14: 27), niin he kokosivat seurakunnan ja kertoivat, mitä Jumala oli tehnyt ja kuinka hän oli uskon omen awannut pakanoilta. Näin tulee lähetys seurakunnan asiaksi. Siksi sen pitäisi tulla meilläkin. Miten? Siten, että niinkuin Antiokian seurakunta pidämme lähetysrukouksia ja kokouksia, mielellämme siitä puhumme ja luemme, siitä iloitsemme ja otamme osaa kutsumuksiin. — Ajatellaamme noita kahta miestä Antiokian portilla. Mihin aiotte? — Käiskeen maailmaan, mestarimme sanain mukaan „opettamaan kaikkea kansaa.“ Mitä aseita teillä on? Ei muuta kuin sanan ja hengen asept. Werrattuna suureen maailmaan ovat nämä kaksi opetuslasta ikäänkuin — muistatteko jonkun sopivan kukan Jesuksen wertauksista? — sinapin siemen pellossa. Tämä on voitto, joka maailman voittaa, meidän uskomme. (Joh. 5: 4).

Celeucian kautta Syriaassa Sypron saareen. Bar-Jesus merkitsee Jesuksen Poika; Clymas merkitsee welho. — Juutalaisen nimen Saul sijaan ottaa apostoli Roomalaisten seassa tavallisen nimen Paulus (eli Paawali).

Pamfilian Bergeen (Wähässä Afriassa) w. 13. Apostolein matka osoitetaan kartalla, jonka aina tulee olla käsillä.

Pisidian Antiokiaan. w. 14—51. Kun sitten laji oli luettu ja profetat (w. 15). Joka sabbatti luettiin Juutalaisten kesken ja luetaan vieläkin kappale Moosoksen kirjoista sekä profetoista. Apostolin saarnan waiikutus näkyy w:stä 42. W. 45: Koska Juutalaiset näkivät kansan (pakanat ja proselytit), täytettiin he kate desta. He eivät tahtoneet pitää heitä wertaisinaan. Silloin apostoli lausuu heistä tuomion (w. 46): Teille (Juutalaisille) piti ensin Jumalan sanaa puhuttaman. He lukivat itsensä mahdottomiksi ijankaikkiseen elämään, sillä juuri tästä on puhe kristinuskossa. — W. 51: He pudistivat tomun. Wanhan juutalaisen sananparren mukaan on pakanain tomukin saastaista. Tarkoitus on: me pidämme teitä pakanoina, lafkautamme yhteyden teidän kansanne.

Ikonioon (14: 1—5), jossa he wiipyivät pitemmän ajan. **Lystraan ja Derbeen**, w. 6. Lystraassa teki Paawali ensimmäisen ihmetyhönsä. Jupiter oli pakanain etewin jumala; ja kun Barnabaalla kenties oli jotakin majesteetillista muodossaan, pidettiin häntä Jupiterina. Merkurius oli puhetaidon jumala, jumalien sanansaattaja; ja Paawali pidettiin hänenä, kun hän puhui. He antoivat (w. 19) Paawalin maata ikäänkuin kuolleena. Näistä wainoista kirjoittaa Paawali Timoteukselle, joka oli kotoisin Lystraasta ja kenties oli nähnyt ne, (2 Tim. 3: 11): Ja kaikista on Herra minun päästänyt. Siis hän antaa Jumalalle kunnian.

Talaisin Syrian Antiokiaan, w. 21—28. Matka käy Derben, Lystran, Ikonion y. m. kautta Antiokiaan, josta he oliwat sen alkaneet. Huomattawa on tässä ensimmäisessä lähetyksessä se woima, millä Jumalan sana kaswoi näinä kahdena vuonna. Tämä osoittaa Pyhän Hengen woimaa. Me näemme jo järjestettyjä kristillisiä seurakuntia pappineen ja jumalanpalveluksineen. Wainoa, warsinakin Juutalaisten puolelta, ei puuttunut. Mutta suuri apostoli lohduuttaa seurakuntia sillä, että (w. 22) meidän pitää monen waiwan kautta Jumalan waltakuntaan menemän sisälle. Kaikkien, jotka jumalisesti Jesuksessa Kristuksessa elää tahtowat, pitää wainoa kärsimän (2 Tim. 3: 12). Heidän täytyy olla kärsiwällisiä ja pysyä uskosja. — Tultuaan Antiokiaan kertowat apostolit sitä warten kokoontuneelle seurakunnalle toimestaan. Paawali wiipyy täällä pitemmän aikaa, ja tekee vuonna 50 15:sta luvussa mainitun matkansa Jerusalemiin.

Paawalin toinen lähetysmatka.

Ap. T. 15: 35; — 18: 22.

Tämän toisen lähetysmatkan teki Paawali Silaan kanssa vuosina 52—54.

Syrian Antiokiasta, w. 35. Seurakunnan rukous seura häntä taas, w. 40.

Syrian ja Cilician kautta Derbeen ja Lystraan, L. 16: 1.

Derbesjä tuli nuori Timoteus Paavalin seuraan.

Frygian ja Galatian kautta Troadaan, w. 6—10. W. 7 näyttää, kuinka nämä matkat olivat Pyhän Hengen erityisen johdannon alla. W. 10 seisoo: me; tässä siis Luukas myös yhtyy matkaseuraan. Näky, w. 9, on meille erittäin tärkeä. Paawali oli Troadassa, meren tykönä, Asian rajalla. Silloin nähti hänelle yöllä Makedonian mies Kreikan maalta, nykyisestä Turkinmaasta. Tämä mies on Europan edustaja. Mies rukoilee: tule ja auta meitä. Tämä rukous osoittaa sitä hätää, jossa Europan kansat ilman Kristusta huohtaavat, ja sitä siunausta, jota he kristillisyydestä odottawat. Nyt on enemmän kuin 1800 vuotta tästä kulunut, ja meidän täytyy sanoa, että mies s. o. Europa ei ole odotuksessaan pettynyt. Niin pian kuin näyn merkitys tuli apostolille selväksi, matkustivat he Europaan „tietäen täydellisesti Herran heitä kutsuneen heille ewankeliumia saarnaamaan.“ Me ymmärrämme tässä, kun opetuslapset astuvat meidän maanosaamme, heikoksi kiittäen Jumalaa, joka on katsonut meidän hätäämme.

Filippiin Makedoniassa, w. 12. Herra awasi Lydian sydämen, w. 14. Herra waihuttaa siis tahdon sekä toimituksen. Tahto hänen puoleltaan ilmestyy sanoissa „Jumalata pelkääväinen,“ jotka osoittawat hänen halunsa, kaipauksensa. Herran työ hänessä alkoi sillä, että hän awasi hänen sydämensä „ottamaan waaria.“ — W. 21 johdosta sanoo Gerlach: Roomalaisessa waltakunnassa oli kielletty, etteivät yksittäiset saaneet tuoda uusia uskonnoita; korkeasutuisemmat rangaistiin siitä maanpakolaisuudella, halvemmat kuolemalla. Niin kauan kun kristittyitä pidettiin Juutalaisina, kärsiwät pakanat ylipään heitä. W. 24. Wangiwartija löi hirren heidän jalkainsa päälle. Tämä hirsi oli oikeastaan puu, warustettu rei'illä, joihin jalat pistettiin. Wangin täytyi sentähden istua lattialla jalat haarallaan, joka oli hywin tuskallinen asento. — w. 25. Mutta puoliyön aikana olivat Paawali ja Silas rukouksissa, ylistäin Jumalata kiitoswirsillä. On jotakin erinomaista, että apostolit tässä kiittävät Jumalaa suurien kärsimystensä keskellä. Kun ajattelemme, että heitä oli haaroitettu ruostimisella, he warmaanfin olivat nälkäisiä (w. 34), he istuivat jalkapuuissa, ja kuulemme heidän ylistävän Jumalaa, niin näemme oikein heidän sisällisen ihannuutensa. Tämä tapahtuma todistaa kahden Paavalin laulunon totuutta,

nimittäin: Jumalan rauha käy kaiten ymmärryksen yli (Fil. 4: 7) ja: Me kerskaamme meitämme waiwoissa (Rom. 5: 2, 3.) Miten se on mahdollista? Sillä (w. 5) Jumalan rakkaus on wuodatettu meidän sydämihimme Pyhän Hengen kautta, joka meille annettu on. — Maanjäritys todisti apostolein wiatomuuatta, ja he todistiwat siitä itse sillä, että he eiwät paenneet, waan pysyiwät wankihuoneessa. — Wankiwartijan kysymys (w. 30): Mitä minun pitää tekemän, että minä autuaaksi tulisin? on tärkein kaikista elämän kysymyksistä. Se tulee esiin monta kertaa U. T:ssä niinkuin Math. 19: 16. Luukk. 10: 25. Joh. 6: 28 Ap. T. 2: 37. Koko pyhä raamattu kaikfine kertomuksineen ja opetuksineen ei ole (2 Tim. 3: 15) mitään muuta kuin neuwo autuuteen uskon kautta Jesuksen Kristuksen päälle. Tämän mukaan wastaa Paawali lyhyesti ja woimakkaasti: Usko Herran Jesuksen Kristuksen päälle, niin sinä ja sinun huonees tulette autuiksi. Sitte apostolit kastiwat wankiwartijan. Ja hän riemuitsi (w. 34), oikeastaan: juoksi ympäri ilosta; sillä sydän, joka on ollut murheessa autuudestaan, ei woi saada mitään kalliimpaa ja lohdullisempaa kuin ewankeliumin Jumalan armosta Kristuksissa. — W. 35—40. Entiset wainot oliwat enimmiten lähteneet kansasta; mutta nyt oli esiwalta antanut ruoskia apostoleja kuin tawallisia pahantekijöitä. Mutta Paawali ei tahtonut tulla pidetyksi rikoshentekijänä; hän halusi hyvää mainetta ihmisten kesken 1 Kor. 9: 15. Apostolit päästettiin wapaiiksi kunniallisella tawalla, koska tawarat ja elämä otettiin siltä, joka ruoskiti roomalaista kansalaista.

Thessalonikaan (17: 1—9). Kun Paawali oli ollut täällä kolme wiikkoa (w. 2), täytyi hänen paeta sieltä yöllä (w. 10). Täällä kukoisti ennen pitkää suuri kristillinen seurakunta, jolle Paawali Korintosta kirjoitti ensimmäisen lähetyksirjansa.

Bereaan (w. 10—14). W. 11 kuuluu oikeastaan: He oliwat jalompia kuin Thessalonikasissa. Ja tutkiwat joka päivä raamatuita, jos ne niin oliwat. Tämä welwollisuus tutkia raamatuita kuuluu jokaiselle kristitylle: „Kaswakaa armossa ja meidän Herran Jesuksen Kristuksen tuntemisessa.“

Atenaan (w. 15—34.) Tämä kaupunki oli vanhastaan tieteiden pesäpaikka. Atenalaisia pidettiin vanhastaan uskonnollisimpina kaikista Kreikkalaisista. Lukemattomat epäjumalain

kuvat, alttarit ja temppelit herättivät apostolisissa (w. 16) pyhää surua, kun hän näin näki elävältä Jumalalta kunnian ryöstetyksi. Epikurealaiset ylenkatsoivat kaiken uskonnon ja pitivät aistillisen nautinnon korkeimpana onnellisuutenaan, ajatellen: „Syökäämme ja juokaamme, sillä huomenna me kuolemme.“ Stoalaiset panivat arvoa hyvälle, siivetylle ja uskonnolle; mutta olivat täynnä ylpeyttä ja itseensä luottamusta. He arvelivat, että ihminen voi omasta voimastaan kohota viisauteen ja siivetyen ja sen kautta sekä kurjuuden että onnellisuuden yli. Molemmat nämä filosofiset lahot olivat yhtä kaukana kristillisyydestä. — W. 22 kuuluu oikeastaan: Te olette hyvin jumalisia (patanain tavoin). Yhmeellisesti ymmärtää Paawali liittää puheensa „Tuntemattomalle Jumalalle“ pyhitetyn alttarin päällekirjoitukseen. Hän panee siihen syvemmän merkityksen: se osoittaa jonkun paremman etsimistä, kaipaamista, halajamista, ja tätä minä tahdon tarjota teille. Paawalin puhe on merkittävä sekä syvän sisällönä että kauniin esitystapansa puolesta: ensin hän esittää vastakkaisuuden epäjumalain ja elävän Jumalan välillä, sitte kääntää hän puheen kristinuskoon.

Korintossa. Afajan maakunnassa, 18: 1—7. Täällä Paawali viipyi 1½ vuotta (w. 11). 3 w. mukaan Paawali teki telttoja eli telttapeitteitä, jotka olivat joko nahasta tai wuohen karwoista. Apostoli sanoo (1 Kor. 2: 3): Minä olin teidän kanssanne heikkoudesta ja pelwossa ja suuressa wapistuksessa. Silloin hän saa näyssä tuntea Herran läheisyyttä ja kuulee sanottavan: Älä pelkää, vaan puhu ja älä waijene. Sillä minä olen sinun kanssas ja ei yhdenkään pidä karkaaman sinun päälles wathingoittamaan sinua; sillä minulla on paljo kansaa tässä kaupungissa. Nämä sanat sisältävät sekä käskyn että lupauksen.

Talain Syrian Antiokiaan, w. 18—22. Kentrea (w. 18) oli Korinton satama. „Sillä hänellä oli lupaus.“ Pelastus jostakin hengen häädystä oli saattanut Paawalin tekemään tämän lupauksen uhrata Jerusalemin temppelissä, ja tämän lupauksen täyttämisen alkoi hän sillä, että hän ajoi hiuksensa ja oli nauttimatta wiiniä. Kentreasta hän purjehti Ceseroon; sieltä hän meni Cesareaan ja Jerusalemiin, (jossa Gal. 2 mainitut tapahtumat tapahtuivat), ja sieltä Syrian

Antiokiaan, josta lähetys alkoi ja joka oli pakanakristittyjen emäkirjko.

Apostoli Paavalin kolmas lähetysmatka.

Ap. T. 18: 23—21: 17.

Antiokiasta käy matka taas Galatian ja Frygian läpi. „Nlmaakunnilla“ (19: 1) tarkoitetaan Wähän Afian vuori-
maata (Galatiaa ja Frygiaa). Matka kesti vuosina 55—59 ja päättyi Jerusalemissa, jossa apostoli otettiin kiinni ja vangittiin.

Efesoon, 19 luku. Siellä oli Paawali oleskellut lyhyemmän ajan edellisellä matkallaan. Efezo oli rikas meri- ja kauppaupunki ja tuli keskustaksi kristinuskon lewittämiselle suureen osaan Wähää Afiaa. Paawali oleskeli täällä yli kaksi vuotta, ja koska Juutalaiset näyttäytyivät paatuneilta, puhui hän joka päivä erään kreikkalaisen filosofin opetussalissa. 19 w. mainitut kirjot olivat muinoin kuuluisia noituuskirjoja. 50,000 hopeapenninkiä on meidän rahassa noin 35,000 markkaa. Mikä loistawa voitto kristinuskolla taikauksesta ja epäjumalaisuudesta! Dianan temppelillä (24 w.) tarkoitetaan pieniä hopeamallia Dianan temppelistä, joihin pakanat asettivat epäjumalan kuvansa ja joiden edessä he pitivät rukouksensa.

Makedonian kautta Kreikkaan, jossa hän wiipyi kolme kuukautta. Hän palasi Filippin ja Troadan kautta, jossa viimeksi mainituksa kaupungissa hän herätti Eutyfuksen kuolleista.

Talain Mileton kautta Efesoon, 20: 17—38 w. Miletus oli merikaupunki wäähä eteläpuolella Efezoa. Paavalin hyvästijättöpuhe täällä on ihanimpia suuren apostolin elämässä. Lapille sen woi kertoa lisäämättä monta sanaa; mutta pap-pien ja opettajien ei pida kiiruhtaa tämän woimallisen saarnan siwu, waan tarkastaa itseään tässä kuwastimesja. „Te tiedätte“ (18 w.). Hän wetoa tösfä, niinkuin usein muualla, toisten omaantuntoon, paras todistus, jonka opettaja woi esiintuoda. „Palwollen Herraa kaikella sydämen nöyryydellä— ja kiusauksilla“ [19 w.]; siis wäsymättä, psyhäty-mättä, waikka oli waikeuksia. „Todistain kääntymistä ja uskoa“ [21 w.];

tässä on kristillisen opin ydin: parannus ja usko. Kuinka ihanaa mahtaa olla, kun Pyhä Henki todistaa meidän hengellämme, että me olemme Kristuksesta antaneet hyvän todistuksen koulussa ja ihmisten kesken. Apostolille on hänen Wirkansa kalliimpi kuin elämä, ja hän tahtoo tehdä työtänsä ilolla. (24 w.) Hän ottaa itsensä todistajaksi Jumalan tuomioistuinten edessä, ettei kukaan hänen kuuntelijoistaan voi puolustaa itseänsä hänen hitaudellaan ja huonolla esimerkillään (26, 27 w.) 28 w. näemme, että opettajien tehtävä on kaita eli hoitaa Jumalan seurakuntaa, jonka hän werellään on ansainnut. Mikä korkea kutsumus! Mutta samalla: mikä edesvastaus! Sana kaita, hoitaa sisältää kaiken kaswatuksen perusteet: rakastawa huoli ja lempens. Pitäkääät siis waari itsetänne ja laumasta; itsestänne: opistanne, waellustestanne, jos elätte rauhassa tahi epäowussa, rakkaudessa Herraan tahi maailman mieliksi, yskintertaisessa uskossa ewangeliumiin tahi luottaen omaan wiisauteenne; pitäkää waari tästä!—ja laumasta, johon Pyhä Henki on pannut teidät piispoiksi (oikeastaan kaitfijoiksi). Opettajalla tulee myös olla se tunne, että hän seisoo lasten keskellä pappina, joka kantaa rukouksia lasten puolesta Jumalan istuimen edessä. — Kun Paawali oli lopettanut puheensa, lankefi hän polwilleen ja rukoili heidän kaikkien kanssa. Sitte he johdattiwat häntä laiwaan, murheissaan warsinkin siitä, etteiwät he enää saisi nähda uskollista, rakasta opettajaansa. Se lienee ollut autuas hetki apostolin waiherikkaassa elämässä. Rakas opettaja, toiwotto sellaista opettajanpalkkaa? Roudattakaamme sellaista apostolin esimerkkiä ja saarnaa, että tulifimme osalliseksi W. T:n suuresta lupauksesta (Dan. 12: 3): Mutta opettajat paistawat niinkuin taiwaan firikkaus ja jotka monta opettawat wanhurskauteen niinkuin tähdet aina ja ijan kaikkisesti. Amen!

Apostoli Paawalin wanheus.

Ap. T. 21: 17. Luku 16.

Tätä wanheutta festi kaksii vuotta, 59—61. 21: 19 kertoo apostoli, mitä Jumala oli tehnyt pakanain seasssa; hän

ei siis omista itselleen ansioa, ja seurakunta kiittää Jumalaa. Heikojen tähden tekee Paavali sen, johon häntä kehoitetaan (23 w.) nimittäin että hän maksaa kustannukset uhreista neljän köyhän juutalais-kristityn edestä, jotka olivat tehneet nassirilupauksen. — Luku 23. Tässä Paavali ensi kerran seisoo korkean raadin edessä ja wetoo nuhteettomaan elämäänsä. „Walkeaksi tehty seinä“ (3 w.) s. o. sinä ulkollattu. 11 w. Seuraavana yönä seisoi Herra hänen vieressään ja sanoi: Ole hyvässä turvasssa, Paavali, sillä niin kuin sinä olet todistanut minusta Jerusalemissa, niin sinun pitää myös todistaman Romassa. Tämä Herran sana piti apostolilla oleman lohdutuksena koko pitkän wankeuden aikana, ja tämän sanan tähden hän ei tahtonut tulla tuomituksi Juutalaisilta, vaan wetoo aina keisariin. Paitti sitä awaa Herra näillä sanoilla hänelle lawean waiutusalan maailman kaupungissa Roomassa; ja tämän näköalan edestä täytyi kaiken wäistyä. 24: 16 on ihana sana: Sentähden minä harjoitan itseäni aina pitämään pahentumattoman omantunnon Jumalan ja ihmisten edessä. Tämä oli myöskin sana niiden omille tunnoille, jotka eivät ahkeroineet tätä asiaa. Jokaisen lapsen tulee kätkeä nämä sanat sydämeensä, sillä koko elämän läpi tulee ahkeroida pitää hyvää omaatuntoa Jumalan ja ihmisten edessä.

Paawalin saarna Felixille, 24 ja 25 w. ansaitsee paljon huomiota. Tacitus kuwaa tämän maaherran seuraawalla tavalla: Keisari Claudius jätti Judean maakunnan, senjälkeen kun kuningasjuku oli kuollut, roomalaisille ritareille ja wappautetuille wangeille; yksi niistä, Antonius Felix, julma ja irstas elämästään, harjoitti siellä hirmuwaltiaan woimaa yhdistyneenä orjan mielenlaatuun. — Drusilla oli Herodes Agrippa I:sen tytär ja 26 luvussa mainitun Agrippan sisar. Hän oli ollut naimisissa Emesjan kuninkaan Aziz'in kanssa, oli hyökännyt hänen ja mennyt uudelleen naimisiin Felixin kanssa.

Kun Paavali kutsuttiin maaherran ja Drusillan luo, oli hänellä oivallisin tilaisuus puhua itsestään, ja päästäkseen wankeudesta olisi hänen ainoastaan tarwinnut käyttää liehakoitsemista. Mutta sitä Paavali ei tee; ja sentähden hän woi, ottaen sydäntentutkijan todistajaksi, hyvällä omallatunnolla sanoa (1 Thesf. 2: 4, 5): Me puhumme ei niin,

että me tahtoissimme ihmisille kelvata, vaan Jumalalle, joka meidän sydämemme koettelee; sillä emmepä me koskaan waeltaneet liukkailla sanoilla. — Paawali etsii vaan Feliksiä ja Drusillaa. Hänen saarnansa koskee sitä ainetta, josta jokaisen saarnamiehen tulisi puhua, nimittäin uskoa Kristukseen ja tämän uskon hedelmiä. Ensimmäisen hedelmän pitäisi olla wanhurkaus; Feliks otti lahjoja 26 w. Toiseksi: puhtaus, siwens; Drusilla oli heittänyt oikean miehensä, ja eli kielletyssä awioliitossa Feliksin kanssa. Lopuksi puhui Paawali tulewaisesta tuomiosta, jolloin koko Feliksin synnillinen elämä ilmoitettaisiin, ja hän, joka oli wäärin tuominut, itse tuomittaisiin.

Tämän saarnan vaikutus. Feliks hämmästyi. Mies, jolla oli yhtä suuri walta kuin monella kuninkaalla meidän aikanamme, pelkäsi — wankia. Tämä on totuuden woima. Jumalakin tarkoittaa herättää pelkoa, kun hän sanoo, että jumalattoman täytyy mennä iankaikkiseen kadotukseen. Koska Feliks hämmästyi, niin hän ei waiä ollut aiwan paatunut. Kun ihminen häpeää, on waiä toiwoa hänen parantumisestaan. — „Mene pois tällä kertaa; kun saan sopiwampaa aikaa, niin annan kutsua sinua.“ Millä Feliks esti totuuden woimaa? Toilla, huwituksilla. Mita lensi niin, kunnes kuolema tuli ja toi Feliksin pois; ja „sowelias aika“ oli niin iäkki kadonnut. Ottakaamme opetus tästä.

Luku 25: 13. Tässä mainittu Agrippa on Herodes Agrippa II. Bernice, hänen sisarensa oli ennen ollut naimisisäsa Cilician kuninkaan kanssa, ja eli nyt haureudessa waijensä kanssa. Molemmat tulivat nyt Cesareaan tervehtimään uutta maaherraa. Paawali seisoo nyt kahleissa loistawan seurakunnan edessä: kuningas Agrippa ja Bernice suuresä komeudessa, Roomalaisen sotajoukon päämiehet ja kaupungin hallitus. Silloin totetui, mitä Herra oli sanonut (Math. 10: 18): Te wedetään kuningasten ja päämiesten eteen minun tähteni. — Luku 26: 25: Paawali, sinä hulluttelet, se suuri oppi hulluttaa sinua. Paawalin wastaus on lempeä ja rakastawainen. Hän ottaa Agrippan todistajaksi, wiiataten siihen, että Jesuksen vaikutus ja kärsiminen eiwät olleet salassa tapahtuneet. Sitte kääntyy hän Agrippan puoleen sanoen (27 w.): Uskotkos, kuningas Agrippa, profetat? Minä tiedän, ettäs uskot. Agrippa tuntee totuuden; mutta wälittää wastauستا, sanoen: Ei paljo puu,

tu, ettes minua saa kirstityksi.*) Paawali vastasi: Minä toivoisin Jumalalta, joko siitä puuttuisi vähä eli paljo, että et ainoasti sinä, mutta myös kaikki, jotka minua tänäpänä kuulevat, tulisivat senkaltaiseksi kuin minä olen, paitsi näitä siteitä. Mikä ihana vastaus! Kuningas tahtoo ivalla ja pilkalla sytätä asian luotaan. Mutta apostoli ei siihen katso. Asia on liian korkea pilkattavaksi. Mikä harrastus hänellä oli, mikä sydämen ilo kahleisfakin, ilo, jota hän toivottaa jokaiselle kuulijoistaan keskellä heidän komeuttaan. Tämä loistawa seura tunteeikin omissa tunnoissaan hänen sanainsa voimaa, tuntee sisällisen köyhyytensä Paawalin hengellisen rikkauksen rinnalla. Mutta kuningas ei anna sen tulla pitemmälle, vaan nousee ylös, ottaa päällensä ylhäisen muodon ja puhuu Jestuksen kanssa Paawalin asiasta. Näin Jumala, joka tahtoo, että kaikki ihmiset autuiksi tulisivat, ojensi pelastavan käden kaikille Herodianeilte; mutta he hylkäsivät sen ijankäikkiseksi wahingotseen: he seisoiwat niinkuin Jelis wastoin Jumalan Henkeä, joka tahtoi vaikuttaa heidän sydämisjään.

Apostoli Paawalin matka Roomaan.

Ap. T. 27 ja 28.

Enystä voisi kysyä, miksi apostoli Paawalin matka Roomaan ferrotaan niin lauseasti, kun koko pyhässä raamatussa hänen vaikutuksestaan Roomassa tuskin mitäkään mainitaan, vaikka se warmaankin tuotti paljon siunausta. Tähän voi vastata: apostolein teot owat tähän asti esitelleet Paawalin Herran apostolina, nyt tahdotaan tässä matkakertomuksessa osoittaa meille apostoli ihmisenä ihmisten seassa, kirstittynä waarassa. Sen kautta nämä kaksi lukua tulewat hyvin tärkeiksi, että Paawali tässä esiintyy meille esikuwana elämän hädässä, jota me joka päivä saamme

*) Näin owat sanat käännetyt suomalaisessa raamatussa. Lause on vähä epäselvä alkufielesä. Warma on, että Paawalin sanat tekivät vaikutusta Agrippaan; mutta hän häpeäsi sitä tunnustaa näin loistawassa seurassa, ja antoi sentähden pilkallisen wastauksen. Näin useimmat tulkitsijat käsittävät hänen sanansa.

tokea ja jossa meidänkin tulisi osoittaa samaa voimaa, tyyneyttä, turvallisuuksi ja jumalanpelkoa kuin Paawali osoitti. Nämä ovat ne pääajatuksot, joiden johdolla tapahtumat ferrotaan. Herran ilmestyminen ja lupaus 24 w. on kertomuksen keskus ja syyn apostolin turvallisuuksiin waarassa: Mä pelkään, Paawali, sinä pitää keisarin eteen asetettaman, ja katso, Jumala on sinulle lahjoittanut ne kaikki, kuin sinun kanssas purjehtiwat. Tähän luottaa Paawali (25 w.): Sillä minä uskon Jumalan päälle, että se niin tapahtuu kuin minulle sanottu on. Niin vieläkin. Kristityn turvallisuuksi warinkin hädässä ja wastoinkäymisessä perustuu ainoastaan uskoon ja luottamukseen Jumalan lupauksiin, esim. ett'ei hiustarwan pidä putoaman päästämme ilman Jumalan tahtoa, että hän tahtoo auttaa meitä hädässä, kuulla meidän rukouksemme j. n. e. Jos nämä usko, niin syntyy, eli oikeammin: siinä on jo — sillä usko jo on — elävä luottamus. Mutta tämä turwaaminen ei sulje ulos, waan päin wastoin sisältää apostolin oman työn ja ajatuksen (31 w.): Ellei nämä haahdesja pösy (auttamassa), ette juinkaan henkeänne pelasta. Waikka Paawali edeltäpäin tietää, että hän tulee pelastetuksi, niin tämä warmuus ei estä häntä käyttämästä kaikkia hengenwoimiansa wälittääkseen waaraa. Näin tulee meidänkin tehdä eikä istua kädet ristissä rukoillen ja odottaen, että paistettu pöy lentäisi suuhumme. 33 ja 34 w. näemme Paawalin turvallisuuksiin hädän hetkenä. Muille ei ruoka tahdo maistua, mutta hän kehoittaa heitä syömään ja wirwoittamaan itseänsä ja näyttää heille hywän esimerkin. Semmoinen turvallisuuksi woi läheteä ainoastaan siitä, että ihminen on yhteydessä Jumalan kansja, kun hän tietää, niinkuin Paawali sanoo, ettei hiustarwan pidä putoaman hänen päästään. Saman uska-luksen me näemme Lutheruksessa. 35 w. osoittaa Paawalin jumalanpelkoa: Hän otti leiwän ja kiitti Jumalaa kaikkein heidän nähtensä; ja kun hän sen oli taittanut, niin hän rupefi syömään. Tämä luottamus, tämä turvallisuuksi ja jumalanpelko lewisi myöskin toisiin. Kaikki 276 wahwistuiwat ja rupefiwat syömään (36, 37 w.) Siis on kristitty myöskin paras ihminen, joka warinkin osoittautuu waaran ja hädän hetkinä.

Luku 28. Meliten saari on nykyinen Malta. Paawalin siellä tekemä ihmetyö tuotti etuja koko matkaseurueelle

(10 w.) Jo Puteolissa löytää Paawali uskon weljiä (14 w.) ja sitte Roomassa kokonaisen kristityn seurakunnan, jolle hän jo kolme vuotta sitten oli kirjoittanut kirjeen (epistola Roomalaisille), ja joka nyt tuli häntä vastaan osaksi Appiforumiin, 6 penif., osaksi Tretaberneen, 4 penif. Roomasta. Kun Paawali heidät näki, kiitti hän Jumalaa (15 w.). Hän ei unhota kiittää pelastuksestaan hädestä ja waarasta, mutta pääasiallisesti kiittää hän siitä, että Jumala on lewittänyt waltakuntansa niin kauas ja awannut hänelle owen maailman kaupungissa Roomassa. Hän kiittää, mutta hän ei rufoile; sillä hän on niin warma voitosta ja siunauksesta, ikäänkuin Rooma jo olisi kääntynyt. „Hän sai uskalluksen (15 w.) s. o. hän wahvistui uskossaan nähdessään kristityn seurakunnan, joka wasten tawallisuutta ei ollut hänen istuttamansa. Paawali warmaanfin, niinkuin Roomalaisten wankien suhteen oli tawallista, pitkällä witjalla sidottiin sotamieheen, jonka kanssa hän sai mennä, minne hän tahtoi. Ja he tulivat (23 w.) monta hänen luokseen majaan, joille hän selitti ja todisti Jumalan waltakunnasta — — huomenesta ehtoosen saakka. Waikka siis saarnaaja oli sidottu, oli ewankeliumi kumminkin vapaa.

Sijällön luettelo.

	Sivu.
Johanneksen syntyminen	1.
Enkelin ilmestyks Marialle	6.
Jesuksen syntyminen	11.
Jesuksen wieminen temppeliin	18.
Tietäjät itäiseltä maalta	26.
Jesus kahdentoista vuotiaana temppelisä	30.
Johannes Kastaja	36.
Jesus kastetaan	40.
Jesus kiusataan	45.
Jesuksen apostolit	49.
—————	
Kristuksen vaikutus opettajana ajan, paikan ja tavan suhteen	54.
Neljänkaltainen kylwömaa	61.
Werffo	67.
Ohdakkeet nisujen seassa	68.
Sinapin siemen	72.
Sapatus	75.
Marre pellosa ja kallis päärlly	78.
Suuresta ehtoollisesta ja häämaatteista	80.
Kadonnut lammas ja kadotettu penninki	85.
Tuhlaajapoika	87.
Jesus hyvä paimen	90.
Työmiehistä wiinamäessä	93.
Siikunapuu	96.
Wäärä huoneenhaltija	97.
Kakki poikaa	100.
Pahat wiinamäen miehet	102.
Rukoilewa ystävä ja wäärä tuomari	105.
Jariseus ja publikani	108.
Armoton palvelija	110.
Laupias Samarialainen	113.

Rikas mies ja Datsarus	116.
Rikas tyhmä	119.
Uskottu tavara	123.
Kymmenen neitsyttä	125.
Viimeinen tuomio	128.

Jesuksen ihmetyöt	130.
Häät Kanassa	133.
Spitalinen	136.
Sadan päämies Kapernaumisja	138.
Pirulta riivattu	142.
Jesús ajettaa tuulen	145.
Halvattu	148.
Jesús herättää Zairuksen tyttären	151.
Jesús herättää Nainin lesken pojan	154.
Jesús rawitsee 5000 miestä	157.
Pietarin kalastaminen	161.
Wesitautisen parantaminen	164.
Kymmenen spitalista miestä	167.
Kananealainen waimo	171.
Sokeana syntynyt	176.
Datsaruksen herättäminen	180.
Pieni keskustelu Jesuksen ihmetöistä	184.

Jesús ja Samarialainen waimo	187.
Syntinen waimo woitelee Jesusta	192.
Jesús ja avioliiton rikkoja	196.
Johannes kastajan murha	199.
Jesuksen kirkastuminen	204.
Jesús siunaa lapsia	209.
Sakeus	212.
Weroraha	215.

Kärsimien historia.

Jesús woidellaan Betaniassa	218.
Jesús ratsastaa Jerusalemiin	221.
Jesús pepee opetuslastensa jalat	224.

Pyhä ehtoollinen	227.
Jesuksen kärsiminen Getsemanessa	231.
Pietarin kieltäminen	235.
Jesus Raifaan luona	239.
Suudaan pettäminen ja loppu	241.
Jesus Pilatuksen edessä	243.
Jesuksen ristiinnaulitseminen ja kuolema	246.
Jesuksen hautaaminen	250.
Jesuksen ylösnouseminen	251.
Maellus Emaukseen	256.
Muita Jesuksen ilmestymisiä hänen ylösnousemisensa jälkeen	258.
Jesuksen taimaasen astuminen	261.

Pyhän Seagen muodattaminen	263.
Ramman parantaminen	267.
Ananias ja Safira	270.
Stefanus	271.
Noita Simon. Etiopialainen kamaripalvelija	274.
Paavalin kääntyminen	276.
Kornelius	279.
Jakobin kuolema. Pietari wankeudessa	282.
Apostoli Paavalin ensimmäinen lähetysmatka	286.
" " toinen lähetysmatka	288.
" " kolmas lähetysmatka	302. 292
" " wankeus	303. 293
" " matka Roomaan	306. 295

Sortawalan firjapainosja, 1885.

317. II. 120.

Raamattuhist.

Nissen

KANSALLISKIRJASTO-KANSALLISKOKOELMA

120 102 0533

X

